

DANIEL SILVA

A Moszad ügynöke

Ulpus-ház Könyvkiadó
Budapest, 2010

Fordította László Nóra

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Daniel Silva: *The Secret Servant*

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál megjelent:
A hírvivő

Előkészületben:
A Moszkvai Szabályok

Copyright © Daniel Silva, 2007
All rights reserved

Hungarian translation © László Nóra, 2010
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2010

ISBN 978 963 254 250 8

*Stacey és Henry Winklernek barátságukért, támogatás-
kért és a gyermekekért végzett fáradhatatlan munkájukért.
És – mint mindig – feleségemnek, Jamie-nek, valamint
gyermekeimnek, Lilynek és Nicholasnak.*

A demográfiai tendenciák alapján Európa legkésőbb a huszonegyedik század végére muzulmán lesz.

BERNARD LEWIS

A fenyegetés komoly, erősödik, s érzésem szerint egy emberöltőn át velünk marad; nem elszigetelt esetek sorozata, hanem egy hosszan tartó hadjárat, amelynek az a célja, hogy megtörje ellenállási szándékunkat.

ELIZA MANNINGHAM-BULLER

az MI 5 igazgatója

Ha egy foglyot Jordániába küldünk, eredményesebb lesz a kihallgatás. Ha viszont például Egyiptomba küldjük, valószínűleg sohasem fogjuk viszontlátni.

ROBERT BAER

(Idézi Stephen Grey a *Ghost Plane* című műben)

ELSŐ RÉSZ

Egy próféta halála

AMSZTERDAM

Solomon Rosner professzor adta le az első vészjelet, bár nevét a Tel-Aviv belvárosában álló szürke irodaépület biztonságos szobáin kívül senki sem köthette volna az üggyöz. Ahogy Gabriel Allon, az izraeli hírszerzés legendás, de önfejű fenegyereke később megállapította, Rosner volt a Cég történetében az első olyan személy, aki értékesebbnek bizonyult holtan, mint élve. Azok, akik hallották elejtett megjegyzését, egyöntetűen kegyetlennek találták, de ez megfelelt az akkorra már mindannyiukon elhatalmasodó sötét hangulatnak.

Rosner halálának színtere nem Izrael volt – ahol az erőszakos halál szinte mindennapos esemény –, hanem az egyébként csendes amszterdami óváros. A tett elkövetésének időpontja december első péntekjére esett. Ezen a napon az idő inkább kora tavaszi, mint késő őszi volt. Az idő alkalmasnak tűnt olyan, a hollandok által előszeretettel csak *gezelligheid*nek nevezett tevékenységekre, mint amilyen a Bloemenmarkt virágstandjai közti céltalan bókászás, egy-két korsó sör legurítása a Rembrandtplein egyik forgalmas bárjában, vagy – aki arra vágyik – egy jó spangli elszívása a Haarlemmerstraat valamelyik coffee-shopjában. A civódást és a küzdelmet a gyűlölt amerikaiakra hagyva a tekintélyes, öreg Amszterdam morajlott ezen az aranyban úszó, késő őszi délutánon, amelyen a város lakói köszönetet mondhattak azért, hogy feddhetetlennek és hollandnak születtek.

Solomon Rosner ebben az érzésben nem osztozott honfitársaival, akiknek nézeteivel egyébként is ritkán értett egyet. Bár főállásban az Amszterdami Egyetem szociológiai professzora volt, ideje legnagyobb részét az általa alapított Európai Biztonsági Tanulmányok Központjának szentelte. Számos becsmérője már a névből is bizonyítottak láttá, hogy az egész intézmény csalás, mert Rosner nemcsak a központ igazgatója volt, hanem egyetlen alkalmazott kutatója is. A nyilvánvaló hiányosságok ellenére a központ számtalan megbízható cikket és részletes beszámolót jelentetett meg a Hollandiát belülről fenyegető és egyre erősödő militáns muzulmán erőkről. Rosner legutóbbi könyvében, *Az iszlám nyugati hódításában* azt állította, hogy Hollandia a dzsihádisták iszlám átfogó és szervezett támadásainak célpontjává vált. Allítása szerint a támadások célja Hollandia gyarmatosítása, majd muzulmán többségű állammá alakítása, ahol a nem is túl távoli jövőben az iszlám jog, a *saria* fog eluralkodni. A terroristák és a gyarmatosítók ugyanannak az éremnek a két oldala, figyelmeztetett, s ha a kormány nem hoz azonnali és drasztikus intézkedéseket, mindaz, amit a szabadelvű hollandok oly nagy becsben tartanak, hamarosan véglegesen eltűnik.

A holland irodalmi sajtó megjósolhatóan szörnyülködött. Hisztéria, írta az egyik kritikus. Rasszista demagógia, írta egy másik. Többen arra ragadtatták magukat, hogy kijelentsék: a könyvben olvasható nézetek azért is felettébb gyűlöletesek, mert Rosner nagyszülei is a százezer holland zsidó közt voltak, akiket Auschwitz gázkamráiba szállítottak. Mindannyian egyetértettek azonban abban, hogy ebben a helyzetben nem a Rosner-féle gyűlöletbeszédre, hanem toleranciára és párbeszédre van szükség. Rosner szilárdan állta a lesújtó kritikákat. Egy riporter olyan embernek írta le, akinek elvei alapjaiban megingathatatlanok. Rosner válaszában hangsúlyozta a tolerancia és a párbeszéd fontosságát, ami azonban véleménye szerint nem lehet egyenlő a kapitulációval.

– Nekünk, hollandoknak, le kell tennünk végre a Heinekent meg a hasispipát! Ki kell nyitnunk a szemünket, különben el fogjuk veszíteni országunkat? – csattant fel egy interjú során a holland televízióban.

A könyv és a róla folytatott polémia Rosnert az ország legtöbbet gyalázott, ám egyes helyeken a legünnepeltebb emberévé tette. Ugyanakkor személye a Hollandiában élő muzulmán szélsőségesek érdeklődésének középpontjába került. A dzsihádisták weboldalak, amelyeket Rosner a holland rendőrségnél is nagyobb alapossággal figyelt, szent dühvel támadták a könyvet, s több fórumon is megjósolták a könyv írójának hamarosan bekövetkező halálát. Az

Oud West negyed imámja utasításba adta híveinek, hogy „bánjanak keményen a zsidó Rosnerrel”, s egy mártírt keresett, aki elvégezné a feladatot. A tehetetlen holland belügyminiszter válaszul azzal az ötlettel állt elő, hogy rejtőzzön el, amit az író hevesen elutasított. Átadott viszont a miniszternek egy listát tíz olyan szélsőséges névvel, akik közül a lehetséges merénylet kikerülhet. A miniszter gondolkodás nélkül elfogadta a listát, mert tisztában volt vele, hogy Rosner sokkal jobban ismeri a Hollandián belül működő szélsőséges csoportokat, mint a biztonsági szolgálat.

Rosner azon a bizonyos decemberi napon, déltájban a Groenburgwal 2A csatornaparti épületének második emeleti dolgozószobájában görnyedt a számítógépe előtt. A lakás épp olyan volt, mint a lakója: zömök, széles és bizonytalan szögben előre hajló, mely tulajdonságokról egyes szomszédok gúnyolódva állították, hogy tulajdonosának politikai nézeteihez hasonlítanak. A ház egyetlen igazi hátránya a fekvése volt. Úgy negyvenméternyire állt ugyanis a Zuiderkerk harangtornyától. A harangokat mindennap, pontban déli tizenkettőkor kíméletlenül meghúzták, s teljes háromnegyed órán át kongatták. Rosner, aki nagyon érzékeny volt a háborgatásra és a külső zajokra, már évek óta személyes dzsihádot folytatott ellenük. A komolyzene, a zajsűrítő készülék, a hangszigetelő fejhallgatók azonban mind-mind hatástalannak bizonyultak a támadással szemben. Néha elmélázott rajta, vajon miért zúgnak egyáltalán. Az öreg templomot réges-rég kormányhivatallá alakították át, amelyben a mélyen vallásos Rosner a holland fertő szimbólumát látta. A végtelen vallási buzgalom ellenféllal szembesülve a szekularizált hollandok templomaikat a jóléti állam hivatalaivá alakították át. *Hívek nélküli templom egy istentelen városban*, gondolta Rosner.

Tizenkettő után tíz perccel csöndes kopogásra lett figyelmes; föltekintve Sophie Vanderhaust pillantotta meg, aki az ajtófélfának támaszkodva egy köteg iratot szorongatott. A lány Rosner egykori tanítványa volt, aki „A holokauszt hatásai a háború utáni Hollandiában” című diplomamunkája megírása után szegődött mellé. A lány részben titkárnője, részben tudományos munkatársa, olykor-olykor dajkája s egyben fogadott lánya volt. Rendben tartotta az irodáját, és begépelte cikkei véglegesített változatát. Ő emlékeztette Rosnert lehetetlen időpontokban tartott megbeszéléseire, és figyelemmel kísérte aggasztó pénzügyeit is. Emlékeztette professzorát az evésre, s ő maga gondoskodott tiszta ruháiról is. Aznap délelőtt elújságolta Rosnernek, hogy újévkor Sint Maarten szigetén szándékozik eltölteni egy hetet, amitől Rosner mély depresszióba süllyedt.

– Egy óra múlva interjúja van a *De Telegraaf*-al. Talán jó lenne összeszedni a gondolatait, és ennie is pár falatot!

– Sophie! Csak nem azt akarja mondani, hogy a gondolataim nem eléggé összeszedettek?

– Semmi ilyesmi nem jutott az eszembe, csak már reggel fél hat óta dolgozik azon a cikkben, és a kávé kívül kéne még valami a gyomrába.

– Csak nem azzal a rémes riporternővel találkozom, aki tavaly lenácizott?

– Azt hiszi, még egyszer a közelébe engedném? – A lány belépett az irodába, és elkezdett pakolászni Rosner asztalán. – A *De Telegraaf*-os interjú után jelenése van az NOS stúdiójában. Betelefonálás műsor lesz, úgyhogy élénk vitára kell felkészülnie. Kérem, ne szerezzen magának több ellenséget, professzor úr! Egyre nehezebb számon tartani őket.

– Megpróbálok viselkedni, de azt hiszem, végleg kifogytam a béketűrésből.

Sophie belenézett Rosner kávéscsészéjébe, és megnyúlt az ábrázata.

– Miért kell a cigarettacsikkjeit mindig a kávéba dobni?

– Tele volt a hamutartóm.

– Néhanapján megpróbálhatná kiüríteni! – mondta a lány, majd a hamutartó tartalmát egy gyors mozdulattal beleöntötte a szemetesbe, s azzal a mozdulattal ki is emelte a szemetes zacskót. – Ne feledkezzen meg róla, hogy ma este fóruma van az egyetemen!

Rosner összeráncolta a homlokát. Nem nagyon fűlött a foga a fórumhoz. Az egyik vitapartnere az Európai Muzulmán Egyesület elnöke lesz, egy olyan csoportosulásé, amely

nyílt harcot folytat a *saría* európai bevezetéséért és Izrael állam megsemmisítéséért. Borítékolhatóan nagyon kellemetlen estének néz elébe.

– Azt hiszem, bejelentem, hogy leprás vagyok.

– Akkor is ott akarják látni, hiszen maga az est fénypontja.

A férfi felállt, és kinyújtózott.

– Azt hiszem, lemegyek egy kávéra, és harapok is valamit a Café de Doelenben. Nem beszélne meg a *De Telegraaf* riporterével, hogy találkozzunk inkább ott?

– Biztos benne, hogy ez bölcs döntés, professzor úr? Amszterdamban mindenki tudta, hogy a staalstraati híres kávézó a professzor kedvenc tartózkodási helye, és Rosner elég szembetűnő alak volt. Kócos, fehér hajával és gyűrött tweedöltözékével Hollandia egyik legismertebb figurájának számított. A holland rendőrség géniuszai egyszer azt tanácsolták neki, hogy ha nyilvános helyre megy, próbálja magát álcázni. Rosner az ötletet ahhoz hasonlította, mintha egy vízilóra bajuszt ragasztanának, fejébe kalapot nyomnának, s mindenkivel megpróbálnák elhitetni, hogy az állat igazából egy holland férfi.

– Már hónapok óta nem voltam a Doelenben.

– Az még nem jelenti azt, hogy biztonságosabb.

– Nem élhetek életem végéig fogolyként, Sophie? – mutatott az ablak felé Rosner. – Különösen nem egy olyan napon, mint ez a mai! A *De Telegraaf* riporterét csak a legutolsó pillanatban értesítse a hollétemről, azzal lerázhatjuk a dzsihádistákat!

– Ez egyáltalán nem vicces! – vágott vissza a lány, de belátta, hogy tervéről esélytelen lebeszélnie a professzort. – Legalább vigye magával a mobilt, hogy föl tudjon hívni, ha baj van!

Rosner zsebre vágta a telefont, és elindult lefelé. A bejáratnál összehúzta magán a kabátot, nyakára tekerte az immár védjegyévé vált selyemsálat, és kilépett az utcára. Bal felől a Zuiderkerk tornya magasodott, jobbról pedig jó negyven méter hosszan egy olyan keskeny csatorna húzódott, amely fölött egy fa felvonóhíd ívelt át. A Groenburgwal az óváros egyik csendes utcácskája volt, ahol egyáltalán nem voltak bárok meg kávéházak, s egyetlen hoteljében is mindig csak néhány látogató akadt. Rosner házával átellenben állt az utca egyetlen oda nem illő épülete, egy modern, lila és zöld árnyalatúra festett bérház. Előtte három festékfoltos, fehér overallba öltözött munkás sütkérezett a napfényben.

Rosner rápillantott az arcokra, s mielőtt továbbindult a felvonóhíd irányába, mindet az emlékezetébe véste. Amikor a hirtelen támadt szél megrázta a parton álló fák kopasz ágait, megállt egy pillanatra, hogy elmerengjen egy fölötte sebesen úszó kövér, vermeeri felhőn; eközben sálját szorosabbra tekerte a nyakán. Csak ekkor vette észre, hogy a csatorna másik oldalán az egyik festő ugyanarra megy, amerre ő. A sötét, rövidre nyírt hajú, magas és sima homlokú, apró szemű, de bozontos szemöldökű férfiről a bevándorlókat kitűnően ismerő Rosner rögtön megállapította, hogy a Rif-hegységből származó marokkói. Egyszerre értek a felvonóhídhöz. Rosner ismét megállt, ezúttal azért, hogy rágyújtson egy cigarettára, amit nem is kívánt. Megkönnyebbülten vette észre, hogy a férfi balra elfordul. Amikor a férfi a következő sarkon eltűnt, Rosner megindult a másik irányba, a Doelen felé.

Szép nyugodtan végigsétált a Staalstraaton, kedvenc cukrászdája kirakatában megnézte a napi ajánlatot, kitért egy csinos lány kerékpárja elől, majd türelmesen végighallgatta egy pirospozsgás csodálója áradozását. Épp belépni készült a kávéház ajtaján, amikor hirtelen rántást érzett a kabátja gallérján. Élete utolsó másodperceiben még azon az abszurd ötleten tépelődött, hogy megakadályozhatta volna saját halálát, ha ellenáll a kísértésnek, és egyszerűen nem fordul hátra. De természetesen megfordult, mert az ember így tesz, ha Amszterdamban egy ilyen ragyogó decemberi napon megszólítja egy idegen.

A fegyvert csak elmosódva látta. A keskeny utcán a lövések ágyúdörgésként visszhangoztak. Összerogyott a kockakövön, és tehetetlenül figyelte, amint gyilkosa hosszú kést ránt elő a kabátja alól. A mézárhlást az imám rendeletének megfelelően, rituálisan hajtotta végre. Senki

sem avatkozott közbe. Nem csoda, gondolta Rosner, hiszen a beavatkozás intoleráns lenne. Senkinek sem jutott eszébe, hogy odaugorjon a haldokló férfihoz. Csak a harangok zúgtak. *Hívek nélküli templom egy istentelen városban* – mintha ezt mondták volna.

BEN GURION REPÜLŐTÉR, IZRAEL

– Hát te meg mit csinálsz itt, Uzi? – kérdezte Gabriel. – Most már te vagy a főnök, a főnökök pedig nem szoktak éjszakai reptéri fuvarokat végezni. Az ilyen munkákat a Szállítás sofőrjeire bízzák.

– Nem volt jobb dolgom.

– Nem volt jobb dolgod, mint itt ácsorogni és várni, míg leszáll a gépem Rómából? Mi a baj? Nem hitted, hogy ez alkalommal is ép bőrrel hazaérek?

Uzi Navot nem válaszolt. Csak bámult az érkezési oldal felé, a VIP-váróterem csak egy irányból átlátható ablakán, ahol a római járat többi utasa sorokba rendeződve várakozott az útlelvizsgálatra. Gabriel körbenézett: ugyanazok a mészkőutánzat falak, ugyanazok az agyongyötört kanapék, a férfiizzadságnak és a pörköltkávé-szagnak ugyanaz a keveréke. Ebbe vagy ehhez hasonló helyiségekbe már jó harminc éve járkal. Érkezett már ide diadalmasan, de tántorgott be vesztésként is. Ünnepezték már ebben a helyiségben, és ugyanitt már maga a miniszterelnök is vigasztalta. Egyik alkalommal pedig golyóval a mellkasában tölték be ide. A helyiség azonban semmit sem változott.

– Bella egyedül akart lenni ma este – szólalt meg Navot még mindig az ablak felé bámulva, majd lassan Gabriel felé fordult. – Múlt héten bevallotta, hogy jobban szerette, amikor terepen voltam. Szerencsés esetben havonta egyszer találkoztunk. De most... – vont össze a szemöldökét. – Azt hiszem, Bella kezdi azt érezni, hogy jól bevásárolt velem. Különben meg nagyon hiányzott már egy kis reptéri lödörgés. A pályám kétharmadát különböző reptereken, vasútállomásokon, éttermekben és szállodai szobákban töltöttem. Ragyogást és izgalmat ígérnek, de legtöbbször csak a lélekölő unalom marad rövid, borzalmakkal teli megszakításokkal.

– A magam részéről jobban szeretem az unalmat. Nem lenne jó egy unalmas országban élni?

– Akkor az nem Izrael lenne.

Navot átvette a bőrtáskáját, majd kivezette Gabrielt egy hosszú, gyéren világított folyosóra. Nagyjából egyforma magasságúak voltak, és mindketten ugyanolyan céltudatosan jártak, de hasonlóságuk itt nagyjából véget is ért. Amíg Gabriel nyúlánk és keskeny alkatú volt, addig Navot zömök és erős felépítésű. Kerek feje birkózónyakon ült, vastag derekáról pedig lerítt, hogy kedveli a nehéz ételeket. Évekig barangolt Nyugat-Európában mint *kaca*, azaz beépített titkos ügynök. Most már azonban a Különleges Ügyosztály vezetője lett. Az ünnepezt izraeli szuperkém, Ari Samron szavaival ez az ügyosztály volt a „sötét intézmény sötét oldala”. Ők voltak azok, akik elvégezték az olyan munkákat, amelyeket senki más nem akart, nem mert, vagy nem tudott. Ők voltak a kivégzők, az elrablók, a gazemberek és a zsarolók. Olyan kiemelkedő értelmi képességű és találékony férfiak, akikben több bűnözői hajlam rejtőzött, mint magukban a bűnözőkben. Több nyelven beszélő kaméleonok, akik egyaránt otthonosan mozogtak Európa legelőkelőbb szállodáiban és felső köreiben, valamint Bejrút és Bagdad legsötétebb sikátoraiban is. Navot frissen került a Cég élére, és csak azért kapta meg a kinevezést, mert Gabriel elutasította. Nem volt ellenségeskedés kettejük között. Navot elsőként jelentette ki, hogy ő maga csak terepmunkás, Gabriel Allon viszont legenda.

A folyosó egy biztonsági ajtóba torkollott, amely a nagy forgalmú terminál szomszédságában egy elkerített területre nyílt. Horpadt karosszérijú, négyajtós Renault állt a fenntartott parkolóhelyen. Navot kinyitotta a csomagtartót, és berakta Gabriel táskáját.

– Kimenőt adtam a sofőrömnek – mondta. – Négyszemközt akartam veled beszélni. Tudod, hogy milyenek a sofőrök! Ott lebzselnek egész nap a garázsban, és egyebet sem tesznek, csak pletykálgodnak. Rosszabbak egy kézimunkakörnél.

Gabriel beszállt az utas ülésre, és becsukta az ajtót. Hátrapillantott. A hátsó ülés Bella könyveivel és aktáival volt tele. Bellának tudósként Szíria volt a szakterülete, s a témában

rendszeresen végzett megbízásokat a kormánynak. Sokkal intelligensebb volt Navotnál, ami hosszú és viharos kapcsolatukban állandó feszültségforrást jelentett. Navot dühösen elfordította az indítókulcsot, és nagy gázt adva a repülőtér kijárata felé hajtott.

– Hogy sikerült a kép? – kérdezte.

– Nagyon jól sikerült, Uzi.

– Botticelli volt, ugye?

– Bellini – javította ki Gabriel. – *A halott Krisztus siratása*. –Hozzátehetne volna még, hogy a magasztos tábla egykoron a pesarói Szent Ferenc-templom oltárképének kűmája volt, de nem tette. Kollégáiból állandó szakmai irigységet váltott ki, hogy Gabriel a világ egyik legelismertebb restaurátora. Munkáját ezért ritkán beszélte meg velük; még Navotnak sem számolt be róla, aki pedig jó barátja volt.

– Botticelli, Bellini... mind olyan egyformák nekem – csóválta meg a fejét Navot. – Képzeld csak el, egy ilyen remek zsidó fiú, mint te, egy Bellini-mesterművet restaurál a pápának. Remélem, jól megfizettek!

– A szokásos árat adták, aztán még egy kis borraalót is.

– Az rendjén is való – válaszolt Navot. – Miután megmentetted az életét!

– Azért abban neked is volt kis részed, Uzi!

– De a megmentőjeként nem én voltam az újságokban.

A bekötőút végére értek. Kék-fehér útjelző tábla állt előttük, amely balra Tel-Aviv, jobbra Jeruzsálem irányába mutatott. Navot jobbra kanyarodott, és a Júdeai-hegység felé vette útját.

– Milyen a hangulat a Saul király úton? – kérdezte Gabriel.

A Saul király út jó ideje az izraeli hírszerzés állandó címe volt. A nagyon hosszú nevű szolgálat megjelölése ráadásul egyáltalán nem utalt az épület falain belül folyó tevékenységre. A Gabrielhez és Uzihoz hasonló emberek egyszerűen „a Cég” névvel illették.

– Érezd magad szerencsésnek, hogy távol lehettél!

– Ennyire rossz a helyzet?

– A hosszú kések éjszakája. Libanoni kalandunk valóságos katasztrófa volt. Egyetlenegy intézményünk sem úszta meg, hogy ne hozták volna hírbe, a Céget is beleértve. Tudod, hogyan mennek ezek a dolgok. Ha ekkora hiba történik, akkor fejeknek kell hullaniuk: minél több, annál jobb. Senki sincs biztonságban, különösen Ámosz. A vizsgálóbizottság tudni akarja, vajon a Cég miért nem volt tisztában azzal, hogy a Hezbollah ennyire jól fel van fegyverezve, s hogy amikor a harcok megkezdődtek, a mi jól fizetett, kiterjedt hálózatban tevékenykedő alkalmazottaink vajon miért nem tudták megtalálni a Hezbollah vezetőit.

– A Cégnek most aztán egyáltalán nem hiányzik sem egy hatalmi harc, sem egy megüresedő szék miatt kerekedő belső viszály; különösen nem egy háborúra készülő Hezbollahnal, egy majdnem teljesen kész atombombával rendelkező Iránnal és egyéb, robbanásig feszült területekkel a hátunkban.

– Samron és bölcs követői pedig már kimondták Ámoszra az ítéletet. Az egyetlen kérdés csupán az, hogy kivégzés lesz-e, vagy egy hosszabb eltűnés után maga Ámosz hajthatja-e végre.

– Te meg honnan tudod mindezekről Samron álláspontját?

Navot hallgatása elárulta, hogy forrása maga Samron. Samron már évek óta nem volt főnök, ám a Céget még mindig a saját birodalmaként kezelte. A Moszadot olyan tisztekkel töltötte föl, mint Gabriel vagy Navot, akik szentírásaként követték minden utasítását, s akik Samron nyelvét beszélték. Samront Izrael-szerte csak *memuneként* emlegették, ami olyan irányító személyt jelöl, aki addig marad ezen a poszton, amíg országa elég nagy biztonságban van ahhoz, hogy ő meghalhasson.

– Nagyon veszélyes játékot játszol, Uzi. Samron folytatni fogja. A konvoját ért bombatámadás sokat kivett az erejéből. Már nem az az ember, aki régen volt. Semmi garancia sincs arra, hogy ebben az ocsmány színjátékban győzedelmeskedni fog Ámosz felett, és azt

hiszem, szükségtelen megemlítenem, hogy a Saul király út kapuja az olyan emberek előtt, mint te, csak egyfelé nyílik. Ha te és Samron vesztetek, *te* leszel az, akinek ugyanúgy, ahogy a Cég többi, félretett külsős munkatársának, házalnia kell majd a különböző ajánlattevőknél. Navot egyetértően bólintott.

– És még pápám sem lesz, aki egy kis mellékessel megdob.

Jeruzsálemet a parti síksággal összekötő Báb el-Vád lépcsőszerű szurdokán haladtak fölfelé. Gabriel érezte, hogy a magasságkülönbségtől pattog a füle.

– Van Samronnak utódjelöltje?

– Azt nem akarja, hogy katona irányítsa a Céget. Ez is olyan jellemző furcsasága volt a Cégnek, amit a kívülállók nem érthetnek meg. Az amerikaiakhoz hasonlóan az izraeliek is rendszerint olyan embert választanak kémeik vezetőjének, aki semmiféle hírszerzési gyakorlattal nem rendelkezik. Az amerikaiak politikusokat vagy pártfunkcionáriusokat választanak, míg az izraelieknél az Ámoszhoz hasonló tábornokoknak adják a posztot. Samron volt az utolsó, aki az Ügyosztályról került a trónra, s aki azóta minden vetélytársát manipulálta.

– De akkor miért szövetkezel Samronnal? Csak nem Ámosz posztjára pályázol? A libanoni ügyet egy jó kis puccsra akarjátok felhasználni. Te támadod meg a palotát, a szálakat pedig tiberiasi villájából maga Samron fogja irányítani.

– Hízeglő rám nézve, hogy azt feltételezed, Samron rám bízna szeretett Cége kulcsait, de egyáltalán nem erről van szó. A *memunénak* másvalaki jár a fejében.

– *Én?* – kérdezte Gabriel, s komótosan ingatta a fejét. – Én orgyilkos vagyok, Uzi! Orgyilkosokat nem tesznek meg főnöknek!

– Sokkal több vagy közönséges orgyilkosnál. Gabriel némán bámult a szélvédőn át Ciszjordánia síksága felé, és a dombon fekvő zsidó település sárgán vibráló lámpasorát figyelte. A távolban, Rámalláh fölött ragyogott a hold.

– Miért gondolja Samron, hogy én főnök akarok lenni? – kérdezte kisvártatva. – Egyszer már kicsúsztam a markából, amikor a Különleges Ügyosztály élére akart kinevezni.

– Ezzel nem túl finoman azt akarod mondani, hogy azért kaptam meg én a posztot, mert te nem akartad elfogadni?

– Csak azt próbálok magyarázni, Uzi, hogy én nem vagyok alkalmas a Cégbe, és legfőképpen nem akarom az életemet végtelen biztonságpolitikai üléseken, a Miniszterelnöki Hivatalban eltölteni. Nem vagyok jó csapatjátékos, és nem vállalom részt az Ámosz elleni szervezkedéseitekben.

– És akkor mihez kezdesz? Ülsz és várod, hogy a pápa még több munkával bízjon meg?

– Kezdesz egészen úgy beszélni, mint Samron. Navot ügyet sem vetett a megjegyzésre.

– Csak ülsz és figyeled, ahogyan a rakéták szétlövik Haifát? Hogy a teheráni mullák befejezik az atombombájukat? Ez a terved? Másra hagynád a küzdelmet? – Navot hosszan nézett a visszapillantó tükörbe. – De miért is lennél más? Nemzeti katasztrófa van éppen. Ebben a vég nélküli háborúban Izrael mintha megadná magát. Az alapító atyák lassan eltávoznak közülünk, és az emberek még nem tudják, hogy a következő generáció vezetőire rábízhatják-e a jövőjüket. Akiknek van valamijük, menekülési útvonalakat gyártanak. Ez a zsidóknál ösztönös, nem? A holokauszt óta a génjeinkben van. Az ember manapság olyan dolgokat hall, amiket még tíz évvel ezelőtt sem. Az emberek nyíltan felteszik a kérdést, hogy nem volt-e hiba az egész vállalkozás. Sokan azzal áztatják magukat, hogy az igazi zsidó állam nem is Palesztinában, hanem Amerikában van.

– Amerikában?

Navot ismét az útra figyelt.

– A nővérem a marylandi Bethesdában él. Nagyon szép hely, ahol rettegés nélkül ülhetsz ki egy teraszra ebédelni, és nem kell attól tartanod, hogy az asztalod mellett elhaladó ember *sahíd*, aki fel fog robbantani. – Gabrielre pillantott. – Lehet, hogy épp ezért szereted annyira

Olaszországot. Te is új életet akarsz kezdeni, távol Izraeltól. A könnyeket és a vért hátrahagynád a közönséges halandóknak.

Gabriel elsötétült pillantásából ki lehetett olvasni, hogy sokkal több könnyet és vért ontott a hazájáért, mint a legtöbb ember.

– Restaurátor a szakmám, és a régi itáliai mesterek a szakterületem. A festmények pedig nem itt vannak, hanem Itáliában, Uzi.

– A restaurálás a fedőtevékenységed, Gabriel. Te nem restaurátor, hanem Izrael állam titkos ügynöke vagy, és éppen ezért nincs jogod másokra hagyni a küzdelmet. Abban pedig ne is reménykedj, hogy Európában nyugodt életed lehet! Az öreg kontinensen már Libanon miatt is elítéltek bennünket, pedig az csak az előszele volt az eljövendő viharnek, ami belátható időn belül egész Európán végigsöpör, mert a következő hadszíntér ott lesz.

A következő hadszíntér? Nem, gondolta Gabriel, hiszen ő már harminc éve ezen a hadszíntéren küzd. Föltekintett a Herzl-hegy gerincének derengő árnyú vonalára. Az ellenség által megcsúfított testtel és állandó rémképekkel küzdve ott él a volt felesége egy elmegyógyintézetben. Fia Jeruzsálem másik oldalán, az Olajfák hegyén, a hősök temetőjében nyugszik. Kettejük között terül el az ősi, tüzes katlan, a Hinnom-völgy, ahová a zsidó és muzulmán hagyomány szerint azért kerülnek a gonosztevők, hogy haláluk után elnyerjék méltó büntetésüket. Gabriel élete nagy részét azzal töltötte, hogy ide-oda közlekedett a völgyön át. Megértette, hogy Uzi Navot azt szeretné, ha ő visszatérne ide.

– Miben mesterkedsz, Uzi? Bizonyára nem azért tetted meg ezt a hosszú utat a reptérig, hogy beszervezz az Ámosz elleni összeesküvésbe?

– Volna egy megbízás, amit szeretnénk, ha te végeznél el – válaszolta Navot.

– Én nem vagyok kisas!

– Ne húzd föl magad, Gabriel!

– Nem húzom. Hová szól a megbízás?

– Amszterdamba.

– Miért pont Amszterdamba?

– Mert ott halt meg valaki a családból.

– Kicsoda?

– Solomon Rosner.

– Rosner? Nem is tudtam, hogy Rosner a mi emberünk!

3

JERUZSÁLEM

Egy Jeruzsálem szívében fekvő árnyas, fákkal övezett, csendes utcába hajtottak, majd leparkoltak a Narkis utca 16-os számú, mészkőből épült bérháza előtt. A háromemeletes épület az előtte terebélyesedő eukaliptuszfa sűrű ágaitól alig látszott. Gabriel a kis lépcsőházba vezette Navotot, s elindult a lépcsőn felfelé. Hosszú távolléte után sem nyitotta ki a postaládáját, hiszen sohasem kapott levelet, a postaládán található név meg amúgy is hamis. Izrael államban Gabriel Allon hivatalosan nem létezett. Igazából csak a Cégnél volt élő személy, de ott is csak ideiglenes lakosként.

Lakása a legfelső szinten volt. Mint mindig, most is várt egy keveset, mielőtt kinyitotta volna az ajtót. A helyiség, ahová belépett, még csak nem is emlékeztetett arra a kicsi, de mindennel ellátott művészlakásra, amit hat hónappal azelőtt otthagyt. Aprólékos műgonddal megtervezett, finom bézs és törtfehér árnyalatba öltöztetett szoba tárult elé, amelyet Gabriel velencei születésű menyasszonya, Chiara Zolii annyira szeretett. A férfi távollétében sokat végzett, de olaszországi látogatása alkalmával ezt valamiért nem említette.

– Hol vannak a dolgaim?

– Raktárban, amíg nem sikerül megfelelő műtermet találnod – mosolyodott el Navot Gabriel kétségbeesett ábrázata láttán. – Nem várhatod el, hogy a feleséged bútorozatlan lakásban lakjon!

– Még nem a feleségem – válaszolta Gabriel, miközben lerakta utazótáskáját a drágának látszó új kanapéra.

– És ő hol van?

– Nem mondta el, hogy hová küldték?

– Ő nagyon komolyan betartja az előírásokat: szigorúan elválasztja a munkát a magánélettől.

– Jómagam is ezt teszem.

– Tényleg, Uzi, merre van most?

Navot épp szóra nyitotta száját, de a konyhából egy másik hang válaszolt helyette. Gabriel számára ismerősnek tűnt a hanghordozás, mint ahogy a hozzá tartozó, terepszínű nadrágot és hasadt bőrdzsekit viselő figura is. A férfi feje búbja kopasz volt, csak tarkóján nőtt még némi, rövidre vágott ősz haj. Régimódi, fémkeretes, sokdioptriás szemüvege mögül felnagyított, savós színű szemmel nézett Gabrielre. Tekintetéből eltűnt az élénkség, és arca is sokkal jobban megnyúlt, mint ahogy Gabriel emlékezetében élt. Szépen faragott olajfa botra támaszkodott, amelynek korábbi tulajdonosa jóval magasabb lehetett nála.

– A menyasszonyod Argentínában van – mondta Ari Samron.

– Milyen munkán?

– Egy általunk már felderített terrorista szerveződés megfigyelésére küldtük ki.

Gabrielnek nem kellett kérdezősködni a szerveződésről, hiszen a helyszín önmagáért beszélt. Argentína a többi dél-amerikai országhoz hasonlóan a Hezbollah tevékenységének melegágya volt.

– Úgy hisszük, csak idő kérdése, hogy a Hezbollah a libanoni csapás után ellentámadásba lendül. Valószínűleg olyan váratlan helyszínen terveznek akciót, ahol a terrortámadással nem lehet a nevüket összefüggésbe hozni. Az egyetlen bizonytalan pont már csak a célpont. Még nem tudjuk, hogy közvetlenül ránk vagy amerikai barátainkra fogják-e mérni a csapást.

– Mikorra fejezi be a küldetést?

Samron kitérő választ adott.

– Ez vég nélküli háború, Gabriel; örökké fog tartani. De te ezt mindannyiunknál jobban tudod

– mondta, s megérintette Gabriel arcát. – Nézd meg, hogy van-e kávé itthon, beszélgetnünk kell egy kicsit!

Gabriel a kamrában talált végül egy kávésdobozt. A teteje nem volt lezárva, s beleszagolva rögtön érezte, hogy semmi aromája sincs. Mégis töltött egy keveset a kávéfőzőbe, és visszament a nappaliba. Navot a kisasztalon álló kerámiaedényt vizsgálgatta, Samron pedig a karosszékben hátradőlve rágyújtani készült erős török cigarettájára. Gabriel hat hónapos távolléte során a bútorok kivételével semmi sem változott.

– Nincs itthon kávé? – kérdezte Samron.

– Nem tudok egy szempillantás alatt kávé főzni, Ari.

Samron rápillantott nagy, fémszíjas órájára. Mindig hadilábon állt az idővel, ami most különösen szorította. A bombázás után, gondolta Gabriel, valószínűleg Samronnak is számot kell vetnie végre saját halandóságával.

– Solomon Rosner a Cég embere volt? – kérdezte.

– Nagyon értékes embere.

– Mióta?

Samron hátrahajtotta a fejét, s mielőtt válaszba fogott, nagy füstgomolyagot fűjt a plafon felé.

– Hivatali időm második ciklusában, a kilencvenes évek közepén rádöbbszünk, hogy Hollandia kezd problémássá válni. Az ország népességi mutatói drasztikusan megváltoztak. Amszterdam lassanként muzulmán várossá alakult át. Sok munkanélküli, dühös fiatalember járkált az utcákon, akiket a szaúdi barátaink által odaküldött és pénzelt imámok még uszítottak is. A helyi lakosságot számos támadás érte. Nem különösebben jelentősek, egy-egy betört ablak, néhány bevert orr és szórványosan Molotov-koktélok. Gondoskodni akartunk

róla, hogy ezek a kis csetepaték ne váljanak komolyabb támadásokká. Azt is tudni akartuk, hogy elszánt ellenségeink nem Amszterdamot használják-e az Európában található izraeli célpontok elleni tevékenység támaszpontjaként. Szükségünk volt helyszíni megfigyelőkre, de nem volt módunkban saját hadműveletet indítani.

Gabriel kinyitotta a kis erkélyre nyíló ajtót. Az előkertben álló eukaliptuszfa illata átjárta a szobát.

– Ezért Rosnerhez fordultatok?

– Nem azonnal. Elsőként a hagyományos utat próbáltuk. Összeköttetésbe akartunk lépni az AIVD-vel, a holland biztonsági szolgálattal. Hónapokig udvaroltunk nekik, de a hollandok abban az időben nem akartak együttműködni velünk. Utolsó elutasításunk után engedélyt adtam arra, hogy más módon próbáljunk bekerülni az AIVD-be. Az ottani emberünk meglehetősen ügyetlenül kikezdett az AIVD-nek a muzulmán közösség megfigyelésével megbízott tisztviselőjével, ami végül visszaütött ránk. Ugye emlékszel arra a botrányra, Gabriel?

Gabriel nagyon is jól emlékezett az ügyre. Tele volt vele az egész holland és izraeli sajtó. Heves viták és komoly kiutasítási fenyegetőzések folytak mindkét ország külügyminisztériumában.

– Miután elült a vihar, elhatároztam, hogy újra próbálkozom. Ezúttal azonban egészen más célpontot szemeltem ki.

– Rosnert – mondta ki Gabriel, mire Samron bólintott.

– Senki más nem tette meg Amszterdamban, amit ő: folyamatosan figyelemmel kísérte, hogy mik hangzanak el a mecsetekben. Olvasta a különböző internetes oldalakon megjelenő szennyet, amiről senki más nem akart tudomást venni. Több esetben is olyan fülesekkel adott a rendőrségnek, amik megelőztek erőszakos támadásokat. Ráadásul zsidó. A Cég számára Rosner volt az ideális megoldás.

– Ki szervezte be?

– Én magam – válaszolta Samron. – Az AIVD-botrány után nem állt szándékomban senki másra bízni a munkát.

– Különben is a legkedvesebb foglalatosságod a beszerzés.

Samron válaszul csupán varázslatos mosolyát villantotta rá. Ugyanúgy elvarázsolta Gabrielt, mint azon a tikkasztó szeptemberi délutánon 1972-ben, amikor elment hozzá a jeruzsálemi Bezalel Művészeti Akadémiára. Gabriel fiatal, ígéretes festő volt, Samron pedig a Moszad pimasz embere, akit a miniszterelnök, Golda Meir nemrégiben bízott meg azzal a feladattal, hogy vadássza le és semmisítse meg a Fekete Szeptember nevű terrorista csoport tagjait, akik a müncheni mészárlás végrehajtói voltak. A hadművelet fedőneve az Isten Haragja volt, a valóságban azonban inkább lehetett Gabriel Haragjának nevezni, mert a Fekete Szeptember tizenkét tagja közül csak hatot likvidált a Cég, a másik hattal Gabriel 22-es kaliberű Berettája végzett.

– Elrepültem Amszterdamba, és elvittem vacsorázni Rosnert egy csendes, Amstel-parti étterembe. A régi szép időkről beszéltem neki: a függetlenségi háborúról meg Eichmann elfogásáról. Tudod, ugyanazokat a történeteket, amiket már nektek vagy százszor elmeséltem. Az este befejeztével egy szerződést tettem az asztalra. Minden vonakodás nélkül aláírta.

A kávéfőző zaja szakította félbe Samront. Gabriel kiment a konyhába. Három csészével meg a cukortartóval tért vissza, és a dohányzóasztalra helyezte a kávéfőzőt. Navot helytelenítően nézett rá.

– Jobb lesz, ha teszel alá valamit! Ha foltot hagy, Chiara meg fog ölteni.

– Vállalom a kockázatot, Uzi – felelte Gabriel, majd Samronra nézett. – Ki alkalmazta Rosnert? Te magad, gondolom.

– Rosner az én művem volt – válaszolta Samron védekezve. – Természetesen vonakodtam átadni bárki másnak. Adtam neki egy kis pénzt, hogy fölvehessen egy munkatársat, és ha valami beszámolnivalója akadt, mindig én mentem el hozzá.

– Amszterdamba?

– Soha. Rendszerint a határ másik oldalán, Antwerpenben találkoztunk – válaszolta Samron.

– És amikor visszavonultál?

– Tartogattam magamnak egy-két feladatot öregkoromra is. Rosner egyike volt ezeknek. A másik természetesen te vagy. Senki másra nem bíznlalak.

Cukrot kanalazott a kávéjába, és mélán kavargatni kezdte.

– Amikor a miniszterelnök biztonsági főtanácsadója lettem, le kellett vennem a kezemet Rosnerről – folytatta, és Navotra pillantott. – Uzinak adtam át. Végül is ő a mi nyugat-európai *kacánk*.

– És a te védenced – tette hozzá Gabriel.

– Nem volt igazán nehéz feladat – bólintott rá Navot. – Ari mindent előre elvégzett. Nekem egyszerűen Rosner jelentéseit kellett kezelnem. Másfél évvel ezelőtt kincset nyomott a kezembe. Rosner egyik muzulmán forrása szerint egy Amszterdam nyugati részén működő és az al-Kaidához köthető csoport rakétát szerzett, amivel merényletet tervezett egy El Al-gép ellen az amszterdami Schiphol reptérre való leszállása közben. Aznap este a járatot Brüsszelbe térítettük, és figyelmeztettük a hollandokat, akik le is tartóztatták azt a négy merénylest, akik a leszállópálya végén egy autóban várákoztak, aminek a csomagtartójába egy Irakból becsempészett légvédelmi rakétát rejtettek.

– Honnan szerzett tudomást Rosner az előkészületekről?

– Megvoltak a forrásai – válaszolta Samron. – És a forrásai nagyon jónak bizonyultak. Számtalanszor próbáltam meggyőzni, hogy adja át őket nekünk, de mindig visszautasított. Azzal hárított el, hogy a forrásai azért beszélnek neki, mert ő nem profi. Hát, nem is volt teljesen profi, de ezt Hollandiában senki sem tudta.

– Ebben egészen biztos vagy? – kérdezte Gabriel. – Teljes biztonsággal azt mered állítani, hogy Rosnert nem a hozzánk fűződő kapcsolata miatt tették el láb alól?

– Sajnálatos módon Amszterdamban szinte mindenki Solomon fejére pályázott. A város legjelentősebb imámjai közül többen is nyíltan bujtogattak ellene, és önkéntest kerestek, aki végrehajtja a tettet. Végül Muhammad Hamza személyében meg is találták emberüket. Hamza a város északi részéről származó szobafestő, aki épp a Rosner lakásával szemközi házban dolgozott. Az amszterdami rendőrség, amikor letartóztatta, a merénylet napján készült videokazettát talált a lakásában. A felvételen Hamza nyugodt hangon mondja el, hogy aznap jött el a zsidó megölésének napja.

– És engem milyen munkával akarsz Amszterdamba küldeni?

Navot és Samron egymásra pillantott, hogy ki mondja el. Aztán Samron engedte Navotot beszélni; elvégre ő a Különleges Ügyosztály vezetője.

– Arra kérünk, hogy menj el Amszterdamba, és tisztítsd meg a feljegyzéseit! Természetesen a kincset érő források nevét is kérjük, de arról is meg akarunk győződni, hogy nem maradt-e ott valami szál, ami hozzánk vezet.

– Hihetetlenül kellemetlen volna, ha a Solomonhoz fűződő kapcsolatunk napvilágra kerülne – tette hozzá Samron. – Ami a további *szajanak* toborzását is megnehezítené világszerte. Mi jelentéktelen szolgálat vagyunk, nem tudnánk működni nélkülük.

A *szajanak* hálózata önkéntes zsidó segítőkéből áll, és az egész világot lefedi. Olyan bankárok, akik sükséghelyzetben pénzt adnak a Cég ügynökeinek; olyan orvosok, akik titokban kezelik őket, ha megsebesülnek; olyan szállodai szakemberek, akik hamis néven adnak nekik szobát, és olyan autókölcsönzők, akik azonosíthatatlan gépjárműveket szereztek nekik. A legtöbb *szajant* maga Samron szervezte be és kísérte figyelemmel. A diaszpóra titkos gyümölcseként emlegette őket.

– Még az is előfordulhat, hogy Hollandia amúgy is sérülékeny helyzetét még rosszabbra fordítja a dolog – tette hozzá Gabriel. – Solomon Rosner a muzulmán aktivisták Európa-szerte legismertebb bírálója volt. Ha kiderülne, hogy fizetett szócsövünk is, veszélybe kerülhetne a holland zsidó közösség.

– Nem értek egyet a jellemzéssel, de a megjegyzésed helytálló – mondta Samron.

– Hogyan jutok be Rosner irodájába?

Most Navot válaszolt.

– Úgy egy évvel ezelőtt, amikor a Rosner elleni támadások egyre sűrűbbé és hevesebbé váltak, már tudtuk, hogy fel kell készülnünk egy ilyen lehetőségre. Rosner megbeszélte a munkatársával; egy Sophie Vanderhaus nevű fiatal nővel, hogy halála esetén egy Rudolf Heller nevű úriember fog kapcsolatba lépni vele, és levélben olyan utasításokat fog kapni tőle, amiket szóról szóra be kell tartania.

Herr Rudolf Heller, a zürichi befektető, egyike volt Samron alteregóinak.

– Tegnap éjjel kapcsolatba léptem Sophie-val – mondta Samron. – Azt mondtam neki, hogy holnap délután egy kollégám Amszterdamba megy, akinek hozzá kell férnie Rosner professzor összes aktájához.

– Holnap délután?

– A Ben Gurionról indul egy El Al-járat háromnegyed hétkor, ami délután kettőkor érkezik Amszterdamba. Sophie délután négykor találkozik veled a Café de Doelen előtt.

– Napokba telhet, míg minden aktáját átnézem!

– Így van – válaszolta Samron, mintha örülne, hogy a feladatot nem rá bízta. – Ezért elhatároztuk, hogy segítséget is küldünk. Személyes okokból már Európában is van. Várni fog, amikor megérkezel.

Gabriel a szájához emelte a csészét, és a pereme fölött méricskélte Samront.

– És mi lesz az európai biztonsági szolgálatoknak tett ígéreteinkkel? A vérszerződés, amit azért kötöttünk, hogy elejtsenek ellenem minden vádat és pert?

– Arra a szerződésre gondolsz, ami megtiltja, hogy az illetékes ország biztonsági szolgálatának előzetes engedélye nélkül bármiféle műveletet hajts végre?

– Pontosan arra.

Mindhárman egyetértő hallgatásba burkolóztak. Mindannyian kitűnően tudtak olyan ígéreteket tenni, amiket egyáltalán nem állt szándékukban betartani. Hamisították más államok útleveleit, ügynököket toboroztak szövetséges biztonsági és hírszerzési hivatalokban, ezenfelül rendszeresen indítottak műveleteket olyan idegen területeken, ahonnan hosszú távú egyezmény alapján ki voltak tiltva. Ezeket a lépéseket maguk előtt azzal indokolták, hogy nincs más választásuk, hiszen olyan ellenséggel vannak körbevéve, amelyik a végsőkig elmegy, hogy elpusztítsa őket, és mert a cionizmus meg a zsidók iránti gyűlölettől elvakított világ úgysem engedné meg, hogy teljes katonai arzenáljukat felvonultatva ellentámadásba menjenek át. Egymáson kívül mindenkinek hazudtak, és kizárólag egymás társaságában érezték magukat nyugalomban.

– Nem a vasfüggöny mögé mész! – tette hozzá Samron. – Ha megfelelően fedezünk, és egy kicsit átkozmetikázzuk híressé vált arcodat, problémamentesen bejutsz az országba. A Cég ügynökei könnyebben jutnak be Európába, mióta lazítottak a szabályokon; sajnos azonban ugyanez érvényes a terroristákra is. Oszama bin Ládén nyugodtan éldegélhetne egy északi-tengeri halászkunyhóban anélkül, hogy a hollandok tudomást szereznének róla.

Navot az aktatáskájába nyúlt. A Cég a világ egyik legfejlettebb technológiával felszerelt ügynöksége volt, de még mindig ugyanúgy borítékban adták a javadalmat, mint a televízió előtti időkben.

– Csak jössz és mész! – mondta Samron. – Hétvégére már itthon is leszel. És ki tudja, talán akkorra a feleséged is megérkezik.

– Még nem a feleségem!

Gabriel kivette Navot kezéből a borítékot. *Csak jössz és mész!* Nagyon szépen hangzik, de
valahogy sohasem így sikerül.

AMSZTERDAM

– Szabad a nevét? – tudakolta a Hotel Európa recepciósja.

– Kiever – válaszolta Gabriel angolul, német akcentussal. – Heinrich Kiever.

– Á, meg is van! A szobája készen áll, uram. – A recepciós meglepetten tette hozzá: – Van egy üzenete, Herr Kiever!

Gabriel az utazástól kimerült üzletembert alakítva egy homlokráncolással, szó nélkül átvette a papírdarabot. Az üzenetben az állt, hogy a zürichi Heller vállalatától érkezett kollégája már bejelentkezett a hotelba, és várja a hívását. Gabriel kasmírszövet kabátja zsebébe gyűrte az üzenetet. Az ügyintéző lányok nem spóroltak a ruhatárán.

– A hatodik emeleten van a szobája. Az egyik legjobb lakosztályunk.

A recepciós, miközben átnyújtotta a szobakártyáját, felsorolta az összes szállodai luxusszolgáltatást, amit Gabriel nem kívánt igénybe venni.

– Fölvigyük a bőröndjét?

Gabriel rápillantott a sovány londonerre, aki úgy festett, mint aki az ebédszünetét Amsterdam valamelyik hírhedt kocsmajában töltötte.

– Köszönöm, elbirom magam is.

Beszállt a liftbe, és fölment a hatodik emeletre. A 612-es lakosztály a folyosó végén, kis, félreeső beugróból nyílt. Kiálló drótdarabot vagy egyéb idegen tárgyat keresve ujjbegyével végigtapogatta az ajtófélfát, majd a mágneskártyát visszatartott lélegzettel behelyezte a nyílásba. Szobája nem volt igazából luxuslakosztály, bár az ablakból az Amstel folyón himbálózó úszóházak igazán impozáns látványt nyújtottak. A dohányzóasztalon álló jeges vödörben közepes minőségű pezsgő várta. Előtte kézzel írott üzenet: *Üdvözljük ismét szállodánkban, Herr Kiever!* Furcsa, gondolta Gabriel, legjobb tudomása szerint ugyanis Herr Kiever még sohasem szállt meg ebben a szállodában.

Elővette mobiltelefonját a kabátzsebéből. A készülék olyan alkalmazásokat tartalmazott, amelyeket a kereskedelmi forgalomban kapható készülékekre nem telepítenek. A telefonnal rejtett adók jeleit és impulzusait is érzékelni lehetett. Maga elé tartotta a telefont, és a kijelzőt figyelve körbejárta a helyiséget. Miután megbizonyosodott afelől, hogy a szobában nem ügyködtek, még egyszer átkutatta a lakosztályt, ezúttal bombát vagy más halálos eszközt keresve. Csak azután emelte föl a telefonkagylót, hogy a terepet tisztának találta. A 611-es lakosztályt hívta. Annyit mondott németül, hogy „itt vagyok”, majd le is tette a kagylót.

Kisvártatva csöndes kopogást hallott. A férfi, aki belépett, jó pár évvel idősebb volt nála. Az alacsony növésű, tudóskülsejű, bozontos, ősz hajú, élénkbarna szemű férfi semmit sem változott. Most is olyan volt, mintha az egész ruhatára rajta lenne: selyem nyakkendője, legombolós gallérú inge, kardigánja és gyűrött tweedzakója.

– Gyönyörű lakosztály! – jelentette ki Eli Lavon. –

Mindenesetre sokkal jobb, mint az a *pensione*, ahol hetvenkétben Rómában a Zwaiter elleni támadás előtt megszálltunk. Jó ég! Micsoda egy szemétdomb volt!

– Egyetemistáknak adtuk ki magunkat – emlékeztette Gabriel. – Ma már nem adhatjuk ki magunkat diáknak. Gondolom, ez az öregedéssel jár.

Lavon bágyadtan elmosolyodott, majd fáradtan egy karosszékbe vetette magát. Még Gabriel is nehezen hitte el, pedig már vagy harminc éve ismerte Lavont, hogy ez az aggályoskodó, hipochonder alak a legjobb utcai megfigyelő, akit a Cég valaha kiképzett. Először az Isten Haragja nevű bevetésben dolgoztak együtt. Lavon, aki végzettségére nézve régész, az *ajin*, a nyomozó szerepét kapta. Miután az egységet föloszlatták, Bécsben telepedett le, ahol nyomozóirodát nyitott Háborús Követelések és Kutatások néven. Minimális költségvetéssel és sikeresen derített fel milliós nagyságrendben zsákmányolt zsidó vagytonokat, emellett döntő szerepet játszott a különböző svájci bankokban elhelyezett több milliárd dollárnyi bankbetét

megnyitásában. Nemrégiben tért vissza Izraelbe, ahol a Héber Egyetemen bibliai régészetet oktat. Szabadidejében a megfigyelés művészetéről tart előadásokat az Akadémián. A Cég egyetlen újonca sem kerülhetett ki terepre úgy, hogy néhány napot ne töltött volna el a nagy Eli La vonnál.

– Nagyon hatásos az álcád – jegyezte meg Lavon szakmai csodálattal. – Egy pillanatig még én magam sem ismertelek föl.

Gabriel belepillantott az öltözőasztal tükrébe. Fekete keretes szemüveget viselt, színes kontaktlencsét, amelytől eredetileg zöld szeme barnán nézett vissza rá, és kecskeszakállat, amelytől keskeny formájú arca még hosszabbnak tűnt.

– Talán még egy kicsit szürkítettem volna a hajadon – tette hozzá Lavon.

– Van elég ősz hajszálam így is! – válaszolta Gabriel. – Hogyan rángattak be ebbe az ügybe?

– Azt hiszem, a közelség miatt. Prágában voltam egy konferencián, ahol a megiddói ásatásokról tartottam előadást. Éppen a pódiumról jöttem lefelé, amikor megszólalt a telefonom. Fogadjunk, nem találod ki, hogy ki volt!

– Légy nyugodt, Eli, el tudom képzelni!

– Meghallottam azt a gyilkosan lengyel akcentusú, isteni dörgésű hangot, ami csak annyit közölt, hogy azonnal repüljek Prágából Amszterdamba. – Lavon kétkedően ingatta a fejét. – Samronnak az ő korában tényleg nem akad jobb dolga, mint egy halott *szajan* miatt aggodalmaskodni? Örülhet, hogy még életben van. Élveznie kellene azt a kis időt, ami hátravan! Ehelyett úgy kapaszkodik a Cégbe, mint a fuldokló a mentőövbe.

– Rosner az ő *szajanja* volt. Biztos vagyok benne, hogy részben felelősnek érzi magát a halála miatt – válaszolta Gabriel.

– Uzira is rábízhatta volna az ügyet! De Uziban nem bízik meg teljesen, igaz? Az öreg nem Uzit, hanem *téged* akart a Különleges Ügyosztály élére rakni, s addig nem nyughat, amíg nem te leszel a vezető. – Lavon fölhúzta zakója ujját, és az órájára pillantott. – Sophie Vanderhaus már vár ránk. – Elgondolkoztál már azon, hogy mit fogsz neki mondani?

– Okos nő. Szerintem már rég tisztában van Herr Heller hovatartozásával... és hogy Rosner miért az országhatáron túl találkozott vele.

Lavon összehúzta a szemöldökét.

– Be kell vallanom, nem nagy kedvem van ehhez az egészhez. Azt hiszem, ezek rituális dolgok. Ha egy ügynök meghal, a titkát magával viszi a sírba. Olyan ez, mint a *tahara*, a halott mosdatása. Bármelyikünk lehet a következő.

– Kérlek, ígérj meg nekem valamit, Eli!

– Neked bármit.

– Ígérd meg, ha valami történik velem, te magad ászd el a titkaimat!

– A kérésed megtiszteltetésnek veszem – válaszolta ünnepélyesen Eli, majd hirtelen a zakója zsebéhez kapott. – Erről majdnem megfeledkeztem. Még a repülőtéren adta át ezt nekem egy *bodel*.

Bodelnek a Cég futárait nevezték. Lavon egy 9 mm-es Berettát vett át érkezésekor. Gabriel kivette a pisztolyt Eli kezéből, és azzal a mozdulattal bedugta a nadrágszíjába.

– Csak nem akarsz ezzel jönni?

– Eli! Nekem nagyon sok ellenségem van.

– Persze. Solomon Rosnernek is volt egypár.

– De lehet, hogy valaki még mindig a háza körül ólálkodik.

– Kérlek, ne próbálj senkit megölni, amíg Amszterdamban vagyunk! A holttestek mindig tönkreteszik az egyébként eseménytelen utazásokat.

Már alkonyodott, amikor Gabriel kilépett a szálloda ajtaján. Jobbra fordult, és végigment a keskeny utcácskán a vashídig. Lavon néhány lépésnyire lemaradva követte. A túlparton állt a Café de Doelen. A kávéház azóta újra kinyitott, de azon a helyen, ahol Solomon Rosnert

meggyilkolták, még mindig halmokban heverték a tulipánok. Senki sem gyászolta, és nem tüntetett honfitársa rituális kivégzése miatt. Egyetlen tábla függött a kávéház ablakában, melyen ez állt: EGY AMSZTERDAM, EGY NÉP.

– Már két napja bámulom ezt a feliratot, de még mindig nem teljesen értem, hogy mit jelent.

Gabriel hátrafordult. A megjegyzés a mögötte álló nő szájából hangzott el, aki húszas éveinek végén járt, homokszerű hajú volt, és halványkék szeméből nyugodt intelligencia sugárzott.

– Sophie Vanderhaus vagyok. – Kezet nyújtott, és kimérten hozzátette: – Rosner professzor munkatársa. – Aztán a hirtelenjében összetakolt emléktáblára függesztette tekintetét. – Egész megindító, nem gondolja? Még a holland sajtó is hősként emlegeti. Bezzeg amikor élt, nem dicsőítették! Éveken át azért támadták, mert volt mersze kimondani, amiről mindenki más hallgatott. Véleményem szerint bűnrészesek a gyilkosságban. Legalább annyira vétkesek, mint azok a szélsőséges imámok, akik gyűlölettel tölték Muhammad Hamza fejét. – Megfordult, és Gabrielre nézett. – Jöjjön, a ház erre van!

Együtt indultak el a Staalstraaton. Gabriel hátrapillantva észrevette, hogy Lavon is utánuk ered. Sophie Vanderhaus gondolataiba merülve a kockaköveket bámulta.

– Öt napja gyilkolták meg; azóta egyetlen muzulmán vezető sem vette a fáradságot, hogy elítélje a merényletet. Inkább úgy döntöttek, hogy *őt* magát teszik felelőssé. De hol vannak ilyenkor azok a mérsékelt muzulmánok, akikről folyamatosan hallani a médiában? Léteznek-e egyáltalán, vagy csak képzeletbeli lények? Ha valaki sértő szavakat mer kiejteni Mohamed prófétáról, akkor muzulmán honfitársaink szent haraggal özönlenek az utcákra, és lefejezéssel fenyegetőznek. Ha viszont valamelyikük a próféta nevében gyilkosságot követ el...

Sophie hangja elakadt. Gabriel befejezte a gondolatot helyette:

– Süket csönd mindenütt.

– Így van. De maga bizonyára nem azért jött Amszterdamba, hogy az előadásomat hallgassa. Magának feladata van. – Míg egymás mellett ballagtak az utcán, a lány egy szempillantás alatt alaposan végigmérte. – Tudja, Herr Kiever, épp egy évvel ezelőtt beszélt nekem a professzor egy bizonyos Rudolf Hellerről és arról, hogy mit kell tennem a halála esetén. Talán nem is kell mondanom, hogy azt reméltem, az a nap sosem jön el.

– Úgy látom, ön nagyon közeli kapcsolatban állt Rosner professzorral.

– Olyan volt, mintha az apám lenne. Miután befejeztem az egyetemet, számtalan ajánlatot kaptam, ami sokkal jobban fizetett volna, mint az Európai Biztonsági Tanulmányok Központja, de én éhbérért inkább Rosner professzor mellé szegődtem.

– Maga történész?

A lány bólintott.

– Miközben a diplomamunkámhoz kutattam, figyeltem rá, hogy mi, hollandok, valahogy mindig megpróbálunk befogadni olyan veszélyes ideológiákat, mint amilyen a nemzetiszocializmus vagy akár a muzulmán fasizmus. Nagyon szerettem volna ezt a láncot megszakítani, és a professzorral végzett munka megteremtette ezt a lehetőséget. – Félresimított arcából egy rakoncátlan tincset, és Gabrielre nézett. – Én Rosner professzor mellett voltam öt éven át, Herr Kiever. Nekem is el kellett viselnem a sok gúnyolódást és fenyegetést, ezért úgy érzem, hogy jogom van néhány kérdést föltenni, mielőtt nekikezdünk a munkának.

– Attól tartok, a személyemmel és ittlétemmel kapcsolatos kérdések csak még inkább megnehezítenék és veszélyeztetnék az életét.

– Azért megengedi, hogy előadjam a feltevésemet?

– Ha akarja!

– Nem hiszem, hogy Herr Rudolf Heller svájci. Azt pedig végképp nem tudom elképzelni, hogy egy befektetési vállalkozónak miféle érdekében állna egy amszterdami terrorizmus-elméletet támogatni.

– Úgy gondolja?

– Rosner professzor nemigen beszélt az Izraelhez fűződő érzelmeiről, hiszen tudta, hogy Amszterdamban ez csak ellenségeket szerezne neki, de cionista volt. Hitt Izraelben és a zsidók anyaföldhöz való jogában. Azt is gyanítom, ha egy körmönfont izraeli titkos ügynök megfelelő ajánlattal keresi meg, valószínűleg mindenben együttműködött volna vele.

Sophie elhallgatott, és felhúzott szemöldökkel Gabrielre nézett.

– Heinrich Kievernek hívnak. A zürichi Herr Rudolf Heller munkatársa vagyok, és azért jöttem Amszterdamba, hogy Solomon Rosner professzor dokumentumait átvizsgáljam.

A lány megadta magát, bár arckifejezéséből kiolvasható volt, hogy nem hiszi el a fedőtörténetet. Gabriel nem hibáztatta; nem is volt túl meggyőző.

– Remélem, nem készül rövidesen elutazni. Legutóbbi becsléseink alapján archívumunkban jó százezer oldalnyi dokumentum van.

– Hoztam segítséget magammal.

– Hol van?

Gabriel a mögöttük húszméternyire levő bolt kirakatát bámuló Lavon felé biccentett.

– Mióta alkalmaznak a zürichi befektetési vállalkozók profi megfigyelőket? – kérdezte a lány, majd továbbindult a Groenburgwal felé. – Jöjjön, Herr Kiever. Sok munka vár magára.

Rosner archívumát Sophie nagyon alábecsülte. Gabriel, miután körbejárta a csatorna menti házat, úgy vélte, a szám közelebb áll a negyedmillióhoz. Aktákkal volt tele mind Rosner, mind Sophie irodája. Plafonig tornyosultak az akták az előszobában, sőt aktákkal volt teletömve a nedves pince egyik helyisége is. Emellett még természetesen Rosner merevlemezen is volt egy csomó adat. Hát, ennyit arról, hogy hétvégére már otthon lesz Jeruzsálemben!

Rosner irodájával kezdték a kutatást, hármasan. Gabriel és Lavon, a restaurátor és a régész, egymás mellett ült Rosner íróasztalánál, míg Sophie egyenként eléjük helyezte az aktákat, s szükség szerint információkat közölt, vagy lefordította a nehezen érthető bekezdéseket. Az érdekesnek tűnő vagy kényes témával foglalkozó aktákat elkülönítették, és kartondobozokba csomagolták, hogy mind elküldhessék a Saul király útra. Kilenc órára már négy teljes kartondobozt megtöltöttek, de még egyetlenegy utalást sem találtak sem Ari Samronra, sem Herr Rudolf Hellerre, sem a Cégre. Úgy tűnt, Rosner nemcsak nagyon óvatos munkatárs, hanem mindenre kiterjedő figyelmező kutató és hírszerző is volt. A Groenburgwal öreg, csatorna menti háza elképesztő részletességű és félelmetes leírásokat őrzött az amszterdami kívül más fundamentalista hálózatokról is.

Tíz órára mindannyian megéheztek. Nem akarták félbehagyni a munkát, ezért elhatározták, hogy rendelnek valamit. Gabriel kebabot kívánt, Sophie indonéz vacsorát szeretett volna enni, míg Lavon a thai konyhára szavazott. Tízpercenyi heves vita után megállapodtak, hogy sorsot húznak Rosner egyik régi posztókalapjából. Sophie húzott.

– Thai! – mosolygott a lány Lavonra. – Húzzunk még egyet, hogy eldöntsük, ki megy érte?

– Én megyek – szólalt meg Gabriel. – Beszélnem kell valakivel.

Gabriel öt perc múlva kilépett az utcára, ahol hó szállingózott. Egy pillanatra megállt Rosner vaslépcsőjén, és begombolta a kabátját, utcai megfigyelők után kutatva tekintetével. Az utca kihalt volt, csak a csatorna túlsópartján ücsörgött egy gyapjúkabátba és fekete-fehér kockás *kefijé*be bugyolált alak. Fején a vallásos muzulmánok szokásos *kufiját* viselte; őszülő szakállá gondozatlan volt. Gabriel lesétált a lépcsőn, és az utca végi felvonóhíd felé vette útját. Amint befordult a Staalstraatra, lépteket hallott maga mögött a macska-kövön. Szántsándékkal hátrafordította a fejét, és fürkész tekintettel nézett hátra. A padon ülő muzulmán férfi negyvenlépcsnyi távolságban ugyanabba az irányba tartott, amelyikbe ő. Két perc múlva, amint elhaladt a Café de Doelen emléktáblája előtt, másodszor is hátranézett, s azt vette észre, hogy a kettejük közötti távolság felére csökkent. Eszébe jutottak Lavon szavai, amelyeket

délután mondott a szállodában. *Ne próbálj senkit megölni, amíg Amszterdamban vagyunk!* Gabrielnek nem volt szándékában megölni a férfit, de két egyszerű kérdésre választ akart kapni. Egy vallásos muzulmán miért tölti az estét Solomon Rosner házával átellenben, s miért követi őt az amszterdami sötét utcákon?

Az étterem, ahonnan Sophie Vanderhaus megrendelte a vacsorát, nem messze a Koningspleintől, a Leidsestraaton volt. Miután átkelt az Amstelen, Gabrielnek jobbra kellett volna indulnia. Ehelyett balra, egy keskeny, szexboltokkal, amerikai gyorséttermekkel és apró, közel-keleti kávézókkal szegélyezett közbe fordult be. Az utca a késői óra ellenére tele volt járókelőkkel, s a rikító neonfényben Gabriel könnyedén megfigyelhette követőjét.

Az utcácska a Rembrandtpleinbe torkollt, de mielőtt Gabriel kiért volna a zsúfolt térre, befordult egy vállszezélességnél alig szélesebb, sötét sikátorba, amely visszavezetett a folyóhoz. A *kufit* és *kefiját* viselő férfi, mintha meggondolta volna magát, tétován állt a sikátor bejáratánál, aztán mégis utánaeredt.

Gabriel elővette nadrágjából a Berettát. Amikor ujjait a pisztolyra helyezte, szinte hallotta Samron szavait: *Mi nem lengetjük a fegyverünket, és nem fenyegetőzünk, mintha gengszterek lennénk. Ha mi elővesszük a fegyverünket, az kizárólag egy dolog miatt történhet: lövünk vele. Ha pedig löni kezdünk, addig lövünk, míg a célponttal nem végzünk.* Gabriel óvatosan visszadugta pisztolyát a nadrágja zsebébe, majd továbbment.

A sikátor mélyén vaksötét volt. Gabriel befordult egy elágazásnál, s kezét a Berettán pihentetve várakozott. Amint a szakállas ember elhaladt mellette, Gabriel előlépett a sikátorból, és jól irányzott ütést mért a férfi bal veséjére. A férfi lába azonnal megrogyant, de még mielőtt a földre roskadt, Gabriel megragadta a *kefiját*, és hozzányomta a férfit egy falfirkával összerondított téglafalhoz. A férfi szeméből őszinte rettegés áradt. Gabriel újra beleöklözött; ezúttal gyomorszájon vágta. Amikor a férfi összegörnyedt, gyorsan megmotozta, hogy van-e nála fegyver, de csak egy levéltárcát és egy kis Koránt talált a zsebeiben.

– Mit akar tőlem? – kérdezte Gabriel folyékony arabsággal.

A férfinak hörgő köhögésnél egyéb nem jött ki a torkán.

– Válaszoljon, különben addig ütöm, amíg meg nem szólal! – fenyegetőzött Gabriel.

A férfi védekezésül felemelte mindkét karját, és könyörgött Gabrielnek, hogy ne üsse tovább. Gabriel eleresztette, és hátralépett. A férfi a falnak támaszkodva levegő után kapkodott.

– Ki maga? És miért követ? – kérdezte Gabriel.

– Én vagyok az, aki után Solomon Rosner aktáiban kutatnak, és azért jöttem, hogy segítsék.

AMSZTERDAM

- A nevem Ibrahim.
- Milyen Ibrahim?
- Ibrahim Favaz.
- Teljesen elment az esze, hogy így követ engem, Ibrahim Favaz!
- Biztosan.

Az Amstel partján sétáltak. Ibrahimnak nehezőre esett még a járás, ezért egyik kezével belekarolt Gabrielbe, a másikat pedig sajgó oldalára szorította. Az égből egyszerre hódara kezdett hullni, s az idő metsző hidegre fordult. Gabriel egy még nyitva tartó kávézóra mutatott, és azt javasolta, hogy inkább ott beszélgessenek.

- A magamfajták nem ülnek be ilyen helyekre, különösen nem olyan emberek társaságában, mint amilyen maga. Ez nem Amerika, hanem Amsterdam. – Ibrahim enyhén oldalra fordította a fejét, és a szeme sarkából fürkészte Gabrielt. – Palesztin akcentussal beszél arabul. Azt hiszem, hogy a Solomon Rosner személye körüli híresztelések igaznak bizonyultak.

- Miféle híresztelések?
- Hogy a cionisták és amerikai zsidó támogatóik eszköze meg izraeli kém volt.
- Ki állít ilyesmiket?

– A dühös fiúk és az imámok is – felelte Ibrahim. – Ők sokkal rosszabbak a hőzöngő fiataloknál. A Közel-Keletről érkeztek, Szaúd-Arábiából, és a vahabita iszlámot képviselik. A mi mecsetünk imámja például azt mondta, hogy Rosner professzor a muzulmánokról és a prófétáról szóló írásaiért kiérdemelte a halált. Figyelmeztettem, hogy rejtőzzön el, de visszautasította. Nagyon csökönyös ember volt.

Ibrahim megállt egy percre, s a korlátba kapaszkodva a lassan csordogáló fekete vízre meredt. Gabriel ránézett az arab férfi jobb kezére, s észrevette, hogy két ujja hiányzik.

- Hánynia kell?
- Nem hiszem.
- Tud járni, Ibrahim? Sokkal jobban érzi majd magát, ha sétálunk.

Az arab bólintott, s azzal lassan továbbindultak a folyóparton.

- Gondolom, maga volt a professzor megbízója, és most a barátjával ezért kutatják olyan eszeveszetten az aktáit.

– Semmi köze hozzá, hogy mit csinálók a házában.

- Kérem, tegyen meg nekem egy szívességet! Ha meglátja a nevem valamilyen papíron, kérem, hogy az első iratmegsemmisítőbe dobja be! Nagyra becsültem Rosner professzort, de nem szeretnék hasonló sorsra jutni. Sokan vannak Amszterdamban, akik egyszerűen elvágják a torkomat, ha kiderülne, hogy segítettem neki.

– Mennyi ideig dolgozott neki?

- Hosszú ideig – válaszolta Ibrahim. – Én nem is nevezném munkának. Rosner professzor és én partnerek voltunk. Meggyőződéseink közösek voltak. Mindketten egyetértettünk abban, hogy a dzsihádisták elpusztítják a vallásomat. Mindketten tisztában voltunk vele, hogy ha nem állítjuk meg őket, akkor végül Hollandiát is tönkreteszik.

– Miért Rosnernek dolgozott? Miért nem a rendőrségnek?

- Talán felismeri a dialektusomból, hogy születésemre nézve egyiptomi vagyok. Az egyiptomiak zsigerből tartanak a titkos- és egyéb rendőrségektől. Már huszonöt éve élek Hollandiában. Feleségemmel és fiammal együtt állampolgárai vagyunk ennek az országnak, de mind a holland rendőrség, mind honfitársaim számára mindig csak egy *allochtoon*, idegen maradok.

– De azért nyilván tudta, hogy Rosner a magától kapott információk egy részét át fogja adni a rendőrségnek és a holland titkosszolgálatnak?

– Sőt úgy tűnik, az izraeli titkosszolgálatnak is. –A férfi Gabrielre nézett, és bölcsen elmosolyodott. –Be kell vallanom, az izraeliek nem túl népszerűek a hazámban. A feleségem palesztin. A *nakba* után, 1948-ban menekült Egyiptomba, és Kairóban telepedett le. A palesztin nép szenvedéseit hallgatom a vacsoraasztalnál már harmincöt éve. A fiam ugyanezt az anyatejjel szívta magába. Ő egyiptomi-palesztin keverék, nagyon furcsa fajta.

– Ez az oka, hogy követett ma este, Ibrahim? A palesztin diaszpóráról és Izrael alapítóinak bűneiről akar vitát indítani?

– Talán majd egy másik alkalommal – válaszolta az egyiptomi férfi. – Bocsásson meg nekem, barátom! Most, hogy már végre nem ver, egyszerűen megpróbáltam udvarias társalgást folytatni. Mielőtt kivándoroltam Hollandiába, magam is egyetemi tanár voltam Egyiptomban. A feleségem és a fiam is gyakran csipkelődik velem azért, mert még mindig úgy beszélek, mintha professzor volnék. Azzal teltek a napjaik, hogy az előadásaimat hallgatták. Sajnos mostanában már nemigen viselnek el, ezért ha alkalmam nyílik tanítani, mindig kihasználom.

– Hollandiában is tanított?

– Hollandiában? – ingatta a fejét lemondóan a férfi. – Nem, Hollandiában csak eszköz voltam. 1982-ben úgy döntöttünk, hogy eljövünk Egyiptomból, mert úgy véltük, fiunkra sokkal több lehetőség vár Nyugaton. Én tanult ember vagyok, de az egyiptomi végzettség itt semmit sem ér. Útépítő munkásként dolgoztam, amíg a hátam tönkre nem ment. Aztán Rotterdamban utcát söpörtem. Végül, amikor már a söprűt sem tudtam megmozdítani, egy nyugat-amszterdami bútorgyárba kerültem. A telepvezető napi tizennégy órát dolgoztatott bennünket. Egyik éjjel, amikor már olyan fáradt voltam, hogy majdnem elaludtam állva, elcsúszott a kezem a körfűrészén. – Főlemelte csonkolt kezét, hogy Gabriel is lássa. – Felépülésemet hasznosan akartam eltölteni, ezért elhatároztam, hogy rendesen megtanulok hollandul. Amikor a gyárigazgató meghallotta, hogy min fáradozom, azt felelte, hogy ne is pazaroljam vele az időmet, mert nem sok idő múlva úgyis az összes *allochtoon*nak haza kell térnie. Ebben természetesen nem volt igaza.

Egy fuvallat hópelyheket hordott az arcukba. Gabriel fölhajtotta a gallérját, Ibrahim pedig kabátzsebébe bújta a kezét.

– A gyerekeink is hallották azokat a sértéseket, amiket holland vendéglátóink vágtak hozzánk. Ők természetesen sokkal jobban beszélik a nyelvet nálunk. Sokkal érzékenyebbek a holland kultúra finomságaira. Látták, hogy a hollandok hogyan bánnak velünk, és megalázottnak érezték magukat. Dühösek voltak és nehezteltek; nem rájuk, hanem ránk, a szüleikre. A gyerekeink két világ közé szorultak: már nem teljesen arabok, de még nem egészen hollandok. Az idegenek földjén, a *ghurbában* élnek, ennél fogva biztonságos menedéket keresnek maguknak.

– Az iszlámot – mondta Gabriel.

Ibrahim bólintott, és eltűnődve megismételte Gabriel szavát.

– Még mindig bútorgyárban dolgozik, Ibrahim?

A férfi tagadólag rázta meg a fejét.

– Már jó néhány éve visszavonultam. A holland állam szép nyugdíjat fizet, ezenfelül még kapok egy kis rokkantsági járulékot a két levágott ujjam miatt. És sikerült egy kis mellékkeresetet találnom, ami nagyon jól tesz az önbecsülésemnek, s éberem tartja az elmémet.

– Hol dolgozik most?

– Három évvel ezelőtt állami segítséget kaptunk az Oud West városrészben egy muzulmán közösségi ház létrehozására. Tanácsadóként ott dolgozom részmunkaidőben. Segítek az újonnan érkezőknek megvetni a lábukat. Segítek testvéreimnek elsajátítani a holland nyelvet, és szemmel tartom a lázongó ifjúságot. Ebben az intézményben hallottam először a zsidó repülőgép ellen készülő merénylet tervéről. – Ibrahim Gabrielre pillantott, hogy lássa a reakcióját. – Amikor alaposan utánanéztem a dolognak, rájöttem, hogy nem csak

híresztelésről van szó, ezért értesítettem Rosner professzort. Nekem kell hálát adnia azért, hogy a Schiphol reptéren a kétszázötven zsidót nem repítették a levegőbe.

Egy középkorú homoszexuális pár lépdelt feléjük a rakparton. Ibrahim lelassította lépteit, s tekintetét a járdakőre szegezte.

– Van egy másik munkám is – folytatta, miután a két férfi elhaladt mellettük. – Egy barátomnak segíték a Ten Kate piacon fazekakat és lábosokat árulni. Jutalékot ad nekem az eladott darabok után, és megengedi, hogy az imádságok idejére otthagyjam a standot. A Jan Hazenstraat sarkán van egy kis mecset, az al-Hidzsra. Fundamentalista imámja miatt elég széles körben ismerik. Az al-Hidzsra mecsetben rengeteg a fiatal. Olyanok, akiknek a fejét telebeszélték a dzsiháddal meg a terrorral; olyanok, akik mártírhalálról és vérről beszélnek; olyanok, akik Oszama bin Ládénre igaz muzulmánként tekintenek. Ezek a fiatal emberek hisznek a *takfir*-ban. Ismeri ezt a kifejezést?

Gabriel bólintott. A *takfir* olyan eszme, amit az iszlámisták fejlesztettek ki a hetvenes években Egyiptomban. Tartalmilag teológiai dupla csavar, amit azért találtak ki, hogy a terroristáknak megszentelt engedélyt adhassanak ki, és ők kedvük szerint bárkit megölhessenek azért, hogy elérjék kettős céljukat: a *saría* bevezetését és a kalifátus visszaállítását. Eredeti célpontjai más muzulmánok voltak. Az olyan világi muzulmán vezető, aki nem a *saría* szerint kormányzott, könnyedén a *takfir* áldozatává eshetett, amiért elfordult az iszlámtól. Nem voltak ez alól kivételek a világi muzulmán országok vagy a nyugati demokráciák muzulmán polgárai sem. A *takfir*ok számára a demokrácia eretnekség számba megy, mivel értelmezésük szerint Isten törvényét fölcseréli azzal, amit az ember alkotott. Ennek következtében a demokráciák muzulmán lakói hitehagyókká váltak, akiket kardélre kell hányni. Oszama bin Ládén a *takfir* eszméje jogosította fel arra, hogy repülőgépeket küldjön az ikertornyokba, de arra is, hogy külképviseleteket robbantson föl Észak-Afrikában, holott az áldozatok között sok muzulmán vallású is van. Ugyanez az eszme jogosította fel a szunnita terroristákat Bagdadban, hogy akárkit legyilkoljanak, és még csírájukban elfojthassák az iraki demokratikus törekvéseket. A nagy-britanniai születésű muzulmán fiúk ugyanezen eszme alapján robbantották föl magukat a londoni metróban és buszokon, pedig azok közül, akiket magukkal repítették a Paradicsomba, sokan olyan muzulmánok voltak, akik szívesebben időztek volna még egy kicsit ezen a világon... – Ezeknek a fiatal embereknek van egy eszmei vezetőjük – folytatta Ibrahim. – Nemrég tartózkodik Amszterdamban; talán úgy másfél éve. A férfi egyiptomi, és egy Oud West-i internetkávézóban dolgozik, de szereti magát iszlám újságírónak és teoretikusnak beállítani. Azt mondja, hogy iszlámista folyóiratoknak és weboldalnak ír.

– Hogy hívják?

– A neve Szamir al-Maszri... legalábbis így nevezi magát. Azt állítja, hogy kapcsolatban áll az iraki mudzsáhidokkal. Azt mondogatja fiainknak, hogy szent hivatásuk elmenni és megölni a hitetleneket, akik meggyalázták a muzulmán földeket. A *takfir*ről és a dzsihádról tart nekik előadásokat. Éjszakánként a lakásában gyűlnek össze, és Szajjid Kutabot meg Ibn Tajmiját olvasnak. Filmeket töltenek le az internetről, és nézik a hitetlenek lefejezését. Már utaztak is együtt. Páran követték Egyiptomba. Szamirt gyakorta emlegetik az al-Hidzsra mecsetben. Sok szóbeszédet hall az ember a mecsetben, de ez most valami más. Szamir al-Maszri nagyon veszélyes ember. Ha nem az al-Kaidához, akkor valami hasonló testvérszervezethez tartozik.

– Hol lakik?

– A Hudsonstraat-on. Harminchetes szám, D lakás.

– Egyedül él?

Ibrahim elgondolkodva végigsimította a szakállát, majd szó nélkül bólintott.

– Beszélt Solomonnak Szamirról?

– Igen. Hónapokkal ezelőtt megemlítettem neki.

– Akkor miért követett ma este?

– Mert két nappal ezelőtt Szamir és négy fiatalember eltűnt az al-Hidzsra mecsetből.

Gabriel hirtelen megtorpant, és Ibrahimra nézett.

– Hová mentek?

– Mindenfelé kérdezősködtem, de senki sem tudja.

– Tudja a másik négy nevét?

Az egyiptomi férfi egy papírdarabot nyújtott át Gabrielnek.

– Találja meg őket! Különben félok, hogy épületek fognak romba dőlni.

AMSZTERDAM, OUD WEST

– Nagyon készültem arra a thai vacsorára! – mondta bosszúsan Eli.

– Szerzek neked thai vacsorát, miután behatoltunk Szamir lakásába.

– Mondd meg, kérlek, éjjel háromkor honnan szerzel thai kaját?

– Nagyon találékony vagyok!

Gabriel letörölte maga előtt a párás szélvédőt, és kikukucsált a Hudsonstraatra. Lavon lenézett az ölére, és összehúzta magán a kabátját.

– Nem lenne szabad bevetésre bérelt autót használnunk, hacsak nem tiszta forrásból származik.

– Tudom, Eli.

– A Saul király út engedélye és megfelelő biztosítása nélkül nem lenne szabad betörnünk és kutatást folytatnunk.

– Igen, ezt is hallottam már.

– Túl sok szabályt hágsz át! Így történnek a hibák. Arra számítottam, hogy nem egy holland rendőrörsön, hanem a Hotel Európa lakosztályában töltöm az éjszakát.

– Ugyan, mondj már el nekem, hogy Amszterdamban honnan szerezhetnék tiszta autót meg rendes fedezetet éjjel háromkor?

– Hát, ennyit a találékonyságodról! – vetette oda Lavon csípősen, és komoran nézett ki az ablakon. – Nézz csak körbe, Gabriel! Láttál már életedben ennyi parabolaantennát? – kérdezte Lavon, és méltatlankodva csóválta a fejét. – Ezek az európai naivitás emlékművei. Az európaiak azt hitték, hogy a muzulmán világ legszegényebb millióit csak úgy befogadhatják, és egy nemzedéknyi idő alatt jól fészült szociáldemokratákká változtathatják őket. És lásd az eredményt! Európa muzulmán lakossága legnagyobbbrészt gettókban él, és forrong a dühtől.

Két világ közé szorítva, gondolta Gabriel. Már nem egészen arabok, még nem teljesen hollandok. Elveszve az idegenek földjén.

– Ez a hely mindig is otthont adott a szélsőséges ideológiáknak. Az iszlám fundamentalizmus csupán a legújabbban fölbukkant vírus az európai táptalajon.

Lavon elgondolkozva bólintott, majd a tenyerébe lehelt.

– Tudod, miután visszatértem Izraelbe, még jó ideig hiányzott Bécs. Hiányoztak a kávéházak, a kedvenc utcáimon tett sétáim. De elég hamar ráeszméltem, hogy ez a földrész lassú halállal haldoklik. Európa lassan eltűnik a történelem süllyesztőjében. Öreg és kimerült már, a fiataljai pedig már olyan pesszimistán látják a jövőjüket, hogy még annyi gyereket sem vállálnak, amennyi saját eltartásukhoz szükséges lenne. Semmi egyébben nem hisznek, csak a harmincöt órás munkahetükben meg a nyári vakációjukban.

– És az antiszemitizmusukban – egészítette ki Gabriel.

– Ez az egy, amire nem szívesen emlékszem vissza Bécsből. A modern antiszemitizmus Európából indult ki, de a háború után áterjedt az arab világra, ahol megváltozott a természete, és megerősödött. Most pedig Európa és a radikális muzulmánok egymást megfertőzve ide-oda ütögetik. – Rápillantott Gabrielre. – És itt vagyunk mi is. Két helyes zsidó fiú éjjel háromkor egy európai utcasarkon ücsörög. Istenem, mikor lesz már ennek vége!

– Soha nem lesz vége, Eli. Örökké fog tartani.

Lavon némán fontolgatta Gabriel kijelentését.

– Gondolkodtál már azon, hogy hogyan jutunk be a lakásba?

Gabriel belenyúlt a kabátzsebébe, és elővett egy kis fémesszöket.

– Én ezt sohasem tudnám használni! – jelentette ki Lavon.

– Nekem ügyesebb kezem van, mint neked.

– Samron is mindig azt mondogatta, hogy te vagy a legügyesebb kezű ügynök közülünk. Azért még mindig nem értem, hogy mit keresünk mi itt. Ha Szamir és bandája tényleg készül valamire, akkor a lakásból nyilván mindent eltakarítottak.

– Meg fogsz lepődni, Eli! Az irányítójuk zseniális, de nem mindegyik végrehajtójuk egy agysebész. Hanyagok, és ezért apró hibákat vétenek; például szétszórnak dolgokat.

– Ilyesmit a hírszerzőink is tesznek. Legalább számításba vetted annak lehetőségét, hogy most épp csapdába sétálunk bele?

– Ezért van a Beretta.

Mielőtt Lavon még egyet szólhatott volna, Gabriel kinyitotta az ajtót, és kiszállt az autóból. Míg átvágtak a téren, csak a Hudsonstraata csikorogva ráforduló üres villamos tartóztatta föl őket. Az orwelli hangulatú utcán ronda, egyforma, kétszintes bérházak sorakoztak. Minden egyes épület bejáratánál volt egy kis, félköríves beugró, amelynek négy ajtajából kettő a földszinti, kettő az emeleti lakásokba nyílt.

Lavon fedezetével Gabriel azonnal belépett a 37-es számú ház előterébe, és az ötpontos biztonsági zár vagy tíz másodperc alatt megadta magát. Gabriel a zárfeltöréshez használt fém pálcát a zsebébe csúsztatta, majd kihúzta a Berettát, elfordította a zárat, és belépett a lakásba. A sötétségben, miközben előrenyújtott kezében a pisztolyt markolta, meredten figyelt a legapróbb neszekre és rezdülésekre. Miután megbizonyosodott afelől, hogy a terep tiszta, intett Lavonnak, hogy kövesse.

Lavon fölkattintotta a zseblámpáját, és előrement a nappaliba. A helyiséget szakadozott linóleum borította, a bútordarabokat valószínűleg az ócskapiacról szerezték be, s a pusztá falakat is csupán egyetlenegy, a jeruzsálemi Sziklamecsetet ábrázoló poszter díszítette. Gabriel odalépett a hosszú, összecsuksukható asztalhoz, amely Szamir íróasztalaként szolgált. Egy ócska olvasólámpán és egy sárga írótübön kívül semmi nem volt raja.

Fölkapcsolta a lámpát, és megvizsgálta a tüböt. A lapok kétharmadát kitépték, s a legfelső is üres volt. Amikor végigsimított a papíron, lenyomatokat érzett. Amatőr hiba. A tüböt átadta Lavonnak, akitől elvette a zseblámpát, és éles szögben tartva megvizsgálta vele az asztal felszínét. A közepén megfigyelhető téglalap alakú formán kívül az egész asztalt finom por fedte. Valószínűleg ott állt a számítógép, mielőtt eltűnt Amszterdamból.

– Vizsgáld át az üléshezátakat, én a többi helyiségben nézek körül! – utasította Eli.

Kiment a konyhába. A linóleummal borított pulton szanaszét heverték Szamir és al-Hidzsra-beli tanítványai legutolsó összejövetelének maradványai: üres papírdobozok, használt műanyag táányrok és evőeszközök, kiáztatott teafilterek. Gabriel benézett a terroristák által előszeretettel robbanóanyagok tárolására használt hűtőbe, de üresen találta. A szekrényekben sem bukkant semmire. Benézett a mosogató alatti szekrénybe is, de egy bontatlan konyhai tisztítószeren kívül semmit sem talált benne. Szamir, a dzsihádisták eszméket hirdető muzulmán gondolkodó is csak tipikus, trehány agglégény volt.

Gabriel visszament a nappaliba, hogy megnézze, Lavon mire jutott, majd a lakás hátsó részébe ment. Szamir fürdőszobája pont olyan rendetlen volt, mint a konyhája. Gyorsan átvizsgálta, majd bement a hálószobába, ahol kihúzgált fiókok, az ágyon pedig egy lehúzott, a keretbe vissza sem helyezett matrac látványa fogadta. Úgy tűnt, Szamirnak nagyon gyorsan kellett csomagolnia.

Gabriel kihúzta a legfelső fiókot, és tartalmát a matraca öntötte: agyonhasznált alsóneműk, páratlan zoknik, egy Leicester Square-i diszkóból származó gyufásdoboz, egy sarki fényképészbolt borítékja. Gabriel zsebre tette a gyufásdobozt, majd kinyitotta a borítékot, és átnézte a fényképeket. Szamirt látta a Trafalgar Square-en, Szamirt a királynő testőrségével a Buckingham-palota előtt, Szamirt a Millenniumi Keréken, Szamirt a Parlament előtt. Az utolsó képtől, amely Szamirt négy barátjával az amerikai követség épülete előtt ábrázolta, Gabriel hátán végigfutott a hideg.

Öt perccel később már Lavonnal az oldalán baktatott végig a néptelen Hudsonstraaton.

- Ha a képeken látható dátumok helyesek, akkor Szamir négy hónappal ezelőtt járt a cimboráival Londonban – szólalt meg Gabriel, aki magával hozta a fényképeket. – Valakinek el kellene mennie Londonba, hogy váltson egypár szót az MI5-os barátainkkal.
- Tudom, hova akarsz kilyukadni! – válaszolta Lavon. – Fehér lovon, dicső lovagként akarsz bevonulni Londonba, míg nekem kifolyhat a szemem Solomon Rosner aktáitól.
- De legalább ehetsz thai ételeket!
- Most meg miért kellett egyáltalán ételt emlegetned?

LONDON, HEATHROW

Gabriel élete javát azzal töltötte, hogy megpróbált kibújni a különböző európai rendőrségek és titkosszolgálatok markából, ezért elég vonakodva egyezett bele, hogy az MI5 emberei másnap délután a Heathrow-n várják.

A három főből álló fogadóbizottságot könnyedén kiszúrta, amint beléptek az érkezési oldal bejáratán. Mindhárman egyforma esőkabátot viseltek, és egyikük Gabriel fényképét tartotta a kezében. Arra utasították, hogy várja meg, míg az MI5 emberei megszólítják, ezért egy bódénál hosszú percekig tanulmányozta a londoni szálláshelyeket. Végül, hogy még biztosan a terrortámadás *előtt* sikerüljön átadnia az információt, maga sétált oda hozzájuk, és bemutatkozott. A fényképet tartó férfi karon fogta, s elvezette a reptér előtt várakozó Jaguar limuzinhoz. Gabriel elmosolyodott. Az autók miatt titkon mindig nagyon irigylte a brit kémeket.

A félig leeresztett hátsó ablakból csontos férfikéz intette magához. A kéz magáé Graham Seymoure, az MI5 nagy tekintélyű és régóta hivatalban levő igazgatóhelyetteséé volt. Az ötvenes éveit taposó férfi úgy ért, mint a jó bor. Ősz halántékával, hajszálcsíkos Savile Row öltönyében olyan tökéletesen festett, mint azok a férfi modellek, akik mindenféle drága és fölösleges tárgy hirdetésében szerepelnek. Miután Gabriel beszállt az autóba, Seymour szürke szemének egyetlen pillantásával, némán üdvözölte. Nem volt elragadtatva a találkozástól, de az ő pozíciójában senki sem látta szívesen Gabrielt. A muzulmán szélsőségesekkel bajlódott Hollandia, Franciaország, Német- és Spanyolország is, de a hírszerzési ügynökök mind egyetértettek abban, hogy a Graham Seymour felügyeletére bízott Egyesült Királyság az európai muzulmán szélsőségesek központja.

Gabriel tudta, hogy az a válság, amelybe az ország mostanra került, belülről gerjesztődött, s ennek jelei már évek óta mutatkoztak. Az 1980-as évektől kezdve, még a szeptember 11-i támadásokat követően is, mind a konzervatív, mind a munkáspárti kormányok tárt karokkal fogadták a világ legelvetemültebb szent harcosait, még azokat is, akiket Egyiptom, Szaúd-Arábia, Jordánia és Szíria száműzött. Ezek a dzsihádisták szabadon publikálhattak, szerepelhettek a nyilvánosság előtt, szervezkedhettek, összeesküvéseket szöhetnek, vagy akár pénzt gyűjthettek a tevékenységeikhez. Ez az engedékenység azzal járt, hogy John Locke, William Shakespeare és Winston Churchill országa olyan erőszakos ideológiák melegágyává vált, amelyek elpusztítani készülnek mindent. A brit biztonsági és hírszerzési szervek, amikor szembekerültek a fergeteges viharral, inkább a megegyezést, mint az ellenállást választották. A szélsőségeket olyan sokáig megtűrték, hogy a mozgalom végül kiterjedt a világi vezetésű arab országokra, Amerikára, és természetesen Izraelre is. A megbékítő politika tökéletes kudarca 2005. július 7-én vált nyilvánvalóvá, amikor egyszerre három bomba is robbant a londoni metróban, egy negyedik pedig a Tavistock Square-en repített egy buszt a levegőbe. A tragédiának ötvenkét halálos áldozata és hétszáznál is több sebesültje volt. A vérfürdő elkövetői pedig nem külföldi muzulmánok voltak, hanem olyan középosztálybeli brit fiúk, akik szülőhazájukra támadtak. Minden bizonyíték arra utalt, hogy ez csak a kezdet. A királynő biztonsági szolgálata kiderítette, hogy a Nagy-Britanniában élő tizenhatezerre becsült terrorista közül legalább háromezer kapott kiképzést valamelyik al-Kaida-táborban. A legfrissebb hírszerzési adatok arra is rámutattak, hogy az al-Kaida-támadások elsődleges célpontjai közül az Egyesült Királyság felülmúlta Amerikát és Izraelt is.

– Különös, hogy amikor az amszterdami járat utas listáját vizsgáltuk, nem találtunk Gabriel Allon nevű személyt – szólalt meg Seymour.

– Bizonyára nem nézték meg elég alaposan.

Az MI5 tisztviselője előrenyújtotta a kezét.

– Ne csináld ezt, Graham! Sokkal súlyosabb problémáink vannak, mint az útlevelem eredetisége!

– Add ide!

Gabriel átadta az útlevelét, és az ablakon át kinézett a forgalmas A4-es autópályára. Még csak délután fél négyre járt az idő, de már sötétedett. Nem is csoda, hogy az arabok radikalizálódtak, amikor idetelepedtek, gondolta Gabriel. Lehet, hogy a világosság hiánya hajtotta őket a dzsihád és a terror felé.

Graham Seymour kinyitotta az útlevelet, és felolvasta belőle az adatokat.

– Heinrich Kiever. Születési hely: Berlin. – Felnézett Gabrielre. – Kelet vagy Nyugat?

– Herr Kiever minden tekintetben nyugat-európai férfi.

– Volt egy egyezségünk, Allon.

– Igen, tudok róla.

– Az állt benne, hogy feloldozunk számtalan vétkeid alól; cserébe egyetlenegy dolgot kértünk: jelentsd nekünk, mielőtt szépséges partjainkra tennéd a lábad, emellett pedig előzetes jóváhagyásunk és együttműködésünk nélkül tartózkodj mindenféle akciótól!

– Egy MI5-limuzinban ülök épp. Ennél mennyivel több együttműködést és figyelmeztetést igényeltek?

– És mi van az útlevéllel?

– Ugye, milyen jól sikerült?

– Tudják a németek, hogy hamisítjátok az úti okmányait?

– A tieiteket is hamisítjuk, Graham. Mi így dolgozunk.

– *Mi* nem csinálunk ilyesmit. Az SIS külön hangsúlyt fektet arra, hogy ügynökeink kizárólag brit vagy nemzetközösségi útlevéllel utazzanak.

– Milyen sportszerűek! De lássuk be, sokkal könnyebb brit, mint izraeli útlevéllel utazgatni a világban; meg biztonságosabb is. Utazz el egyszer izraeli papírokkal mondjuk Szíriába vagy Libanonba! Életre szóló élményben lesz részed.

– Okostojás – válaszolta Seymour, és Gabriel kezébe nyomta az útlevelet. – Miben mesterkedtél Amszterdamban?

– Személyes ügyeket kellett intéznem.

– Ezt fejtse ki, kérlek!

– Sajnos nem lehet.

– A hollandok tudtak az otlélétekről?

– Nem egészen.

– Engedd meg, hogy ezt nemnek vegyem.

– Most már értem, miért mondja mindenki rólad, hogy éles eszű vagy!

Seymour fáradt homlokráncolással jelezte, hogy elege van a szócsatából. Gabrielt egy cseppel sem lepte meg az ellenséges fogadtatás. A brit nemzetbiztonsági erők nemigen foglalkoztak a Céggel. Iskolázottságukban arabbarát, neveltetésükben antiszemita beállítottságúak voltak, s még mindig nehezteltek a zsidókra, amiért Palesztinából kiűzték őket.

– Mit hoztál nekem, Gabriel?

– Azt hiszem, hogy egy amszterdami szerveződésű al-Kaida-sejt komoly támadási szándékkal az elmúlt negyvennyolc órában brit földre lépett.

– Csak egy sejt? – gúnyolódott Seymour. – Biztos vagyok benne, hogy otthon érzik magukat nálunk.

– Ilyen rossz a helyzet, Graham?

Seymour bólintott.

– Legutóbb több mint kétszáz különböző hálózatot és ismert terroristákból álló csoportosulást követtünk le. Muzulmán fiataljaink fele bevallottan szimpatizál Oszama bin Ládennel, és becsléseink szerint több mint százezren támogatták a londoni metrótámadást, ami azt jelenti, hogy igen kiterjedt toborozható utánpótlással bírnak. Úgyhogy megbocsáss, de nem kongatom

meg a vészharangot, csak mert a muzulmán fanatikusok egy újabb sejtje vetette meg lábát partjainkon.

– Talán ezúttal nem egy sejtéről van szó, Graham. Lehet, hogy ezek az igazi, nagy gazfickók.

– Mindegyikük gazfickó – válaszolta elgondolkodva Seymour. – Azt mondtad, szerinted már megérkeztek. Ezek szerint nem vagy biztos benne?

– Sajnos nem.

– Hadd ismétljem meg, hogy vajon világosan értettem-e, amit mondtál. Tizenhatezer *ismert* iszlám terrorista él itt, de embereket és forrásokat kellene elkülönítenem egy olyan sejt felkutatására, amiről te úgy *hiszed*, hogy Angliában tartózkodik. – Mivel kijelentésére nem kapott választ, Graham Seymour maga felelt a kérdésére: – Ha bárki más lenne itt most, azonnal megállítanám az autót és kidobnám, de szerintem neked van valami komoly bizonyíték a tarsolyodban. Mi alapján feltételezed, hogy itt vannak?

Gabriel átadta neki a fotókat tartalmazó borítékot.

– Ez minden, amit mutatni tudsz? Néhány felvétel Ahmed londoni vakációjáról? Se vonatjegy, se autó-kölcsönzős számla? Még egy elfogott e-mailed, video-vagy hangfelvételel sincs?

– Négy hónappal ezelőtt jártak itt terepszemlén. A neve pedig nem Ahmed, hanem Szamir.'

– Milyen Szamir?

– Szamir al-Maszri, Amszterdam, Oud West, Hudsonstraat 37.

Seymour azt a képet nézegette, amin Szamir a Parlament előtt áll. –Holland?

– Tudomásunk szerint egyiptomi.

– Tudomásotok szerint? Mi a helyzet a fantomsejt többi tagjával? Van nevük is?

Gabriel átadta a papírt, amelyet Ibrahim Favaztól kapott Amszterdamban.

– Ismereteink alapján a sejt a Jan Hazenstraaton, Amszterdam nyugati részében, az al-Hidzsra mecset mellett működött.

– Abban biztos vagy, hogy egyiptomi?

– Egyiptomi felségjelzésű gépen érkezett Amszterdamba. Miért?

– Mert egynémely erősen radikális egyiptomi honfitársunktól fülünkbe jutott nemrégiben egy szóbeszéd.

– Miféle szóbeszéd?

– Épületek levegőbe repítése, hidak és repülőgépek felrobbantása, néhány ezer ember legyilkolása a metrón. .. tudod, amiről az emberek teázás közben beszélgetnek.

– Honnan jött a hír?

Seymour tétozott egy kicsit, végül megszólalt:

– A Finsbury Parkból.

– Honnan máshonnan...

Az észak-londoni Központi Mecset, avagy közismertebb nevén a Finsbury Park-i mecset volt Nagy-Britannia jelenlegi kínos helyzetének talán legjellegzetesebb szimbóluma. A mecset 1990-ben épült a szaúdi király adományából, s egész Európa legradikálisabb vallási intézményévé nőtte ki magát. Richard Reid, a hírhedt cipőbombás is átlépte a kapuját ugyanúgy, mint Zacarias Moussaoui, az úgynevezett huszadik gépeltérítő, vagy akár Ahmed Ressay, az az algériai terrorista, akit nem sokkal az ezredforduló előtt tartóztattak le a Los Angeles-i repülőtér ellen tervezett bombamerényletért. 2003 januárjában a brit rendőrség átfogó hadműveletet indított a mecset ellen, ahol ilyesféle kegytárgyakat találtak: hamis útlevelek, saválló védőruházatok, önvédelmi fegyverek. A mecset élére pedig új vezetés került. Később nyilvánosságra került az is, hogy az új vezetők egyike egy Ciszjordániából származó egykori Hamász-tag, akinek nevéhez több merénylet kitervelése is fűződik. Miután pedig a volt terrorista biztosította a brit kormányt, hogy jó útra tért, engedélyt kapott arra, hogy tisztviselői állását továbbra is betölthesse a mecsetben.

– Tehát úgy gondolod, hogy Szamir a sejt vezetője?

- Ezt állítja a forrásom.
  - A forrásodnak voltak valaha hiteles információi?
  - Emlékszel a tavalyi El Al-járat ellen készülő merényletre a Schiphol reptéren?
  - Arra, amit a hollandok megíúsítottak?
  - Nem a *hollandok* íúsították meg. *Mi* íúsítottuk el a támadást a forrásom segítségével.
- Seymour lapozgatni kezdte a fotókat.
- Attól tartok, ezzel nem megyünk sokra, de sajnos beleillik abba a hadműveleti forgatókönyvbe, amit kiderítettünk.
  - Miféle forgatókönyv az?
  - A külföldön, felügyelet alatt tevékenykedő akciósejt itteni közösségbe beágyazott sejteket támogat. Az akciósejt emberei olyan helyeken kapnak kiképzést, ahol nem figyelhetjük meg őket, és csak az utolsó pillanatban lépnek partra, hogy ne legyen időnk megtalálni őket, és ne akadályozhassuk meg a merényleteiket. Egy ilyen akció megvalósítása nyilván nagyon alapos szervezést és rendkívül felkészült szellemi háttérrel igényel. Megtarthatom ezeket? – kérdezte a fotókra mutatva.
  - Mind a tied lehet.
  - Kapcsolatba lépek a Bevándorlási Hivatallal, és megtudakolom, hogy a fiúkáid beléptek-e már az országba. Másolatokat adok a fényképekről a Scotland Yard terrorelhárító osztályán lévő kollégáinknak. Ha a rendőrség hihetőnek ítéli a fenyegetést, akkor talán több embert helyeznek az al-Maszri által látogatott helyekre.
  - És miért nem az általánosriadókészültséget növelik? – kérdezte Gabriel. – Miért nem figyelik a Finsbury Park egyiptomi szélsőségeinek minden lépését?
  - Mi nem olyanok vagyunk, mint az amerikaiak.
- Nem mozdítjuk el a fenyegetettségi mutatót minden egyes alkalommal, mikor fenyegetve érezzük magunkat. Úgy találjuk, hogy az ilyen akciók csak gúnyt váltanak ki a brit nyilvánosságból. Ami pedig az egyiptomiakat illeti, már így is eléggé szemmel tartjuk őket.
- Remélem is.
  - Mennyi ideig szándékozol Londonban maradni? – kíváncsiskodott Seymour.
  - Csak ma este.
- Seymour egy névjegykártyát adott át Gabrielnek, amelyen egy telefonszámon kívül nem volt egyéb információ.
- Ez a mobilszámom. Hívj föl, ha bármiről értesülsz Amszterdamból! Kirakjalak a szállodádnál?
  - Köszönöm, nem, Graham.
  - Elvigyelek a lakásodhoz?
  - A nagykövetségünk megfelelő lesz. Beszélnem kell még a hivatalvezetővel és a nagykövetség biztonsági főnökével, hogy legalább *mi* megtegyük a megfelelő lépéseket.
  - Add át üdvözlétemet a hivatalvezetőnek, és mondd meg neki, hogy viselkedjen rendesen!
  - Követni fogsz, miután elhagyom a nagykövetséget?
  - Követnélek, de nincs fölösleges emberem.
- Természetesen hazudott, de a kémek közötti betyárbecsület csak eddig tartott.

Gabriel követségi megbeszélései tovább tartottak, mint gondolta. A biztonsági főnök az ötperces tájékoztatás helyett egy egész órán át zúdította rá a kérdéseket, míg a Cég helyi vezetője a szokásos udvariaskodás közben próbált jó benyomást kelteni Gabrielben, hiszen nyílt titok volt, hogy egy napon ő lesz a főnöke. Az összeomlás hat órákor teljesedett be, amikor a nagykövet előzetes bejelentés nélkül betoppant, s rávette Gabrielt, hogy kísérje el vacsorára Knightsbridge-be. Gabrielnek hirtelen semmi jó kifogás nem jutott eszébe, ami miatt kénytelen volt egy gyötrelmesen unalmas estén át Izraelnek a Nagy-Britanniához fűződő bonyolult viszonyáról eszmét cserélni. Vacsora közben egyfolytában azon járt az esze, hogy

Eli Lavon most épp magába mélyedve nyálazza az aktákat a hófedte Amszterdamban, s arról elmélkedett, hogy mennyivel jobb lenne még mindig ott ülni mellette.

Tíz óra is elmúlt, mire végre beléphetett a Cég Bayswater Roadon fenntartott lakásába, amelyből gyönyörű kilátás nyílt a Hyde Parkra. Táskáját az előszobában hagyta, és gyorsan felmérte a környezetet. A többihez hasonlóan ez is egyszerűen bútorozott, viszont a londoni lakásokhoz képest szokatlanul nagy alapterületű volt. A hűtőt telerakták étellel, a kamrába pedig bekészítettek egy 9 mm-es Berettát két doboz lőszerrel és egy cseretárral.

Gabriel megtöltötte a fegyvert, és magával vitte a hálósobába. Már három napja nem aludta ki magát, s minden lelki erejét és koncentrációs technikáját be kellett vetnie, hogy a nagykövet szeme láttára ne boruljon bele a fenséges vörösboros kakasba. Gyorsan levetkőzött, és bemászott az ágyba. Bekapcsolta a tévét, hogy felébredjen, ha a támadást már esetleg éjszaka végrehajtják, és a hírekkel megszakítják a műsort. Kíváncsi volt, vajon intézkedett-e már a rendőrség az amszterdami értesülések alapján. *Kétszáz működő terroristahálózat, tizenhatezer ismert terrorista, háromezer ember, akiket az al-Kaida táboraiban képeztek ki...* Az MI5-nak és a rendőrségnek az öt amszterdami fiúnál sokkal több miatt kell komolyan aggódnia. Délután azt vélte felfedezni Seymour viselkedésében, hogy ő már réges-régen tisztán látja: csak idő kérdése, és Londont újra támadás éri.

Gabriel épp az éjjeli lámpa kapcsolója felé nyúlt, amikor megpillantotta a táskája oldalából kikandikáló sárga jegyzettömböt. *Lehet, hogy nincs benne semmi érdekes*, gondolta, de ismerte már magát annyira, hogy tudja, addig úgysem fog elaludni, amíg ki nem deríti, hogy tényleg így van-e. Az éjjeliszekrény felső fiókjában talált egy ceruzát, amelyből tíz percen át kitartóan reszelgette a papír felületére a finom grafitport. Lassacskán, a szeme láttára keltek életre Szamir titkai. Fenyőfák egy hegytetőn, homokdűnék a tengerparton, elágazó vonalak hálózata. Szamir al-Maszri, a trehány, dzsihádista agglegény, szeretett firkálni.

LONDON, BAYSWATER, PÉNTEK 7.02

A telefon ébresztette fel. Mint a Cég összes lakásában, ezen a készüléken is volt egy villogó lámpa, ami a bejövő hívásokat jelezte. Ezen éppen olyan kék lámpa volt, mintha rohamkocsi lopódzott volna be némán a hálósobába.

– Ébren vagy? – kérdezte Ari Samron.

– Most már igen.

– Csak nem elaludtál?

Gabriel álmosan rápillantott a karórájára.

– Még csak hét óra van!

– Itt már kilenc.

Az időeltolódást Samron nemigen vette figyelembe. Feltételezte, hogy a Cég összes alkalmazottja, függetlenül attól, hogy a földgolyó melyik részén tartózkodik éppen, vele egy időben kel és fekszik. A Cégnél ezt viccesen Samron-időnek nevezték.

– Mire jutottál Graham Seymourral?

– Kérlek, emlékeztess, ha legközelebb Angliába jövök, nehogy a Heinrich Kiever névre szóló útlevellemmel induljak el!

– Reagált valamit az információra, amit átadtál?

– Úgy tűnik, az amszterdami fiúknál most komolyabb bajai vannak.

– Az biztos.

– Egy ponton túl kénytelenek leszünk a hollandokat is bevonni az ügybe.

– Ha Eli végzett Rosner aktáinak tisztogatásával, felkeressük a tel-avivi holland összekötő tisztünket és csendesen elbeszélgetünk vele.

– Csak egyre kérlek! Véd meg a forrásunkat! Még szükségünk lehet rá, ha rosszabbra fordulnak a dolgok.

– Ne aggódj! Nagyon csendes beszélgetés lesz.

– A gépem kora délután száll le Amszterdamban. Ha Elivel végigdolgozzuk az éjszakát, reggelre végzünk is.

– Elinek sajnos nélkülöd kell befejeznie a munkát. Te most nem mész vissza Amszterdamba.

– Akkor hová megyek?

– Haza – válaszolta Samron. – Egy *bodel* érted megy egy óra múlva, és elvisz a Heathrow-ra. Kérlek, igyekezz ne olyan pacuhán kinézni, mint ahogy szoktál, mert együtt vacsorázunk a Kaplan utcában.

A Kaplan utca a Miniszterelnöki Hivatal címe volt.

– Miért kell ott vacsoráznunk?

– Ha te úgyis fittyet hánysz az egészre, inkább nem vitatnám meg legtitkosabb állam- és hírszerzési ügyeinket egy olyan vonalon, amit az MI5 és a kormányzati kommunikációs központ egyaránt megpróbál lehallgatni.

– Ez védett vonal.

– Védett vonal nem létezik, Gabriel. Intézd úgy, hogy fönnyel azon a gépen! Ha dugóba kerülsz, hívj föl az autóból, és elintézem, hogy az El Al visszatartsa a gépet.

– Ne marhászkodj!

A vonal elnémult. Gabriel letette a kagylót. *Együtt vacsorázunk a Kaplan utcában...* Már tudta is, hogy mi lesz a beszélgetés témája. Ámosznak már nincs sok hátra. Rápillantott a televízió képernyőjére. Három jóképű fiatalember folytatott elmélyült vitát Nagy-Britannia leghíresebb focistájának szexuális bohóckodásairól. Gabriel a lepedőn tapogatózva keresgélte a távirányítót, de helyette Szamir tömbjén akadt meg a keze. Akkor eszébe jutott, hogy az éjszaka közepén fölébredt, és hosszú ideig bámulta a rajzot. Nem a fenyőfákat és a homokdűnéket, hanem a kesze-kusza vonalakat.

Megint a kezébe vette a papírt. Gabriel szinte tökéletes vizuális memóriával rendelkezett, amit művészettörténeti tanulmányai és restaurátori munkája csak javított. Százezernyi képet raktározott tudata irattárában, s alig néhány ecsetvonásból képes volt egy festményt azonosítani. Meg volt róla győződve, hogy a vonalak nem egy írkaírka lenyomatai, hanem egy minta részei; és biztos volt benne, hogy ezt a mintát már látta valahol.

Kiment a konyhába, és főzött egy kávé, majd a bögrével az ablakhoz lépett. Már világosodott, és a reggeli csúcsforgalom kezdett beindulni. A volt feleségére kísértetiesen hasonlító nő ácsorgott a sarkon a zöld lámpára várakozva. Amikor a lámpa váltott, átment a Bayswater Roadon, és eltűnt a Hyde Parkban.

Hyde Park...

Még egy pillantást vetett a jegyzetömbre, majd újra kinézett az ablakon.

Lehetséges ez?

Odalépett az íróasztalhoz, és a felső fiókból kivette a *London A-Z* atlaszt. Kinyitotta a 82. oldalon, ami a Hyde Park északkeleti részét, a Mayfairt, Marylebone-t, Bayswatert és St. John's Woodot ábrázolta. A park gyalogösvényeit a térkép pontozott vonallal jelölte. Gabriel összehasonlította a vonalat Szamir rajzával. Tökéletesen egyeztek. *Hyde Park...*

De mi az ördögért akarnának a terroristák egy parkot megtámadni?

Elgondolkodott a Szamir lakásában talált képeken. Szamir a Trafalgar Square-en. Szamir a királynő testőreivel a Buckingham-palota előtt. Szamir a Millenniumi Keréken, Szamir a Parlament előtt. Szamir négy cimborájával az amerikai követség Grosvenor Square-i épülete előtt...

Még egyszer alaposan megvizsgálta a térképet.

A Grosvenor Square a Mayfair városrészben volt, két háztömbnyire a park keleti részétől.

Azonnal fölvette a telefont, és tárcsázott.

– Graham Seymour.

– Értesítsd az amerikaiakat az amszterdami sejtről.

– Miféle amszterdami sejtről?

– Ugyan, Graham, erre most nincs időnk!

– A Bevándorlási Hivatal egész éjszaka kutatott utánuk. Eddig még semmilyen bizonyítékot nem találtak arra, hogy bármelyik azok közül, akiknek a nevét átadtad nekem, egyáltalán az országunkban volna.

– Ez még nem jelenti azt, hogy nincsenek is itt!

– Miből gondolod, hogy az amerikaiakra utaznának?

Gabriel mindenről beszámolt.

– Azt akarod, hogy egy jegyzetömbben talált néhány vonal miatt riasszam az amerikai követséget?

– Pontosán ezt akarom.

– Én ezt nem teszem meg. Nincs elég bizonyíték arra, hogy egy ilyen hívást kezdeményezzek. Különben

is, voltál mostanában a Grosvenor Square-en? Úgy néz ki, mint egy amerikai erőd. Nincs az a terrorista, amelyik közel tudna kerülni ahhoz az épülethez.

– Hívd fel őket, Graham, mert ha te nem hívod, hívom én!

– Na, ide figyelj, Allon, és fülelj nagyon jól! Ha valami balhét csinálsz a városomban, istenemre mondom...

Gabriel letette a kagylót, és azon nyomban egy másik számot tárcsázott.

LONDON, GROSVENOR SQUARE, PÉNTEK 7.13

A felkapott Mayfair északi végében található utcák jellegzetesen amerikai légkört árasztanak. A György korabeli impozáns épületek között található az Amerikai Kereskedelmi Kamara, az Amerikai Klub, az Amerikai Egyház, az Amerikai Társaság és az Amerikai Nők Társasága központja. A Grosvenor Square északi oldalán helyezkedik el az Egyesült Államok Haditengerészetének épülete, a nyugati oldalon pedig az amerikai követség magaslik. A kilencemeletes, hatalmas, aranyozott sassal díszített épület a világ legnagyobb olyan külügyi képviselője, amely nem a szövetségi kormány tulajdonában álló telken áll. Mayfair tulajdonosa, Westminster hercege adja bérbe az ingatlant az amerikai kormánynak igen jutányos, jelképes áron. Nem is fenyegeti az amerikaiakat az a veszély, hogy a közeljövőben kiköltöztetnék őket a mayfairi telekről, mert a bérleti szerződés csak 2953 karácsonyán jár le. Ez idáig ötvennyolc férfi és egyetlenegy nő szolgált nagykövetként Angliában. E diplomáták közül öten az Egyesült Államok elnökei is lettek, de mindössze egyikük érkezett a külügyi szolgálattól. A többiek politikus- és diplomatajelöltek voltak, akik inkább vagyonuk és kapcsolataik, mintsem külpolitikai szakértelmük révén váltak ismertté. Olyan nagy múltú és patinás családnéveket jegyeztek közöttük, mint amilyen a Mellon, a Kennedy, a Harriman, az Aldrich, a Bruce, a Whitney és az Annenberg.

A jelenlegi nagykövetet Robert Carlyle Haltonnak hívták. Ő nem gazdag családból származott, és csak kevés amerikai ismerte a nevét, bár messze a leggazdagabb ember volt, aki valaha ezt a posztot betöltötte, és emellett kiváló politikai kapcsolatokkal is rendelkezett. A denveri központú Red Mountain Energy elnök-vezérigazgatójaként Halton vagyona a legutóbbi becslések szerint több mint ötmilliárd dollárra rúgott. Mellesleg az Amerikai Egyesült Államok elnökének személyes jó barátja és legnagyobb politikai támogatója volt. A *Washington Post* beiktatása után nem sokkal életrajzot közölt Haltonról, amelyben éppen megjegyezték: „a frissen kinevezett nagykövet legnagyobb politikai érdeme az, hogy sikerült a cimboráját bejuttatnia a Fehér Házba”. Amikor a beiktatása előtti meghallgatáson rákérdeztek az újságikk valóságtartalmára, Halton sajnálkozását fejezte ki, amiért csak ekkora összeggel tudta támogatni az elnök kampányát. E megjegyzés számos demokrata szavazatot eredményezett.

Annak ellenére, hogy Robert Halton már visszavonult a multinacionális energiaipari óriás vezetői székéből, korán kelő maradt, s minden elődjénél szigorúbb napirendet tartott. Ahogy mindennap, ezen a reggelen is háromnegyed hétkor lépett ki a Winfield House-ból, Regent's Park-i rezidenciájáról, és egyenesen a nagykövetségre ment, ahol hétkor a Grosvenor Square-re néző irodája asztalánál már a londoni újságokat böngészte. A lapok rémisztő híreket közöltek Irakból. Halton meg volt róla győződve, hogy a britek

– akik már eddig is drasztikusan csökkentették Irakban állomásozó csapataik létszámát – azt fontolgatják, miként hagyhatnák el végképp a területet. Ezt az értékelést az elnöknek is elmondta, amikor legutóbb az aspeni Owl Creekben, Halton hatalmas birtokán találkoztak. Halton szokásához híven most sem válogatta meg a szavait.

Hét óra után tíz perccel melegítő, gyapjú homlokpántot viselő magas, fiatal nő jelent meg az ajtajában. A hosszú, sötét hajú, szép arcú, sportosan karcsú lány engedély nélkül végigrappolt a szobán, majd leült Halton székének karfájára. Ha a csinos lány neve nem Elizabeth Halton, a nagykövetség dolgozója erre a szemlátomást bensőséges gesztusra fölhúzták volna a szemöldöküket. Pusztit adott a nagykövetnek, és megsimogatta apja sűrű, őszülő haját.

– Jó reggelt, papa! – üdvözölte vidáman. – Van valami érdekes a lapokban?

Robert Halton fölmutatta a *Times*t

– A londoni polgármester már megint neheztel rám.

– Most meg mi emésztí a vörös Kent?

London hírhedten balos polgármesterével Halton viszonya legjobb esetben is fagyosnak volt mondható; amin nem is lehetett csodálkozni, hiszen a polgármester együttérzését fejezte ki a Hamász öngyilkos merénylőivel, és egyszer nyilvánosan is megölelte a Muzulmán Testvériség egy olyan vezetőjét, aki a zsidók és más hitetlenek meggyilkolására uszított.

– Azt állítja, hogy biztonsági erőink komoly fennakadást okoznak a Mayfairen átmenő forgalomban – válaszolta Robert Halton. – Azt javasolja, hogy saját pénzből fizessenek érte, mivel meggyőződése szerint úgysem érezném meg a kiadást.

– Nem is.

– Nem ez a lényeg.

– Elbeszélgessek vele egy kicsit?

– Erre a legádázabb ellenségemet sem kérném meg.

– Én nagyon elbűvölő tudok ám lenni!

– Az a fickó nem érdemel meg téged, drágám!

Robert Halton elmosolyodott, és gyöngéden megsimogatta lánya arcát. Szinte elválaszthatatlanok lettek azóta, hogy Halton öt évvel ezelőtt egy észak-alaszkai repülőszerencsétlenségben elvesztette a feleségét – olyannyira elválaszthatatlanok, hogy Halton addig nem fogadta el a nagyköveti kinevezést, amíg nem tudta biztosan, hogy Elizabeth vele megy-e. Bár a legtöbb fiatal lány ugrált volna örömében, hogy az amerikai nagykövet lányaként élhet Londonban, Elizabeth vonakodott elhagyni Coloradót. Denver egyik legelismertebb baleseti sebésze volt, és épp egy sikeres ingatlanügynökkel készült házasságra lépni. Hetekig vergődött, míg egyik este, amikor ügyeletben volt a denveri Rose-kórházban, a Fehér Házból hívták a mobiltelefonján.

– Szükségem van apádra Londonban – kérlelte az elnök. – Mit kell mondanom ahhoz, hogy odamehessen?

Elizabeth Haltonnál kevés ember volt jobb pozícióban ahhoz, hogy nemet mondjon a főparancsnoknak. Kiskorától fogva ismerte az elnököt. Aspenben együtt síeltek, Montanában pedig szarvasra vadásztak. Ő mondott köszöntőt, amikor a lány megkapta orvosi diplomáját, és ő vigasztalta anyja temetése után. Természetesen nem mondott ellent neki, s Londonba érkezése után éppoly elhivatottsággal és felkészültséggel vetette bele magát a feladatba, mint az élet minden egyéb dolgában tette. Vasmarokkal irányította a Winfield House-t, s a hivatalos rendezvényeken és fontos társadalmi eseményeken szinte mindig ott volt apja jobbján. Önkéntes munkát vállalt londoni kórházakban – különösen azokban, amelyekben nagyrészt rászoruló bevándorlókat ápoltak –, s ügyes szószólója volt Amerika iraki politikájának és terrorellenes hadjáratának. Épp annyira volt népszerű a londoni sajtóban, amennyire utálták az apját, még annak ellenére is, hogy megszéllőztetett róla egy kevésbé ismert tény, amelyet Elizabeth biztonsági okokból el akart titkolni a nyilvánosság elől. Az Amerikai Egyesült Államok elnöke volt a keresztapja.

– Hagyd az újságokat ma reggel! Gyere inkább futni velünk! – noszogatta, és megsimogatta apja hasát. – Megint fölszedtél egy kicsit!

– Kilenckor a külügyminiszterrel kávézom. Este pedig, ne felejtsd el, koktélpartira vagyunk hivatalosak a Downing Streetre!

– Észben fogom tartani.

Robert Halton összehajtotta a kezében levő újságot, és komolyan a lányára nézett.

– Arra kérlek, hogy legyetek nagyon óvatosak odakinn! Az NCTC tegnap fölemelte a készültségi fokot Európában.

Az NCTC a Nemzeti Terrorellhárítási Központ rövidítése volt.

– Történt valami?

- Elég homályos a dolog. Fokozott aktivitást figyeltek meg ismert al-Kaida-sejtekből. A szokásos szöveg, de ez nem azt jelenti, hogy figyelmen kívül kell hagynunk. A biztonság kedvéért vigyél magaddal néhány tengerészgyalogost.
- A haditengerészet csak a nagykövetséget védi. Ham elkezdenek kijáráskorlátozni az épületből, a Scotland Yard rohamot kap, én meg mehetek vissza a futópadra.
- Semmiféle törvény nem tiltja, hogy amerikai tengerészgyalogosok futkározzanak a Hyde Parkban... legalábbis még nem. Bár ha a vörös Kenen múlik, hamarosan ez is bekövetkezhet.
- Félretolta az újságot az íróasztalán. – És neked mi a programod mára?
- Egy konferencia az afrikai egészségügyi problémákról, délután pedig teázom a Parlamentben.
- Még mindig nem bánod, hogy eljöttünk Londonba?
- A világért sem cserélném föl semmivel. – Azzal fölállt és az ajtó felé indult. – Add át üdvözlőlevelet a külügyminiszternek!
- Te pedig ne feledkezz meg a Downing Street-i koktélpartin!
- Nem fogok.

Elizabeth kilépett apja irodájából, és lifttel lement az előcsarnokba. Másik négy, szintén tréningruhába öltözött férfi már várakozott rá. Jack Hammond, a nagykövetség szóvivője, Alex Baker, az FBI-ügynök, aki az igazságügyi kapcsolatokért volt felelős, Paul Foreman a konzulátusról és Chris Petty a külügyminisztérium diplomáciai biztonságért felelős irodájából. Petty elhárító tisztként teljesített szolgálatot, ami azt jelentette, hogy a nagykövetség és az intézmény dolgozóinak biztonságáért felelt. Röviddel ezután Petty két elhárító kollégája lépett be az előcsarnokba. Egyenként tréningruhájukba bújva is jól látszott, hogy erős testfelépítésűek, és fegyver is van náluk.

– Hol van Kevin? – kérdezte Elizabeth.

Kevin Barnett, a CIA megbízott parancsnoka szinte sohasem hagyta ki a reggeli kocogást, ha a városban járt.

– Benn kellett maradnia az irodájában – válaszolta Chris Petty.

– Az NCTC-riadó miatt?

Petty mosolyra húzta a száját.

– Erről meg honnan tudsz?

– Én vagyok a nagykövet lánya, ha nem tudnád, Chris!

Alex Baker az órájára pillantott.

– Induljunk el lassan, nekem kilenckor megbeszélésem van a Scotland Yardon!

Mindnyájan a kapu felé indultak, s az északi oldalon fenntartott személyzeti kapun át elhagyták a nagykövetség épületét. Aztán nyugatra fordulva futásba kezdtek az Upper Brook Streeten, a Hyde Park irányába.

A zöldre festett Ford Transit furgon oldalára nagy, nyomtatott betűkkel a parkot karbantartó cég nevét írták: ADDISON & HODGE LTD. ROYAL PARKS CONTRACTORS. A furgon nem az Addison & Hodge Ltd. tulajdonában volt, hanem valaki máséban, éppúgy, mint az a másik furgon, amelyik már bent várakozott a Hyde Parkban. A kormánynál ülő férfi nyugodtan végignézte az Upper Brook Streeten futva közeledő amerikai csapatot. Amikor elhaladtak az autó mellett, megnyomott egy gombot a mobilján, és a füléhez emelte a készüléket. Rövid, kódolt üzenetet mondott a telefonba. Amikor kinyomta a telefont, betette a céges overall zsebébe, és beindította a motort. A parkot egy szolgálati bejáraton keresztül közelítette meg, s a Serpentine-tótól északra álló fák felé vette útját. Az út mellett jelzőtábla figyelmeztetett a behajtási tilalomra és az ennek megszegéséért fizetendő magas bírságra. A férfi kiszállt az autóból, és gyűjtögetni kezdte a szemetet. Munka közben csendes imát mormolt: *Allah, a könyörületes és az irgalmas nevében... aki az ítélet napját uralja... Vezess minket az egyenes úton...*

CIA-KÖZPONT, PÉNTEK 2.32

Később, az elkerülhetetlen kongresszusi meghallgatás során nagy súllyal merült fel annak a kérdése, hogy az Egyesült Államok hírszerző hivatalai honnan és hogyan értesültek a Londonban bekövetkezett szerencsétlenségről. A válasz az a helyi idő szerint éjjel 2 óra 32 perckor érkező telefonhívás volt, amely a CIA-központnak a virginiai Langleyben található riadóvonalára érkezett be egy azonosítatlan, úgynevezett „külföldi hírszerző forrás” révén. Ez a külföldi hírszerző forrás, akinek a kilétét sohasem fedték fel, maga Gabriel volt, s a szám, amelyet tárcsázott, nem másnál, mint Adrian Carternél, a CIA akciócsoportjának megbízott vezetőjénél csöngött. Normális körülmények között a szám ezen az órán Carter közeli, McLeanben álló házában csörgött volna, de mostanában minden a feje tetejére állt, s Carter az irodája ablakánál álldogálva várt feszülten egy telefonhívásra, amelynek egy igen kényes pakisztáni hegyi bevetés kimeneteléről kellett volna tudósítania.

A Potomac folyóra nyíló lélegzetelállító kilátástól eltekintve semmi egyéb nem utalt rá, hogy ez az odú annak az embernek a dolgozószobája, aki Washington hatalmas hírszerzési intézményének a teljhatalmú ura, s akinek aszketikus megjelenése még inkább elbizonytalaníthatta a megfigyelőt. Washingtonban csak kevesen tudták Carterről, hogy hét nyelven beszél folyékonyan, s még legalább másik hetet is ért. Vagy hogy mielőtt feljutott volna Langley hetedik emeleti, ritka levegőjű légkörébe, ő volt a nemzet egyik leghűségesebb harcosa. Ujjlenyomatát az előző nemzedék minden titkos hadműveletén otthagya. Ügyködött a különös választásokon, majd megdöntötte a különös kormányt, emellett számtalan kivégzés és gyilkosság fölött hunyt szemet. A jó erkölcsöt Carter sohasem vette számításba: végrehajtó volt. Nem politizált: végrehajtotta a politikát. Mi más magyarázata lehetne annak, hogy még ugyanabban az évben, amikor elvégezte az Úr munkáját Lengyelországban, Salvadorban kormányra segítette a Sátán rezsimjét. Hogy pénzelte és Stingerekkel látta el az afganisztáni szent harcosokat, miközben tudta, hogy csak idő kérdése, s egy napon őt fogják majd megtámadni.

Mostanában Carter legnagyobb érdemének azt lehetett tekinteni, hogy még életben volt. Langley bölcsei szerettek azon viccelődni, hogy a terrorizmus ellen folytatott küzdelem több életet követelt a Hadművelési Igazgatóság emberei, mint az al-Kaida vezetői közül. A Carterét eddig megkímélte. Carter mindent túlélte: a véres leszámolásokat, a hosszú kések éjszakáit és az újjászervezés rémségeit is. Túlélésének titka abban az egyszerű tényben rejlett, hogy a fennálló helyzetet sokkal többször ítélte meg jól, mint rosszul. 2001 nyarán arra figyelmeztetett, hogy az al-Kaida nagy erejű csapást készül mérni Amerikában. 2003 telén jelentette, hogy az iraki fegyverkezési program forrásai gyanúsak, de a főnöke elengedte a füle mellett az intéseit. Amikor pedig Mezopotámiában a háború kitörése fenyegetett, titkos memorandumban előre jelezte, hogy Irak egy második Afganisztánná, a dzsihádisták második generációjának gyakorlóterepévé válik. Ez a generáció pedig az előzőnél sokkal erőszakosabb és kiszámíthatatlanabb lesz.

Ha az ellenség szándékainak kipuhatolásáról volt szó, Carter nem tulajdonított jelentőséget az elemzéseknek, csak a józan eszére hallgatott. Tizenöt évvel ezelőtt, amikor egy Pésávar környéki sárkunyhóban egy szakállas, turbánt viselő ember azt mondta neki, hogy az iszlám erői egy napon Amerikát a föld színével teszik egyenlővé, Carter ezt egyszerűen elhitte.

Így esett, hogy Carter – a titkos harcos, a túlélő, a pesszimista – azon a végzetes, decemberi péntek éjjelen, amikor abban a reményben, hogy egy távoli országból kap híreket, a füléhez emelte a telefonkagylót, Gabriel hangját hallotta, aki egy előkészületben lévő londoni támadásra figyelmeztette. Carter pedig elhitte.

Carter gyorsan lefirkantotta Gabriel számát, majd azonnal megszakítva a vonalat tárcsázta is a Nemzeti Terrorelhárítási Központot.

– Mennyire hiteles az információ? – kérdezte az ügyeletes tiszt.

– Nekem elég hiteles ahhoz, hogy éjjel 2 óra 43-kor felhívjam – válaszolta Carter türelmet erőltetve magára. – Azonnal hívja a nagykövetség biztonsági osztályát, és mondja meg nekik, hogy amíg nem tudunk jobb megoldást a helyzetre, az egész személyzetet zárják be!

Carter megszakította a vonalat, mielőtt az ügyeletes tiszt még egy ostoba kérdést föltehetett volna, s egy pillanatig teljesen bénultan, tehetetlenül ült a székében. *A fene vigye el az NCTC-t!* – gondolta, s magához ragadta a kezdeményezést. Rögvest tárcsázta a londoni nagykövetség CIA-részlegét, és egy pillanat múlva már személyesen Kevin Barnett-tel, a megbízott parancsnokkal beszélt. Barnett hangján hallatszott, hogy nagyon megrázza az információ.

– A nagykövetség személyzetéből egy csoport reggelenként futni jár a Hyde Parkba.

– Biztos benne?

– Rendszerint én is velük tartok.

– Ki van még magukkal?

– A sajtófőnök, az FBI-ügynökünk, a helyi elhárítótiszt...

– Szent isten! – kiáltotta Carter.

– És ez még nem minden.

– Bökje ki!

– Elizabeth Halton.

– A nagykövet lánya?

– Sajnos igen.

– Mikor szoktak indulni?

– Pontban negyed nyolckor.

Carter ránézett az órájára. Londonban 7 óra 36 perc van.

– Kevin, hozza vissza őket a nagykövetségre! Fusson el a Hyde Parkba, akár egyedül is!

Carter a következő pillanatban már a megszakított vonal bűgő hangját hallotta. Ő is letette a kagylót, várt tíz másodpercet, és visszahívta Gabrielt.

– Sajnos egy kisebb csoport diplomata már éppen a Hyde Parkban kocog. Milyen gyorsan tud odaérni?

Megint csak a telefonbűgás válaszolt.

A Brook Gate-en át kerültek be a parkba, majd délnek vették útjukat a Broad Walkon a Hyde Park Corner felé. Innen nyugatra fordultak; elhaladva a rózsakert és a Dell étterem mellett végigfutottak a Rotten Row-n. Amikor az Albert-émlékműhöz értek, Elizabeth Halton a csapat élére vágott, és amikor észak felé a Lancaster Walkon a Bayswater Road irányába fordultak, egy ügynökkel az oldalán gyorsabb iramba kezdett. A nagykövetség szóvivője, Jack Hammond megelőzte Elizabethet, és gyors tempóban futottak tovább a Victoria Gate-ig, majd a West Carriage Drive-on a Serpentine-tó partja felé. Amikor a csónakházakhoz értek, megszólalt Chris Petty mobiltelefonja.

Úgy festettek, mint a hétköznapi gurulós bőröndök, pedig nem azok voltak. Vázukat és kerekeiket annyira megerősítették, hogy elbírják a robbanószerkezet súlyát. A detonátort a betolható bőröndfogantyú gombjával kötötték össze. Az egyformán megpakolt bőröndöket egy időben négy különböző ember négy különböző helyszínen húzta a megadott célpontok felé: egyet a Piccadilly Circus, egyet a Leicester Square, egyet a Charing Cross, egyet pedig a Marble Arch felé. A négy férfi nem tudott egymásról, pedig sokban hasonlítottak. Mind a négyen egyiptomiak voltak. Mind a négy olyan *takfir* muzulmán volt, aki akkora szenvedéllyel vonzódik a halálhoz, amekkorával mások az élethez ragaszkodnak. Amellett

mind a négyen egyforma, Seiko márkájú digitális karórát viseltek, amely mindegyikük karján pontban 7 óra 40-kor ébreszt majd.

Gabrielnek két percbe telt, hogy felöltözzön és magához vegye a Berettáját, s még egy percbe, hogy lerohanjon az utcára. A Bayswater Road-i közlekedési lámpa vörösén villogott, amikor odaért. Mit sem törődve a jelzéssel, vágtában futott át a park felé induló forgalom előtt. Ebben a pillanatban robbanás moraja hallatszott a mélyből, s hirtelen olyan érzése támadt, mintha a föld rengene a lába alatt. Mivel nem tudta eldönteni, hogy mit hall és érez, egy pillanatra tétovázva megtorpant, de aztán sarkon fordult, és tovább futott a park belseje felé.

Chris Petty megállt, hogy a nadrágja derekára rögzített kapocsról levegye a telefonját.

– Ti csak menjetek tovább! – kiáltotta. – Menjetek a szokásos útvonalon. Majd beérlek benneteket.

A csapat többi tagja lefordult a Serpentine-tó melletti útról, és rátért a tó északi partján álló fák felé vezető ösvényre. Petty megnézte, hogy honnan jött a hívás: a nagykövetség épületéből, a saját irodájából keresték. Fölpattintotta a készüléket, s gyorsan a füléhez emelte.

– Petty.

Kapcsolás...

– Chris Petty beszél. Hall engem? *Csend...*

– A fene enne meg!

Gyorsan megszakította a hívást, és a többiek után eredt. Húsz másodperccel később újra megszólalt a telefon, de most végre rendesen működött a vonal.

Amint a kocogó csoport ráfordult arra az ösvényre, amely a régi rendőrség épületét kötötte össze a Reformerek fájával, az Addison & Hodge egyenruhájába öltözött férfi fölnézett a szemégyűjtésből. Egy másik, munkaruhába öltözött férfi az ösvény másik oldalán várakozott a furgonban, míg egy harmadik a földet gereblyézte. Már több mint egy éve készültek erre a pillanatra. A művelet irányítója azt mondta, *harminc másodperc. Ha harminc másodpercnél tovább tart, nem jutnak ki élve a parkból.* A férfi benyúlt a szemeteszsákba, amelyben keze fémes tapintású, hideg eszközhöz ért: egy Heckler & Koch MP7-es géppisztolyt ragadott magához, amelybe negyven, golyóálló mellényt is átütni képes lövedéket taráztak be. Vakon kibiztosította a fegyvert, s lassan tízig számolt.

Talán okkal, talán merő véletlenségből, de Chris Petty, mielőtt a kollégái után eredt volna, nem nyomta ki a nagykövetségről érkező telefonhívást. Ahogy maga is befordult a régi rendőrség épületénél, rögtön észrevette a többieket. Már megtették a Reformerek fájáig vezető út felét, s épp az ösvény mentén parkoló, két zöld Ford Transit furgon felé közeledtek. E korai órán sem volt szokatlan a parkőrök látványa, hiszen a Hyde Park háromszázötven hektáros alapterülete szinte állandó gondozást és karbantartást igényelt. A munkások igazi szándéka abban a pillanatban nyilvánvalóvá vált, hogy egyszeriben mindkét furgon hátsó ajtaja kivágódott, és nyolc, állig felfegyverkezett, fekete overallba és kommandós sapkába bújt férfi ugrott ki belőlük. A biztonsági központban a bekapcsolva hagyott telefonról hallották és felvették Petty hiábavaló kiabálását, a géppisztolyropogást és a rá következő kiabálást. Pettyt tíz másodperccel azután érték a lövések, hogy figyelmeztetni próbálta kollégáit; hörgő haláltusáját a digitális felvevőkészülékek szintén rögzítették. Egyetlenegy szót sikerült még kimondania, mielőtt belehalt sérüléseibe, de a döbbszent kollégáknak így is hosszú percekbe telt, mire megértették. *Kertészek...*

Amikor eldőrdültek az első lövések, Gabriel még nyílt területen, a park északi szegletében járt. Miközben rohant be a fák közé, előhúzta a Berettáját, majd megállt a gyalogösvényen, és a Reformerek fája felé tekintett. Legrémesebb álmait látta lejátszódni nem messze maga előtt:

szanaszét heverő holttestek, és fekete overallba öltözött férfiak tuszkolnak egy rúgkapáló nőt egy várakozó furgonba. Lövésre emelte pisztolyát, de nem lőtt. Ez most igazi támadás, vagy csak rendőrségi gyakorlat, esetleg egy akciófilm forgatásába csöppent volna bele? A fekete ruhás férfiak valóban terroristák, vagy inkább rendőrök, netán színészek? A hozzá legközelebb, úgy harmincméternyire fekvő holttest mellett hevert egy mobiltelefon és egy SIG-Sauer P226-os, 9 mm-es pisztoly. Gabriel odakúszott a tetem mellé, és letérdelt. A vér és a lőtt sebek igaziak voltak, csakúgy, mint a halott ember kidülledt szeme. Ebben a pillanatban döbbsen rá, hogy nem gyakorlaton vagy filmforgatáson van. Ez az a támadás, amelytől annyira rettegett, s most mindez itt zajlott le a szeme előtt.

A terroristák nem vették észre. Gabriel még mindig térdepelve lövésre emelte a Berettát, és megcélozta az egyik fekete ruhás férfit, aki megpróbálta a nőt a furgonba tuszkolni. A célpont alig harmincméternyire volt tőle; ez rutinlövésnek számít. Ahogy egykor tanulta, gyors egymásutánban kétszer meghúzta a ravaszt. Abban a pillanatban vörös fröccsenés látszott, s a férfi rongybabaként, élettelenül rogyott össze. Gabriel egy kissé jobbra irányította a pisztolyt, és újra tüzelt. Újabb vér- és agyvelőfröccsenés. Két támadó likvidálva.

Ezúttal azonban vissza is lőttek. Gabriel összegörnyedve legurult a gyalogösvényről, és még épp időben bújt fedezékbe egy fatörzs mögé, mert az eldördülő géppisztolysorozat teljesen szétroncsolta a fa kérget. Amikor a lövöldözés abbamaradt, kilesett a fa mögül, és látta, hogy a terroristáknak végül mégis sikerült a hevesen ellenálló nőt a furgonba tuszkolniuk. Az egyik bezárta a hátsó ajtót, míg a többiek a másik furgon felé rohantak. Gabriel megcélozta azt, aki az ajtót zárta, és tüzelt. Az első lövés a vállán érte a terroristát, amitől önkéntelenül megfordult. A második lövés már szíven találta.

A furgonok csikorgó kerekekkel indultak el, s a széles útra térve a park északkeleti részén lévő forgalmas kereszteződés felé, a Marble Arch irányába tartottak. Gabriel fölugrott, és szélsebesen utánuk eredt, majd hirtelen megállt, és több lövést adott le arra a furgonra, amelyről tudta, hogy csak terroristák ülnek benne. Az autók egyre távolodtak. Felmérve, hogy már úgysem érheti be őket, inkább abbahagyta az üldözést, és visszafordult a támadás helyszínére.

Kilenc test feküdt szanaszét a véráztatta gyalogösvényen. A hat amerikai ugyanúgy halott volt, mint az a két terrorista, akikkel egy-egy fejlövés végzett. Az, amelyik néhány pillanattal azelőtt még a fiatal nőt próbálta az autó hátuljába kényszeríteni, vért köpve, hörögve kapkodott levegőért. Gabriel kikapta a géppisztolyt a kezéből, és felhúzta a maszkját. A rámeredő arc valahonnan ismerősnek tűnt. Hirtelen eszébe jutott, honnan: maga az egyiptomi Szamir al-Maszri volt az Amszterdamból.

Az egyiptomi tekintete egyre elmosódottabbá vált, pedig mielőtt elveszítené az eszméletét, Gabriel ki akart húzni belőle valamit. A ruháját markolva fölemelte a földről, és jó erősen megpofozta a férfit.

– Szamir, mondd meg, hová viszik a nőt. Mondd el, mi a szándékuk a nővel!

A férfi rápillantott.

– Honnan tudod a nevem?

– Mindent tudok, Szamir. Hová viszik a lányt?

A férfi gunyoros mosollyal kérdezett vissza:

– Ha tényleg mindent tudsz, miért tőlem kérdezed?

Gabriel még egyszer megütötte, és olyan erősen rázta meg, hogy maga is megijedt: esetleg eltöri a nyakát. Sokat nem számított, hiszen Szamir már haldoklott, de Gabrielnek nagyon kellett az információ, ezért a férfi arcába nyomta a pisztolyát, úgy ordította:

– Hová vitték a lányt, te undorító seggfej? Mondd meg, mielőtt szétlövöm az agyad!

De Szamir csak mosolygott; már nem gunyorosan, hanem a halál elfogadásának nyugalomával nézett a semmibe. Gabriel küldte a halál kapujába, s rendkívül boldog volt, hogy ő is küldheti

át a másik oldalra. A terrorista arcába nyomta a Beretta csövét, és már épp meghúzni készült a ravaszt, amikor kiáltást hallott maga mögött:

– Dobja el a fegyvert, és fel a kezekkel!

Gabriel eleresztette az egyiptomit, letette a Berettát a földre, és lassan fölemelte a kezét. A következő percek már nem tudta pontosan felidézni. Rémllett, hogy arccal a földre fektették, s eszébe jutott az is, ahogyan Szamir kimeredt szemmel, felé fordulva fekszik. Aztán valaki úgy tarkón csapta, hogy azt hitte, kettéreped a koponyája. Csillagokat látott a fájdalomtól. Majd egy sötétkék tréningruhába öltözött nőt látott, akit fekete csuklyás gyilkosok vezetnek egy hamuszürke szurdokba.

A Fehér Ház második emeleti elnöki rezidenciájára éjjel 3 órakor futott be a telefonhívás. Az elnök az első csörgésre fölkapta a telefont, és sietősen a füléhez tartotta. Azonnal fölismerte a vonal másik végén megszólaló férfi hangját: Cyrus Mansfield, a nemzetbiztonsági főtanácsadó hívta.

– Sajnálattal kell közölnöm, elnök úr, hogy újabb támadás történt Londonban.

– Mekkora a baj?

Mansfield legjobb képességei szerint próbálta megformálni a választ. Az elnök lehunyta a szemét, és suttogva csak annyit mondott:

– Uramisten!

– A britek nagy erővel próbálják a Londonból kivezető összes utat lezárni, hogy megakadályozzák őket a menekülésben – folytatta Mansfield. – De ahogy ilyenkor lenni szokott, a helyzet rendkívül kaotikus.

– Készítse elő a helyzetelemző irodát, öt perc múlva lenn leszek.

– Igen, uram.

Az elnök letette a telefont, és fölült az ágyban. Amikor felkapcsolta az olvasólámpát, felesége álmából ébredve rámeredt. Láttá már máskor is ezt a kifejezést a férje arcán.

– Mennyire súlyos? – kérdezte.

– Londont megint támadás érte. – Az elnök várt egy kicsit, hogy folytatni bírja. – És Elizabeth
Haltont túsul ejtették.

MÁSODIK RÉSZ

Az

idegenek

földje

SCOTLAND YARD, SZOMBAT 02.26

– Ne károgj már annyit! Csak egy dudor nőtt a fejedben.

Seymour Graham limuzinja lassan kigurult a Scotland Yard kapubejáróján. Ahogy kihajtottak a rendőrség székházából, ráfordultak a Broadwayre. Az MI5-ügynök kimerültnek tűnt. Városában egy időben négy különböző metróállomást ért bombatámadás, a Hyde Parkban hat amerikai diplomatát és testőrt lemészároltak, és az amerikai nagykövet lányát, Elizabeth Haltont elrabolták. Mindaddig egyetlenegy embert tartóztattak le, aki maga Gabriel volt.

– Azt mondták, hogy dobjam el a fegyvert, és tegyem fel a kezem. Én követtem az utasításaikat.

– Próbáld egy kicsit az ő szemszögükből is nézni a dolgokat! Nyolc hulla feküdt körülötted, és éppen fejbe akartál löni egy embert. Átkozott szerencséd van, hogy *egyáltalán* megadhattad magad. Minden felszólítás nélkül, teljesen jogosan lepuffanhattak volna. A kiképzés során arra tanították őket, hogy ha a célszemély gyaníthatóan öngyilkos merénylő, azonnal lőjenek.

– Nem lett volna tökéletes befejezés? A londoni rendőrség agyonlőtte az egyetlen embert, aki megpróbálta megakadályozni a támadást. – Graham Seymour morcos hallgatására Gabriel tovább támadott. – Hallgatnod kellett volna rám, Graham! Meg kellett volna emelned a készségi szintet, és fel kellett volna kutatnod néhány ismert terroristát! Talán Elizabeth Halton és a többi amerikai se ment volna el a Hyde Parkba futkározni, hanem benn maradtak volna szépen a nagykövetségen.

– Én pedig mondtam neked, hogy ne üsd bele az orrod a dolgainkba!

– Ezért hagytál tizenhat órán keresztül abban a fogdában, Graham? Ezért hagytad, hogy vádat emeljenek ellenem? Ezért hagytad, hogy levegyék az ujjlenyomatomat, és fényképet készítsenek rólam?

– Bocsáss meg, Gabriel, hogy nem tudtam hamarabb érted jönni, de egy kicsit sok dolgom volt.

Gabriel a kocsablakból a Westminster vizes utcáit figyelte. A minden második sarkon örökdő rendőröktől eltekintve kihaltak voltak. Graham Seymournak a sorrend felállításában lehet némi igaza. A második világháború óta nem volt ilyen véres pusztítás Londonban. Gabriel igazán nem panaszkodhatott azért, hogy a támadás legnagyobb részét a Scotland Yard épületében vészelte át.

– Hány halott van, Graham?

– Jóval nagyobbak a veszteségeink, mint a 2005. júliusi katasztrófánál voltak. Ez idáig háromszáz halottnál és több mint kétszáz sebesültnél tartunk. A robbantásoknak természetesen volt egy másik céljuk is: káosz keletkezett a városban, így az emberrablóknak sikerült meglógniuk. A tervet sajnos hibátlanul kiviteleztek. Akárki tervezte is ki ezt az ördögi merényletet, tökéletes stratégia volt.

– Mit sikerült megtudnod az öngyilkos merénylők kilétéről és kapcsolatairól?

– Mind a négyen Kelet-Londonból, a Finsbury Parkból és Walthamstow-ból való második generációs brit fiúk. Egyiptomi származásúak, és mindannyian egy kicsi, földszinti mecsetbe jártak Walthamstow-ban. Az al-Szálamba.

– A béke mecsete! Mennyire illik rá – jegyezte meg Gabriel gúnyosan.

– Az imám és a gyülekezet néhány tagja azonnal eltűnt. Tudomásunk szerint a robbantásokat a helyi fiúk intézték, a te Szamirod és barátai pedig az emberrablást szervezték meg.

– A furgonokat sikerült már azonosítani?

– Mindkettőt egy olyan cég nevére vásárolták, amelynek tulajdonosa vagy irányítója Farrukh al-Sáháki. A férfi londoni születésű, egyiptomi származású üzletember, akinek Nagy-Britannián kívül közel-keleti érdekeltségei is vannak.

- Ő most hol van?
- Tegnap éjjel fölszállt egy pakisztáni gépre. Megkértük a pakisztáni ISI-t, hogy kutassák föl.
- Sok szerencsét! – válaszolta Gabriel. – Legalább sikerült térfigyelő kamerákkal rögzíteni, ahogyan elhagyták a Hyde Parkot?
- Egy ideig igen, de aztán egy olyan utcába fordultak be, ahol nincsenek felszerelve kamerák, azután elvesztettük őket. A furgonokat az egyik öngyilkos merénylő által bérelt garázsban találtuk meg Maida Vale-ben.
- Magára vállalta már valaki a tettet?
- E pillanatban túl sokan ahhoz, hogy mind nyomon követhessük. A támadás sémája elég jellegzetesen az al-Kaidára utal. Majd akkor fogunk pontosabbat megtudni, ha az emberrablók követelésekkel állnak elő.
- Mindenkinek jobb volna, ha azelőtt találnád meg Elizabeth Haltont, hogy az emberrablók követelőzni kezdenének.
- Abból a feltételezésből indultunk ki, hogy még mindig az országban van valahol. Minden repteret, pályaudvart és kikötőt szemmel tartunk. A parti őrség megpróbálja lezárni a partvonalat, ami nem könnyű feladat, mivel majdnem nyolcezer mérföldnyi partszakaszt kell biztosítaniuk. Az S013 tagjai kihallgatják az informátorokat és a terroristaszimpatizánsokat, valamint azokat, akik az öngyilkos merénylőkkel bármilyen kapcsolatban álltak. A főként muzulmán lakosságú kerületekben házról házra kutatnak: Muzulmán honfitársaink már forrongnak. Ha nem leszünk elég óvatosak, gyorsan kicsúszhatnak a dolgok a kezünk közül. – Seymour Gabrielre nézett. – Nagy kár, hogy nem csak megsebesítettél egyet-kettőt a terroristák közül, akiket a Hyde Parkban leterítettél. Rettenetesen nagy szükségünk van információra.
- Lehet, hogy vannak sebesültek is – válaszolta Gabriel.
- Miről beszélsz?
- Jó néhány lövést leadtam az egyik furgon hátuljára. Figyelted a baleseti sebészeteket! Ha egy arabot például gyanús lött sebbel visznek kórházba. A limuzin befordult a Millbankre, és a Temze partján végighajtottak a Lambeth hídig. Seymour mobilja megcsörrent. Ő a füléhez emelte a készüléket, mormolt néhány szót, majd befejezte a beszélgetést.
- Az amerikaiak – mondta magyarázatképpen. – Ahogy gondoltuk, már hadrendbe is álltak. A nagykövetséget minden személyzetével és hozzátartozóikkal együtt zár alá helyezték. Az Egyesült Királyságot terroristák által fenyegetett országnak minősítették, aminek sem a Downing Street, sem a Külügyminisztérium nem örül, mert így Pakisztánnal, Afganisztánnal és Libanonnal váltunk egyenrangúvá. A CIA, FBI, valamint a külügy- és igazságügyi minisztériumból összesen kétszáz nyomozó érkezett, akik a Grosvenor Square-en ütnek tábor. Közvetlen vonalban vannak a washingtoni külügyminisztériumi munkacsoporttal, valamint a belügyminiszter vezette különleges bizottsággal, a COBRA-val, ami azt figyeli, hogy a brit kormány hogyan reagál egy ilyen léptékű nemzeti katasztrófára.
- Rendesen viselkednek?
- Seymour mélyet sóhajtott.
- Csak annyira, amennyire ez a körülményekhez képest elvárható. E pillanatban az ügyben leginkább a brit rendőrség érdekelt, ami azt jelenti, hogy nincs sok tennivalójuk. Kívülről figyelnek bennünket, és folyton nógatnak, hogy gyorsabban és keményebben dolgozzunk. Egyértelművé tették, hogy bármekkora is a brit veszteségek, Elizabeth Halton tartózkodásának felderítése elsődleges a nyomozásban. Azt is leszögezték, hogy a szabadon bocsátásáért *nem* áll szándékukban semmiféle tárgyalást kezdeni.
- Ha tárgyalnának a terroristákkal, akkor többé egyetlenegy amerikai diplomata sem lenne biztonságban sehol a világon – válaszolta Gabriel. – Ez nagyon nehéz lecke, amit mi már rég megtanultunk.

– Mi egy kicsit árnyaltabban szeretnénk értelmezni ezt a szabályt. Én abban sem látnék semmi károsat, ha egy *bona fide* tárgyalás révén visszakerülhetne a lány.

– Azt hiszem, ez nagyban attól függ, mit kellene földadnod azért, hogy visszakapd.

Gabriel kinézett a Temzére. *Nyolcezer mérföldnyi tengerpart, számtalan kikötő és repülőtér...* Tapasztalatból tudta, hogy egy terrorista, ha kicsit is ravasz, és van pénze, tetszése szerint szállíthatja foglyát. Egy évvel ezelőtt a feleségét egy előkelő brit elmeegógyintézetből, a saját szobájából rabolták el. Még akkor sem vették észre, hogy eltűnt, amikor egy hajón már rég Franciaország felé tartott.

– Úgy tűnik, hogy te és az amerikaiak mindent kézben tartotok, úgyhogy nekem nincs más hátra, mint elmenni Londonból, és úgy tenni, mintha sosem lettem volna itt.

– Azt hiszem, ez most nem lehetséges, Gabriel.

– Melyik része?

– Egyik sem.

Seymour az aktatáskájából elővette a *Times* aznapi számát, és átadta Gabrielnek. A címlapon nagybetűkkel ez állt: **TERROR ÉS EMBERRABLÁS LONDONBAN.** Gabriel figyelmét azonban az oldal alján található cím ragadta meg: **IZRAELI TITKOS ÜGYNÖK A HYDE PARK-I TÁMADÁSBAN.** A cím alatt egy elmosódott képet közöltek, amelyen Gabriel Szamir al-Maszri fejéhez szorítja a pisztolyt. A következő oldalon egy másik fotót is bemutattak: azt az arcképet, amelyet órákkal a támadás után a Scotland Yard készített róla.

– A parkban készült fényképet egy járőrelő készítette mobiltelefonnal. Gyenge minőségű, de egészen drámai hatású. Gratulálok, Gabriel! Gondolom, ezzel megint újabb terrorista csoportokat haragítottál magadra, amik vadászni fognak rád.

Gabriel fölkapcsolta az olvasólámpát, és végigfutotta a cikket, amelyben a saját nevén említették, és minden jelentősebb akciójáról beszámoltak.

– A te hivatalod keze van benne?

– Higgy nekem, Gabriel! Jelen pillanatban elég bajom van e nélkül is. A forrás bizonytalan, de nyilvánvalóan a rendőrséghez vezetnek a szálak. Szerintem valamelyik magas rangú tiszt próbált egy fontos sajtóorgánum kegyeibe férkőzni. Akármilyen történt is, amíg az ügyben való szereped részletei nem tisztázódnak, és egy megfelelő fórumon nem kerülnek nyilvánosságra, sajnos nem hagyhatod el az országot.

– Az ügyben játszott szerepem egészen tiszta, Graham. Azért jöttem Londonba, hogy figyelmeztesselek: egy amszterdami terrorista sejt egy nagy támadás előkészítésére a városba érkezett. Te döntöttél úgy, hogy ügyet sem vetsz erre a figyelmeztetésre. Szeretnéd, hogy egy megfelelő fórumon ezt én magam szellőztessem meg?

Seymour nagyon komolyan elgondolkodott, mielőtt válaszolt.

– Számos súlyos törvénysértéssel vádolnak: hamis úti okmány használata, illegális fegyverviselés és nyilvános helyen való jogtalan fegyverhasználat.

– Az illegális fegyveremmel három gyilkos terroristára tüzeltem.

– Az nem számít. Nagy-Britanniában kell maradnod, amíg a vádakat nem tisztázzuk. Ha elengednénk, minden irányból kárognának ránk. – Seymour halványan elmosolyodott. – Ne aggódj, Gabriel! Nagyon kényelmes lakosztályt rendeztünk be neked. Te szerencsés vagy: elmehetsz Londonból, nekünk pedig itt kell maradnunk továbbra is, és együtt kell élnünk a támadás következményeivel.

– Az én hírszerzésemnek van tudomása a fogva tartásomról?

– Hamarosan meg fogják tudni. Már értesítettük a nagykövetséged jogi képviselőjét és a helyi vezetőt is.

Az autó befordult a Thames House kocsifelhajtójára, amely az MI5 impozáns, Temze-parti központja volt. A Vauxhall Cross, az MI6, a külföldi hírszerzési ügynökség központja pedig szemben, a folyó túlsó partján, az Albert rakparton állt.

– A sofőröm elvisz az egyik védett házunkba – mondta Seymour. – Ne próbálj megszökni! A fickónál fegyver van, és nagyon jól bánik vele.

– Mégis hová mehetnék, Graham? Még útlevelem sincs.

– Biztos vagyok benne, hogy szereznel egyet.

Seymour a kilincs felé nyúlt, de visszafordult.

– Gabriel! Van még esetleg valami, amit elmondanál nekünk? Bármilyen, ami segítene Elizabeth Halton hollétének felderítésében?

– Mindent elmondtam, amit tudok.

– Egy kivétellel. Nem mondtad meg az amszterdami forrásod nevét.

– Megígértem neki, hogy megvédem, Graham. Ugye nem kell emlékeztetnem téged arra, hogy mit jelent egy forrást megvédeni?

– Olyan időkben, mint ez a mostani, a forrásokat nem megvédeni, hanem használni és megégetni kell.

– Ezt a forrást én azért nem küldeném máglyára. Az életét kockáztatta azzal, hogy megkeresett bennünket.

– Az a lehetőség eszedbe jutott egyáltalán, hogy az embered valamiképpen kapcsolatba hozható ezzel a mostani üggyel?

– Semmiféleképpen sem.

– Remélem, igazad van – válaszolta Seymour. – Nekem az a tapasztalatom, hogy a források sohasem mondják el a teljes igazságot. Valójában sokkal inkább hazudnak, mint hasznos információt szolgáltatnak; de hát ezért csak források igazából.

Gabriel ideiglenes otthona egy kedves kis vidéki mészkőház lett, amelyet kétszáz holdnyi földbirtok övezett a cotswoldsi lankákon. A létesítmény vezetője, egy hencegő, öszülő halántékú, Spencer nevű, nyugdíjas MI5-ügynök, másnap reggel a szellősen bútorozott étkezőben finom csemegék falatozása közben tájékoztatta Gabrielt a házirendről. Rádió, tévé és a londoni lapok a rendelkezésére állnak, de nem telefonálhat. A központi épület minden helyiségét használhatja, de a személyzettel csak minimálisan érintkezhet. A birtokon egyedül is sétálhat, de ha be akar menni a faluba, kísért kell magával vinnie. Minden mozdulatát megfigyelik és rögzítik. A menekülés hiábavaló, de ennek kísérlete az összes jog megvonásával jár.

Gabriel ideje java részét a nyomozás fejleményeinek szentelte. Kora reggel fölkel, majd az étkezőben tea és pirítós mellett végignyálazta a londoni újságokat. Reggeli után visszavonult a könyvtárba, ahol az angol és az amerikai hírtelevíziók adásait figyelte, hogy az elkövetők kilétéről és Elizabeth Halton sorsáról megtudja a legfrissebb információkat. Hetvenkét órával a lány eltűnése után a tettét hivatalosan még mindig senki sem vállalta magára, és fogva tartói sem álltak elő semmilyen követeléssel. Halton nagykövet higgadt kérést intézett a merénylőkhöz lánya elengedésének ügyében. Nem sokkal később az amerikai elnök és a brit miniszterelnök is követte példáját. Ahogy teltek-múltak a napok, a televíziós szakértők kezdték azt rebesgetni, hogy a nagykövet lányát már valószínűleg megölték, sőt lehet, hogy már a Hyde Park-i támadás során életét vesztette. Gabriel ezeket a feltételezéseket megalapozatlannak és helytelennek találta. Ő végignézte az aprólékos részletességgel megtervezett akció kivitelezését. Tudta, hogy az emberrablók végül felbukkannak, és előállnak a követeléseikkel.

Fogságának negyedik napján, Gabriel bekéredzkedett a faluba. Egy órán keresztül járkált a főutcán, hogy ajándékot találjon. Végül vett egy gyapjúpulóvert Chiarának, Samronnak pedig egy elegáns, tölgyfából faragott sétatálcát. Amikor visszatért a házhoz, már messziről észrevette, hogy Spencer egy papírlapot lengetve vár rá a ház kaviccsal felszórt előkertjében. Úgy integetett vele, mintha a levél a birodalom távoli sarkából érkező nagyon fontos üzenetet tartalmazna. A britek minden vádat elejtettek, mert Gabriel vallomást tett a Hyde Park-i támadás ügyében. Az aznap esti, tel-avivi járatra foglaltak neki helyet, és előkészületeket

tesznek annak érdekében, hogy Gabriel külön és gyorsított eljárással a fedélzetre kerülhessen. Egy óra múlva autó érkezik érte. Az autóról kiderült, hogy egy egész konvoj. A gépkocsik mind amerikai gyártmányúak voltak, és amerikai volt az a diplomataszürke öltönyt viselő, különleges megjelenésű férfi, aki a limuzin hátsó ülésén foglalt helyet.

– Jó napot kívánok, Mr. Allon! – üdvözölte Halton nagykövet. – Hadd vigyem el a repülőtérré! Szeretnék önnel néhány szót váltani.

– Nekem köszönheti a szabadon bocsátását. Amikor megtudtam, hogy még mindig fogságban van, menten föl hívtam a miniszterelnököt, és megkértem, hogy azonnali hatállyal engedje szabadon.

– Mindig is tudtam, hogy az amerikaiak nagy befolyással bírnak a Downing Street 10.-ben, de azt sohasem képzeltem volna, hogy foglyokat is ki tudnak szabadítani.

– A miniszterelnök egyáltalán nem szeretne volna, hogy nyilvánosságra hozzam a követelésemet. A felmérések szerint pillanatnyilag én vagyok a legnépszerűbb ember egész Nagy-Britanniában. Ugyan mondja már meg nekem, hogy a sajtó minek készít egyáltalán ilyen felméréseket!

– Én már rég lemondtam róla, hogy megértsen a sajtót, nagykövet úr!

– Ugyanezen felmérés szerint a britek nagy többsége úgy véli, hogy a bajt én hoztam magamra azzal, hogy az elnök barátja vagyok, és nyíltan támogatom az iraki háborút. A háborút ellenségeink a legkülönbözőbb bűnök igazolására használják fel. Ilyen bűnünk például, hogy támogatjuk Izrael államot.

– Sajnos ez még sokáig így lesz.

A nagykövet levette a szemüvegét, és megdörzsölte az ornyergét. Látszott rajta, hogy napok óta nem aludt.

– Bárcsak a lányomat is ki tudnám menteni egy telefonhívással! Egy befolyásos embernek iszonyatosan nehéz elviselnie a tehetetlenséget. Az élettől mindent megkaptam, amit akartam, de ezek elvették tőlem azt az egyet, amit nem tudok elveszíteni.

– Bárcsak néhány másodperccel hamarabb ott lehettem volna! Ha idejében odaérek, talán meg tudtam volna akadályozni, hogy elvigyék a lányát.

– Ne vádolja magát a történetekért! Ha valakinek szemrehányást lehet tenni, az én vagyok. Én kértem meg Elizabethet, hogy függessze föl a munkáját, és jöjjön ide velem. Én engedtem meg neki, hogy hetente háromszor futni járjon a Hyde Parkba, bár mindig rossz előérzetem volt, hogy valami ilyesmi fog történni vele.

A nagykövet visszahelyezte a szemüvegét, és elgondolkodva fürkészte Gabrielt.

– De ugye, el tudja képzelni a döbbenetemet, amikor meghallottam, hogy a Hyde Park-i három terroristával *maga* végzett? Az elnök a legjobb barátom, Mr. Allon. Ha ön nincs ott, lehet, hogy megölték volna a Vatikánban.

Valójában a pápa személyi titkára, Luigi Donati mentette meg az elnök életét. Gabriel csak azzal az iszlámra áttért, szélsőséges támadóval végzett, akinek sikerült a pápai testőrség sorfalán átjutnia.

– A britek szerint milyenek a kilátások a lánya felbukkanására? – kérdezte Gabriel.

– Őrjítően kevés reménnyel kecsegtetnek, sajnos. Ma három olyan helyet rohamoztak meg, amiről azt feltételezték, hogy esetleg ott rejtegetik a lányomat. A hírszerzés fülesei helytelennek bizonyultak. Azt viszont végképp nem tudom felfogni, hogy a terroristák miért nem álltak még elő semmiféle követeléssel.

– Mert tudják, hogy a bizonytalanság elviselhetetlen fájdalmat okoz önnek. Azt akarják elérni, hogy amikor végre előállnak a követeléseikkel, ön hálás legyen nekik.

– Biztos benne, hogy valamit kérni fognak cserébe?

– Természetesen, nagykövet úr. De készüljön fel arra, hogy olyasvalamivel állnak majd elő, amit nem adhat meg nekik.

- Egyfolytában arra próbálom magam emlékeztetni, hogy a lányom sorsánál komolyabb politikai érdekek és elvek forognak kockán. Próbálom magam fölkeszíteni arra a lehetőségre, hogy a lányomnak meg kell halnia a világban dolgozó diplomatáink biztonsága érdekében. Tudja, Mr. Allon, én ezt aligha tudom tisztességes alkunak tekinteni, és egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy képes lennék ekkora árat fizetni. Sőt egészen biztos vagyok benne, bármit megadnék azért, hogy a lányomat élve viszontlássam.
- Pontosan erre játszanak, nagykövet úr. Éppen ezért húzzák az időt a követelések előterjesztésével.
- Az ön kormánya nagy tapasztalattal rendelkezik ilyen jellegű ügyekben. Ön szerint mit akarhatnak?
- Foglyokat – válaszolta Gabriel. – Az alku tárgya szinte kivétel nélkül valamilyen fogva tartott személy. Ez lehet több fogoly vagy csak egy különösen fontos elítélt.
- Mint például azok a foglyaink, akik szeptember 11-ét kitervelték?
- Ez attól függ, hogy ki tartja fogva a lányát.
- Azt fontolgatom, hogy jelentős pénzjutalmat tűzök ki az információért cserébe.
- Mekkora összegre gondolt?
- Ötvenmillió dollárra.
- Egy ekkora összegű jutalomra a legnagyobb valószínűség szerint csak mindenféle szélhámos és szerencselovag fog jelentkezni, akik elárasztják a briteket félrevezető tippekkel, ami a nyomozást inkább hátráltatja, mint előréviszi. Egyelőre, nagykövet úr, inkább azt tanácsolnám, hogy ne nyissa ki a pénztárcáját!
- Azt hiszem, ésszerű az érvelése. – A nagykövet egy pillanatig némán fürkészte Gabriel tekintetét. – Nem is feltételezem, hogy rá tudnám venni, egypár napig még maradjon Londonban, és segítsen megtalálni a lányomat.
- Sajnos haza kell utaznom, ahol alapos fejmosást kapok, amiért az arcom bekerült a sajtóba. Másrészt ez kizárólag a britek és az ön személyes ügye. Természetesen ha értesülünk valamiről, azonnal továbbítjuk.
- Megszólalt a telefon. A nagykövet kivette a kagylót a tartóból, és a füléhez tartotta. Egy percig némán, feszült arccal figyelt, majd mormogott valamit.
- Köszönöm, miniszterelnök úr. Visszahelyezte a kagylót, és Gabrielre nézett.
- A rendőrség épp most rohamozott meg egy házat a kelet-londoni Walthamstow-ban. Semmi eredmény. – Elgondolkodva meredt maga elé. – Most jut eszembe, hogy maga látta utoljára a lányomat; illetve maga látta utoljára a rendes emberek közül.
- Igen, nagykövet úr, valóban én láttam.
- Látta az arcát?
- Gabriel bólintott.
- Igen, uram, láttam.
- Bántották?
- Nem látszott rajta sérülés.
- Megrémült?
- Gabriel őszintén válaszolt.
- Biztos vagyok benne, uram, hogy nagyon megrémült, de nem adta meg magát. Küzdött velük.
- Hirtelen könnyek szöktek a nagykövet szemébe.
- Nagyon örülök, hogy küzdött velük. Csak abban reménykedem, hogy most is éppen küzd velük.

Elizabeth nem egyszerűen rátámadt elrablóira, hanem fékezhetetlen dühvel *küzdött* ellenük. Még akkor is rugdosta és karmolta őket, amikor egy Maida Vale-i autószerelő műhelyben átültették egy másik furgonba. Miután a szemükbe köpve gyáva gyilkosoknak nevezte őket, kénytelenek voltak az injekciós tűhöz folyamodni. Az erős nyugtató aztán megtörte a fiatal nő ellenállását.

A négyzet alapú kis helyiség téglafalait hófehérre meszelték, a betonpadlón nem volt burkolat. A barátságtalan helyiségben egy összecsucskható tábori ágyon kívül semmilyen kényelmi eszköz nem volt. Az ágyra kökemény párnát és egy molyirtótól meg fertőtlenítőtől bűzlő, szűrős gyapjútakarót helyeztek. A lány kezét, lábát összekötözték, és a lámpát folyamatosan égve hagyták, hogy ne tudja az idő múlását követni. A vasajtó kémlelőnyílásán át minden mozdulatát gonosz tekintetű, barna szempár figyelte szakadatlanul, ami annyira zavarta, hogy egyfolytában azon járt az esze, ha volna egy szikéje, gondolkodás nélkül kiszúrná a szemet. Ritkán aludt, s ha sikerült rövid időre álomba szenderülnie, akkor is folyamatosan rémálmai voltak.

Fogva tartóival való kapcsolatát szigorú szabályok kötötték. Az alapokat rögtön azután közölték vele, hogy a narkózisból felébredt. Minden kommunikáció a cellaajtó alatt becsúsztatott cetliken, írásban zajlott. Az üzenetekre halk igennel vagy nemmel kellett válaszolnia. Arra külön figyelmeztették, hogy a szabályok megszegése étel- és vízmegvonással jár. Kétféle kérdést váltogattak: *Akar enni?* És: *Kell-e vécére mennie?* Bármikor érkezett a kérdés, függetlenül attól, hogy épp éhes volt-e, vagy ki kellett-e mennie, igennel válaszolt, mert csupán ez a két alkalom törte meg a csupasz falak bámulásának őrzítő egyhangúságát. Igenlő válasza egyben azt is jelentette, hogy gyűlölt fogva tartóival kapcsolatba kerülni, ami ebben a rendkívüli helyzetben mégis valamiféle nyugalommal töltötte el.

Az étel, amelyet feltálaltak, mindig ugyanaz volt: egy darab kenyér sajttal, egy üveg víz, és ha jól viselte magát, egy pár kocka csokoládé. A dolgát egy sárga műanyag vödrön kellett elvégeznie. Az emberrablók közül a cellájába kizárólag kettő lépett be. Jelenlétében ugyan mindig fejükön viselték a fekete álarcot, de Elizabeth a szemük alapján rövidesen megtanulta megkülönböztetni őket. Az egyiknek barna szeme volt, a másiknak zöld, amelyet Elizabeth maga előtt is érthetetlen módon elbűvölően gyönyörűnek talált. A barna szeműt elnevezte magában Káinnak, a zöld szeműt pedig Ábelnek. Káin hozta az ételt, a szegény Ábel pedig, aki annyira figyelmes volt, hogy ezt elfordított tekintettel végezte, ürítette a vödröt.

A lány mindenfelét kitalált magának, hogy elüsse az időt. Gyönyörű, tiszta időben végtelen hosszan siklott le szikrázó havú sípályákon; bonyolult műtéteket hajtott végre, s fejben végigolvasta minden rémes egyetemi tankönyvét. Az összes, maga alkotta szórakozás közepette azonban legtöbbet mégis az elrablásán járt az esze. Végtelenített filmként, újra és újra lejátszódott a fejében. Fekete ruhás férfiak ugranak elő egy furgonból, barátai szitává löve fekszenek körülötte a Hyde Parkban, és egy férfi, aki megpróbálta megvédeni. Egy villanásnyi időre sikerült rápillantania, míg betuszkolták a furgonba: öszülő halántékú férfi testét megfeszítve térdel, és előrenyújtott karral tart egy fegyvert. Gyakran elmélkedett azon, vajon ki lehetett. Reménykedett benne, hogy ha egyszer kiszabadul innen, lesz alkalma köszönetet mondani neki.

Ha egyszer kiszabadul innen... Valami furcsa oknál fogva egyszerűbb volt elképzelnie a halálát, mint a szabadulását. Szinte biztosra vette, hogy nagy erőkkkel nyomoznak utána, de a napok múlásával egyre halványodott a remény, hogy meg is találják, az üzenetek viszont őrzítő egymásutánban érkeztek: *Akar enni?* És: *Kell-e vécére mennie?* Az ötödik napon azonban, aznap, amikor az öszülő halántékú férfi a Heathrow-n fölszállt a gépére, egészen más üzenetet csúszttattak elé, amin a következő állt: *Egyik emberemnek orvosra van szüksége.*

Tudna segíteni? Miután a kérdésre halk igennel felelt, Káin és Ábel belépett a cellájába, és óvatosan talpra állította.

Szó nélkül, lassan és vigyázva, nehogy a béklyóban megbotolják, fölvezették egy szűk lépcsősoron. A lépcső tetejénél beléptek egy nyikorgó vasajtón, s egy kisebb csarnokba léptek. Az egyik tábori ágyon fedetlen arcú férfi hevert. Arca eltorzult a fájdalomtól, s patakokban folyt róla az izzadság. Káin fölemelte a takarót, és megmutatta a férfi jobb lábát.

– Uram, Jézus! – suttogta Elizabeth döbbenten.

A golyó a térde alatt hatolt a testbe, és szétroncsolta a sípcsontot. A seb nyílása nagyjából két centiméter átmérőjű volt, és beleragadtak a támadás napján viselt ruházat összeszáradt darabjai. A seb körül lévő bőrfelület csúnyán megduzzadt, vörösesbarna színűvé vált, és vörös csíkok kezdtek belőle szétáradni a comb irányába. A seb egyértelműen a súlyos üszkösödés jeleit mutatta, és látszott, hogy a fertőzés nemsokára az egész vérrendszerre átkerül. Megfogta a férfi csuklóját, de Káin elrántotta a kezét.

– Meg kell mérnem a pulzusát.

Kihúzta a kezét Káin markából, majd ujjbegyével finoman megérintette a férfi csuklóját. Pulzusa szapora és gyenge volt. Ezután kezét a férfi nedves, láztól tüzes homlokára helyezte.

– Azonnal be kell vinni egy jól felszerelt baleseti sebészetre.

Káin elutasítóan rázta meg a fejét.

– Ha nem viszik kórházba, meghal.

A terrorista kesztyűs kezének mutatóujját pisztolyszerűen Elizabeth arca felé fordította.

– *Én?* Itt én semmit nem tudok kezdeni vele. Steril körülmények között kell lennie. *Azonnal* kórházba kell vinni!

A terrorista ismét elutasítóan rázta meg a fejét.

– Ha segíték rajta, elengednek?

Ezúttal válasza sem méltatták. Elizabeth ránézett a sebesült férfira. Alig lehetett több huszonöt évesnél. Ha nem avatkozik be azonnal, legfeljebb harminchat óráig maradhat életben, s iszonyatos gyötrelmek közt fog elpusztulni. Kérdemelte a kínhalált, de ez most nem számít. Elviselhetetlen fájdalmakkal küzdő ember feküdt előtte, s őt orvosi esküje arra kötelezte, hogy segítsen rajta. Ránézett a barna szemű terroristára.

– Szükségem lesz néhány dologra. *Még* Nagy-Britanniában vagyunk, ugye?

A terrorista tétovázott egy keveset, majd kisvártatva bólintott.

– A barátjának szerencséje van. Ebben az országban szerencsére recept nélkül beszerezhető néhány nagyon erős antibiotikum. Szerezzen nekem egy darab papírt és íróeszközt! Összeállítok magának egy listát a szükséges dolgokról. Szerezzen be mindent, amit kérek! Ha nem teszi, a barátja meg fog halni.

TEL-AVIV, BEN GURION REPÜLŐTÉR, CSÜTÖRTÖK 22.47

A Ben Gurion repülőtér VIP-váróterme teljesen üres volt, amikor Gabriel aznap éjjel megérkezett Tel-Avivba. Egyedül sétált végig a fehérre festett folyosón, ahonnan kilépett a csípős levegőjű éjszakába. Samron körforgalomban várakozó, páncélozott limuzinjának félig leeresztett hátsó ablakából gomolygott felfelé a cigarettafüst. A limuzin mögött várakozó másik autóban hihetetlenül fiatal testőrök ültek, akik a megghiúsult gyilkossági kísérlet óta követték Samront. Főnöke öreg napjait felfegyverzett fiatalok társaságában töltötte. Gabriel szinte biztosra vette, hogy rá is ez a sors vár majd.

Beszállt a limuzin hátsó ülésére, és becsukta az ajtót. Samron csendesesen üdvözölte, majd májfoltos kezével intett a sofőrnek, hogy indulhatnak. Alighogy elindultak a Júdeai-hegységen át Jeruzsálem felé, Samron egy rakás izraeli újságot nyomott Gabriel ölébe: *Hárec*, *Máriv*, *Jediot Áháronot*, *Jerusalem Fost*. Mindegyik címlapján ott virított Gabriel fényképe.

– Néhány napos csendes olvasgatásra küldtelek Amszterdamba, és ezzel térsz vissza nekem? Ugye, tisztában vagy vele, Gabriel, hogy *egyszerűbb* módon is le lehet mondani a miniszterelnök vacsorameghívását?

– Pedig nagyon készültem rá.

Samron kétkedő pillantást vetett rá.

– Legalább kedvező a cikkek hangneme, nem a szokásos sárdobálás, amiben rendszerint részünk van, ha ügynökeink bevetés közben reflektorfénybe kerülnek. Újra nemzeti hőssé váltál. A *Hárec* „Izrael nem túl titkos szuperügynökének” nevezett. Ez a kedvencem.

– Örülök, hogy ennyire szórakoztatónak találod.

– A legkevésbé sem tartom szórakoztatónak – válaszolta Samron egészen más hangnemben. – Egy tőlünk merőben szokatlan lépéssel elküldtünk Londonba, hogy a britek értésére add a helyzet súlyosságát. Ők nem hittek neked, ami népirtáshoz vezetett a londoni földalattin, sőt az amerikai nagykövet lánya is muzulmán terroristák kezére került.

– A hat megölt amerikai diplomatáról és testőréről nem is beszélve.

– Igen, róluk, úgy tűnik, mindenki megfélemezett – tette hozzá Samron újabb cigarettára gyújtva. – Honnan tudtad, hogy a Hyde Parkban fognak lecsapni?

– Egyáltalán *nem* tudtam. Volt egy feltevésem, ami igaznak bizonyult.

– És mi vezetett erre a feltételezésre?

Gabriel előadta a Szamir al-Maszri amszterdami lakásában talált jegyzetomb történetét. Samron Gabriel tökéletes emlékezőtehetségére volt leginkább büszke. A fiú rendkívüli adottságokkal érkezett hozzá, de ő tanította meg neki, hogy miképp használja ezeket az adottságokat.

– Ezek szerint nem is egyszer, hanem *kétszer* figyelmeztetted őket? – jegyezte meg Samron. – Hát ezért viselkedtek olyan tökfej módjára a tárgyalásokon! Volt egy sanda gyanúm, hogy a letartóztatásodat és a fogva tartásodat arra akarják felhasználni, hogy nyomást gyakorolhassanak ránk.

– És ezt miért tették volna?

– Hogy a vallomástételeid során ne derüljön fény a Graham Seymourral folytatott beszélgetésed valódi természetére.

– Szerinted Seymour védi a seggét?

– Hosszú és emlékezetes pályájának utolsó szakaszához érkezett. Már valószínűleg ott lebeg a szeme előtt a vidéki kis villája, a lovaggá ütés és egy bársonyszék a City valamelyik tekintélyes befektetési tanácsadó cégének igazgatói tanácsában. Nyilván nem szeretné, hogy egy pisztollyal hadonászó izraeli a cél előtt elgáncsolja.

– Nem fogok a kardomba dőlni csak azért, hogy Graham Seymour hírnevét és nyugdíjas éveit biztosítsam.

– Persze, de nem is kell olyasmit tenned, amivel kínos helyzetbe hozod. Majd szépen kifundáljuk, milyen szemszögből közelítsük meg az igazságot úgy, hogy mindkettőtök jó híre megmaradjon. – Samron elmosolyodott. Az igazság különböző szempontokból való megközelítése kedvenc szabadidős tevékenységei közé tartozott. – Graham Seymour máglyára küldésének számunkra nincsen igazi haszna. A következő életedben még szükséged lesz rá és a barátaira.

– És milyen lesz az az élet?

Samron fehéren gomolygó cigarettafüstjén át fürkészte Gabrielt.

– Annak sincs sok haszna, ha szándékosan ostobán viselkedsz. Nagyon jól tudod, hogy mik a terveink veled. Elérkezett az idő, hogy vezető légy. A trónterembe nyíló ajtó kulcsa a te kezében van.

– Lehet, hogy így van, Ari. Az egyetlen aprócska probléma, hogy nekem nem kell ez a kulcs. Egészen más terveim vannak az életem további részére.

– Szerintem pedig megértél rá, hogy félretedd a gyerekes álmaidat.

– A restaurálásra gondolsz?

– Pontosan.

– Amikor egy orgyilkost kellett álcázni vele, még nem nevezted gyerekesnek.

– A restaurálás mindkettőnk érdekeit hosszú ideig jól szolgálta, de mára lejárt az ideje.

Egy páncélos jármű megszenesedett váza mellett haladtak el, amely a Báb el-Vád-i véres összecsapások nyomaként a függetlenségi háború óta ott állt.

– Voltam én már válság idején a Miniszterelnöki Hivatalban. Láttam, ahogy vezetőink darabokra tépik egymást. Én nem így akarom a következő tíz évet eltölteni. Különbözik is, ha az egykori tábornokok rám néznek, csak egy fegyverrel játszó kisfiút látnak bennem.

– Már egyáltalán nem vagy kisfiú. Abba a korba léptél, amikor a kormányzatban ülő férfiak karrierjük csúcsára érnek. Te egy kicsit hamarabb kerülsz oda, mint mások. Mindig is kicsit csodagyerekszámba mentél.

Gabriel maga elé tartotta a *Hárecet*.

– Ezzel meg mit kezdünk?

– A botrányral? – Samron vállat vont. – Egy botrány nélküli karrier nem is igazi karrier. Ezek a botrányok egyébként nagyon értékes pártfogókat szereztek neked Washingtonban és a Vatikánban egyaránt.

– Más oldalról viszont rengeteg ellenséget is szereztek.

– Ezek az ellenségeid maradnak, akármit csinálsz.

Még akkor is az ellenségeid lesznek, amikor a testedet a Danié mellé helyezik az Olajfák hegyén. – Samron elnyomta a cigarettát. – Ne aggódj, Gabriel! Ez nem megy majd egyik napról a másikra. Ámosz haldoklása hosszú ideig eltart, és csupán néhányan tudják, hogy a beteg menthetetlen.

– Mennyi idő lesz?

– Egy év – válaszolta Samron. – Legfeljebb másfél. Addig még rengeteg időd marad, hogy helyrehozz néhány képet Rómában.

– Ari, teljesen esélytelen, hogy egy teljes éven át titokban bírod tartani. Mindig is azt mondtad, hogy a hírszerzésen belül semmit sem lehet titokban tartani.

– E pillanatban csupán három ember tud a dologról: te, én és a miniszterelnök.

– És Uzi.

– Uzit be kellett vonnom a dologba; ő az én szemem a Cégnél.

– Lehet, hogy engem is azért akarsz odarakni?

Samron elmosolyodott.

- Ez nem így van, Gabriel. Azért akarlak téged odarakni, hogy végre lehunyhassam a szemem.
  - Csak nem készülsz meghalni, Ari?
  - Csak egy rövid szundikálást szeretnék.
- Gabriel hátrafordult, és kinézett az ablakon. A kísérő autó féktávolságnyira követte őket. Majd Samronra nézett, és megkérdezte, van-e valami hír Elizabeth Halton hollétéről.
- Még mindig nincs üzenet a fogva tartóktól – válaszolta Samron. – A britektől sem kaptunk friss információt, legalábbis semmi olyasmit, amit a nyilvánosság elé kívánnának tárni. Viszont elképzelhető, hogy más forrásból mégiscsak használható hírekhez jutunk.
  - Honnan?
  - Egyiptomból. Az SSI-ba beépített legfontosabb emberünk ma reggel jelzett, hogy van valamije számunkra.
- Az SSI az Államvédelmi Nyomozó Iroda igazgatóságának a rövidítése, az egyiptomi titkosrendőrség finomabb és hivatalos megnevezése volt.
- Az emberünket hogy hívják? – kérdezte Gabriel.
  - Vazir al-Zajjat, a militáns vallási mozgalmak elhárításának vezetője. Vazir munkaköre a legkeményebb feladat az egész Közel-Keleten. Azért küzd, hogy Egyiptom muzulmán szélsőségei ne rombolják szét a fennálló rendszert. Az iszlám fundamentalizmus hazája Egyiptom, ilyenformán az egyiptomi szélsőségesek az al-Kaida oszlopos tagjai. Vazir a világon mindenkinél jobban ismeri a dzsihádisták mozgalmak helyzetét. Folyamatosan tudósít bennünket a Mubarak-kormány stabilitásáról, és megosztja velünk az Izrael ellen készülő terrortámadásokkal kapcsolatos híreit.
  - Ebben az ügyben milyen híre van?
  - Azt nem tudhatjuk, amíg le nem ülünk vele tárgyalni – válaszolta Samron. – Vele pedig természetesen az országon kívül találkozunk.
  - Hol?
  - Cipruson.
  - Melyik tiszt van megbízva az üggyel?
  - Simon Pazner.
- Pazner a római állomásvezető volt, de kettős feladatot látott el, mert a római állomás volt egyben a földközi-tengeri Moszad-operációk központja is.
- Mikor utazik Pazner Ciprusra?
  - Reggel.
  - Mondd meg neki, hogy maradjon a fenekén Rómában.
  - Miért mondanám?
  - Azért, mert én magam megyek Ciprusra, hogy találkozzam az egyiptomival.
- Samron áthatolhatatlan némaságba burkolózott, és egyik ideig szótlánul révedt maga elé.
- Ebben az ügyben hivatalosan vége a részvételednek – szólalt meg végül. – Ez most már amerikai és brit probléma. Nekünk épp elég aggodnivalónk van e nélkül is.
- Gabriel megmakacsolta magát.
- Ari, én ott voltam, amikor történt! Azt akarom, hogy a lány megtalálása érdekében minden követ megmozgassunk!
  - Ezt is fogjuk tenni. Simon Pazner már három éve foglalkozik Vazirral. Tökéletesen alkalmas arra, hogy Ciprusra utazzon, és alaposan kikérdezze.
  - Bizonyára így van, de most én megyek helyette Ciprusra.
- A sötétben megvillant Samron régi, rozsdamentes acélból készült öngyújtójának lángja.
- Fiam, még nem te vagy a *memune*! Különbösen is, megfeledeztél róla, hogy az újságok tele vannak a képeddel?
  - Ugyan, Ari! Nem a vasfüggöny mögé megyek! Samron a fellobbanó lángba tartotta cigarettáját, majd erős csuklómozdulattal el is oltotta az öngyújtót.

- Már megint a saját szavaimat használod fel ellenem. Jól van, fiam, utazz el holnap Ciprusra! De azért beszélj az álcázásiakkal, hogy csináljanak valamit a külsőddel! A Hyde Park-i akcióddal újabb ellenségeket szereztél magadnak.
- Graham Seymour is pont ugyanezt mondta.
- Hát, legalább valamiben igaza volt – válaszolta Samron eltűnődve.

Amikor Gabriel húsz perccel később belépett a lakásába, enyhe vaníliaillat csapta meg az orrát, és a nappaliban is égve találta a villanyt. Táskáját az új kanapéra dobta, és besétált a hálósobába. Chiara az ágy végébe kuporodva, elmélyülten vizsgálta a lábujjait. Napbarnított testét csak egy fürdőlepedő takarta. Ránézett Gabrielre, és elmosolyodott. Mintha nem is hosszú hetek, hanem csak néhány perce nem látták volna egymást.

– Nahát, te itt vagy? – kérdezte tettetett meglepetéssel.

– Samron nem is említette, hogy ma este érkezem?

– De, lehet.

Gabriel odalépett Chiarához, s lehúzta a törülközőt a fejéről. A lány súlyos és vizes haja ráomlott napbarnított vállára. Arcát csókra tartotta, s meglazította magán a törülközőt. Lehet, hogy Samronnak mégiscsak igaza volt, gondolta Gabriel, amikor Chiara lerántotta az ágyra. Talán mégis hagynia kellene, hogy Pazner találkozzon Cipruson az egyiptomival.

Szeretkezés után mindketten nagyon megéheztek. Gabriel leült a kis konyhaasztalhoz, és a híradót nézte, míg Chiara, aki Gabriel egyik mellig kigombolt ingét rántotta magára, gombás fettuccinét készített.

– Honnan értesültél róla, hogy letartóztattak?

– Ugyanúgy az újságból, mint mindenki más. Egész Buenos Aires meg van bolondulva érted

– válaszolta a lány, miközben töltött egy pohár vörösbort.

– Milyen jellegű munkát végeztél odaát?

– Tudod, hogy nem mondhatom el.

– Tudom, hogy egy Hezbollah-sejt tagjait figyelted meg. Csak azt szeretném tudni, hogy a megfigyelőcsapat tagja voltál-e, vagy csak kísérotiszt.

– Tagja voltam a csapatnak. Mostanában már nem túl sok kísérő munkát végzek.

– És miért vettek ki a csapatból?

– Elkezdtek érdeklődni utánam.

Ekkor hirtelen megjelent a képernyőn Elizabeth Halton arca.

– Csinos lány. Miért rabolták el? – kérdezte Chiara.

– Holnap megtudom – válaszolta Gabriel, majd elmesélte ciprusi küldetését.

– És mi lesz a miniszterelnök vacsorájával?

– Erről meg honnan tudsz? – kérdezte Gabriel a képernyő mellől felpillantva.

– Samron mesélte.

– Hát, ennyit a műveleti biztonságról. Egészen pontosan mit mondott?

Chiara belerakta a tésztát a forró vízbe, és leült Gabriel mellé.

– Azt mondta, beleegyeztél, hogy te leszel az igazgató, ha Ámosz visszavonul.

– Én nem egyeztem bele semmi ilyesmibe.

– Samron nem ezt mondta.

– Samron már régóta azt hallja, amit hallani akar. Mindent úgy ért, ahogy érteni akarja. Még mit mesélt?

– Azt akarja, hogy amilyen hamar lehet, rendezzük a magánéletünket. Úgy véli, nem helyes, ha egy igazgató házasságon kívül él együtt egy nővel, különösen ha az illető épp a Moszad alkalmazottja. Azt is gondolja, hogy a házassodást kicsit fel kéne gyorsítanunk. – Ujjait Gabriel álla alá helyezte, s maga felé fordította a férfi arcát. – Ezzel te is egyetértesz, nem?

- De, igen, természetesen – válaszolta sietve Gabriel. Már megtanulta, hogy Chiara a házassági tervekről folyó beszélgetésben egy pillanatnyi hezitálást is rögtön úgy értelmez, mintha ő nem is akarná elvenni feleségül. – En is úgy látom, hogy amilyen gyorsan lehet, össze kell házasodnunk.
  - Mikor?
  - Mit mikor?
  - Ez nagyon egyszerű kérdés, Gabriel. Mit gondolsz, mikor házasodjunk össze?
  - Tavasszal, mielőtt jön a forróság.
  - Májusban?
  - Május tökéletes lenne.
- Chiara kivette Gabriel álla alól az ujjait, s idegesen rágni kezdte a körmét.
- Hogy fogok egy esküvőt hat hónap alatt megszervezni?
  - Fogadj föl egy profi rendezvényszervezőt, az majd mindent elintézik helyetted.
  - Egy házasság nem hadművelet, Gabriel! Azt nem profik, hanem a család intézi.
  - Mit szólnál Gila Samronhoz? Ő a hozzám legközelebb álló anyaszerű nő.
  - Gilának épp elég baja van a férjével.
  - Eggyel több érv mellett, hogy segítsen neked az esküvő megszervezésében. Higgy nekem, biztosan ugrani fog az ajánlatra!
  - Tulajdonképpen nem is rossz ötlet. Nem csoda, hogy Samron téged akar főnöknek kinevezni. Elsőként össze kell állítanunk a vendéglistát.
  - Az könnyen fog menni – válaszolta Gabriel. –Csak hívd meg mindenkit a Cégtől, a Sábáktól, az AMAN-tól, a kormányból meg a Knesszetből. Ja, és ne felejtsd ki a miniszterelnököt sem!
  - Nem biztos, hogy szeretném, ha a miniszterelnök is jelen lenne az esküvőmon.
  - Csak nem tartasz tőle, hogy egy nyolcvanéves, pocakos öregúr túlragyogja a menyasszonyt?
  - De igen.
  - A miniszterelnöknek három lánya is van. Biztosan ügyelni fog rá, hogy ne terelje el rólad a figyelmet életed nagy napján.
  - A *mi* életünk nagy napján, Gabriel!
- A víz majdnem kifutott. Chiara fölállt, és odalépett a tűzhelyhez.
- Biztosan el akarsz utazni Ciprusra holnap?
  - A saját fülemmel akarom hallani, mit mond az egyiptomi.
  - De csak most érkeztél haza!
  - Csak egy-két napról van szó! Gyere velem te is. Kicsit még süttethetnéd a pocakodat.
  - Ilyenkor hideg van Cipruson.
  - Szóval azt akarod, hogy egyedül menjek?
  - Nem, elmegyek veled. Még nem is mondtál semmit az új bútorokról! Tetszik, ahogy átrendeztem a lakást?
  - Nagyon! – vágta rá Gabriel. – Nagyon szép.
  - A dohányzóasztalon találtam egy karikát. Alátét nélkül tettél rá valami forró italt?
  - Uzi volt! – válaszolta védekezve Gabriel. Chiara beleöntötte a fettuccinét a szűrőbe, és rosszállóan megjegyezte:
  - Ez az Uzi annyira kétfelkezes. Nem is tudom, Bella hogy képes együtt élni vele!

A megrendelt dolgok rendben ott heverték előtte, a szomszédos ágyon: izopropil-alkohol, tampon, gumikesztyű, csipesz, fogó, borotva, kodein- és cephalin-tabletta, négyszer négyes steril géz, sebtapas, két darab 18 hüvelykes rögzítő fapálca, két csomag pólya és két üveg desztillált víz. Elizabeth kinyújtotta bilincsbe zárt karját a férfi felé, akiről úgy vélte, hogy Káin. A férfi elutasítóan megrázta a fejét.

– Nem műthetek megbilincselte kézzel!

A férfi gondolkodott egy kicsit, majd levette a bilincset.

– Abból a nyugtatóból, amit az elrablásomkor belém nyomtak, gondolom, van még.

A férfi ismét habozott, majd vonakodva biccentett.

– Szükségem van rá. A barátja rettenetesen fog szenvedni, ha nem adok neki nyugtatót.

A férfi elment a furgonhoz, és rövidesen egy becsomagolt fecskendővel és egy tiszta folyadékot tartalmazó ampullával tért vissza. Elizabeth elolvasta a címkét: KETAMIN. Nem is csoda, hogy olyan borzalmas hallucinációi voltak, míg a gyógyszer ki nem tisztult a szervezetéből. Az aneszteziológusok szinte sohasem használnak ketamint másodlagos nyugtató, például válium nélkül. Ezek az idióták több adag injekciót nyomtak belé anélkül, hogy tompították volna a szörnyű mellékhatásokat.

Felszívta a szükséges kétszázötven milligrammot, és befecskendezte a sebesült férfi felkarjába. Miután a férfi lassan elvesztette az eszméletét, ő letörte a tűt a fecskendőről, és bedobta a reklámszatyorba, amelyben Káin a dolgokat a patikában megvásárolta. A bolt nevét és címét nagy, kék betűkkel nyomtatták a nejlonzacskóra. Elizabeth felismerte a falu nevét. Egy Londontól északkeletre fekvő település volt, a norfolki partvidéken.

Fölemelte a takarót, és úgy állította be a lámpát, hogy közvetlenül a sebre világítson. A lövedék szilánkosra törte a csontot. Kibontotta a sebben, és bőségesen lelocsolta vele a sebet. Ezután tamponnal eltávolította a gennyet és egyéb fertőző anyagokat. Amikor a sebet megfelelően kitisztította, sterilizálta a borotvát, és eltávolította a seb szélén lévő elüszkösödött bőrréteget. Miután ezzel végzett, sterilizálta a csipeszeket, és a következő mintegy húsz percben a csontszilánkokat és a beágyazódott ruhadarabok rostjait távolította el. Végül a fogót sterilizálta, és nagy műgonddal belenyúlt vele a sebbe. A térdcsonttal való ütközés miatt deformálódott golyót egészen sikertelenül kivennie.

A lövedéket ajándékként átadta Káinnak, majd felkészült az utolsó fázisra: a seb bevarrására és kötözésére. Először alaposan kimosta a sebet desztillált vízzel, majd gézlapokkal fedte be. Végül a két fadarabot mindkét oldalon, térdnél és bokánál, odaerősítette a sebesült lábszárhoz. Amikor mindezzel végzett, a bekötözött lábat egy párnával fölpolcolta, majd Káinra nézett.

– Ha felébred, adjon neki két cephalintablettát! Aztán óránként adjon neki további egyet! A lábát mindig tartsa felpolcolva! Ha lehetséges, kétóránként szeretném megnézni. Abban az esetben, ha nem láthatom, legfeljebb hetvenkét órát maradhat itt. Utána viszont feltétlenül kórházba kell szállítani.

Előrenyújtotta mindkét kezét. Káin föltette rá a bilincset, és visszavezette a cellájába. Miközben Elizabeth ott feküdt a tábori ágyon, szinte részegítő boldogság járta át. A durva műtét és a határozott parancsok révén néhány pillanatra ő vette át a vezetést. Emellett még egy apró, de annál fontosabb információ birtokába is jutott: még mindig Angliában van, ahol a brit rendőrség és hírszerző szervek rátalálhatnak.

Becsukta a szemét, és aludni próbált, de egy óra múlva kopogás riasztotta. A következő üzenetet csúszatták be hozzá: *Ajándékot hoztunk. Feküdjön le az ágyra!* Engedelmeskedett, és figyelte, ahogy Káin és Ábel belép a cellába. Ragtapaszt tettek a szájára, és csuklyát húztak a fejére. Elizabeth erőteljesen rúgkapált, és addig küzdött, amíg az injekció végül hatni nem kezdett...

CIPRUS, PÉNTEK 10.15

Egy forrás értékéről már annak alapján sok információt be lehet gyűjteni, hogy milyen lakóhelyet választanak ki a fogadására. Vazir al-Zajjat kikérdezésére a Cég egy medencés, fehérre meszelt, kicsiny villát választott ki, amelynek árnyékolt teraszáról gyönyörű kilátás nyílt a Földközi-tengerre. Gabriel és Chiara órákkal az egyiptomival való találkozás előtt megérkezett a villába. Gabriel szerette volna ezt a kis időt semmittevéssel eltölteni, de Chiara, aki hetek óta most volt vele először kettesben, ki akarta használni az alkalmat, hogy megbeszéljék az esküvő részleteit. A legendás izraeli titkos ügynök helyszínek, virágok, vendégek és zene kiválasztásával foglalatoskodott, míg az egyiptomi kém érkezésére várt. Kíváncsi volt, vajon a *Hárec* és a többi újság mit írna róla, ha tudná az igazságot.

Nem sokkal kettő után Gabriel a parti úton megpillantott egy száguldó Volkswagent. Elhajtott a villa mellett, eltűnt egy kanyarban, de öt perc múlva az ellenkező irányból közeledett. Ezúttal lassított, és befordult a villa kocsifelhajtójára. Gabriel Chiarára pillantott.

– Jobb lesz, ha fölmész addig a hálósobába. Ha igaz, amit Vazirról beszélnek, akkor a jelenléted csak elvonná a figyelmét.

Chiara magához ragadta a jegyzeteit meg az esküvői magazinokat, s azon nyomban eltűnt. Gabriel kiment a konyhába, és kinyitotta az egyik szekrényt. Ide építették be a felvevőrendszer vezérlőpultját. Behelyezett egy új szalagot, megnyomta a felvevőgombot, majd kiment az előszobába, és al-Zajjat lépteinek hangjára kinyitotta a bejárati ajtót. Az egyiptomi megdermedt, és napszemüvege mögül gyanakodva méricskélte Gabrielt. Egyszer csak sűrű bajusza alatt mosolyra húzta a száját, és barátságosan kezet nyújtott.

– Minek köszönhetem a megtiszteltetést, Allon úr?

– Valami közbejött Rómában. Simon megkért, hogy ugorjak be helyette – válaszolta Gabriel.

Az egyiptomi férfi a homlokára tolta a napszemüvegét, és ismét fürkésző tekintettel nézett Gabrielre, ezúttal azonban egyértelmű kétkedéssel. A férfi szeme sötétbarna volt, tekintete pedig kiismerhetetlen. Gabriel ezzel a szempárral egy kihallgató helyiségben nemigen szeretett volna szembekerülni.

– Vagy inkább maga ajánlkozott föl, hogy idejön találkozni velem – jelentette ki az egyiptomi.

– Ezt meg ugyan miért tenném, Vazir?

– Mert ha igaz, amit a lapok írnak, akkor személyes része van a mostani ügy kimenetelében.

– Nem kellene mindent elhinnie, amit az újságokban olvas!

– Azt legalábbis nem, amit az egyiptomi lapok írnak.

Al-Zajjat követte Gabrielt a villába, majd otthonosan odaballagott a bárszekrényhez, és fölnyitott egy üveg whiskyt.

– Tölthetek magának is? – kérdezte, az üveget Gabriel felé emelve.

– Köszönöm, vezetek – válaszolta Gabriel.

– Maguknak, zsidóknak, mi bajuk az alkohollal?

– Furcsa dolgokat művel velünk a lámpás keresztelkedésekben.

– Melyik titkos ügynök nem iszik a forrásával? – Al-Zajjat töltött magának egy nagy pohárral, majd a kupakot visszarakta az üvegre, de nem csavarta rá. – Ugye maga nem is titkos ügynök, Allon? – A whisky felét egy húzásra megitta. – Hogy van az öreg?

– Samronnal minden rendben. Üdvözlétét küldi – válaszolta Gabriel.

– Remélem, az üdvözlétén kívül egyebet is.

Gabriel odabíccentett a vitorlavászon borítású kanapéra, amelyen a besütő nap fényében egy diplomatatáska feküdt. Al-Zajjat leült mellé, és fölpatintotta a zárat. Elégedetten méricskélte a táska tartalmát, majd visszacsukta a fedelét, és Gabrielre nézett.

- Tudom, hogy kik rabolták el a nagykövet lányát, sőt azt is tudom, hogy miért. Honnan szeretné hallani a történetet?
- A legelejétől. Az általában megfelelő megvilágításba helyezi a dolgokat.
- Maga pont olyan, mint Samron.
- Igen, ezt már többen mondták.

Az egyiptomi tekintete ismét a táskára tévedt.

- Ötvenezer van benne, igaz?
- Megszámolhatja, ha akarja.
- Nem szükséges. Aláírom a számlát?
- Majd akkor, ha megkapja a pénzt. Azt pedig csak azután kapja meg, hogy hallottam az információt.
- Simon mindig előre ideadja a pénzt.
- Én nem Simon vagyok.

Az egyiptomi felhőrpintette a maradék whiskyt. Gabriel újra töltött, és azt mondta, térjen a tárgyra.

A történet, mondta az egyiptomi, 1970-re nyúlik vissza, amikor egy szeptemberi napon Nasszer meghalt, és a helyettese, Anvar Szadat vette át a kormányzást. A szélsőséges iszlamistákat, azok közül is leginkább a Muzulmán Testvériség nevű csoport tevékenységét Nasszer rendkívül veszélyesnek tartotta kormányára nézve, ezért tüzzel-vassal, tömeges letartóztatásokkal, kivégzésekkel és kínzással próbálta őket kordában tartani. Szadat egészen másként közelítette meg a problémát.

– Ő korántsem volt olyan karizmatikus egyéniség, mint Nasszer – mondta al-Zajjat. – Nem is rendelkezett oly széles körű társadalmi támogatottsággal, mint elődje. Szadat, maga is vallásos ember lévén, jobban tartott a kommunistáktól és Nasszer híveitől, mint a Testvériségtől. Ezzel a fatális tévedéssel utat nyitott Egyiptomban a szélsőséges irányzatok előtt. Új kormánya ellenségének tekintette a kommunistákat és Nasszer híveit, a Testvériség tagjait pedig szabadlábra helyezte.

Ezt a végzetes ballépést azzal tetézte, magyarázta al-Zajjat, hogy elősegítette a Muzulmán Testvériség törvényes működését, sőt támogatta a mozgalom határokon túli terjeszkedését is. Ez főként az akkor frissen elfoglalt területekre: Ciszjordániára és Gázára irányult. Támogatott, sőt pénzelt a Testvériségnél sokkal radikálisabb nézeteket valló csoportosulásokat is. Az egyik a Dzsamáa al-Iszlámija, vagyis az Iszlám Csoport, a másik pedig az al-Dzsihád volt. 1981 októberében az al-Dzsihád saját létrehozója ellen is fellázadt, s Kairóban egy katonai szemle alkalmával orvul meggyilkolták Szadatot. A szélsőségesek szemében Szadatnak milliónyi vétke volt, de végül az Izraellel kötött békeszerződés miatt kellett lakolnia. Szadat gyilkosa, Khálid Iszlambúli hadnagy a következőt kiáltotta, mielőtt tüzét nyitott: „Megöltem a fáraót, de nem félek a haláltól.”

– A Dzsamáa és az al-Dzsihád természetesen még mindig működik – mondta al-Zajjat. – Fő célkitűzésük az, hogy megdöntsék a Mubarak-kormányt, és egy muzulmán köztársaságot hozzanak létre. Ez az Egyiptom lehetne aztán a világméretű dzsihádisták mozgalmak irányítója Izrael és a Nyugat ellen. Mindkét csoport aláírta az al-Kaida keresztényeknek és zsidóknak szóló hadüzenetét, és formálisan mindkét csoport Oszama bin Láden irányítása alatt áll. Az al-Kaida törzsgárdájának több mint felét egyiptomiak alkotják, és a Súra Tanács kilenc helyéből ötöt szintén egyiptomiak foglalnak el. Ennek következtében Ajmán al-Zavahíri, az al-Dzsihád vezetője, Oszama bin Láden jobb kezévé vált.

– Ezek szerint az egyiptomiak semmiben sem különböznek a szaúdiaktól – jegyezte meg Gabriel. – Azt hiszik, hogy az iszlamista terroristákkal ki lehet egyezni, ha pénzelik őket, támogatják a tevékenységüket, és a támadási kedvüket más országok felé irányítják. Pedig ezek még saját hazájukban is képesek a támogatóik ellen fordulni.

– Kedves barátom, maguk is beleestek ugyanebbe a hibába. Ne felejtse el, hogy a Moszad és a Sabak kezdetben erkölcsileg és anyagilag is támogatta a Hamászt, hogy ellensúlyozza a baloldalt és a PFSZ-t.

– Értem a célzást – válaszolta Gabriel. – De nehogy azt mondja, hogy azért az információért fizessenek ötvenezer dollárt, miszerint az amerikai nagykövet lányát az al-Kaida rabolta el. Ehhez elég lett volna a CNN-t bekapcsolnom. Ott is ugyanezt állítja sok szakértő, és még a pénzemet is megtakarítom.

– Ez nem csak az al-Kaida – folytatta al-Zajjat. – Mondjuk úgy, hogy átfogó hadművelet, vagy ha úgy jobban tetszik, érdekegyezés.

– És ki a másik partner?

Az egyiptomi odalépett a bársekreényhez, és töltött magának még egy pohárral.

– A hetvenes években több más csoport is létrejött a Dzsamáa és az al-Dzsihad mellett. Összesen több mint ötven. Egyesek csak olyan egyetemi sejtek voltak, amik egy vízhordó láncot sem tudtak volna megszervezni, mások viszont *nagyon* ügyesnek bizonyultak. – Belekortyolt az italba. – Sajnos az a csoport, amelyik a Minia Egyetemen alakult, az egyike lett a legjobbaknak. Allah Kardjának nevezték magukat.

Allah Kardja... Gabriel ismerte a nevet, hiszen a muzulmán terrorizmussal foglalkozók körében közszájon forgott. A hetvenes évek végén, Szadat történelmi jelentőségű jeruzsálemi látogatása után a felső-egyiptomi Minia városából egy csoport egyetemi hallgató, professzor és köztisztviselő szövetségre lépett a nagy hatású iszlamista teológus, Tajjib Abdul-Razzak sejk vezetésével. Tajjib sejk programja végtelenül egyszerűen hangzott: minél több vérontást és félelmet kell előidézni az egyiptomi társadalom minden szintjén, és a rendszer végül saját súlya alatt roppan össze. Az 1990-es évek elején már majdnem sikerült is elérnie célját. A sikerektől felbátorodva tevékenységét az egész világra ki akarta terjeszteni még jóval azelőtt, hogy az al-Kaida létrejött volna. Titkos megbízottakat küldött Európába, hogy a polgárosodó muzulmán közösségekben irodát nyissanak a Kardnak, valamint

bátyját s egyben legközelebbi tanácsadóját, Abdullá Abdul-Razzak sejket áthelyezte Washington kertvárosába, hogy ott indítson dzsihadot Egyiptom legfontosabb támogatója, az Egyesült Államok ellen. 1998-ban Abdullá sejket bűnösnek találták a Külügyminisztérium, a Kongresszus, valamint az FBI-központ ellen tervezett bombamerényletek megszervezésében, és életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték. Nemrégiben kiderült, hogy a sejk rákban szenved, ezért a Kard legfőbb célkitűzései közé vette kiszabadítását. Az al-Kaida már régen készült egy London elleni merényletre. Tajjib sejk viszont vissza akarja kapni a bátyját az amerikaiaktól. Ezt a két célkitűzést egyesítették egy egyszeri, látványos terrorakcióval. Az al-Kaida intézte a robbantást, míg a Kard és európai hálózata az emberrablást szervezte meg.

– Milyen bizonyítéka van arra, hogy a Kard keze is benne van a dologban?

– A bizonyítékot néhány másodpercre maga tartotta a kezében a Hyde Parkban. Szamir al-Maszri korábban a Minia Egyetem mérnöki karán volt hallgató, egyúttal fontos tagja az Allah Kardjának mint a szervezet egyik nagy tehetségű műveleti kivitelezője.

– Nagyon nagy segítség lett volna, ha maga elmondja a hollandoknak, hogy Szamir Nyugat-Amszterdamban csendben, visszahúzódva tevékenykedik.

– Nem tudtuk, hogy Hollandiában van, különben értesítettük volna őket.

Az egyiptomi leült pénzzel teli táskája mellé.

– Szamir néhány hónappal azután hagyta el Egyiptomot, hogy az amerikaiak bevonultak Irakba. A lázadás kitörésekor csatlakozott Abu Muszab al-Zarkávihoz, és tökéletesítette tudását. Röviddel Zarkávi halála előtt elmenekült Irakból, és Damaszkuszon keresztül Európába jutott. Ha bárkit vádolni kíván azért, hogy Szamir nyugodtan élhet Amszterdamban, akkor vádolja Szíriát, és természetesen a hollandokat is. Ők aztán tényleg bárkit beengednek az országba.

– Mid van még Szamir kapcsolatain kívül?

- Az al-Hidzsra mecset.
- Mit tudsz róla?
- Imámja a kairói al-Azharon végzett, és tagja az Allah Kardjának.
- Ez még nem elég.
- Itt most elméletekről beszélgetünk – válaszolta al-Zajjat –, de huszonnégy óra múlva magának is lesz bizonyítéka rá, hogy a Kard áll az ügy mögött. Akkor lesz ez az egész nyilvánvaló, amikor Elizabeth Halton szabadon bocsátásáért Abdullá sejket kéri cserébe.
- Mitől ilyen biztos az időpontban?
- Ez a csoport már számos emberrablást elkövetett Egyiptomban. A legtöbbről az ország határain kívül nem is lehet hallani. Mindig ugyanazzal a módszerrel dolgoznak. Egy hetet várnak, mielőtt előállnak a követeléseikkel. Ha pedig a megadott időpontra nem teljesítik a kérésüket, óraműpontossággal kivégzik az áldozatukat. A nagykövet lányával sem fognak kivételt tenni.
- Az amerikaiak soha nem fogják szabadlábra helyezni Abdullá sejket.
- Ha nem engedik el, az egyesült al-Kaida és Allah Kardja táskában küldi haza az amerikai elnök keresztlányát... helyesebben a maradványait. Ugyanolyan kegyetlenséggel fogják kivégezni, mint amennyi vért ontottak az elrablásakor.
- Az amerikaiaknak beszélt már erről?
- Al-Zajjat tagadólag rázta a fejét.
- És miért nem?
- Fentről kaptam az utasítást. A mi félelmet nem ismerő vezetőnk retteg, nehogy washingtoni támogatóink tudomására jusson, hogy a nagykövet lányának elrablási terve Egyiptomban született meg, mert nagyon megdühödnének ránk. A számonkérés napját megpróbálja addig eltolni, ameddig csak lehet. Közben pedig védelmi szerveinket és az SSI-t arra szólította föl, hogy gyűjtsenek össze minden elérhető információt.
- Ki tervelte ki az akciót?
- Ha találgatnom kellene, valahol a legfelső szinteken keresgelnék.
- Zavahíri?
- Az egyiptomi bólintott.
- Egy láncszemnek kell lennie közte és a végrehajtók között – folytatta Gabriel. – Kell lennie valakinek, aki időben nyomkodta a gombokat, mint például Khálid Sejk Muhammed.
- Van is valaki. – Al-Zajjat fölemelte a whiskys poharát, és a napfényben megcsodálta az ital színét, mielőtt folytatta. – Ha megkockáztathatok egy feltevést a kilétére, szinte biztosra veszem, hogy a Szfinx keze van a dologban.
- Ki az a Szfinx?
- Nem tudjuk pontosan, hogy kicsoda, de nagyon jól ismerjük a munkáit. Mindent egybevetve csak Egyiptomon belül több mint ezer embert tett el láb alól: turistákat, minisztereket, a kormányzathoz közel álló gazdag embereket. Úgy véljük, hogy nagyon művelt, és kitűnő kapcsolatokkal rendelkezik. Úgy gondoljuk, hogy befolyásos ügynökei és kémei vannak az egyiptomi társadalom és kormányzat legfelsőbb köreiben, beleértve az én ügyosztályomat is. Szamir-féle hírvivőkkel dolgozik. Még sohasem sikerült a közelébe férköznünk.
- Egy ilyen jellegű műveletet tervezhetett Egyiptomból?
- Nagyon valószínűtlen – válaszolta al-Zajjat. – Valószínűleg Európában tartózkodik. Őszintén szólva a nyakamat merném rátenni, hogy ott van. Az elmúlt évben a Kard nagyon csendes volt Egyiptomban. Most már tudjuk, hogy miért.
- Hol van Tajjib sejk?
- Ugyanott, ahol már tizenöt éve tartózkodik: a föld alatt. A Felső-Egyiptom és a Nyugati-sivatag oázisvárosai közti rejtkehelyhálózaton belül mozog. Úgy hisszük, hogy Líbiába és Szudánba is szokott menni.
- Találják meg!

- Elizabeth Halton már rég halott lesz, mire megtaláljuk a sejket.
  - Gyűjtsenek be Kard-kémeket, és csendesen kérdezzék ki őket! Ez a maga szakterülete, nemde, Vazir? Csendes csevej a szélsőségesekkel.
  - Az vesse rám az első követ, aki maga büntelen – válaszolta al-Zajjat. – Higgye el, Allon, amíg mi itt beszélgetünk, néhány fal már le is dőlt. A Szfinx tudja, hogy minden követ megmozgatunk. Senki sem tudja Egyiptomban, hogy hol van a lány. Még azt is kétlem, hogy Tajjib sejk tisztában van a művelet részleteivel. Sajnos a lány hollétének egyetlen hiteles forrása a maga keze között halt meg. A Kard nagyon jól tud embereket rejtegetni.
  - Valaki azért csak tudja! Valakinek tudnia kell!
  - A Szfinx tudja. Találja meg a Szfinxet, és eljut a lányhoz! – Az egyiptomi megmarkolta a táskát fogóját. – Megkerestem már az ötvenezer dolláromat?
  - Minden információra szükségem van az Allah Kardjáról. Ügyiratok, tagjegyzék, ismert európai bázisszervezetek, nevek, címek, telefonszámok.
  - Minden ott van a kocsim csomagtartójában – válaszolta az egyiptomi –, de pénzbe kerül.
  - Mennyit kér érte, Vazir?
  - Még ötvenezret.
  - Épp most nincs nálam ötvenezer dollár.
- Az egyiptomi elmosolyodott.
- Elfogadok kötelezvényt is. Tudom, hogy nem ver át.

Az al-Zajjat bérelt Volkswagenjének csomagtartójából előkerülő diplomatatáska a világ legveszedelmesebb terrorszervezeteinek teljes hálózatát tartalmazta, és ez ötvenezer dollárért ajándék volt. Miután az egyiptomi távozott, Gabriel fogta az ismert Kard-tagok névsorát, és olvasni kezdett. Öt perc múlva ismerős név került a szeme elé. Megkereste a névhez tartozó mappát, és alaposan megvizsgálta a fényképet. Már régi volt a felvétel, és a minősége sem túl jó, Gabriel mégis felismerte benne azt a férfit, akivel egy héttel azelőtt Amszterdamban találkozott. *Én vagyok az, aki után Solomon Rosner aktáiban kutatnak, és azért jöttem, hogy segítsék* – mondta a férfi azon az éjszakán.

PÁRIZS, PÉNTEK 15.45

Valaki óvatosan, alig hallhatóan kopogtatott. Dr. Júsuf Ramadán, a kairói Amerikai Egyetem Közel-Kelettel foglalkozó történelemprofesszora munkájából fölpillantva látta az ajtóban ácsorgó nőt. Az Iszlám Tanulmányok Intézetének minden női dolgozójához hasonlóan ő is fátylat viselt. A professzor még így is kicsit elfordított tekintettel beszélt hozzá.

– Nagyon sajnálom, hogy megzavartam, professzor úr, de ha nincs már rám szüksége, akkor én most elmennék.

– Persze, Atifá, menjen csak nyugodtan!

– Hozhatok még valamit, mielőtt elmegyek? Esetleg egy teát?

– Már így is sokat ittam. – A férfi rápillantott a karórájára. – Tulajdonképpen én is nemsokára elmegyek. Fél ötkor együtt kávézom az egyik sorbonne-i barátommal.

– Ne felejtse ennyit vinni! Még mindig esik.

– Már öt napja.

– Isten hozta Párizsban! Béke legyen önnel, Ramadán professzor!

– Magával is, Atifá!

A nő kisurrant, és csendesen betette maga mögött az ajtót. Ramadán még tíz percre verte laptopja billentyűzetét, majd fölállt az asztaltól, és a gépet a kutatási aktáival együtt betette az aktatáskájába. Vékony testalkatú, szakállas férfi volt. Göndör haja már ritkult, melegen sugárzó szeme között határozott szögben ívelt az egyiptomi arisztokráciára jellemző sasorra. Egyébként nem volt arisztokrata származású. Az Egyiptom legbefolyásosabb értelmiségi írói között számon tartott Ramadán egy Fajjúm-oázis környéki, poros kisváros postásának fiaként látta meg a napvilágot. A ragyogó elméjű, karizmatikus fellépésű, önmagát politikai gondolkodásában mérsékeltként jellemző fiatalember három szemeszterrel hamarabb fejezte be tanulmányait, mint évfolyamtársai. Az egyetem végeztével vendégelőadóként az intézmény kötelékében maradt. Azzal az ürüggyel tartózkodott Párizsban, hogy befejezi a keresztes háborúkról szóló kritikai elemzését. A hiánypótló mű olyan átfogó képet kívánt fölrajzolni a témában, amely irányadó lehet minden későbbi, hasonló témakörben megjelenő könyv számára. Ha Ramadán professzor épp nem a könyvén dolgozott, akkor a Sorbonne előadótermeiben, a francia tévében, esetleg a parlament folyosóin tűnt fel. A párizsi értelmiség és média a tenyerén hordozta; a sajtó vadászta az Izrael és Palesztina közötti ellentétekkel, az iraki invázióval és természetesen az iszlám terrorral kapcsolatos mértékadó kijelentéseit.

Odasétált szobája ablakához, és kinézett az esőáztatta, komor boulevard de la Chapelle-re. Borongós hangulatú párizsi tél; a nap már majd egy hete csak percekre bújt elő a felhők mögül. Ramadán fájó nosztalgiát érzett Kairó után: a túlkölő autók áradatára, a levegőben keveredő bűzre és illatokra, a müezzin minden sarkon megszólaló énekére és az éjjelente enyhet hozó sivatagi szélre vágyott. Több mint fél éve nem volt otthon. De már *nincs* sok hátra! – gondolta. Hamarosan bevégezi küldetését, s ha minden terv szerint alakul, teljesen más országba fog hazatérni, mint amit otthagyt. Furcsa volt belegondolni, hogy a szálakat ebből a sívár, tizenharmadik kerületi kis irodából mozgatta.

Föltette kalapját, és magára öltötte a télikabátját. Aktatáskáját az esernyőjével összefogva a hóra alá csapta, és kilépett a folyosóra. Amikor keresztülment a személyzeti társalgón, észrevette, hogy kollégái a televízió képernyőjéhez tapadva bámulják, amint a londoni rendőrség megbízottja épp sajtótájékoztatót tart. Az intézet köpcös, fontoskodó igazgatója odaintett Ramadánnak, hogy csatlakozzon hozzájuk. A férfi közelebb lépett a képernyőhöz, és kérdően tekintett a képernyőre.

– Mit mondott eddig?

– Az emberrablókról még egy árva szót sem – válaszolta Aburis. – És fogalmuk sincs a nő tartózkodási helyéről.

– Te hiszel neki?

– A britek nagyon ügyesek, de a pofa arckifejezéséből ítélve nem hinném, hogy többet tud, mint amit előad. – Aburis koszos szemüvegén át Ramadánra pillantott. – De hiszen te vagy a legszakavatottabb ezekben az ügyekben, Júsuf! Szerinted kik rabolhatták el a nőt, és mi az ördögöt akarnak?

– Az az érzésem, nagyon hamar ki fog derülni – válaszolta Ramadán.

– És hogy megy az írás?

– Megyeget, Mahmúd. Sajnos nem haladok vele olyan jól, mint szeretném. Épp most fogok összefutni a francia kiadómmal, akinek sajnos be kell vallanom, hogy nem tudom időben leadni a kéziratot. Nem fog táncolni örömeiben sem ő, sem a brit, sem az amerikai kiadóm.

– Tudna az intézet valamiben segíteni?

– Már így is le vagyok kötelezve neked, Mahmúd.

Aburis visszafordította tekintetét a televízió képernyőjére, ahol ebben a pillanatban jelent meg Eleanor McKenzie, az MI5 igazgatója. Az egyiptomi titkosszolgálatnál egyszerűen csak Szfinxként nyilvántartott Júsuf Ramadán ezalatt csendesen távozott a helyiségből, és elindult a kijárat felé.

Bár Júsuf Ramadán Mahmúd Aburisnak adott válaszai a valósággal köszönő viszonyban sem álltak, egy dologban igazat mondott. Aznap este a Champs-Élysées-n, a Fouquet cukrászdában valóban találkozója volt a francia kiadójával, de csak öt órákor. Azt megelőzően azonban egy ennél is fontosabb megbeszélésre igyekezett a quai de Montebellóra, a Szajna túlsó partjára. A rá várakozó magas, erős testalkatú férfi sötét kasmírkabátot, nyakán pedig művésziességű hanyagsággal hátravetett selyemsálát viselt. Valódi neve Nidal Mutavalli volt, bár Ramadán csak Abu Muszának szólította. Ramadához hasonlóan ő is a Fajjúm-oázis vidékéről származott. Együtt nőttek fel, együtt jártak iskolába, majd külön útra tértek. Ramadán a könyvek és az írás, Abu Musza pedig a gazdaság és a pénz világa felé fordult. A dzsiháid és a mindkettejükben lángoló gyűlölet a fennálló egyiptomi kormányzat és az azt támogató amerikai rezsimek ellen azonban ismét összehozta őket. Júsuf Ramadán kilétét gyermekkori pajtása segítségével tudta az egyiptomi titkosszolgálat előtt is titokban tartani. E két ember minden túlzás nélkül a világ legelvetemültebb bűnözői közé tartozott.

A Szajna-parti kandeláberek fényében szitáló eső megannyi könnycseppként folyt végig a könyvtárak fölével beborított standjain. Ramadán odaballagott egy könyvvél megrakott kempingasztalhoz, és belelapozott egy szétronnyolódott Csehov-kötetbe. Abu Musza rövidesen odalépett mellé, és a kupacból kivette Camus *Közöny* című művét.

– Ismeri Camus-t? – kérdezte Abu Musza.

– Természetesen – válaszolta Ramadán. – Biztos vagyok benne, hogy a regény tetszésére lesz önnek is.

Ramadán továbblépett a következő asztalhoz. Abu Musza hamarosan követte, és ismét váltottak egymással néhány közömbös szót. Meg-megállva s egy-egy művet kommentálva, cseverészve haladtak végig a könyvesbódék előtt olyasformán, hogy mindvégig Ramadán haladt elől, Abu Musza pedig kis késéssel követte. *Mindig is odavoltam Dryden költészetéért... Ezt a darabot láttam Londonban... A filmet leforgattuk, a DVD átadásra kész... Csak az utasítására várunk, hogy mikor bonyolítsuk le a telefonhívást...*

Ramadán fölvetett egy Hemingway-kötetet, és Abu Musza kezébe nyomta.

– Ez az egyik kedvenc könyvem. Kérem, fogadja el tőlem ajándékba!

Átnyújtott egy öteuróást az árusnak, majd a könyv belső borítójára néhány sort írt, és szívére tett kézzel, ünnepélyesen átadta a művet Abu Muszának. Ezzel el is váltak, mert Emmanuel, a

Notre-Dame déli tornyának tizenhárom tonnás harangja ötöt kondult. Abu Musza eltűnt a Quartier Latin utcáiban, Júsuf pedig áttért a Szajna túlsópartjára, és miközben Mahmúd Aburis korábbi kérdésén elmélkedett, besétált a Tuileriák kertjébe. *Szerinted kik rabolhatták el a nőt, és mi az ördögöt akarnak?*

A Szajna-parti találkozó után az amerikaiak rövidesen választ kapnak e kérdésekre, s hogy ezt a világ tudomására hozzák-e, azzal Ramadán professzor jelenleg nem törődött – egyelőre legalábbis.

Még sétált néhány percet a kertben, hogy megfigyelje, követik-e, s hogy összeszedje a gondolatait a kiadóval való találkozóra. Azon töprengött, vajon milyen hihető magyarázattal szerelheti le a kiadót kézírata egyre tolódó leadási határideje miatt. Valamit majdcsak kitalál, hiszen a Szfinx bármely közegben hideg fejjel hazudott.

LONDON, AMERIKAI NAGYKÖVETSÉG, PÉNTEK 17.19

A hirtelenjében kialakított műveleti központban volt egy telefon, amit sosem használtak kimenő hívásokra. A telefonhoz fejlett digitális felvevőeszközt csatlakoztattak, s a készüléket hozzákötötték a rendőrség hívásazonosító hálózatához is. A telefon kagylója vörös színű volt, és csengőhangját ködkürt hangosságúra állították. Egyetlen embert jogosítottak föl a hívások fogadására: John O'Donnell különleges ügynököt, aki az FBI Katasztrófavédelmi Csoportjának a vezetője és túsokkal foglalkozó főtárgyalója volt.

A telefon negyvenhét-szer csörrent meg Elizabeth Halton eltűnése óta. Eddig egyetlen hívást sem minősített hitelesnek sem O'Donnell, sem kollégája a rendőrségen. Néhány hívás olyan képtelen volt, hogy még a nehéz napokat átélte, zord ügynököket is nevetésre fakasztotta. Az egyik hívó azt állította, hogy százezer font ellenében szabadon engedi Elizabeth Haltont. O'Donnell megegyezett vele, és a férfit még aznap este őrizetbe vették egy nyugat-sussexi kocsmá parkolójában. Egy másik egy híres amerikai szappanopera hősnőjével akart randevút a szabadon bocsátásért cserébe. Egy harmadik pedig a hétvégi Arsenal- Chelsea meccsre szóló jegyekre váltotta volna át foglyát. Akadt egy olyan is, aki azért telefonált, mert depressziós volt, és valakivel szót akart váltani. O'Donnell öt percig beszélgette, hogy a Scotland Yard biztosan bemérje a hívást, s mire jó éjszakát kívánt, a rendőrök már az illető ajtaja előtt álltak, hogy letartóztassák.

Az a hívás azonban, amely röviddel hat óra után érkezett a nagykövetség központi számára, azon nyomban elkülöníthető volt az összes korábbi hívástól. A telefonáló férfihangot elektronikusan eltorzították, ami egyik korábbi szélhámoss esetében sem fordult elő.

– Információm van Elizabeth Haltonról – jelentette a telefonáló a telefonközpont kezelőjének.
– Kapcsoljon az illetékes személyhez! Öt másodperc után leteszem a kagylót, és a lány meghal. Értjük egymást?

Az operátor azt válaszolta, hogy megértette a feltételeket, és udvariasan arra kérte a telefonálót, hogy várjon, míg kapcsolja. Két másodperc múlva a műveleti központban O'Donnell telefonja észveszejtően csörögni kezdett. Az ügynök a füléhez kapta a kagylót, és megszólalt:

– John O'Donnell vagyok a Szövetségi Nyomozó Irodától. Miben segíthetek? – kérdezte gépiesen.

– A Beacon Point-i tengerparton nézzen be a fölfordított csónak alá. Ez az első és egyetlen kapcsolat közöttünk.

A vonal elnémult.

O'Donnell letette a kagylót, és készülékén még egyszer visszahallgatta a beszélgetést. Nyomban ezután fölemelte az őt a Scotland Yarddal összekötő telefon kagylóját.

– Ez tutinak hangzott – mondta.

– Egyetértek – válaszolta a rendőrség szakértője a vonal másik végén.

– Sikerült bemérni?

– A hívást mobiltelefonról kezdeményezték. Az az érzésem, hogy nem fogjuk tudni bemérni. A pasas vérprofinak tűnt.

– Merre van Beacon Point?

– A déli partvidéken, úgy tízmérföldnyire Plymouthtól.

– De mennyire lehet London központjától?

– Nagyjából százötven mérföldnyire.

– Oda akarok menni... bármi legyen is ott!

– A Királyi Haditengerészet jóvoltából ilyen esetekre rendelkezésünkre áll egy Sea King helikopter.

- Honnan indul?
- A Battersea és a Wandsworth híd közül, a Temze déli partjáról.
- Utasítsa őket, hogy indítsák be a hajtóművet. Át tudna fuvarozni a városon?
- Két perc múlva két járóautó fogja várni a követség előtt.
- Az Upper Brook Street felőli bejárathoz küldje őket! Ott nincsenek riporterek – figyelmeztette O'Donnell.
- Rendben.

A kilencven percig tartó repülés nagyon kellemetlen volt az Atlanti-óceán felőli viharos széllesek miatt. Leszállás közben O'Donnell kinézett az ablakon, és figyelte a keskeny, homokos tengerparton vibráló halogénlámpák és a környező települések – Kingston, Houghton és Ringmore – felé vezető utak mentén álló rendőrautók villogó kék fényeit. A leszállópálya a tengerpart mögötti mocsaras vidéken terült el. O'Donnellt már várta a szolgálatban lévő rendőrtiszt, Devon és Cornwall helyettes megbízottja. A köpcös természetű Blunt a tengerpart felé vezető gyalogösvényen lépkedve tájékoztatta a helyzetről az FBI-ügynököt.

– Megállapítottuk, hogy a tengerparton és környékén nincsenek se bombák, se egyéb robbanóeszközök. Úgy húsz perccel ezelőtt egy távirányítású felderítőeszközzel alánéztünk a felfordított csónaknak.

– És találtak valamit? – kérdezte O'Donnell.

– A kamerával semmit nem figyeltünk meg, de lehet, hogy a homokba van beásva valami. Úgy döntöttünk, hogy a hajó felfordításával inkább megvárjuk, míg önök megérkeznek. Átvágtak a homokdűnéken, és a csónaktól húszméternyire megálltak. A két és fél méter hosszú, málladozó festékű kétevezős csónakot hat, robbanásálló öltözetet és sisakot viselő rendőr vette körbe. Blunt határozott fejmozdulattal intett, hogy kezdjék meg az akciót, minek következtében a kis csónak rövidesen a fenekére került. A hajó fara felőli üléshez egy átlátszó zacskóba csomagolt DVD-t ragasztottak. Blunt letépte a talált tárgyat, és azon nyomban átadta O'Donnellnek, aki visszament vele a helikopterhez, és berakta a laptopjába. Amikor elindult a film, O'Donnell csendesen elkáromkodta magát, majd ránézett a brit rendőrtisztre.

– Egy szívességet szeretnék kérni öntől!

– Parancsoljon! – válaszolta komolyan Blunt.

– Mondja meg az embereinek, hogy ugratás volt az egész. Kérjen bocsánatot a kellemetlenségekért, és az amerikai nép meg Halton nagykövet nevében köszönje meg nagyszerű munkájukat!

– Attól tartok, nem értem, Mr. O'Donnell. O'Donnell rápillantott a képernyőre.

– Ez a DVD nem létezik. Érti már?

Blunt bólintott. Most már tökéletesen értette.

ANDREWS LÉGI TÁMASZPONT, SZOMBAT 07.12

A Gulfstream V elnöki repülőgép a Washington melletti Andrews légi támaszponton ért földet. A gurulóútról egy tükörsima felületű, biztonságos hangárba vontatták be. Gabriel a táskájával a kezében lement a lépcsőn, és kinyitotta a virginiai rendszámú Chevrolet ajtaját. A két CIA-ügynök némán figyelte, míg táskáját berakta a hátsó ülésre, és maguk is beszálltak. Gabriel hozzászólt már az amerikaiak barátságtalan viselkedéséhez. A kémelhárítás emberei arra tanították őket, hogy a Moszad-ügynökök – bármilyen legyen is az alkalom – minden helyzetet kihasználnak, hogy információkat gyűjtsenek a CIA-ról. Át is futott az agyán, hogy feltesz néhány oda nem illő kérdést, csak hogy fenntartsa a mítoszt, de meggondolta magát. Csak annyit kérdezett, hogy hová viszik.

– A Központba – válaszolta az anyósülésen ülő férfi.

– Nem akarok a Központba menni.

– Álcázva fog az épületbe lépni. Senki nem tud az érkezéséről.

– Miért nem a szokásos védett házban találkozunk?

– A kapcsolattartója ma nem ér rá elhagyni az épületet. Gondolom, ez érthető.

Gabriel már épp ellentmondani készült, de leállította magát. Az elmúlt évben kétszer is megjelent a képe a világ különböző újságjaiban: egyszer a vatikáni akciója miatt, másodszor pedig Elizabeth Halton elrablása ürügyén. Ezekhez mérve első langleyi megjelenése már igazán semmiségnek tűnt. Egyébként ha Samronnak és a miniszterelnöknek sikerül véghezvinnie a tervet, akkor nem is ez lesz az utolsó látogatása a Központban.

Szombaton, ebben az órában nem volt erős a forgalom, így fél óra alatt eljutottak a langleyi erdőkhöz. A rendkívüli erővel védett kapunál megálltak személyi ellenőrzésre, majd innen a kifogástalan állapotban karbantartott úton egyenesen továbbhajtottak a központi épület felé. Mivel Gabriel álcázva érkezett, elhajtottak a főbejárat mellett, és egy mélygarázsba kanyarodtak. Az egyik biztonsági őr kivette a táskát, a másik pedig elkísérte Gabrielt a biztonsági felvonóhoz. Kártyabehelyezés és kódbeütés után sebesen megindultak a hetedik emelet felé. Amikor kinyílt az ajtó, újabb két, felfegyverzett biztonsági őr várakozott rájuk a hallban. Gabrielt egy szőnyeggel borított folyosón át ahhoz a biztonsági ajtóhoz kísérték, amely mögött a világ legnagyobb hatalmú hírszerzőinek lakosztálynyi méretű irodái helyezkedtek el. Az előtérben ácsorgó férfi, aki szürke flanel nadrágot és gyűrött pamutinget viselt, olyan tanácstalanul állt, mintha csak véletlenül került volna az épületbe.

– Milyen volt a repülés? – kérdezte Adrian Carter.

– Prima a géped.

Adrian melegen megszorította Gabriel kezét, és a táskájára nézett.

– Hosszabb időre, vagy csak egy-két napra érkezted?

– Csak addig maradok, míg szívesen látnak – válaszolta Gabriel.

– Remélem, nem csak tiszta inget és alsóneműt hoztál magaddal!

– Természetesen nem.

Carter fáradt mosolyra húzta a száját, és némán bevezette Gabrielt az irodájába.

Gabriel elfogadta a fölkinált feketét, majd csészével a kezében leült Carter kanapéjára. Carter fölvelt rendezett íróasztaláról egy távirányítót, és egy sokmonitoros falra irányította. Az egyik képernyőn egy jellegtelen helyiség betonpadlózatára ültetve rögtön meg is jelent Elizabeth Halton alakja ugyanabban a melegítőben, amelyet elrablása napján a Hyde Parkban viselt. Kezében egy *Time*st tartott, amelynek címlapján a saját elrablása szerepelt. Fekete overallban és arcára húzott fekete sapkában négy férfi állt mögötte. Mindegyikük fején zöld pánt, amelynek homlokrészén két keresztezett kard és egy félhold látszott. A közvetlenül Elizabeth

mögött álló férfi egyik kezében nagy kést, a másikban pedig egy darab papírt tartott. Egyiptomi akcentussal nyilatkozatot olvasott fel arabul.

– Gondolom, nincs szükséged fordításra – mondta Carter.

Gabriel feszülten figyelte a képernyőt, és a fejét rázta.

– Azt mondja, hogy az Allah Kardja nevű csoport tagja:.. Azt akarja, hogy Abdullá Abdul-Razzak sejket engedjék szabadon, és jövő hét pénteken, londoni idő szerint délután hatig szállítsák vissza Egyiptomba. Azt mondja, ha nem teljesítik a követeléseiket, a nagykövet lánya meghal. Nem lesz sem időhúzás, sem tárgyalás, sem több kapcsolatfelvétel. Ha bármilyen kísérletet tesznek a rab kiszabadítására, Elizabeth Haltont azonnali kivégzik.

A kép zavarossá vált, ezért Carter távirányítójával gyorsan ki is kapcsolta a készüléket.

– Nem tűnsz igazán meglepettnek!

– Épp tegnap értesültem magam is az Allah Kardja kapcsolatáról; ezért is vagyok itt.

– Honnan szereztél róla tudomást?

– Források és módszerek segítségével, Adrian. Ezek az én eszközeim.

– Ugyan már, Gabriel, egy nő élete forog kockán! Ne fitogtasd nekem az erődet! – válaszolta finoman Carter.

– Csak azért, mert hivatalosan béke van köztünk meg Egyiptom között, még nem jelenti azt, hogy nem kémkedünk utánuk. Tudnunk kell, hogy a rezsim megmarad-e, vagy megbukik. Tudnunk kell, hogy egy amerikai csúcstechnológiával felszerelt ellenséges iszlám köztársasággal kell-e szembenéznünk a jövőben. Sajnos langleyi barátaink nem mindig adnak megfelelő információkat.

– Ezek szerint a kémetek egy SSI-tag?

Gabriel megadóan sóhajtott.

– Kémünk Mubarak és kormánya életben tartásáért fáradozik.

Carter ezt a kijelentést feltevése megerősítésének vette.

– Miért van az, hogy mi több mint ötvenmilliárd dollárt pumpáltunk a rezsim fenntartásába, te mégis hamarabb tudomást szereztél a Kard kapcsolatáról, mint mi?

– Mert mi jobbak vagyunk, mint ti, Adrian. Különösen a Közel-Keleten. Mindig is jobbak voltunk, és mindig is jobbak maradunk. Ti megkérdőjelezhetetlen katonai és gazdasági hatalommal rendelkeztek, de minket az életösztön hajt, és túlélésre játszunk; a félelem pedig sokkal erősebb motiváció a pénznél.

Carter elgondolkodva az íróasztalra tette a távirányítót, és hátradőlt forgótámlás tárgyalószékében.

– Mikor került hozzád a film? – kérdezte Gabriel.

Carter részletesen elmesélt mindent.

– Kiszivárgott már valami a brit médiába?

– Szerencsére még nem, és reméljük, hogy ez így is marad egy darabig. Meg szeretnénk őrizni magunknak azt a kiváltságot, hogy a média folyamatos kérdezősködésének kizárásával tervezhessük meg a válaszlépésünket.

– Én nem bíznék az MI5 és a Scotland Yard titoktartási képességében. Valaki biztosan ugyanúgy megszellőzteti az ügyet, ahogyan az én beavatkozással és letartóztatással is tették.

– Ne ítéld meg túl keményen Graham Seymourt? – válaszolta Carter. – Nekünk is szükségünk van rá, neked is. Titkos világunk testvéri közösségében ilyen vészterhes időkben nem dobjuk föl egymást. Bekötözzük sebeinket, és újra csatarendbe állunk. Ez a kötelességünk, mert a barbárok már a kapukat döngetik.

– A barbárok már réges-rég bedöntötték a kapukat, Adrian. Közöttünk élnek, és pusztítják gyermekeinket. – Gabriel belekortyolt a kávéjába. – Mi az elnök álláspontja?

– A legádázabb ellenségemnek sem kívánnám, hogy most a helyében legyen. Bizonyára tudod, hogy az elnök mélyen vallásos ember, aki Elizabeth keresztapjaként nagyon komolyan

veszi a kötelességét. Ezt úgy kell érteni, hogy az elnök tisztában van vele, ha enged az emberrablók követelésének, akkor többé egyetlen amerikai diplomata sem érezheti magát biztonságban sehol a világon. Azzal is tisztában van, ha Abdullá Abdul-Razzak sejket kiadja Egyiptomnak, a Mubarak-kormány meglehetősen bizonytalan helyzetbe kerül. Minden problémájától eltekintve azonban Egyiptom még mindig az arab világ legfontosabb állama. Ha Egyiptomban előretörnek az iszlamista elemek, az katasztrófahullámmot indít be az egész régióban, és ez a katasztrófa mindkettőnk népére le fog sújtani. Ez tehát azt jelenti, hogy Elizabeth Halton mához egy hétre meghal, hacsak valamilyen módon meg nem találjuk és ki nem szabadítjuk.

Carter odalépett az ablakhoz, és a folyó menti kopasz fákat nézte.

– Te már voltál hasonló helyzetben, Gabriel. Mit tennél az elnök helyében?

– Arra utasítanám mindenre elszánt és véreskező ügynökeimet, hogy mindent vessenek be, akármilyen eszközzel, de találják meg.

– És mi lesz, ha nem sikerül? Akkor alkut kötünk, és megmentjük gyermekünket a barbárok kezéből?

Gabriel nem felelt, Carter pedig némán nézett az ablakon kifelé.

– Az orvosom szerint a munkahelyi stressz nem tesz jót a szívemnek. Azt mondja, többet kellene mozognom. Gyere, sétáljunk egyet, Gabriel! Mindkettőnknek jót fog tenni.

– De hiszen mínusz tíz fok van odakinn!

– A hideg levegő nagyon egészséges. Megtisztítja az ember gondolatait, és megacélozza elszánásunkat az előttünk álló nehézségekkel szemben.

Egy mellékajton kisurrantak az épületből, és sétálni indultak a folyópart menti, fákkal szegélyezett futóösvényen. Carter gyapjúsapkát húzott, és vastag kabátba burkolta magát, Gabriel viszont csak azt a könnyű bőrkabátot viselte, amit az előző reggel Ciprusra vitt magával, ezért néhány percen belül vacogni kezdett a foga.

– Rendben – mondta Carter. – Itt senki sem hallgathat ki bennünket. Honnan tudad, hogy Londonban támadást fognak indítani?

– Még hogy senki sem hallgathat ki! – jegyezte meg gunyorosan Gabriel, és körbenézett a fákra. – Az egész helyet teleaggatták kamerákkal, mozgásérzékelőkkel és rejtett mikrofonokkal!

– Igaz, de akkor is válaszolj a kérdésekre!

Gabriel beszélt Carternek az Ibrahim Faváztól kapott tippről, a Szamir al-Maszri lakásában talált fényképekről és a jegyzettömbbe vésődött vonalakról, amelyeket helyesen a Hyde Park vázlataként azonosított.

– Zseniális! – jegyezte meg Carter igazi elismeréssel a hangjában. – De mit keresett a nagy Gabriel Allon Amszterdamban?

– Sajnos a történet e részét nem fogom megosztani veled.

Carter tökéletes profizmussal, ellenkezés nélkül folytatta.

– Ibrahim Faváz olyasféle muzulmán, amilyen után mi is kutatunk. Olyan férfi, aki hajlandó a közösségében élő szélsőségesek és terroristák föladására.

– Magam is ezt gondoltam. De van itt egy bökkenő! Magammal hoztam az Allah Kardját érintő SSI-dossziék jelentős részét. Találd ki, vajon kinek az aktájára bukkantam bennük.

– Az Allah Kardja forrására?

Gabriel bólintott.

– Egyiptomból való kivándorlása előtt dr. Ibrahim Faváz a Minia Egyetem gazdaságtudományi szakán volt professzor. Aktája szerint a csoport legelső szervezői közé tartozott. Szadat meggyilkolása után letartóztatták. Az akta kissé homályos az ürüggyel kapcsolatban, és fogva tartásának időtartamáról sem sokat közöl.

– Ez rendszerint így van – válaszolta Carter. – Miért hagyta el Egyiptomot, és miért ment Európába? És miért mondta el neked, hogy a nyugat-amszterdami al-Hidzsra mecsetben merénylet készülődik?

– Ezeket a kérdéseket nyilván neki kell föltenni mihamarabb. Vagy hazudott nekem, vagy nem mondta el a teljes igazságot. Mindenféleképp megtévesztett. Az emberünk takargat valamit, Adrian.

Két ösvény kereszteződéséhez értek. Carter balra irányította Gabrielt, majd átvágtak egy kopasz facsoporton. Carter a kabátja zsebéből előhalászott egy zacskó dohányt, és komótosan megtömte a pipáját.

– Az egész épületben sehol sem lehet már füstölni – mondta, és megállt, hogy elegáns ezüstgyújtójával rágyújtson.

– Valami hasonló szabályozás elkelne nálunk is!

– El tudnád képzelni Samront török cigaretta nélkül? – Carter újból elindult, és gomolygó, juharillatú füstöt húzott maga után. – Úgy gondolom, két lehetőségünk van. Az első: Favázról szerzett információinkat átadjuk a holland rendőrségnek, és átengedjük nekik a kihallgatást... az FBI részvételével természetesen.

– És mi a másik lehetőség?

– Kötetlen beszélgetést kezdeményezünk vele egy olyan helyszínen, ahol a kihallgatási szabályok nem érvényesek.

– Te is tudod, melyik lehetőségre voksolnék.

– Örülök, hogy te is így látod. Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha te utaznál el Amszterdamba, és személyesen felügyelnéd a műveletet.

– *Én?! –* Gabriel a fejét rázta. – Sajnos az ügyben való részvételem hivatalosan véget ért. Különben is a CIA-nak elég tapasztalata van az ilyen jellegű műveletek végrehajtásában.

– Igaz. De sajnos még az én felügyeletem alatt is jó néhányat elcsesztünk... szégyellem is bevallani. Az európaiak már nem nagyon hunynak szemet a területükön végzett törvényen kívüli tevékenységeink fölött. Másrészt titkos munkatársaink olyannyira félnek az itthoni vagy külföldi előállítástól, hogy kényes küldetésekben előzetes ügyvédi konzultáció nélkül már nem hajlandók részt venni. Rettenthetetlen igazgatónk pedig megnyálazott ujját az égnek emelve megfigyelte, hogy a széljárás, legalábbis egyelőre, kedvezőtlen. Azok az idők már elmúltak, amikor törvényt és nyakat szegve keresztül-kasul, szabadon portyázhattunk Európában és a Közel-Keleten. A titkos börtönök ajtaját bezárták, és ellenségeinket többé nem adhatjuk olyan elvetemültek kezére, akik a gumitömlőt és a marhaösztrökét szívesebben használják fel rendeltetési céljától eltérően. Félretettük a bokszereket, és újra nyakkendő-s úriemberekké váltunk; de talán ennek így is kell lennie.

– Mi a nyakkendő-s úriembereinket inkább lakat alatt tartjuk a Saul király úton, nehogy valami bajuk essék.

Carter némán, leszegett fejjel sétált tovább.

– Régóta készültünk már ilyen jellegű támadásra. FBI-os barátaink teljes hatáskörrel léphetnek fel az ilyesféle forgatókönyvvvel elrabolt emberek kiszabadításában. Mi magunk is gyűjtünk híreket, és szorosan együttműködünk az európai és közel-keleti testvérszervezetekkel. Téged és csapatodat egyfajta fekete foltként tekintenénk kiterjesztett nemzetközi csapatunkban. Te ténylegesen az Ügynökség alvállalkozója lennél. Ez elég példátlan megoldás, de tekintettel múltbeli együttműködésünkre, azt hiszem, kivitelezhető.

– Ehhez a miniszterelnök engedélyét kell kérnem – bizonytalankodott Gabriel –, és természetesen Samronnak is bele kell egyeznie.

– Az irodámból felhívjuk Jeruzsálemet. Ígérem, senki nem hallgat le.

– Ha nem bánod, a nagykövetségünkről telefonálnék inkább.

– Ahogy jólesik! – Carter megállt, és pipáját egy fa törzsének ütögette. – A forrásod nem említette véletlenül, hogy szerinte ki állhat az ügy mögött?

Gabriel válaszolt a kérdésre. Carter bólintott, és újra megtömte a pipáját.

– Mindent tudunk a Szfinxről. Úgy véljük, hogy ő tervelte ki azt a három évvel ezelőtti merényletet a piramisoknál, amelyben tizenhét amerikai turista életét vesztette. Úgy véljük, két kairói diplomatánk lemészárlásáért is ő tehető felelőssé. Az egyikük egyébként CIA-ügynök volt. Ki is tűztek egy csillagot az emlékére az előcsarnok falára. Ha olyan személyekkel kell elbánni, akik letartóztattak vagy megöltek Kardtagokat, a Szfinx biztosan benne van a dologban. Londoni beavatkozásodnak köszönhetően biztos lehetsz benne, hogy a Szfinx beszámolósi listáján a legelőkelőbb helyre léptél elő. Nagyon elővigyázatosnak kell lenned, ha visszatérsz a terepre!

– Feltételezem, az egyiptomiaknak szóltatok a videóról és a követelésekről?

– Úgy éreztük, nincs választásunk – válaszolta Carter. – Megígérték, hogy mindenben a segítségünkre lesznek, de azt is nyilvánvalóvá tették, hogy nagyon rossz ötlet lenne a Kard követeléseit elfogadni. Az egyiptomi külügyminiszter ma titokban Washingtonba utazik, hogy ezt az álláspontot az elnök és a külügyminiszterünk előtt is megerősítse. Egy belügyi, nemzetbiztonsági és hírszerző munkatársakból álló küldöttséggel érkezik. Itteni és londoni különítményeinkhez egyiptomiakat is adunk.

– Véletlenül se említsd előttem a mi kis fekete műveletünket! Az iszlamisták az egyiptomi társadalom minden szintjét behálózták, még a biztonsági szervezeteket is. Biztosak lehetünk benne, hogy a Szfinx jó kapcsolatokkal rendelkezik az SSI-n belül is.

– A te műveleted nem létezik, és rajtam kívül senki sem tud róla. – Carter az órájára pillantott.

– Mennyi időbe telik, míg felkészülsz az amszterdami bevetésre?

– Már van ott egy emberem, aki azonnal hozzáfoghat a célpont megfigyeléséhez.

– Egyetlen ember? Remélem, nagyon jó.

– Bízhatok benne.

– És a csapat többi része?

– Negyvennyolc óra múlva állhat össze.

– Akkor összesen öt napunk marad a határidőig – válaszolta Carter. – Repülj az én gépemmel Tel-Aviv-ba, azzal néhány fontos órát megspórolhatsz. A CIA-tól is szükségünk lesz egy emberre a csapatodba, aki a másik munkacsoporttal koordinálja a tevékenységeket, különben előfordulhat, hogy a terepen átesünk egymáson.

– Nem akarok CIA-tagot látni a csapatomban! Csak utunkban állna. Különben is tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy olyan dolgokat fogunk művelni, amik sértik az amerikai törvényeket. Nem lesz rá időnk, hogy az illető a washingtoni ügyvédjével ötpercenként leálljon konzultálni.

– Sajnos ragaszkodom hozzá.

– Jól van, Adrian. Te csatlakozhatsz.

– Semmi sem tenne boldogabbá, de e pillanatban nem hagyhatom el a Központot. Viszont van egy jelölt a fejemben: egy olyan személy, aki gyakorlott terepen, kemény, mint az acél, legfőképpen pedig a tanítványod.

Gabriel megtorpant.

– Ezt nem mondd komolyan!

– Teljesen komolyan mondom.

– Hol van?

– A Terrorelhárítási Központ szaúdi osztályán.

– Mikor lesz útra kész? – Telefonálok, és már viheted is.

FRANCIAORSZÁG, LE HAVRE PARTJÁNÁL, SZOMBAT 16.49

A francia part fényei végre megtörték a végtelen éjszakai sötétséget a Portsmouthból Le Havre felé tartó komp előtt. A felső fedélzeti étterem egyik ablaka mellett üldögélő férfi az órájára pillantott. Már csak fél óra maradt hátra az ötórás átkelésből. Intett a felszolgálólánynak, és egy kézmozdulattal megrendelte a negyedik üveg Carlsbergjét. A lány menten ott termett az üveggel, és csábító pillantással az asztalra helyezte a sört. A platinaszőke, alsó ajkában köves piercinget viselő lány névtábláján a CHRISTINE felirat állt. A férfi mélyen a szemébe nézett, majd a hitetlenek szokása szerint végigmustrálta, nem hagyva ki a lány mellét sem.

– Van neve is? – kérdezte a pincérnő.

– Thomas – felelte a férfi.

Neve ugyanúgy hamis volt, mint a jogosítványa és a brit útlevele. Egyedül jellegzetes yorkshire-i dialektusa volt eredeti, mivel a férfi Yorkshire-ben született és nevelkedett.

– Lehet, hogy tévedek, Thomas, de van egy rajongója.

– Tényleg? És ki az?

A pincérnő a helyiség másik vége felé pillantott. A szemben lévő ablaknál szűk farmernadrágban és OUI feliratú, kényelmes pulóverben rövid, barna hajú, csillogó fekete szemű, huszoneves lány ücsörgött magában.

– Azóta bámulja magát, mióta elhagytuk Portsmoutht. Le sem veszi magáról a szemét – mondta fontoskodva a felszolgálónő.

– Nem az esetem.

– És ki a maga esete?

A férfinak eszébe jutott, amit instruktora az utolsó eligazításakor vésett a fejébe: *Bármit teszel, ne ücsörögj magadban, mintha terrorista lennél. Csevegj az emberekkel! Rendelj magadnak italt! Ha látsz egy lányt, flörtölj vele!*

– Nekem az olyan lányok tetszenek, akiket Christine-nek hívnak, és a Csatornát átszelő kompon italt szolgálnak föl.

– Ne mondja!

A lány rámosolygott. A férfi forrt a dühtől.

– Mikor tér vissza Angliába?

– Holnap délben.

– Micsoda véletlen! Én ugyanazzal a komppal jövök vissza. Remélem, találkozunk.

– Ígyunk rá!

A pincérnő visszament a bárba, a yorkshire-i férfi pedig a szájához emelte az üveget, de mielőtt belekortyolt, bocsánatért fohászkodott Allahhoz. Az előző napokon is könyörögnie kellett már néhányszor az Úr bocsánatáért. Azóta, hogy tizenéves korában pelyhedzett az álla, most vágta le először a szakállát, sőt a haját is kiszőkítette, hogy még inkább európainak látsszon. Nagy-Britannia út menti kávézóiban disznóból készült virslit evett, és sok olyan nővel beszélgetett, aki nem hord fátylat. Az amerikai nő elrablásában való részvételéért azonban nem kért feloldozást.

A nő apja a keresztes vitézek rezsimjének dolgozott – olyan rendszernek, amely a muzulmánokat az egész világon elnyomja, amely Izraelt támogatja, miközben semmibe veszi a szenvedő palesztin népet, amely egy olyan hitehagyott gazembert pénzelt, mint amilyen Hoszni Mubarak, aki a naponta egyre mélyebb nyomorba süllyedő egyiptomi népen gazdagodott meg. Az amerikai nő hitetlen liba, akit akár piacon is lehetne árulni, és ha a szükség úgy hozná, kegyetlenül le lehetne mészárolni anélkül, hogy tartaniuk kellene Allah

bosszújától, s aki csupán eszköz, amivel lehetővé teszik Abdullá sejk kiszabadítását a keresztesek börtönéből.

A hangosbemondóban recsegő férfihang szólalt meg. A kapitány értesítette az utasokat, hogy nemsokára partot érnek. A férfi megitta a sörét, majd lement a parkoló szintre. Az ezüstsínű LDV Maxus márkájú furgon a középső oszlopban parkolt, hátulról a harmadik sorban. A férfi kinyitotta a hátsó ajtót, és benézett az elsötétített raktérbe, ahol egy yorkshire-i gyártó jelét viselő, finom porcelántárgyakat tartalmazó láda állt. A hivatalos papírokkal ellátott szállítmányt egy strasbourgi elegáns bolt rendelte, amelynek egyiptomi tulajdonosa közeli kapcsolatban áll az Allah Kardja nevű szervezettel. A portsmouthi kompikötőben néhány ládát kinyitattak a brit hatóságok, vélhetően az eltűnt amerikai lány utáni kutatás keretében. De csak a yorkshire-i porcelánokat találták meg.

A férfi becsukta a hátsó ajtót, majd előrement, és beszállt a vezetőülésre. A hallban ücsörgő sötét hajú lány már az anyósülésen várakozott rá, pulóverjére azonban nehéz bőrkabátot húzott.

– Úgy tűnt, hogy azzal a hitetlen libával egészen belemelegedtel a flörtbe – jegyezte meg a lány.

– Legszívesebben megtéptem volna.

– Biztos, hogy emlékezni fog rád! Vagyis mindkettőnkre – helyesbített a lány.

A férfi elmosolyodott. Épp ez volt a céljuk.

Öt perc múlva a komp horgonyt vetett Le Havre kikötőjében. A szőkitett hajú, yorkshire-i dialektusban beszélő férfi lehajtott a kompról, és Rennes irányába indult.

**ANDREWS LÉGI TÁMASZPONT,
SZOMBAT 14.17**

– Tehát, ki ötlötte ki a dolgot? Te vagy Adrian? – kérdezte Sarah Bancroft.

Gabriel ránézett a különgépen vele szemben ülő nőre, akinek vállig érő szőke haja, alabástrombőre és égszínkék szeme megbabonázta. Sarah a koptatott farmerben, kasmírpulóverben és csinos bőrcsizmában elragadóan festett.

– Természetesen Adrian ötlete volt.

– Te pedig nagyon ellenkeztél.

– Igen.

– Végül hogy adtad be a derekad?

– Két választásom volt: vagy egy tahó a Titkosszolgálatról, vagy te- Mondanom sem kell, hogy téged választottalak.

– Jóleső érzés, hogy az emberre szükség van.

– Nekem *nincs* szükségem senkire. Adrian erősködött, hogy valakit be kell vennünk a Szolgálatról is, és te tűntél a legártalmatlanabb választásnak. Végül is mi képeztünk ki. Ismered az embereinket, és tudod, hogyan dolgozunk. Tudod, hogy mi a különbség a *bodel* és a *neviot* között. Beszéled a nyelvünket. – Erre a kijelentésére Gabriel a homlokát ráncolta. – Vagyis majdnem beszéled. Azt hiszem, előnyükre szolgál, hogy nem tudsz héberül, így legalább ki tudunk beszélni a hátad mögött.

– El tudom képzelni, mi mindent hordotok össze rólam!

– Nyugodj meg, csupa bókot, Sarah. Egyikünk sem látott még senkit olyan gyorsan fejlődni, mint téged. Persze mindig is tudtuk, hogy tehetséges vagy, ezért is esett rád a választásunk.

Ténylegesen Adrian Carter választotta ki. *Te megszerzed nekem a festményt, én megszerzem neked a lányt*, állt Carter alkujában. A festmény, amelyet Gabriel megtalált, egy eltűnt Van Gogh-remekmű volt, a *Mar-guerite Gachet a fészülődőasztalnál*, amely a festő halála után egy párizsi ügyvéd magángyűjteményébe került. Carternek is sikerült találnia egy remekművet, egy európai műveltségű, több nyelven beszélő művészettörténészt, a washingtoni Phillips Collection kurátorát. Gabriel pedig arra használta fel a lányt, hogy beférkőzzék a terroristákat pénzelő szaúdi milliárdos, Zizi al-Bakari kíséretébe. A lány élete azóta egészen megváltozott.

– Ha nem tévedek, Gabriel, életemben először hallok tőled elismerést. Az al-Bakari-ügy előkészületei során szinte hozzám sem szóltál. Rábíztál a kiképzőidre meg a csapatod többi tagjára. Vajon miért? – A lány, mivel nem kapott választ, maga felelt a kérdésre. – Lehet, hogy távolságot akartál tartani, különben nem bírtál volna elküldeni Zizi táborába. Ki tudja? Talán túlságosan is ragaszkodtál hozzám.

– Az irántad való érzéseim kizárólag szakmai jellegűek voltak, Sarah.

– Nem is gondoltam másképp. – A lány egy ideig csendben ült, majd újra megszólalt. – Az az igazság, hogy miután befejeztük a műveletet, mindannyian nagyon hiányoztatok nekem. Ti voltatok az első igazi családom. – Kicsit tépelődött, majd hozzátette: – Még *te* is nagyon hiányoztál, Gabriel.

– Majdnem megölettelek.

– Hát, igen. – Sarah lehajtotta a fejét, és összekulcsolta gyűrűtlen ujjait. – De az nem a te hibád volt, hanem az enyém. Gyönyörű művelet volt. Hadd osszak meg veled egy apró titkot! A Szolgálat egyáltalán nem olyan jó, mint a Moszad. A mi műveleteink olyanok, mint a téгла meg a habarcs. A tieitek pedig... – Kissé habozott, hogy megtalálja a megfelelő szót. – A tieitek pedig művésziek. Éppen olyanok, mint a nagyapád festményei.

– A nagyapám német expresszionista volt. Néhány képe, mondjuk, eléggé kaotikus és erőszakos – válaszolta Gabriel.

– Éppen úgy, mint a műveleteitek.

Sarah hátradőlt az ülésen, és a lábát csizmástól fölrakta Gabriel karfájára. Gabriel agyán átsuhant egy kép: egy svájci alpokbeli kunyhóban Sarah fekete fátyolba burkolva, leláncolva fekszik egy kőpadon.

– Most megint ugyanúgy nézel rám.

– Hogyan?

– Ahogyan akkor, amikor a Van Goghot eladtuk Zizinek. Ugyanúgy néztél rám, mint a Marguerite Gachet-ra. Méricskélisz. Kopásokat és lepattogzásokat keresel. Azon töprengsz, hogy életre lehet-e még kelteni a vásznat, vagy restaurálhatatlan.

– És mi a válasz?

– A vászon jó állapotban van, Gabriel. Egyáltalán nem kell rajta dolgozni. Tulajdonképpen már így is ki lehetne akasztani.

– Elmúltak a rémálmaid? Nem jársz már a szolgálati pszichológushoz?

– Ez azért túlzás. – A lány ismét lehajtotta a fejét, és elkomorult a tekintete. – Langleyben senki sem tudja nálam jobban, hogy Elizabeth Halton min megy most keresztül. Lehet, hogy Adrian éppen ezért választott engem erre a feladatra. Korábban műveleti parancsnokként szolgált, tudja, hogyan és mikor kell a megfelelő gombokat megnyomni.

– Én is észrevettem.

Miközben a Gulfstream emelkedni kezdett a futópályáról, Sarah fölnézett Gabrielre.

– És most hová megyünk?

– Először egy rövid csoportmegbeszélést tartunk Tel-Avivban, aztán elmegyünk Amszterdamba, és váltunk néhány szót azzal az emberrel, aki Elizabeth Halton nyomára tud minket vezetni.

– Ismerhetem?

– Valószínűleg nem.

– Mesélj nekem róla!

Gabriel megvárta, míg a repülőgép fölszáll, aztán beszámolt mindenről.

A következő nap még épp csak felvirradt, mire megérkeztek a Saul király útra. Gabriel egy percre beugrott a Művelet irodájába, hogy fölvegye Eli Lavon első megfigyelői felvételeit, és elolvassa az amszterdami beszámolókat, majd egy föld alatti folyosón a 456C jelű ajtóhoz vezette Sarah-t.

A helyiséget éveken át csak kiszuperált számítógépek, ócska irodabútorok tárolására és az éjszakai műszak szerelmi légyottjaira használták. Mostanra viszont már az egész Saul király út tiszteletben tartotta és kerülte a Gabriel búvóhelyének kinevezett helyiséget. Az ajtón egy elsárgult papíron Gabriel gyönyörű kézírásával a következő héber felirat állt: NYUGAT-EURÓPAI TERRORFENYEGETETTSÉGET VIZSGÁLÓ IDŐSZAKI BIZOTTSÁG. A felirat már két viharos műveletben is jó szolgálatot tett neki. Gabriel úgy határozott, hogy egyelőre még kinn hagyja a cetlit.

Kinyitotta a számszárat, fölkapcsolta a neonlámpákat, és belépett a helyiségbe. Minden ugyanúgy állt, ahogyan egy évvel ezelőtt otthagyta. Az egyik falat megfigyelői felvételek borították, a másikon a globális üzleti hatalom diagramja függött, a harmadikra pedig impresszionista képek reprintjeit ragasztotta. Gabriel iskolatáblája elhagyatottan állt a sarokban. Egyetlen nevet írtak rá krétával: SARAH BANCROFT. Sarah óvatosan követte Gabrielt. Olyan érzés fogta el, mintha egy elfelejtett gyermekkori szobába lépne be újból. Alaposan megnézte a falon függő fényképeket: Zizi al-Bakari elkényeztetett lányával, Nadiával az oldalán; Abdul és Abdul, az Amerikában tanult ügyvédek; Herr Wehrli, Zizi svájci bankára; Jean-Michel, Zizi személyi edzője és Sarah legfőbb kínzója. Hátrafordult, és Gabrielre nézett.

– Mindent itt terveztél?

Gabriel lassan bólintott. Sarah hitetlenkedve nézett körül a szobában.

– Valahogy egész másra számítottam. – A lány hangja megcsuklott, majd hozzátette: – Valami komolyabbra.

– Sarah! Ez nem Langley, hanem a Cég. Mi itt szeretünk régimódi módszerekkel dolgozni.

– Ez látszik – válaszolta Sarah, és az iskolatáblára nézett. – Általános iskolás korom óta nem láttam ilyet.

Gabriel elmosolyodott, majd egyenként leszedegette a falról az al-Bakari-művelet maradványait. A szobába eközben szép lassan beszivárogtak a csoporttagok is. Nem volt szükség bemutatásra, hiszen Sarah mindannyiukat jól ismerte és csodálta. Elsőként Josszi érkezett meg, a magas, kopaszodó entellektüel a kutatócsoportból, aki Oxfordban tanult klasszika-filológiát, s még mindig erős brit akcentussal beszélt héberül. Őt Dina Szarid követte, aki két lábon járó terrorizmusenciklopédia volt; a történelmi részleg tagjaként fejből tudta az Izrael ellen elkövetett valamennyi erőszakos esemény helyét, idejét, áldozatainak számát. Jákov, a sabaki Arab Ügyek Részleg harcedzett műveleti parancsnoka tíz perc múlva lépett be. Őt Rimona követte, a hadsereg őrnagya, aki az izraeli katonai hírszerzés, az AMAN elemzője volt. Oded, a réveteg, mindenes kém, akinek az emberrablás volt a specialitása, pontban nyolckor lépett be, és reggelit vitt mindannyiuk számára. Őt negyedóra múlva a törékeny testű műszaki guru, Mordeháj követte, akinek olyan gyűrött volt a képe, mintha egész éjszaka le se hunyta volna a szemét. Utolsóként az orosz származású, szürke szemű mesterlövész, Mihail lépett be. Mihail egymaga irtotta ki a Hamász és a palesztinai Iszlám Dzsihád hálózatának a felét. Az, hogy Sarah még életben van, Mihail rendkívüli célzó képességének köszönhető. Sarah megpusztilta a férfit, majd Gabriel a bejárat falához lépett, és felszögelte a hírtáblára Lavon megfigyelési felvételeit.

– Most, hogy mindannyian összegyűltünk, ideje, hogy munkához lássunk! Ez az az ember, aki elvezet minket Elizabeth Haltonhoz. Emberünk alapító tagja az Allah Kardjának, jelenleg Amszterdamban él. Először eltüntetjük, majd minden információt kifacsarunk belőle. Gyorsan kell dolgoznunk, és nem hibázhatunk.

A Cég nagyon büszkén emlegette, hogy válsághelyzetben milyen jól tud improvizálni, de még ez a dicsőített Cég is háborgott Gabriel követelése miatt. Gabriel vesszőparipája a védett szálláshelyek fenntartása volt, és örökösen hadakozott az Ellátási Osztállyal, a Moszad ingatlanvásárlásért és – fenntartásért felelős részlegével. Az olyan nagyvárosokkal szemben, mint Párizs, London vagy Róma, ahol a Cég tucatjával tartotta fenn a védett lakásokat, Amszterdamban nem volt egyetlenegy ilyen hely sem. Ez azt jelentette, hogy valamit azon nyomban, ráadásul az ingatlanpiacon kellett beszerezniük, amit a végtelenül körültekintő Ellátás egyáltalán nem szeretett. Tíz órára azonban mégis kivettek hat hónapra egy kétszobás lakást a Herengracht csatorna mellett, tizenegyre pedig védetté tettek egy *Heleen* nevű luxuslakóhajót a Prinsengracht-on. Most már csak a kihallgatásokhoz kellett helyet találni. Gabrielnek szüksége volt egy olyan nagy és kieső helyen fekvő ingatlanra is, ahová egész csapata feltűnés nélkül be tudott jutni. Már ki is ötlötte, hogy hol legyen a ház. Oldenburg külterületén állt egy ócska udvarház, amelyet annak idején még az Isten Haragja műveletben használtak, s amit végül sikerült az Ellátástól megkaparintania.

Miután az Ellátás beadta a derekát, a többi már ment, mint a karikacsapás. Délre a Szállítás egy sor lenyomozhatatlan bérautóval állt elő, a Személyazonossági Részleg pedig egy órára annyi útlevelet kapart össze, hogy mindannyian európai állampolgárként utazhattak. A Pénzügy visszautasította Gabriel kérését, hogy egy aktatáskát töltsenek meg aprópénzzel, de fél kettőkor Gabriel valóságos fegyveres rablási jelenetet rendezett, és tíz perc múlva egy szép aktatáskával távozott, benne ötvenezer dollárral és ötvenezer euróval, használt bankjegyekben.

Kora délutánra a csoport első tagjai csendben kiszivárogtak a Saul király útról, és elindultak a Ben Gurion repülőtér felé. Oded, Mordeháj és Rimona fél négykor indult el, és a brüsszeli

gépre szálltak fel. Josszi, Jákov és Dina egy órával később a Lufthansa gépével elrepült Frankfurtba. Gabriel és Sarah indult legutoljára, s röviddel este nyolc után helyet foglaltak az El Al párizsi járatának első osztályán. Míg a többi utas beszállt a gépbe, Gabriel gyorsan hazatelefonált Chiarának, és jelentette, hogy az országban volt, de már indul is tovább. Chiara nem kérdezte meg, hova megy; nem is kellett tudnia.

KAIRÓ, IMBABA, VASÁRNAP 08.23

Imbaba, a kairói nyomornegyed a világ legnyomorúságosabb helyeinek egyike. A Nílus partján, a Zamálek nevű városrésszel szemben fekszik. Imbaba olyan zsúfolt, hogy roskadozó bérházai gyakran összeomlanak a lakók súlya alatt. A sáros, névtelen utcákon örök homály uralkodik, és a nyitott csatornában szabadon csurog a szennyvíz. Itt-ott összegyűlik a szeméthegek körül. Éjszaka a falkába verődött kóbor kutyák veszik át a hatalmat. Az imbabai gyerekek rongyokban járnak, pocsolyából isznak és állandó rettegésben élnek, hogy a patkányok elevenen felfalják őket. Alig van folyóvizük, áramuk csak időszakosan, reményük pedig annál is kevesebb. Csak az iszlám marad nekik, a radikális iszlám, ahogyan zöld festékszóróval föl is festették az omladozó házak falaira: *AZ ISZLÁM A VÁLASZ... EGYEDÜL A KARD MENTHET MEG BENNÜNKET...*

Imbabában a hangulat aznap reggel a szokásosnál is feszültebb volt. Felfegyverzett rendőrök kutatták át a sikátorokat, és civilbe öltözött SSI-tagok fürkészték a környéket, a kávéházakba és a falafelesbódékba is bekémlelve. Husszein Mandali, az imbabai iskola negyedik osztályának tanítója már sok ilyen akciónak volt szemtanúja. A biztonsági erők bevetésre készülődtek. Minden férfit, aki szakállt meg *galabiját* viselt, és minden *nikábot* hordó nőt letartóztattak és beszállítottak a Skorpióba, a kairói börtönkomplexum iszla-mistáknak fenntartott rettegett szárnyába. Aki egyszer bekerült, akármilyen nemű volt, néhány percet biztosan eltöltött a kínpadon. A Fáraó titkosrendőrsége nemigen foglalkozott a törvénnyel vagy a bizonyítással. Feladata egy volt: félelmet kelteni, és ezt kegyetlen szakértelemmel gyakorolta is.

Husszein Mandali nem viselt szakállt, de *galabijában* járt, mert kevéske fizetéséből ezt a ruhadarabot engedhette meg magának. Egyiptom oktatási rendszere, mint szinte minden egyéb az országban, bomlásnak indult. A tanárok szinte semmit nem kerestek, a tanulók pedig keveset tanultak. Az ország huszonötezer állami iskolája sok év óta az iszlámisták ellenőrzése alatt állt. Ennek következtében ezek az intézmények egyszerű gyárakká silányodtak, amelyek évenként ezerszám okádják magukból az olyan fiatalokat – nőket, férfiakat egyaránt –, akik elszántan küzdenek a rendszer megdöntéséért és az azt támogató Nyugat elpusztításáért. Husszein Mandali maga is jól ismerte a jelenséget. Tanítványainak naponta tartott előadásokat a dzsihád és a mártíromság jutalmáról, s tömte a fejükbe, hogy szent hivatásuk az amerikaiak meg zsidók irtása és az általuk irányított, Hoszni Mubarak vezette bábkormány megdöntése. Az imbabai gyerekek saját akaratukból álltak be a szélsőségesek közé, hiszen az őket körülvevő nyomorból jól látták, hogy a Fáraót nem érdekli nehéz helyzetük.

Egy csoport rendőr örködött az utca végében. Gyanakodva méricskéltek Mandalit, aki szó nélkül elsomfordált mellettük, és elindult a Nílus nyugati partján húzódó zajos főút felé. Két perccel később balra fordult, és a hídon Zamálek felé indult. Mennyire más itt! – gondolta. Zamálek a kivételezettek szigete volt a nyomor óceánján, olyan hely, ahol az egyiptomi lakosság nagy része még egy csésze kávé vagy süteményt sem tudott magának venni. Zamálek nemsokára saját magán érzi majd az elnyomott muzulmánok haragját! És nemcsak Zamálek, hanem az egész világ! – tűnődött Mandali.

A szigeten a Július 26. úton ment tovább, majd egy ideig a Gezira Sportklubtól északra fekvő csendes utcákon barangolt, hogy megbizonyosodjék róla, nem követik-e. Egy fél órával azután, hogy elhagyta Imbabát, megérkezett a luxusbérházhoz, amelyet magassága után Ramszesz-toronynak neveztek. A bejáratnál álló magas, szudáni portás az Allah Kardja tagja volt. Bevezette Mandalit a márvány előcsarnokba, és azt tanácsolta, hogy használja a hátsó lépcsőházat, nehogy az elegáns liftben a lakók szegény embert lássanak. Mandali erősen zihált, mire a 2408-as számú lakás ajtaján az egyezményes módon kopogtatni kezdett: kettő kopogás, szünet, majd három kopogás.

Az ajtót hamarosan egyszerű, szürke *galabijába* öltözött férfi nyitotta ki. Betessékelte Mandalit az előszobába, majd bevezette a pompázatos, Nílusra nyíló nappaliba. A szobában fehér *galabijába* öltözött ősz szakállú öregember ült törökülésben a szőnyegen. Husszeín Mandali megcsókolta aszott arcát, és leült vele szemben.

– Mi újság az utcákon? – kérdezte Tajjib Abdul-Razzak sejk.

– Mubarak emberei körülvették Imbabát, és átfésülik az egész kerületet. Az ország más részeiben is erős a rendőri és katonai nyomás. Fajjúm, Minia, Aszjut és Luxor kemény támadásokat szenvedett el. Robbanásig feszült a helyzet; csak egy szikra, és minden lángra gyúl.

A sejk, aki ujjai közt morzsolgatta az olvasóját, ránézett.

– Hozd ide a magnót, és kapsz tőlem egy szikrát.

A férfi a sejk lábához helyezte a magnetofont, és megnyomta a felvevőgombot. Egy óra múlva Husszeín Mandali újra Imbaba utcáit taposta, ez alkalommal azonban egy kazettával a zoknijában. Mire leszáll az este, a prédikáció eljut a sűrűn látogatott mecsetekbe és földalatti dzsihádisták sejtékhez. Azután már minden Allah kezében lesz. Husszeín Mandali csak egy dologban volt bizonyos: Imbaba nyitott csatornáit hamarosan a Fáraó katonáinak piros vére fogja színezni.

AMSZTERDAM, HÉTFŐ 9.30

A *Heleen* zömök, dobozforma, csokoládébarnára festett és piros díszítésekkel ellátott hajó volt. A peremét virágládákkal rakták végig, és tatjánál egy farmotoros csónak hintázott a vízen. Belsejét nemrégiben újították föl. A kicsi, de jól felszerelt konyhában minden eszköz rozsdamentes acélból készült, a nappalit pedig skandináv stílusú bútorral rendezték be. A három modern, ízléstelen kép lekerült a falról; helyettük Amszterdam térképét, valamint egy középkorú muzulmán férfi számtalan fotóját függesztették a falra. A védett kommunikációs csatornával felszerelt laptop az üvegasztalra került, előtte töpörödött alak ücsörgött, aki úgy festett, mint aki minden ruhadarabját egyszerre viseli. Gabriel könyörgött, hogy nyomja már el a cigarettáját, mert majd szétmegy a feje az egész éjen át tartó vezetéstől.

– Ha Ibrahim Faváz terrorista, akkor egyáltalán nem úgy viselkedik, mintha az volna – jegyezte meg Eli Lavon. – Semmi olyasmit nem művel, ami a megfigyelőitől való megszabadulást célozná, mozgása pedig kiszámítható.

Gabriel fölnézett a falon függő Amszterdam-térképre, amelyen Ibrahim mozgását piros vonalakkal jelölték. Ez az August Allebépleinen levő lakásától a nyugat-amszterdami Muzulmán Közösségi Házhoz, majd a Ten Kate piac felé vezetett, onnan pedig az al-Hidzsra mecsethez. Az érkezési és távozási időket Lavon pontosan feljegyezte, és fényképekkel illusztrálta.

– De vajon hol kaphatjuk el? – kérdezte Gabriel.

Lavon fölállt, és odalépett a térképhez.

– Szerény tapasztalataim alapján egyetlen hely van, ami megfelelő lehet. Ez itt! – bökött oda rövid mutatóujjával a helyre kétszer is. – A Jan Hazenstraat végén. Az esti ima befejeztével arra megy hazafelé a mecsetből. Amszterdami mértékkel mérve elég csendes hely, és ha sikerül kikapcsolnunk az utcai világítást, nem fog észrevenni bennünket. – Még fordult, és Gabrielre nézett. – Mikorra tervezed az akciót?

A válasz a konyhából érkezett, ahol Sarah kávéfőzött.

– Ma este. Nincs más választásunk, mint ma este elfognunk, hogy elkezdjük a kihallgatást.

– *Ma este?! –* Lavon hitetlenkedő mosollyal nézett Gabrielre. – Egy évvel ezelőtt még arra tanítottam ezt a kislányt, hogyan kell az utcán profin járni, most pedig ő mondja nekem, hogy egy sűrűn lakott európai nagyvárosban raboljak el egy férfit, pedig még alig negyvennyolc órája tartom megfigyelés alatt!

– Sajnálatos módon a kislánynak igaza van. Meg kell tennünk még ma este, Eli, hogy aztán nekiláthassunk a dolgunknak.

Lavon helyet foglalt, és összefonta maga előtt a karját.

– Emlékszel még, hogy Rómában milyen sokáig figyeltem Zwaitert, mielőtt egyáltalán arról kezdtünk beszélni, hogy milyen módon öljük meg? Három hétig! Pedig az csak orgyilkosság volt, nem is emberrablás! Te is tudod nagyon jól, hogy Samron mit mond az emberrablási műveletekről!

– Igen: sokkal könnyebb egy halottat az út szélén hagyni, mint egy élő autóbá tuszkolni. – Gabriel elmosolyodott. – Samron *tényleg* sajátos retorikai képességgel rendelkezik!

Sarah behozta a kávéskannát, és leült Gabriel mellé. Lavon cigarettára gyújtott, és idegesen egy füstgomolyagot fújt a plafon felé.

– Az amszterdami sejt londoni támadása miatt a rendőrség riadókészültségben van. Legalább egy hétig még figyelünk kell Ibrahimot. Terveznünk kell egy elsődleges, egy másodlagos és egy harmadlagos menekülő útvonalat. Az elfogási zónát huszonnégy órás megfigyelés alá kell vennünk, hogy megbizonyosodjunk róla, semmi meglepetés nem érhet bennünket az akció napján. Kihagytam valamit?

- A tesztelést. Legalább három tesztet végre kell hajtánunk. És egy tökéletes világban természetesen ezt mind végre is hajtánánk, de a valóságban Elizabeth Haltonnak már csak öt napja van hátra. Mindent előkészítünk, amit csak lehet, de ma este kapjuk el!
- És mindannyian buzgón imádkozunk Istenhez, hogy ne kerüljünk börtönbe, mert az vár ránk, ha hibázunk. – Lavon csüggedten az órájára nézett. – Sétáljunk el az Oud Westbe. Ki tudja? Lehet, hogy jó darabig ez lesz az utolsó alkalmunk.

A nyüzsgő szabadtéri piac, amely a Ten Kate Straaton, többsaroknyi hosszúságban húzódott, hűen tükrözte Amsterdam Oud West városrészének megváltozott népességét. Datolyát, lencsét árultak, olajbogyóval és csicseriborsóval megtöltött zsákok sorakoztak egymás mellett, svarmát és falafelt árultak a standokon, és három különböző hentes is működött. Gabriel rövid időre megállt egy cipősbódénál, és azokat a hamisított amerikai sportcipőket nézegette, amelyek a fiatalok, de még a nyugat-amsterdam keménylegények szemében is státusszimbólumnak számítottak. Sarah az utca másik oldalán elmélyülten vizsgálgatott egy Che Guevara képével ellátott vászontarisznyát, Lavon pedig érdeklődve méricskelt egy kapucnis pólót, amelyen ez a felirat állt: SZABAD PALESZTINÁT!

Lavon Gabrielre pillantott, s csaknem észrevehetetlen biccentéssel jelezte, hogy nem vett észre megfigyelőket. Ezt követően hármasan indultak el a piac másik vége felé. Annál a standnál, ahol délutánonként Ibrahim Faváz dolgozott, most egy idős, fehér *dzsellába*-ba öltözött marokkói férfi árusított. Sarah megállt, hogy megnézzen egy elektromos teafőzőt, Gabriel és Lavon pedig tovább sétált a piac végéhez. Az utca másik oldalán egy háború után emelt, szürke épület adott otthont az al-Hidzsra mecsetnek. Az épület előtti járdán az egyenruhás rendőrök figyelő tekintetétől kísérvé két szakállas ember beszélgetett. Húsz méterrel odébb egy sötétített ablakú furgon állt.

– Már negyvennyolc órája nem mozdult el onnan – mondta Lavon.

– Holland biztonságiak?

Lavon bólintott.

– Szerintem az utca másik oldalán is van egy megfigyelőpontjuk.

Gabriel visszafordult a konyhafelszereléseket árusító bódé felé, és intett Sarah-nak, hogy csatlakozzon hozzájuk. Mindhárman balra fordultak, és végigsétáltak a Jan Hazenstraaton. A csendes utcácskában teljesen eltérő stílusban épült, apró bérházak sorakoztak egymás mellett zsebkendőnyi előkertekkel. Az utca másik végében a csatornára néző kicsiny park feküdt néhány paddal, egy hintával és két rugós hintalóval. Gabriel a sarkon balra fordult, és körbejártatta tekintetét: csak lakóházak, se egy üzlet, se egy kávéház, amely nyitva lehetne még sötétedés után is.

– Ma este hat harminchétkor kezdődik az esti ima – szólalt meg Lavon. – Ami azt jelenti, hogy Ibrahim úgy hét órakor halad át ezen a ponton. Ha befordul a sarkon, senki nem láthatja sem a furgonból, sem a megfigyelőpontról. Csak arra kell vigyáznunk, hogy ne csapjunk zajt, amikor elkapjuk. Javaslom, hogy a menekülő járművet hagyjuk ezen a sarkon, ahol a holland ügynökök nem láthatják. Most már csak azt kell kitalálnunk, mivel lassíthatjuk le Ibrahim lépteit annyi időre, hogy simán elkaphassuk.

Gabriel felidézte azt az éjszakát, amikor együtt sétáltak az Amstel folyó partján, és hirtelen beugrott neki egy kép: amikor két egymásba karoló férfi ment el mellettük, Ibrahim Faváz undorodva elfordította a tekintetét.

– Nem állhatja a homoszexuálisokat – szólalt meg Gabriel.

– Kevés muzulmán szereti őket – válaszolta Lavon. – Mit tervezel?

Gabriel elmondta, mire Lavon elnevette magát.

– És mégis kiknek szánod ezt a nemes feladatot?

– Mihailnak és Jákovnak – válaszolta gondolkodás nélkül.

– Tökéletes. De te mondod meg nekik! Azok a fiúk idegesítenek engem – válaszolta Eli Lavon.

FEHÉR HÁZ, HÉTFŐ 12.45

Nicholas Scanlonnak percnyi kétsége sem volt afelől, hogy ki rohamozta meg az ajtaját két, robajyszerű kopogással. A Fehér Ház sajtótitkára tíz másodpercig még szándékosan a munkájába mélyedt. Melissa Stewart, az NBC fehér házi tudósítója harciasan összefont karral, az ajtófélfának dőlve várakozott. Frissen festett haja a kertben készített felvétel során teljesen összeborzolódtott.

– Mi jár a fejében, Melissa?

– Beszélnünk kell.

– Már megint kifogyott a női mosdóban a papír?

Stewart belépett az irodába, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Kérem, fáradjon be, Melissa! – invitálta a nőt gúnyosan Scanlon. – Foglaljon helyet!

– Nagyon szeretnék, de sietős a dolgom.

– Mit tehetek önért?

– Erősítsen meg egy hírt!

Scanlon az iratait rendezgette, hogy húzza még egy kicsit az időt.

– Milyen hírt, Melissa?

– Tudom, hogy ki tartja fogságban Elizabeth Haltont.

– Kérem, mondja el, Melissa! Mindannyian tudni szeretnénk.

– Az Allah Kardja nevű szervezet. Néhány nappal ezelőtt egy dél-angliai kisvárosban DVD-felvételt hagytak Elizabethről. Abdullá sejk kiszabadítását követelik, és azzal fenyegetőznek, hogy ha péntek estig nem indítjuk útnak a sejket Egyiptomba, akkor megölik az elnök keresztlányát.

– Honnan származnak az értesülései?

– Ez nem hangzott tagadásnak.

– Kérem, válaszoljon a kérdésekre!

– Csak nem gondolja komolyan, hogy kiadom a forrásomat?

– Legalább azt ossza meg velem, hogy milyen jellegű a forrása!

– Rendőrségi. De ennél többet nem mondhatok.

Scanlon megfordult a székében, és a golyóálló ablaküvegen kinézett a kertre. *A rohadékok kiszivárogtatták!...* Az is csodaszámba ment, hogy eddig titokban tudták tartani az ügyet. Csak fél éve hagyta ott jól menő szövivői és érdek-képviselési állását, hogy az elnök mellett dolgozhasson, de ennyi idő alatt is számtalanszor megbizonyosodott róla, hogy Washingtonban előszeretettel szivárogtatnak ki minden államügyet. Azt is tapasztalta, hogy minél rosszabb egy hír, annál gyorsabban kap szárnyra. Eltűnődött, vajon mi indíthatott egy rendőrtisztet arra, hogy egy ilyen, meglehetősen kényes ügyet elfecseljen egy riporternek. Visszapörgött a székével Melissa Stewart felé, és mélyen a nő nagy, kék szemébe nézett. *Hát persze!* – gondolta magában.

– Még mindig együtt van azzal az FBI-os pasassal?

– Kerülje a magánéletemet, Nick!

– Adok én magának egy jó tanácsot, amit remélem, úgy fog értelmezni, ahogyan mondom. Ez nem olyan ügy, amiből magának kellene először hírt csinálnia!

– Ez sem hangzik meggyőző tagadásnak.

– Gondolom, el tudja képzelni, hogy néhány nagyon kényes műveletet hajtunk most végre világszerte: olyan műveleteket, amelyek sikerét kockáztathatja, ha ez a hír azelőtt kitudódik, hogy befejeznénk őket.

– Sajnálom, Nick, de ez túl nagy bomba ahhoz, hogy ücsörögjek rajta. Ha igaz a hír, le fogom közölni. Az amerikaiaknak joguk van megtudni, hogy ki tartja fogva Halton nagykövet lányát.

– Még olyan áron is, hogy ez a nagykövet lányának életébe kerül?

- Sokszor süllyedt már mélyre, de most került a legmélyebbre.
- Még ennél is mélyebbre tudok süllyedni, Melissa! Tagadni fogom az állítását, és a nyilvánosság előtt leplezem le.
- A nő sarkon fordult, és a kilincs után nyúlt.
- Várjon! Talán sikerül megegyeznünk – kiáltotta utána hirtelen Scanlon, immár sokkal engedékenyebb hangnemben.
- Mire gondol?
- Mennyi időt ad?
- Tíz percet.
- Legyen húsz! – próbált a férfi alkudozni.
- Tizenöt.
- Scanlon egyetértően bólintott. Stewart ránézett az órájára.
- Ha tizenöt kibaszott perc múlva nem csörög a telefonom, kivonulok a kertbe, és világá kűrtölöm, hogy ki tartja fogva Elizabeth Haltont.
- Az elnök épp az íróasztalánál ült, amikor három perccel később Nicholas Scanlon az elnöki főtanácsadó, William Burns, és a nemzetbiztonsági főtanácsadó, Cyrus Mansfield kíséretében belépett az Ovális Irodába.
- Mitől ilyen gondterheltek, uraim? – kérdezte az elnök.
- Kiszivárgott valami, elnök úr. Az NBC tudja, hogy ki tartja fogva Elizabeth Haltont – felelte Scanlon.
- Az elnök zavarában lehunyta a szemét. Már több mint egy hete kötélházi volt, hogy a nyilvánosság előtt kimutassa, mennyire szívén viseli keresztlány sorsát, s közben a terroristák számára is egyértelművé tegye, hogy a világ legnagyobb hatalmú emberét nem sikerült meghátrálásra kényszeríteniük. Csak a legközelebbi munkatársai érzékelték, hogy Elizabeth elrablása milyen testi-lelki válságot idézett elő az elnökben.
- Mit javasol, Nick?
- Szarvánál ragadjuk meg a bikát, uram! Azt hiszem, az országnak és a világnak is egyaránt jobb lenne, ha az ön szájából, és nem Melissa Stewartéből hangozna el a hír.
- Mennyi időnk van még?
- Scanlon az órájára nézett:
- Pontosan kilenc perc, uram.
- Az elnök a sajtófőnökre, majd nemzetbiztonsági tanácsadójára nézett.
- Tudnom kell, hogy ha a nyilvánosság elé lépek, azzal nem veszélyeztetek-e valamilyen kényes műveletet. Azonnal tárcsázza a CIA igazgatóját és a külügyminisztert!
- Igen, uram.
- Az elnök ismét Scanlonra nézett.
- Ha egyiküknek sincs ellenvetése, hol tartsam meg a sajtótájékoztatót?
- Szerintem a sajtótájékoztató terem megfelelő lesz.
- De ne legyenek kérdések!
- Ezt tisztázom előtte a riporterekkel.
- Hogyan fogja kezelni Melissa Stewartot?
- Valami komolyat kell ígérnünk neki – válaszolta Scanlon.
- Nem lenne elég, ha egyszerűen a tisztességére és hazafias érzéseire apellálnánk?
- Elnök úr! Melissa Stewartról van szó. Még abban is erősen kételkedem, hogy szíve lenne, nemhogy hazafias érzései!
- Az elnök mélyet sóhajtott.
- Mondja meg neki, ha ennek az egésznek vége, exkluzív interjút adok az NBC-nek. Ennyivel biztosan beéri.
- Ez némi bonyodalmat okozhat a sajtószobában.
- Attól tartok, hogy ez az ön problémája, Nick, nem az enyém.

- Kívánja, hogy megírjam a nyilatkozat vázlatát, uram?
- Az elnök megrázta a fejét.
- Ezt magam is el tudom intézni.
- Melissa Stewart már a kabátját húzta, amikor megcsörrent a telefonja.
- Maga aztán tud időzíteni!
- Sajnálom, Melissa! Egy pillanatra megfeledkeztem róla, hogy maga a világ közepe.
- Egy nagyon fontos, élő felvételre kell indulnom, Nick.
- Törölje!
- Mit ajánl cserébe?
- Az elnök húsz perc múlva nyilatkozatban teszi közzé, hogy Elizabeth Haltont az Allah Kardja nevű terrorista szervezet ejtette túsul, és Abdullá sejk szabadon bocsátását követelik érte cserébe. Az elnök nyilatkozata előtt hírül adhatja az NBC-nek, hogy tudomására jutott, Elizabeth Haltont egyiptomi aktivisták tartják fogva, és hogy erről az elnök fog bővebb részleteket közölni. Ha hajlandó követni a forgatókönyvet, az ügy végeztével a maga hírcsatornája kapja meg az első exkluzív elnöki interjút. Ha nem, fehér házi mandátumom hátralevő részében nagyon meg fogom keseríteni az életét. Megállapodtunk?
- Azt hiszem, igen.
- Tíz perc múlva találkozunk a sajtótájékoztató teremben. És ne próbáljon meg átverni, Melissa, mert résen leszek!

Az Egyesült Államok elnöke keleti parti idő szerint pontban 13 óra 30-kor lépett a Fehér Ház sajtótájékoztató termének pódiumára, ahonnan az egész világ tudomására hozta, hogy keresztlányát az Allah Kardja nevű egyiptomi terrorista csoport ejtette túsul. Szabadon bocsátásáért cserébe a terroristák azt követelik, hogy az Egyesült Államok helyezze szabadlábra Abdullá Abdul-Razzak sejkét. Az elnök határozottan kijelentette, hogy nem tesz eleget a terroristák követeléseinek. Ugyanakkor arra figyelmeztette az Allah Kardja szervezetet és támogatóit, hogy a törvény előtt kell felelniük tetteikért. Végül köszönetet mondott az amerikai népnek imáikért és támogatásukért.

13 óra 32 perckor az elnök lelépett a pódiumról, és sajtótitkárát, Nicholas Scanlont magára hagyta a döbönt újságírók gyülekezetével. Adrian Carter távirányítójával elnémította a tévét, és az ajtaja felé nézett, ahol Shepard Cantwell, a hírszerzés helyettes igazgatója állt ingujjban.

– Milyenek találtad? – kérdezte Cantwell.

Carter, mielőtt válaszolt, elgondolkodott. Shepard Cantwell általában csak akkor tett fel másoknak kérdéseket, ha a saját véleményét akarta előadni. Ez nála szakmai ártalom volt, mert az Elemzési Osztályon dolgozott.

– Szerintem a körülményekhez képest jól szerepelt. Kinyilvánította a Kardnak, hogy nem tarthatnak sakkban bennünket, és nem tárgyalunk velük.

– Azt gondolod, hogy a Kard tényleg tárgyalni akar? Én egyáltalán nem vagyok róla meggyőződve. – Ezzel Cantwell belépett Carter irodájába, és kényelmesen elhelyezkedett egy széken. – Elemzőink átvizsgálták Tajjib Abdul-Razzak sejk minden egyes írásos és szóbeli nyilatkozatát: prédikációkat, fatvákat, interjúkat, mindent, ami a birtokunkba jutott róla. Néhány évvel ezelőtt valahol Egyiptomban, rendkívül szigorú titoktartás közepette interjút adott egy londoni arab nyelvű újságnak. Az interjú során megkérdezték tőle, hogy szerinte az iszlamisták vajon milyen módon fognak Egyiptomban hatalomra kerülni: a választásokon, puccs által vagy népfelkelés révén. A sejk nagyon egyértelmű választ adott. Kifejtette, hogy az iszlamisták hatalomra kerülésének *egyetlen* módja Egyiptomban az, ha a tömegeket arra bátorítják, lázadjanak fel elnyomóik ellen. Ezt véghezvihatik demonstrációk, zendülések és utcai harcok formájában, az egész Egyiptomot megrázó *intifádakén*.

– Mire akarsz kilyukadni, Shep?

– Tajjib sejk vallási fanatikus és tömeggyilkos, aki ráadásul nagyon ravasz és okos ember. Erre bizonyítékul szolgál az a tény, hogy ennyi év után még mindig életben van. Pontosan tudta, hogy a fogolycserével kapcsolatban soha nem fogjuk teljesíteni a követeléseit. De talán nem is akarja, hogy a testvére kiszabaduljon. Amit igazából akar, az egy felkelés.

– És a velünk való összeütközés jó indokot szolgáltat neki a felkelés kirobbantására?

– E pillanatban az egyiptomi biztonsági szervek minden követ megmozgatnak, hogy a hitetlen amerikaiaknak segítsenek megtalálni egy milliárdos nagykövet lányát. Gondolj bele, hogy egy iszonyatos nyomorban élő egyiptomi iszlamista szemében, akinek legalább egy férfi rokona sohasem tért vissza Mubarak kínzókamráiból, milyen dolog ez? És ezekbe a kínzókamrákba most is, mialatt beszélgetünk, egyfolytában szállítják be az embereket, csak azért, hogy a kormány megtaláljon egy amerikai nőt.

– Mennyire rossz most a helyzet Egyiptomban?

– A kairói részlegünk beszámolóí szerint rendkívül rossz. Valójában emberemlékezet óta nem volt ilyen rossz állapotban az ország. Ha a helyzet sokáig így marad, Tajjib sejk el fogja érni, amire törekszik, és tényleg kitör a lázadás. Elnökünk pedig Egyiptom elvesztőjeként fog bevonulni a történelembe.

Cantwell fölállt, és indulni készült, de hirtelen megtorpant.

– Még egy dolog. Az elnök ezzel a kijelentésével üzenetet küldött Szfínx barátunknak. Cseppet sem csodálkoznék, ha a Szfínx válaszüzenetet küldene. A helyedben nyomban fölhívnám a Nemzetvédelmi Hivatalt, és kérném, hogy emeljék meg a terrorfenyegetettség szintet.

– Mekkora?

– Vörösre. *Vérvörösre* – válaszolta Cantwell, majd távozott az irodából.

Carter az órájára nézett. 13 óra 37. A muzulmán esti ima épp most kezdődött el Amszterdamban. Bámulta a telefonját, és várta, hogy megcsörrenjen.

AMSZTERDAM, OUD WEST, HÉTFŐ 19.09

Ibrahim Favazt, amikor kinyitotta az al-Hidzsra mecset ajtaját, hideg szél csapta meg. Már a huszonötödik telet töltötte Hollandiában, de még mindig nem szokott hozzá a hideghez. Az isteni gondviselés és a sors sodorta Észak-Európa betondzsungelébe, de szívében még mindig felső-egyiptomi *ibn balad*, a föld fia és a folyó gyermeke maradt. Egy percre megállt az előcsarnokban, hogy fölhajtsa kabátja gallérját és szorosabbra kösse sálját, majd a kipirosodott arcú amszterdami rendőrök figyelő tekintetétől kísérvé, óvatosan kilépett az utcára. Néhány udvarias szót váltott velük hollandul, majd megfordult és elindult a Jan Hazenstraat irányába.

Két rendőr folyamatosan őrködött a mecset kijárata előtt. A londoni merénylet óta a holland nyomozók kétszer is átkutatták az al-Hidzsra mecsetet. Aktákat és számítógépeket foglaltak le, az imámot és munkatársait pedig több ízben kihallgatták Szamir al-Maszrival és társaival kapcsolatban. Ezen az estén az imám azzal vádolta a hitetleneket, hogy a londoni támadást és Solomon Rosner meggyilkolását a hollandiai muzulmánok elleni kemény fellépésre használják föl. Ibrahim Faváz már tanúja volt egy hasonló razziának, amelyet akkora kegyetlenséggel és barbársággal hajtottak végre, amekkorát az európaiak még legszörnyűbb rémálmaikban sem tudnának elképzelni. Az imám csak arra használta föl a rendőrségi nyomozást, hogy ürügyet találjon az elégedetlenkedésre; ő ehhez ért a legjobban, de ezért is küldték Amszterdamba.

Autó haladt el mellette. Ibrahim megpillantotta a járdán önmaga elnyúlt árnyékát, amely el is tűnt, amikor az autó elhaladt. Ekkor vette észre, hogy teljes sötétség van az utcán. Egyszerre három lámpa is kiégett. A csatornaparti parkban magányos, beesett arcú, üzött, sötét szemű és csont soványra fogyott férfi ücsörgött egy padon. *Heroinista*, gondolta Ibrahim. Amszterdam tele volt velük. Európa és Amerika minden részéből özönlöttek ide, hogy élvezhessék Hollandia liberális kábítószer törvényeit és széles körű szociális juttatásait. És akit egyszer bekap ez az élet, többé sohasem talál elég erőt és akaratot ahhoz, hogy hazatérjen.

Ibrahim lehajtott fejjel kanyarodott be az utcán. A látvány, amely fogadta, muzulmán érzékenységet még jobban megrázta, mint a jéghideg parkban ülő magányos heroinista. Ezzel a látvánnyal is gyakorta találkozott Amszterdamban: egy Volkswagen furgonnak dőlve két bőrruhába öltözött férfi tapogatta egymást a sötétben. Hirtelen megtorpant, mert elborzadt a szégyentelenségtől, amelynek akaratlanul szemtanúja lett. Tétován ácsorgott, nem tudta eldönteni, vajon menten sarkon forduljon-e, vagy szemlesütve gyorsan elmenjen mellettük.

Az utóbbi lehetőség mellett döntött, de mielőtt elindulhatott volna, a furgon oldalajtaja kinyílt, és egy alacsony, manókülsejű férfi ragadta nyakon. A két bőrruhás férfi azon nyomban elvesztette érdeklődését egymás iránt, és az ölelésből rögvest kibontakozva nekiment. Az egyik befogta a száját, a másik pedig egész testét megbénította a szorításával. Hallotta az oldalajtó csapódását, és érezte, hogy az autó megindul vele. Egy arabul megszólaló hang utasította, nehogy zajt csapjon vagy mozgolódjon. Ibrahim szentül meg volt győződve arról, hogy amennyiben nem követi az utasításokat, sohasem fogja viszontlátni a feleségét és Amszterdamot.

Lehunyta a szemét, és imádkozni kezdett. Elméjének legrejtettebb zugából rettenetes kép villant elő. Az emlékképben kízókamrárt látott, amelynek plafonjáról vérbefagyott gyerek csüngött le. *Jóságos Allah, kérlek, ne engedd, hogy még egyszer megtörténjen!* – fohászkodott Ibrahim.

HARMADIK RÉSZ

Izsák

feláldozása

ÉSZAK-NÉMETORSZÁG, HÉTFŐ 22.18

Az Ellátás urai a 22XB névvel jelölték, de a Moszad régi motorosai egyszerűen Samron házának hívták. A vidéki kis ház százméternyire állt egy platánfákkal szegélyezett földút végén. A ház meredek tetejét aznap estére már belepte a hó. A zsalugáterek foghíjasok voltak, s a még ép lécek is csálén álltak bennük. A bejáratí ajtófélfán négy furat látszott, amely a rég eltávolított mezuya helyét jelölte.

A társaság azonban, amely aznap este érkezett a helyszínre, nem a főbejáraton, hanem a hátsó cselédbejáraton jutott be az épületbe. A társaság négy járművel érkezett: egy Volkswagen furgonnal, két ugyanolyan típusú, négyajtós Renault-val és egy puccos Audi A8-assal. Ha bárki megkérdezi, mit keresnek itt ilyenkor, mindegyikük azt a történetet adta volna elő, hogy egy régen tervezett baráti összejövételre érkeztek. Ha a házban felületesen vizsgálódik valaki, a történet hitelesnek is tűnhetett volna, hiszen a hűtőszekrény tele volt élelmiszerrel és különböző italokkal, a nappali kandallójában pedig illatos tűz ropogott. Alaposabb vizsgálat után azonban rögvést kiderült volna, hogy az egykori étkezőt kihallgató helyiséggé alakították át, s a házban számtalan olyan telekommunikációs eszköz van felállítva, amilyeneket bolti forgalomban nem lehet kapni. A fűrkész szem azt is megfigyelte volna, hogy az alagsori mésző falú helyiséget fogdává alakították át. A cellában ebben a pillanatban egy bekötött szemű, bilincsbe vert, alsóneműre vetkőztetett, középkorú egyiptomi férfit tartottak fogva. Gabriel futólag rápillantott, majd szó nélkül fölment a lépcsőn a kamrába, ahol Jákov és Sarah állt egymás mellett.

– Mióta van lenn? – kérdezte Gabriel.

– Egy bő órája – felelte Jákov.

– Volt valami fennakadás?

Jákov a fejét rázta.

– Simán kijutottunk Amszterdamból, a férfi is szépen viselkedett egész úton.

– Be kellett nyugtatózni?

– Nem volt rá szükség.

– Erőszakot kellett alkalmazni?

– Előfordulhat, hogy néhányszor megsimogattam az arcát, de semmi olyasmi nem történt, amire emlékezni fog.

– Beszélt bárki előtte?

– Csak néhány szó hangzott el arabul. De Ibrahim beszélt egy keveset. Azt hiszi, hogy az amerikaiak kezébe került.

Remek! – gondolta Gabriel, akinek épp ez volt a szándéka. Fölvezette Sarah-t a nappaliba, ahol Dina és Rimona a pattogó tűz mellett az Allah Kardja-dossziékat tanulmányozta. Innen a dupla ajtón átment az étkezőbe. Ez egy téglalap alakú asztaltól és két, magas támlájú széktől eltekintve üresen állt. Mordeháj az egyik széken egyensúlyozva épp egy jeladót próbált a pókhálós csillárhoz erősíteni.

– Ez lesz a tartalék – mondta leugorva a székről, poros kezét a nadrágszárába törölve.

– Az elsődleges mikrofon itt van lenn – mutatott az asztallapra. – Ebbe a székbe ültess Ibrahimot, így a mikrofon minden szavát rögzíteni tudja.

– Mi a helyzet a védett vonallal?

– Hibátlanul működik. A jeleimet fogják a Saul király úton, és továbbítják Langleybe. Annak alapján, amit az amerikaiaktól megtudtunk, te vagy ma a legnagyobb szám a városban – jelentette Mordeháj, majd a dupla ajtót is becsukva maga után elhagyta a helyiséget.

Sarah körülnézett a kopár szobában.

– Biztos van valami története ennek a háznak!

- A háború előtt egy Rosenthal nevű, befolyásos zsidó család tulajdonában volt – világosította föl Gabriel.
- És a háború kitörése után?
- Egy SS-tiszt elkobozta, a családot pedig Auschwitzba deportálták. A lány túlélte a koncentrációs tábor, és visszaigényelte az ingatlant, de az ötvenes években már nem bírta tovább az országban, és kivándorolt Izraelbe. A németek nem voltak túl kíméletesek a holokausztot túlélő honfitársaikkal.
- És mi lett a házzal?
- Az asszony sohasem adta el. Amikor Samron tudomást szerzett a létezéséről, még mindig ő tulajdonában állt. Samron pedig gondoskodó nagymama módjára mindenfélét begyűjtött az ínséges idők: útleveleket, embereket, házakat. Így sikerült Samron-nak Rosenthal asszonyt is meggyőznie, hogy a házat engedje át nekünk. Az Isten Haragja fedőnevű művet során védett házként és központként szolgált. Elivel nagyon sok hosszú éjszakát töltöttünk el itt. Néhány jót és néhány kevésbé jót.
- Sarah letelepedett a székre, amelybe nemsokára
- Ibrahim Favaszt fogják ültetni, és az asztalra tette összekulcsolt kezét.
- Mi lesz itt ma este? – kérdezte.
- Az csak Ibrahimon múlik. Ha együttműködik, és elmondja az igazat, minden nagyon simán fog menni. Ha pedig nem... hm... – Gabriel vállat vont. – Jákob a Sabak legszakavatottabb vallatója. Szóra tudja bírni még az elszánt, haláltól sem rettegő embereket is. Előfordulhat, hogy elég kellemetlen lesz az ügy.
- Mennyire kellemetlen?
- Azt szeretné tudni, hogy alkalmazunk-e kínvallatást?
- Pontosan.
- Ma este az a célom, hogy szövetségest szerezzek. Ökölrel pedig nem lehet szövetségeseket szerezni, Sarah.
- És mi történik abban az esetben, ha Ibrahim nem akar szövetségre lépni veled?
- Akkor hamarosan egy olyan helyen fogja találni magát, ahol az emberek nem szégyellnek kíméletlenül erőszakos módszerekhez folyamodni annak érdekében, hogy információt csikarjanak ki valakiből. Ezért mindannyiunk érdekében reménykedjünk benne, hogy erre nem kerül majd sor!
- Te nem ellenzed a kínzást?
- Bárcsak azt mondhatnám, hogy haszontalan eszköz, de sajnos nem ez a helyzet. Ha szakavatott, gyakorlott kezek végzik, a fizikai és érzelmi nyomásgyakorlás hatására az esetek legnagyobb részében szinte minden elfogott terroristától olyan használható hírekhez lehet jutni, amik emberéleteket menthetnek meg. De vajon milyen árat fizet az a társadalom és biztonsági szervezet, amelyik ilyesmibe keveredik? Sajnos azt kell mondanom, nagyon magas árat. A kínvallatás azonos polcra helyez bennünket az egyiptomiakkal, jordánokkal, szaúdiakkal és minden olyan arab titkosszolgálati erővel, ami erőszakot alkalmaz ellenfeleivel szemben. Végeredményben számunkra is káros, mert a hívőket fanatizálja.
- Te elítéled a kínvallatást, de az emberölés nem okoz lelkiismereti kérdést?
- Lelelkiismereti kérdést? – Gabriel lassan ingatta a fejét. – Az emberölés áldozatokkal jár, de attól tartok, bizonyos esetekben a likvidálás az egyedüli megoldás. Meg kell semmisítenünk az ellenséget, mielőtt az ölne meg minket. Az ütközetet pedig nem vívhatjuk meg a csatamezőn, mert ha megszálljuk a területeiket, az csak erkölcsi győzelmet jelent a terroristáknak. A gyilkolást az árnyékban kell véghezvinni, ahol senki sem láthat meg. Kíméletlenül le kell vadásznunk őket. Nekünk kell *őket* terrorizálnunk. Isten hozott a háborúnkban, Sarah! Most már te is az éjszaka népéhez tartozol – mondta Gabriel Sarah-ra nézve.
- Hála neked, már több hónapja az éjszaka polgára vagyok.

Jákov kopogtatott.

– Azt hiszem, készen áll, hogy beszéljen.

– Biztos vagy benne?

Jákov bólintott.

– Adj még tíz percet neki, aztán hozd ide!

Óvatosan felkísérték a lépcsőn, és bekötött szemmel, hátrakötött kézzel leültették a kijelölt székre. Ibrahim nem ellenkezett, nem kért semmit, és semmiféle félelem nem tükröződött az arcán. Gabriel inkább egy olyan mártírnak látta, aki hőiesen várja, hogy a pallos lecsapjon rá. A pincében sötét volt, itt azonban a lámpa fényénél Gabriel észrevette, hogy a férfi testét több helyütt sötét foltok borítják. Néhány percig várakozott, majd átment az asztal másik oldalára, és levette a kötést a rab szeméről. Az egyiptomi férfi hunyorgott a hirtelen fényben, majd lassan kinyitva a szemét rosszállóan nézett az asztal túloldalán ülő Gabrielre.

– Hol vagyok?

– Nagyon nagy bajban.

– Miért raboltak el?

– Senki sem *rabolta* el. Magát tulajdonképpen letartóztattuk.

– Ki és milyen okból tartóztatott le?

– Az amerikaiak. Az okot pedig mindketten tudjuk.

– Ha az amerikaiak kezében vagyok, akkor *maga* mit keres itt?

– Mert nyilvánvalóan én meséltem nekik magáról.

– Ennyit az ígéretéről, hogy megvéd.

– Az az ígéret abban a pillanatban érvényét veszítette, amikor kiderült, hogy hazudott nekem.

– Én nem hazudtam magának.

– Valóban?

– Mindent elmondtam, amit a szervezkedésről tudtam. Ha maga és brit barátai kicsit gyorsabban cselekednek, megelőzheték volna a merényleteket. – Az egyiptomi rövid ideig csendben méricskélte Gabrielt. – Nagy öröömre szolgált, hogy az újságokból értesülhettem változatos életútjáról, Allon úr. Fogalmam sem volt, hogy ilyen fontos emberrel van dolgom aznap éjjel Amszterdamban.

Gabriel az asztalra helyezte a dossziét, és Ibrahim orra elé tolta. Az egyiptomi férfi egy pillanatra belenézett, majd Gabrielre szegezte a tekintetét.

– Ezt meg honnan szerezte?

– Mit gondol, honnan?

A férfi fensőbbes mosolyra húzta a száját.

– Az amerikai, a zsidó és az egyiptomi titkosrendőrség: a szentségtelen háromság. És még csodálkoznak, hogy az arabok miért utálják magukat annyira!

– Nagyon rövid az időnk, Ibrahim. Elpazarolhatja arra is, hogy előadást tart, de bölcsen arra is felhasználhatja, hogy elmesél szépen mindent, amit az amerikai nő elrablásáról tud.

– Nem tudok róla semmit.

– Hazudik, Ibrahim!

– Az *igazat* mondom!

– Maga az Allah Kardja tagja.

– Nem vagyok, csak *voltam*. Kiléptem a Kardból, amikor elhagytam Egyiptomot.

– Igen, emlékszem már! Azért jött Európába, hogy új életet kezdjen. Ugye, valami ilyesmit mondott? De nem ez az igazság, jól gondolom? Barátja, Tadjib sejk küldte Amszterdamba, hogy egy sejtet hozzon létre. Az al-Hidzsra mecset és a nyugat-amszterdami Muzulmán Közösségi Ház az Allah Kardja fedőszerve, ugye, Ibrahim?

– Ha a Kard aktív tagja lennék, akkor miért dolgoztam volna együtt a maguk kémjével, Solomon Rosnerrel? Miért meséltem volna neki a maguk repülőgépe elleni merényletről? És végül miért figyelmeztettem volna magát Szamir al-Maszri és barátai terveire?

– Ezek mind nagyon helyénvaló kérdések, és pontosan harminc perce van, hogy kielégítően mindegyikre megválaszoljon. Harminc percet adok magának, hogy mindent elmondjon, amit Elizabeth Halton elbrablásának körülményeiről tud. Amennyiben nem kapok megfelelő válaszokat, megkérlek, hogy távozzam, és az amerikaiak veszik át a helyemet. Ők pedig nagyon dühösek, Ibrahim. Maga is nagyon jól tudja, hogy mi történik, amikor az amerikaiak dühbe gurulnak: olyan eszközökhöz folyamodnak, amik ellenkezik a természetükkel.

– Maguk, izraeliek, sokkal messzebbre mennek!

Gabriel sietősen az órájára pillantott.

– Csak pazarolja az időt, Ibrahim! Lehet, hogy ez a terve. Talán azt hiszi, kitarthat, amíg letelik a határidő. De négy nap nagyon hosszú idő, Ibrahim. Addig lehetetlenség kitartani. Fogjon bele, Ibrahim, valljon be mindent!

– Nincs semmi bevallanivalóm!

Szavai nem hangzottak túl meggyőzően, ezért Gabriel gyorsan kihasználta a helyzetet.

– Mondjon el mindent, amit tud, Ibrahim, különben az amerikaiak jönnek helyettem! És ha az amerikaiak saját eszközeikkel nem tudják kihúzni magából, amire szükségük van, felrakják egy repülőgépre, és az SSI veszi át a kihallgatást. – Gabriel ránézett Ibrahim égésfoltokkal tarkított karjára. – Ugye, ismeri az SSI módszereit, Ibrahim?

– A cigarettaperzselés volt a legenyhébb kínzás, amit műveltek. A többi pedig biztosítja, hogy ne féljek, bármit mond is. Nem hinném, hogy itt vannak az amerikaiak, és nem hiszem, hogy bárki továbbküldene kihallgatásra Egyiptomba. Én holland állampolgár vagyok, és jogaim vannak!

Gabriel hátradőlt a székén, és öklével kétszer megkopogtatta a dupla ajtót. Az azon nyomban kinyílt, és egy szempillantás alatt Sarah termett mellette, aki mereven bámulni kezdte Ibrahimot. A férfi szégyellősen elfordította a tekintetét, és zavarodottan fészkelődött a székén.

– Jó estét, Faváz úr! Catherine Blanchardnak hívnak, és a CIA alkalmazottja vagyok. Egymérföldnyire innen egy feltankolt gép várja, hogy Kairóba szállítsa magát. Ha további kérdése van, itt leszek az ajtó előtt.

Sarah kiment a szobából. Ibrahim szúrós szemmel nézett Gabrielre.

– Hogyan engedhette meg, hogy ez a nő így lásson engem?

– Hogy a következő alkalommal ne kérdőjelezze meg a kijelentéseimet.

Az egyiptomi férfi ránézett a dossziéra.

– Mi van benne rólam?

– Az, hogy Miniában alapító tagja volt az Allah Kardja első sejtjének. Az is benne van, hogy közeli kapcsolatban állt Tajjib Abdul-Razzakkal és testvérével, Abdullá sejjel. Azt is olvastam még, hogy a Minia Egyetemen terrorista sejtet szervezett, és fiatal diákokat szervezett be az iszlamista mozgalomba. Végül talán az is benne áll, hogy meg akarta dönteni a kormányt, és harcolt az iszlamista állam létrehozásáért.

– A fent említettekben egy kivételével bűnös vagyok. Valóban volt egy Kard-sejt az egyetemen, csak hogy annak semmi köze sem volt a terrorizmushoz. Az Allah Kardja csupán Szadat meggyilkolása után vált terrorista szervezetté, korábban nem volt az. – Ránézett a dossziéra. – Mi egyebet mond még rólam?

– Az áll benne, hogy Szadat meggyilkolásának éjjelén letartóztatták.

– És?

– Ez az utolsó bejegyzés.

– Ez egyáltalán nem meglepő. Ami a letartóztatásomat követően történt, nem olyasvalami, amit papírra lehetne vetni. – Ibrahim fölneézett a dossziéről. – Tudni szeretné, hogy mi történt velem azon az éjszakán? Szeretné, hogy kitöltsem az üres lapokat a dossziéjában, amit az orrom előtt lebegtet bűnösségem bizonyítékául?

– Harminc perce van, hogy elmondja az igazságot. Úgy használja föl, ahogy akarja, Ibrahim.

– Egy történetet szeretnék elmesélni magának, barátom. Egy olyan ember történetét mesélem el, aki a meggyőződése miatt mindent elveszített.

– Hallgatom.

– Kaphatnék egy kávét?

– Nem.

– Legalább leveszi rólam a bilincset?

– Nem.

– Nagyon fáj a karom.

– Nagyon sajnálom.

Valaha professzor volt, és most is úgy beszélt. Elbeszélését nem egy ember történetével kezdte, hanem egy olyan nemzedék küzdelmével, amelyet különféle világi izmusokban való meggyőződésre neveltek: nasszerizmus, bászizmus, kommunizmus, pánarabizmus, arab szocializmus. 1967 júniusában azonban csak egy dolog vált nyilvánvalóvá: ezek az izmusok csupán az arab világ gyöngeségét és hanyatlását álcázzák.

– Maguk korbácsolták fel a vihart. A palesztinok negyvennyolcban szenvedték el a katasztrófát, mi csak hatvanhétben. Az a hat júniusi nap alapjaiban rengette meg az egész arab világot. Nasszer és a szekularisták azzal áltattak bennünket, hogy hatalmasok vagyunk. Aztán maguk, zsidók, néhány óra leforgása alatt bebizonyították az ellenkezőjét. Válaszokat kezdtünk keresni, és kutatásaink végül elvezettek bennünket vissza, az iszlámhoz.

– Hatvanhétben a hadsereg tagja volt?

Ibrahim a fejét rázta.

– Akkorra már leszereltem. Hatvanhétben a Kairói Egyetemen voltam. Hetekkel a háború után illegális iszlamista sejtet szerveztünk, amelynek 1969-ig én voltam a vezetője. Ekkor szereztem meg a közgazdaság-tudományi diplomámat. A védelem után két lehetőség állt előttem: vagy a Fáraó bürokráciájaként helyezkedem el, vagy tanítani fogok a Fáraó iskoláiban. Én az utóbbit választottam, és elfogadtam egy állást a közép-egyiptomi Minia Egyetemen. Hat hónappal később Nasszer meghalt.

– És minden megváltozott – mondta Gabriel.

– Szinte egy szempillantás alatt – bölintott rá Ibrahim. – Szadat támogatt bennünket. Szabad kezet és pénzt adott a szervezkedésünkhöz. Szakállt növesztettünk. Ifjúsági és szegénységélyező szervezeteket hoztunk létre. A kormány és Szadat gazdag támogatói által pénzelt sivatagi táborokban katonai kiképzést kaptunk. Isten törvényei szerint éltünk, és azt kívántuk, hogy Isten törvénye legyen Egyiptom törvénye. Szadat megígérte, hogy bevezeti a *sariát*. Ezt azonban nem tartotta be, hanem bűnlajstromát még azzal is tetézte, hogy békeszerződést kötött az ördöggel, amiért aztán az életével fizetett.

– Maga helyeselte a Szadat elleni merényletet?

– Térden állva mondtam hálát az Istennek, hogy lesújtott rá.

– De aztán elkezdődtek a leszámolások.

– Szinte azonnal – válaszolta Ibrahim. – A kormány attól tartott, hogy Szadat halála csak nyitójelenete az egész országon végigsöprő iszlamista forradalomnak. Ezt ugyan nem jól látták, mégsem tántorította el őket attól, hogy ökölrel menjenek neki bárkinek, akiről úgy vélték, hogy részt vett az összeesküvésben, vagy későbbi összeesküvést tervez.

– Az egyetemre mentek magáért?

Ibrahim a fejét rázta.

– Napnyugtakor hagytam el az egyetemet, utána rögtön hazamentem. Amikor hazaértem, senkit sem találtam otthon. Megkérdeztem a szomszédokat, hogy látták-e a feleségemet és a gyerekeimet. Ők mondták meg, hogy letartóztatták őket. Elmentem a rendőrszeregre, de nem voltak ott, és a rendőrök azt mondták, nincs is nyoma annak, hogy letartóztatták őket. Aztán elmentem az SSI miniai parancsnokságára. – Hangja ekkor elcsuklott, és szemét lesütve az

előtte heverő dossziéra nézett. – Ugye, barátom, ismeri a Dzsahannam felett átívelő hidat? Ez az a híd, amin minden muzulmánknak át kell mennie, hogy bejusson a Mennyországba.

– Keskenyebb a pókfonálnál és élesebb a kardnál – mondta Gabriel. – A jók gyorsan átjutnak rajta, és elnyerik jutalmukat, a gonoszok pedig megcsúsznak, és lezuhannak a Pokol tüzébe.

Ibrahim őszinte elismeréssel tekintett föl a dossziéről, amiért Gabriel ilyen alaposan ismeri az iszlámot.

– A szerencsétlen kevesek közé tartozom, akik már a valóságban is látták a Dzsahannam felett átívelő hidat. 1981-ben, egy októberi éjszakán rá kellett lépnem arra hídra, és megcsúszott a lábam.

Gabriel levette Ibrahimról a bilincset, és megkérte, hogy folytassa.

Egy cellába vitték, és tizenkét órán keresztül könyörtelenül verték. Amikor a verést végre abbahagyták, egy vallatósobába kísérték, ahol a vele szemben ülő SSI-tiszt utasította, hogy fedjen fel mindent, amit a miniai térségben tervezett iszlamista terrorműveletek előkészítéséről tud. Ibrahim őszintén válaszolt: nem tud semmiféle előkészületekről. Erre azonnal visszavitték a cellájába, és különböző gyakorisággal napokon át verték. Ezután újra az SSI-tiszt elé vitték, ahol ismét tagadta, hogy tudomása volna támadások szervezéséről. Ekkor az SSI-tiszt egy másik cellába vezette, ahol egy anyaszült meztelen és eszméletlen kislány lógott a kezénél fogva egy plafonba fűrt kampóról. Korbáccsal verték, bőrét borotvával összevissza szabdalták, arca teljesen eltorzult a zúzódásoktól és az alvadt vértől. Kis időbe telt, míg Ibrahim ráismert benne a lányára, Dzsihánra.

– Néhány vödör vízzel magához térítették. Rám nézett, de egy darabig még engem sem ismert meg. A tiszt perceként át vadul ütötte a korbáccsal, majd a többiek levették a kampóról, és a szemem láttára megerőszakolták. A lányom engem nézett, miközben azok az állatok megbecstelenítették. Könyörgött, hogy segítsen rajta: „Kérlek, papa, mondd el nekik, amit tudni akarnak! Kérlek, állítsd le őket!” De én nem tudtam leállítani őket, mert nem volt semmi, amit elmondhattam volna nekik.

Ibrahim ekkor erősen remegni kezdett.

– Most már visszakaphatnám a ruhámat?

– Csak beszéljen tovább, Ibrahim!

A férfi hosszan meredt maga elé. Gabriel egy pillanatig attól tartott, hogy Ibrahim elájul, de ő végül, egy újabb görcsös remegés után folytatta.

– A szomszédos cellában helyeztek el, és arra kényszerítettek, hogy egész éjjel hallgassam, hogyan üvölt a lányom. Amikor harmadszorra is a tiszt elé cipeltek, mondtam neki mindent, amiről úgy gondoltam, hogy

enyhíthetek vele a lányom szenvedésén. Morzsákat szórtam elé az asztalomról, de csupán ezekkel a morzsákkal szolgálhattam. Kiadtam a társaim nevét és azokat a címeket, ahol találkozni szoktunk. Kiadtam az egyetemről azoknak a diákoknak a nevét, akikről úgy véltem, hogy részt vehetnek radikális szervezkedésben. Elmondtam mindent, amit hallani akartak, bár tudtam, hogy ezzel ártatlan barátaimat és kollégáimat teszem ki ugyanolyan szenvedésnek, amelyet nekem kellett elviselnem. A tiszt elégedettnek tűnt a vallomásomtól, ennek ellenére aznap este ismét megverték. Amikor abbahagyták, behajítottak egy cellába, hogy ott haljak meg. Ekkor azonban nem voltam egyedül. Volt mellettem egy másik fogoly is.

– Sikerült fölismernie? – kérdezte Gabriel.

– Végül igen.

– Ki volt az?

– Abdullá sejk. A Próféta szavait idézte: „Bízz Istenben, ne hagyd el magad!” Ápolta a sebeimet, és két teljes napon át imádkozott érttem. Neki köszönhetem, hogy életben maradtam.

– És a lányával mi lett?

Ibrahim Gabriel karójára nézett.

– Mennyi időm maradt még addig, amíg átad az amerikaiaknak?

Gabriel levette a karóráját, és bedugta a zsebébe.

– Visszakaphatnám végre a ruháimat?

Gabriel hátradőlt a székén, és kétszer hangosan megdőngette az ajtót.

ANGLIA, NORFOLK, HÉTFŐ 22.34

Ugyanaz a hold fénylett az észak-német síkság fölött, mint a norfolki égen, ahol a harminchat éves, egyedülálló, walcotti illetőségű Marcia Cromwell sétára indult Ginger nevű spánieljével a tengerpart felé vezető, homokos ösvényen. Abban a pillanatban sem a kínvallatás erkölcsi megítélése, sem az eltűnt amerikai nő sorsának alakulása nem fordult meg a fejében. Szeretője épp aznap este jelentette be, hogy alapos megfontolás után úgy döntött, mégsem hagyja ott érte feleségét és gyerekeit. A születése óta Norfolkban élő Marcia Cromwell ezért elhatározta, ugyanúgy próbálja elviselni ezt a fájdalmat is, mint minden korábbi kudarcát: hosszú, éjszakai sétát tesz az Északi-tenger partján.

Az ösvény végén hirtelen elébe táruló tengerpart végtelennek tűnt az éjszakában. A szél korbácsolta hullámok fel-feltűnő, vibráló boltíveknek látszottak a sötét színű, homokos part félholdja körül. Ginger nagyon furcsán viselkedett. Mire elérték az ösvény végét, rendszerint szinte húzta maga után a gazdáját, és alig bírta kivárni, hogy Marcia kicsatolja a pórázát, és ő szabadon kergethesse a sirályokat meg a libucokat. Most azonban gyanakvóan ült mellette, és a dűnét övező fenyőligetre figyelt. Marcia Cromwell eloldotta a „pórázát, és bátorította, hogy fusson a víz felé. A kutya ehelyett nyomban a fák felé indult.

Marcia Cromwell, mielőtt a kutya nyomába eredt, kicsit tévovázott. A rendőrség nemrégiben leplezett le a környéken egy kóbor bandát, ráadásul a fák alja sörös dobozokkal és egyéb szeméttel volt tele. Néhányszor hívta Gingert, majd miután a kutya rá se hederített, kabátja zsebéből elővette a zseblámpáját, és a keresésére indult. Rögtön észrevette, hogy a kutya felcsapott farkokkal, izgatottan szimatol valamit az egyik fa tövében. Marcia Cromwell odasétált, hogy megnézzze, mi az a valami, aztán hirtelen fölsikoltott.

A walcotti tengerparton felfedezett holttest azonnali cselekvésre indította a norfolki rendőrség bűnügyi részlegének munkatársait. A 2004-ben alakult ügyosztályt olyan komolyabb ügyek kivizsgálására hozták létre, mint az életellenes bűncselekmények, az emberölés és a nemi erőszak. Minden egyes csoport egy nyomozóból, egy bűnügyi technikusból és egy kihallgatótisztból állt. Harminc perccel Marcia Cromwell telefonhívása után mindhárom rendőr a helyszínre érkezett. Közülük csak a nyomozó és a bűnügyi technikus ment be a dűnét övező fák közé. Mindketten sárga cipővédőt húztak, hogy megőrizték a bűnjeleket, ezt követően pedig zseblámpával vizsgálni kezdték a holttestet.

– Maga szerint mióta fekszik itt? – kérdezte a nyomozótiszt.

– Negyvennyolc és hetvenkét óra közé saccolom.

– Mi lehet a halál kiváltó oka?

– Lőtt seb van a fej hátsó részén. Látszatra kivégzésre utal. De van itt valami nagyon érdekes.

A bűnügyi technikus egy kis lámpát tartott a tetem jobb alsó lábszárához. –Sín?

– Még hozzá elég jófajta. De nézze csak meg a sebet! Az igazságügyi orvos szakértőnek kell megállapítania, de én le merném fogadni, hogy ez is lőtt seb.

– Kaliber?

– Nekem kilenc milliméteresnek tűnik, de nem is ez az érdekes. Több nappal korábbi, mint a fejlövés, és a nő, aki ellátta, nagyon értett a dolgához.

– Nő?

– Elizabeth Halton baleseti sebész Denverben. Lehet, hogy tévedek, de szerintem nagyon is elképzelhető, hogy ez itt egyike a Hyde Park-i terroristáknak. A COBRA-tól és a Belügyminisztériumtól nem azt az utasítást kaptuk, hogy keressünk tisztázatlan eredetű lőtt sebeket?

– De, tényleg azt mondták – válaszolta a nyomozó.

– A seb és a körülötte lévő szövetek komoly fertőzés jeleit mutatják. Én azt mondanám, hogy emberünket az izraeli pasas sebesítette meg az emberrablás során. A cimborái megpróbálták

életben tartani, de végül föladták, és egy fejlődéssel véget vetettek a szenvedéseinek. Valószínűleg rettenetes kínokat élt át. Azt hiszem, van igazság a földön.

A helyszínelő leguggolt a test mellé, és megvizsgálta a halott lábszárát, majd bizonyíték után kutatva az egész testet átkutatta. A kabátzsebek és a nadrág első zsebei üresek voltak, de a jobb oldali farzsebben talált egy négyrét hajtott papírlapot, amely a többnapos nyomódástól teljesen simára lapult. A helyszínelő tiszt óvatosan széthajtotta a lapot, és a zseblámpa fényénél elolvasta.

– Írjon össze nekem egy listát az azokból az eszközökből, amik segítségével egy lőtt sebet el lehet látni! Olyan dolgokat, amiket vény nélkül be lehet szerezni bármelyik patikában. És jókora kordont húzzon a hely körül. Ha a feltételezése helyesnek bizonyul erről a fickóról, akkor ezt a tengerpartot hamarosan több száz ember fogja ellepni az MI5-től, az FBI-tól, a CIA-tól és egyéb terroristaelhárító csoportoktól.

– Kész vagyok.

A helyszínelő tiszt megfordult, és gyorsan kiment a fák közül. Két perc múlva már az autója kormányánál ült, és rádióján a műveleti központ ügyeletes tisztjével beszélt.

– Úgy tűnik, a holttest az eltűnt amerikai nő nyomára vezethet. Azonnal hívja a rendőrkapitányt, és informálja a helyzetről.

– Van még valami egyéb is, uram?

– Igen. Találtam a zsebében egy számlát a Portsmouth-Le Havre kompjáratra. Ha ez a tetem tényleg az egyik terroristaé, akkor az amerikai lány már francia földön jár.

A bejelentést követő események pontosan és rendkívüli gyorsasággal követték egymást. A műveleti központ azon nyomban elérte és informálta a norfolki rendőrkapitányt a felfedezésről, aki épp baráti és családi körben vacsorázott Norwichban. A rendőrkapitány elnézést kért, majd félrevonulva az asztaltól, csendesen továbbította az információt belügyminisztériumi feletteseinek, akik viszont rögtön értesítették a COBRA-bizottságot és a francia rendőrséget. Tizenöt perccel a helyszínelő tengerparti rádióhívása után a felfedezés híre eljutott a Grosvenor Square-en várakozó amerikai csapathoz. Onnan sürgős üzenetet továbbítottak minden olyan szövetségi ügynökségnek, köztük a CIA-nak, amely részt vett az Elizabeth Halton utáni kutatásban.

Keleti parti idő szerint 18.18-kor az üzenet Adrian Carter kezébe került, aki e pillanatban épp a CIA műveleti központjában lévő irodájában a képernyő előtt ült, és egy észak-németországi elhagyatott udvarházban folyó, különlegesen titkosított, illegális kihallgatást követett nyomon. Gyorsan átfutotta az üzenetet, és napok óta először halvány reménysugár csillant meg előtte. Félretette a papírt, és újra a monitorra függesztette tekintetét. Úgy tűnt, Gabriel valószínűleg vacsoraszünetet tart, mivel már öt perce nem történt semmi.

ÉSZAK-NÉMETORSZÁG, KEDD 12.36

Bevitték a ruháját, és élelmet is raktak elé: rizst és babot, kemény tojást és feta sajtot, lepénykenyeret és cukros teát. Magához vett egy falatot, majd a tálat Gabriel felé tolta. Gabriel először elutasította az ételt, de Ibrahim tovább kínálta, ezért a vallató és a rab néma csendben fogyasztani kezdte az egyszerű ebédet.

– Nekünk, muzulmánoknak, van egy hagyományunk, amit úgy hívnak, hogy *id* – szólalt meg Ibrahim. – Mielőtt levágunk egy bárányt, még utoljára megetetjük – mondta, s az ételről föltekintve Gabrielre nézett. – Ezt teszi most velem, barátom? Egy utolsó falatot ad az életből az áldozati báránynak?

– Mennyi ideig tartották fogva? – kérdezte Gabriel.

– Hat hónapig – válaszolta Ibrahim. – Szabadlára helyezésem ugyanolyan méltóságon aluli volt, mint a letartóztatásom és a bebörtönzése. Egy szál rongyba burkolva eresztettek az emberek közé, és utasítottak, hogy menjek haza. Amikor beléptem a lakásomba, a feleségem fölsikított. Azt hitte, besurranó tolvaj vagyok, nem ismert rám.

– Fogadni mernék rá, hogy a lánya nem volt ott, amikor hazaérkezett.

Ibrahim letört egy darabot a lepényből, és föllapátolt vele egy falat rizst.

– Még aznap éjjel meghalt a miniai börtön kízókamrájában. Mubarak titkosrendőrei halálra erőszakolták. Holttestét bűnözők közé temették el a sivatag szélén; még arra sem kaptam engedélyt, hogy a sírját meglátogassam. Meghurcoltatásomnak ez is része volt.

Révetegen kortyolt egyet a teájából.

– A feleségem engem vádolt Dzsihán haláláért. Joggal, természetesen. Ha nem csatlakoztam volna az Allah Kardjához, Dzsihánt sohasem hurcolták volna el. A feleségem napokig még csak rám sem nézett. Egy hétre rá az egyetem arról értesített, hogy további munkámra nem tart igényt. Teljesen összetörtem. Mindenemet elvesztettem: a lányomat, a munkámat, a méltóságomat.

– Ezért úgy határozott, hogy elhagyja Egyiptomot?

– Nem volt választásom. A maradás azt jelentette volna, hogy életem hátralevő részét rejtőzködve kell leélnem. El akartam vágni a Kardhoz fűző szálakat. Nem akartam a dzsihadista politizálásban részt venni. Olyan helyen akartam új életet kezdeni, ahol a kízókamrákban nem gyilkolnak le gyereklányokat.

– S miért pont Amszterdamba esett a választása?

– A feleségem néhány családtagja Oud Westben élt. Azt mondták, hogy a hollandiai muzulmán közösség egyre növekszik, és a hollandok legnagyobb része befogadó és toleráns velünk szemben. Vízumért folyamodtam a holland nagykövetségen, és azon nyomban meg is kaptam.

– Feltételezem, az Allah Kardjával való kapcsolatáról nem tájékoztatta a holland hatóságokat.

– Lehetséges, hogy kiment a fejemből.

– És a történetnek az a része, amit Amszterdamban elmondott nekem?

– Mind igaz. Építettem utakat, amiket aztán sepregettem. Bútorokat készítettem még azután is, hogy levágtam néhány ujjamat – mondta Ibrahim, és szavai hitelül fölemelte csonka kezét.

– Eközben kapcsolatot tartott fenn más Kard-tagokkal?

– Legtöbben, aki elmenekültek Egyiptomból, Amerikában vagy Londonban telepedtek le. Alkalomadtán néhányukat Amszterdamba fűjta a szél.

– És amikor megjelentek magánál?

– Természetesen újfent megpróbálták beszervezni a mozgalomba. Én pedig mindegyikőjüket azzal utasítottam el, hogy engem már nem érdekel az iszlamista politika. Megmondtam nekik,

hogy én magamban akarok muzulmán életet élni, az állam- és kormányzati ügyeket meghagyom másoknak.

– És a Kard végül belenyugodott a döntésébe?

– Nagy sokára igen – válaszolta Ibrahim. – A fiam azonban nem volt olyan elnéző, mint én.

– Ma este pedig a fia miatt vagyunk itt.

Ibrahim bólintott.

– A fiú miatt, aki félig egyiptomi, félig palesztin, illékony elegy.

– Nagyon is illékony.

– Mondja meg a nevét!

– Izsák – válaszolta az egyiptomi férfi. – A fiamat Izsáknak hívják.

– Az egész ártatlan kérdezősködéssel kezdődött. Olyan kérdéseket tett föl, amiket minden kíváncsi kamasz föltesz az apjának. Miért hagytuk ott az otthonunkat Egyiptomban, és miért jöttünk Európába? Ha odahaza egyetemi tanár voltál, akkor itt miért utcát söpörsz? Miért idegen földön élünk, miért nem muzulmán országban? Évekig csak hazugságokkal töltöttem a fejem, de amikor tizenöt éves lett, elmondtam neki az igazságot.

– Elmondtam, hogy tagja volt az Allah Kardjának?

– Igen, elmondtam.

– Elmondtam neki a letartóztatását és kínvallatását? Mesélt neki Dzsihán haláláról is?

Ibrahim bólintott.

– Abban reménykedtem, hogy a teljes igazság megismerése a még benne izzó, maradék iszlamista parazsat is kioltja belőle. Történetem épp ellenkezőleg sült el, mint terveztem. Ahelyett, hogy elrettent volna tőle, Izsák egyre nagyobb érdeklődéssel fordult az iszlamista politika felé. Gyűlölködni kezdett. Gyűlölte az egyiptomi kormányt és az azt támogató amerikaiakat.

– És bosszút akart állni.

– Ezt az amerikaiak sohasem fogják teljesen megérteni. Ha sérelem ér bennünket, bosszút *kell* állnunk. Ez benne van a kultúránkban, a vérünkben. Minden egyes legyilkolt vagy megkínzott testvérünkkel egy nagy családi embert fordít maga ellen az elkövető, és ők a megtorlást becsületbeli ügynek tekintik.

Gabriel szinte mindenkinél jobban ismerte ezt a jelenséget. Lepényével föllapátolt egy falat rizst és babot. Kenyerével intett Ibrahimnak, hogy folytassa.

– Izsák lassanként kivonta magát a holland társadalomból. Már nem barátkozott holland fiúkkal, és a holland lányokat rendszeresen kísértőknek és kurváknak nevezte. Elkezdett *kufit* és *galabiját* viselni. Abba hagyta a sörvást, és kizárólag arab zenét hallgatott. Tizennyolc évesen letartóztatták, mert egy leidsepleini bár előtt belekötött egy homoszexuális férfiba. A vádakat ejtették, miután személyesen fölkerestem a bántalmazott férfit, és följánlottam, hogy kártérítést fizetek neki.

– Járt a fia egyetemre?

Ibrahim bólintott.

– Tizenkilenc évesen fölvettem a Rotterdami Egyetem információs szakára. Reménykedtem, hogy a tanulmányi követelmények majd lohasztják benne az iszlám lázat, de miután letelepedett Rotterdamban, külseje egyre *muzulmánosabb* lett. Csatlakozott néhány hasonló gondolkodású, fiatal dzsihádistához. Folyamatosan gyűlésekre és felvonulásokra utazott. Szakállt növesztett. Olyan volt, mintha a saját fiatalságom játszódna le újra előttem. – Egy ideig csendben falatozott tovább. – Azért jöttem Európába, hogy elmeneküljek az iszlamista politika elől. Új életet akartam magamnak és a fiamnak egyaránt, de a kilencvenes évek közepének radikális iszlamista politikája Nyugatra is eljutott. Ez a látásmód sok szempontból radikálisabb és ártalmasabb volt, mint a közel-keleti iszlám. Szemléletében vahabista és szalafista volt: ártalmas és erőszakos.

– A fia részt vett akkoriban terrorista cselekményekben?

Ibrahim a fejét rázta.

– Túlságosan nagy volt a fejében a zűrzavar ahhoz, hogy bármelyik csoport vagy eszme mellett elkötelezetté váljon. Afelől sem volt meggyőződve, hogy egyiptomi vagy palesztin identitása van-e. Egyik nap a Hamász-pártolókkal lógott, a másikon már az afganisztáni mudzsáhidok dicsőségét énekelte.

– És mi történt ezután?

– Oszama bin Láden repülőgépekkel támadott néhány New York-i meg washingtoni épületet, és ez mindent megváltoztatott.

Gabriel egyelőre nem akarta az Ibrahimra várakozó amerikai repülőgép illúzióját eloszlatni. A dupla ajtón kopogtatott kettőt, mire megjelent Sarah, akinek alig érthető szavakkal azt suttogta a fülébe, hogy a gép felszállását késleltessék még néhány perccel. Majd újra Ibrahimra nézett, és megkérte, hogy folytassa elbeszélését:

– Szeptember 11-éről kezdett épp beszélni. Kérem, folytassa!

– Az nemcsak a Nyugatnak, hanem a mi számunkra is földcsuszamlás volt; hasadás a történelem szövetén.

– A muzulmánok számára?

– Az *iszlamisták* számára – helyesbítette Ibrahim Gabrielt. – Az amerikaiak szörnyen elszámolták magukat a szeptember 11-i események után. Azt látták, hogy a muzulmánok az arab világban és Európa-szerte táncot járnak az utcákon, amiből arra a következtetésre jutottak, hogy minden muzulmán és iszlamista támogatja Oszamát. Olyan globális dzsihádistákkal kötöttek össze bennünket, mint amilyen bin Láden és Zavahíri. Nem vették számításba, hogy a magamfajta visszafogott iszlamisták szemében a szeptember 11-i támadások éppoly lelkiismeretlenek és barbárnak tündek, mint a civilizált országok lakóiéban. Mi, visszafogott iszlamisták, úgy véltük, Oszama és az al-Kaida borzalmas taktikai hibát követett el azzal, hogy megtámadta az Egyesült Államokat: olyan ellenfelet provokált, amellyel szemben nem győzhet. Mindannyian egyetértettünk abban, hogy Oszama iszlamista sarlatán, aki egymaga többet ártott az iszlamista mozgalomnak, mint az összes szekularizált hitehagyott együttvéve. Abban is megegyezett a véleményünk, hogy az ártatlan emberek ezreinek lemészárlása szándékoltan iszlámellenes tett volt, amely megsértette mind az iszlám törvényeket, mind az iszlám hagyományokat. A tizenkilenc gépeltérítő meghívott *vendég* volt Amerikában, ahol becsületbeli kötelességük lett volna vendég módjára viselkedni. Ehelyett lemészárolták a vendéglátóikat. Függetlenül attól, hogy miként vélekedik a vallásunkról, mi, muzulmánok, vendégszerető nép vagyunk, és nem mészároljuk le a vendéglátóinkat.

Tányérját újra Gabriel felé tolta, aki kivett egy fél kemény tojást és egy darab feta sajtot.

– Úgy látom, Izsák álláspontja nem egyezett az önével.

– Valóban nem. A szeptember 11-i események a szakadék szélére sodorták.

– És mi lökte le a szakadékról?

– Irak.

– Hol sorozták be?

– Abban az időben Amszterdamban lakott a feleségével, egy Hanifá nevű egyiptomi lánnyal, és fiukkal, Ahmeddel. Az amerikai megszállást követően néhány napon belül Egyiptomba utazott, ahol kapcsolatba lépett az Allah Kardjával. A szervezet titkos iskoláiban és sivatagi táboraiban alapkiképzésben részesült, majd a Kard eljuttatta Irakba, ahol az al-Kaida mezopotámiai szervezetében a gyakorlatban is elsajátíthatta a kiképzés alatt tanultakat. Hat hónap múlva hagyta el Irakot, és Amszterdamba visszatérve közeli kapcsolatba került Szamir al-Maszrival. Egy hónappal később a családjával Koppenhágába költözött, ahol munkát vállalt valami Iszlám Ügyek Tanácsa nevű szervezetben. A tanács sajnos csupán dzsihádisták akcióira szakosodott fedőszervezetnek bizonyult.

– A fia Koppenhágából egy második sejtet szervezett?

– Úgy tűnik.

– És amikor Szamir a sejtjével a támadás előtt néhány nappal eltűnt Amszterdamból, maga úgy határozott, hogy felkeres engem. Épp csak annyi információt adott nekem, amennyivel reményei szerint a műveletet meg lehetett előzni úgy, hogy a fiát közben ne kaphassák el. Ibrahim sztoikusán bólintott.

– Hazudott nekem. Becsapott, hogy mentse a fia életét – szólt Gabriel.

– Minden tisztességes apa ezt tette volna a helyemben.

– Nem, Ibrahim. Akkor nem, ha ártatlan emberi életek forognak kockán. Több mint háromszáz ember halt meg maga és a fia miatt. Ha elmondta volna az igazat, a teljes igazságot, együtt megakadályozhattuk volna a merényleteket. Ehelyett csak morzsákat szórt elé; ugyanolyan morzsákat, amilyeneket huszonöt évvel ezelőtt az SSI embereinek is adott, hogy megpróbálja menteni a lánya életét.

– És mi lett volna, ha többet mondok el magának aznap este? Hol kötöttem volna ki? Az amerikaiak azt feltételezték volna rólam, hogy terrorista vagyok, és fölraktak volna az első egyiptomi gépre, hogy újra megkínózzanak.

– Tudta, hogy London a célpont? Tudta, hogy Elizabeth Halton elrablását tervezik, és váltságdíjként a maga barátját, Abdullá sejkét követelik?

– Semmit sem tudtam a terveikről. Ezek a fiúk rendkívül jól képzettek. Egy rendkívüli szakértelmű ember tartja kezében a szálakat.

– Biztosan – tétovázott Gabriel. – Talán éppen *maga*, Ibrahim. Lehet, hogy maga tervelte ki az egész műveletet. Lehet, hogy maga a Szfinx.

– Nem a cionisták, hanem az arabok szoktak mindenféle furcsa babonákban hinni, Allon úr! Minél több időt tölt el buta feltevésekkel, annál kevesebb időnk marad arra, hogy a nagykövet lányát előkerítsük, és életben hazahozzuk.

Gabrielnek megütötte a fülét a többes szám használata.

– És *mi* hogyan fogjuk végrehajtani?

– Azt hiszem, hogy Izsák egyike azoknak, akik az amerikai foglyot őrzik.

Gabriel előrehajolt a székén.

– Ezt a feltevését mire alapozza?

– Izsák két héttel ezelőtt elment Koppenhágából. Azt mondta Hanifának, hogy az Iszlám Ügyek Tanácsának megbízásából tanulmányútra indul a Közel-Keletre. Ténykedése álcázása érdekében Ahmed fektetésekor minden este hazatelefonál.

– Honnan tudja?

– Onnan, hogy Hanifá elmondta.

– Maga beszélt már a fiával azóta?

– Több üzenetet is hagytam neki, de sohasem hív föl.

Gabriel írótümböt és tollat helyezett az asztalra, és Ibrahim orra elé tolta.

– Szükségem van a koppenhágai lakás címére és telefonszámára.

– Hanifának és Ahmednek semmi köze ehhez az egészhez.

– Akkor nincs is mitől félniük.

– Kérem, ígérje meg, hogy nem esik bántódásuk!

– Maga most nincs olyan helyzetben, Ibrahim, hogy bármit is kérhessen!

– Ígérje meg, Allon úr! Kérem, ígérje meg, hogy nem bántja őket!

Gabriel bólintott, Ibrahim pedig leírta a kért információkat. Miután végzett, az írótümböt visszatolta Gabriel felé, és két mondatot idézett a Teremtés könyvének huszonkettedik fejezetéből:

– Felkele azért Ábrahám jó reggel, és megnyergelő az ő szamarát, és maga mellé vevé két szolgáját, és az ő fiát Izsákot, és fát hasogatott az égő áldozathoz. Akkor felkele és elindula a helyre, melyet néki az Isten mondott vala.

– Jól ismeri a Szentírást – válaszolta Gabriel. – Ő azonban már nem a maga fia, Ibrahim. Megfertőzte a dzsiháád vírusa, és szörnyeteggé vált.

– Az meglehet, de attól még mindig a fiam marad – válaszolta, és szégyenkezve tekintett az írófüzetre. –Ha jól emlékszem, a zsidók úgy tartják, hogy Ábrahám Beérsebába ment, miután kiállta Isten próbáját. De velem vajon mi történik? Vajon Egyiptomba szállítanak további kihallgatásra, vagy itt maradok? Akárhol van is ez az *itt*... – nézett körül lemondóan a helyiségben.

– Azt hiszem, minden az amerikaiakon múlik.

Az Ibrahim arcán megjelenő undorodó kifejezésből látszott, mit érez az amerikaiak iránt.

– Én azt javasolnám, hagyjuk ki ebből az amerikaiakat. Mindkettőnknek jobb lenne, ha egyedül mennénk át a Dzsahannam hídján. Bárhogyan dönt is, gyorsan tegye! A nagykövet lánya egy olyan fiatalember kezébe került, akinek a húgát a Fáraó bérencei gyilkolták meg. Ha azt az utasítást kapja, hogy ölje meg a nőt, gondolkodás nélkül meg fogja ölni.

PÁRIZS, KEDD 9.25

A France 2 műsorvezetője a rohamosan fogyó műsoridőt jelezve kevergetni kezdte a jegyzetkártyáit. Júszuf Ramadán, a kairói Amerikai Egyetem Közel-Kelet-történeti Tanszékének professzora, a párizsi Iszlám Tanulmányok Intézetének rezidens kutatója és az Allah Kardja nevű terrrorszervezet háttérirányítója tudta, hogy utolsó gondolatát gyorsan kell közölnie.

– ...és úgy hiszem, hogy a mostani válságban a legnagyobb veszélyben nem is Európa, hanem Egyiptom van – mondta tökéletes francia kiejtéssel. – Tudomásom szerint az egyiptomi kormány biztonsági szervei meglehetősen keményen lépnek fel, és ha ez a tendencia folytatódik, az olyan reakciókat válthat ki, amelyek végül akár az egész rendszer stabilitását fenyegethetik.

Ramadán kommentárja felkeltette a műsorvezető érdeklődését, aki egyszerűen figyelmen kívül hagyta azt a rendezői utasítást, hogy zárja le ezt a részt.

– Ramadán professzor, ön az egyiptomi kormányt kínvallatással vádolja?

– Az egyiptomi rendőrség és biztonsági szervek módszerei jól ismertek. Biztosra vehetjük, hogy kényszerítő eszközöket és egyéb rettenetes módszereket is alkalmaznak, miközben segítenek az amerikaiaknak a nagykövet lányának felkutatásában.

– Gondolatébresztő, mint mindig, Ramadán professzor. Remélem, hamarosan újra eljön hozzánk, hogy segítsen nekünk a folyamatban lévő válság megértésében.

– Nagy megtiszteltetésnek venném – válaszolta Ramadán széles mosollyal a kamerába.

A műsorvezető elmondta a nézőknek, hogy a France 2 válságjelentése a reklám után folytatódik, majd kinyújtotta a kezét, és műsoron kívül megköszönte a professzornak, hogy elfogadta a meghívást. Ramadán felállt a székből, és egy fiatal asszisztensnő kíséretében elhagyta a stúdiót. Öt perc múlva az Henri de France sétányon beszállt egy Citroënbe. Amikor elhelyezkedett az ülésen, fölhúzta a kabátja ujját, és az órájára pillantott: 9 óra 25. A France 2 stábjá még nem sejtette, hogy napirendjük rövidesen a feje tetejére áll.

Ugyanebben a pillanatban egy fekete, S600-as Mercedes gurult be a zürichi Kloten repülőtér indulási oldalának bejárata elé. A jármű hátsó üléséről kiszálló férfi kicsit olyan volt, mint maga az autó: hosszúkarú arc és a nagyobb stabilitás okán deréktáján szélesedő. A férfi olasz öltönyt és kasmírkabátot viselt, kezében pedig nagyméretű, márkás bőrtáskát tartott. A bejáratnál automata fegyverrel egy svájci rendőr állt őrségben. A férfi, amikor elhaladt mellette, udvariasan odabíccentett, majd belépett a terminálba.

Egy pillanatra megtorpant, és felnézett a menetrendre. A mellényzsebében lapuló jegy a Dulles reptérre induló United Airlines aznap reggeli gépére szólt. A férfi annak ellenére vásárolta meg a jegyet, hogy nem volt érvényes amerikai vízuma, mivel egyáltalán nem is akart az országba belépni, sőt magára a gépre sem szándékozott felszállni. A férfi *sahíd*, olyan mártír volt, akit nem a légi közlekedés repít célba.

Miután tekintetével rálelt járata regisztrációs pultjára, táskáját maga mögött húzva átvágott a csillogó, modern terminálon. Az utazótáska számos átalakításon esett át, hogy megfeleljen nem szabványos céljának. Hogy a súlytöbbletet elbírja, oldalát és kerekeit megerősítették, a betolható fogantyú nyomógombját pedig detonátorral alakították át. *Hatkilós nyomás*, mondta a mérnök, amikor átadta neki az eszközt. Csak egy enyhe nyomás, és a *sahíd* máris útnak indul.

A civil biztonsági őr, aki néhány méternyire állt a United Airlines regisztrációs pultjától, a jegyeket és az útleveleket ellenőrizte. Mögötte több tucat utas, főleg amerikai kigyózott tömött sorban. Mivel a *sahídnak* nem volt érvényes vízuma, maga sem kerülhetett közelebb áldozataihoz, mint a biztonsági őr. De ez a távolság sem mentheti meg őket a vesztüktől. Az

utazótáskát ötven kilogrammnyi, nagy hatóerejű robbanóanyaggal és több ezernyi csapágygolyóval, illetve tűvel tömték meg. A hitetlenek sora hamarosan véres húscsafattá változik. A mártír maga elé képzelte a gyönyörű képet. Remélte, hogy lelke halála után még legalább egy percig a terminálban lebeghet, hogy saját szemével is láthassa művét.

Egy kétgyerekes amerikai nő utazási dokumentumainak ellenőrzése után a biztonsági őr előreintette a *sahídot*. A mártír az utasításnak megfelelően az útlevelel a jegyét is átnyújtotta.

– Ön egyiptomi? – kérdezte leplezetlen gyanakvással a biztonsági őr.

– Igen, az vagyok.

– Van önnek érvényes amerikai vízuma?

– Úgy hallottam, nem kell vízum.

– Kitől hallotta ezt?

– Allahtól.

A biztonsági őr a rádiójáért nyúlt, a *sahíd* pedig rátette hüvelykujját a detonátor gombjára. Hatkilós nyomás; út a *Paradicsomba*...

A Kloten reptér *sahídjá* tudtán kívül ugyan, de nem volt egyedül. Két másik öngyilkos merénylőt is küldtek Európa két különböző repterére aznap: az egyiket a madridi Barajas reptérre, a másikat pedig a bécsi Schwechatra, s mindhárman azt az utasítást kapták, hogy egy időpontban nyomják meg a detonátor gombját. A madridi mártír csak egy percet késett, de a bécsi merénylő egészen 9.35-ig nem robbantotta föl pokolgépét. Az osztrák nyomozók később kiderítették, hogy a férfi, mielőtt a Paradicsomba röpítette volna magát, valamely megmagyarázhatatlan oknál fogva még megállt egy búcsúkávéra a reptéri kávézóban.

Júszuf Ramadán épp a délelőtti dugóban várakozott a Szajna partján, amikor 9 óra 38-kor értesítést kapott a robbantásokról. Nem Abu Musza értesítette a hírről, hanem a France 2 produkciós asszisztense, aki alig néhány perccel azelőtt kísért ki az épületből. Úgy tűnt, hogy a csatorna részletes tudósítást tervez a terrortámadásokról, és Ramadánt azzal környékezték meg, hogy legyen az adó egész napos fizetett kommentátora és konzultánsa. Ramadán habozás nélkül igent mondott, és az árat sem kérdezte meg, csak tíz perc múlva újra visszaült ugyanabba a stúdiószékebe.

– Isten hozta ismét közöttünk, Ramadán professzor! Mit gondol, mi a legújabb támadások üzenete?

– Véleményem szerint a támadások egyértelműsítették, hogy az Egyesült Államoknak mihamarabb tárgyalásokat kell kezdenie az Allah Kardjával. Különben, attól tartok, még több vérontásra lehet majd számítani Európa-szerte.

KOPPENHÁGA, KEDD 15.03

Úgy döntöttek, hogy ideje gyors megbeszélést tartaniuk, amire a koppenhágai reptér Hilton hoteljét megfelelőnek is találták. Adrian Carter érkezett meg elsőként, és a szálloda bárjában ücsörgött épp, amikor Gabriel és Sarah belépett az előcsarnokba. Carter unott tekintettel a lift felé irányította őket, és egy perc múlva már mindannyian Carter lakosztályában kuporogtak a tévé előtt. Carter nagyon hangosra állította a készüléket. A szobát előzetesen átvizsgálta a CIA, de Carter szakmai kérdésekben hagyományörző volt, és Gabriellel abban is egyetértett, hogy az elektronikus kütyük csupán szükséges, de szerencsétlen kellékei az egykor oly nagyra becsült művészetnek.

– Zürich, Madrid, Bécs: három, tökéletesen koordinált reptéri merénylet, ugyanazon terv szerint. – Carter a mészárlás és rombolás képeire tapadt szemmel, gondterhelten rázta a fejét.

– Százhuszonkilenc halott, ötszáz sebesült, Európa légi közlekedése megbénult.

– És mit szólnak mindehhez az európai politikusok? – kérdezte Gabriel.

– Nyilvánosan mind ugyanazt mondogatja: elítélendő, barbár és felháborító. A színpalak mögött pedig arra igyekeznek rávenni bennünket, hogy egyezzünk ki az ördöggel. Azt mondják, hogy vessünk véget ennek a szörnyűségnek, mielőtt még több vér folyna az ő földjükön. Még Downing Street-i barátaink is fontolgatni kezdték a lehetőséget, hogy valamiképp mégis próbáljuk meg tárgyalással megúszeni a dolgot. Akárki legyen is a Szfinx, az biztos, hogy tömeggyilkos és kíméletlen vadállat, de az időzítése tökéletes.

– Előfordulhat, hogy az elnök kötélnek áll?

– Ezután már egészen biztosan nem. Most még eltökéltebben hangoztatja, hogy az ügyet tárgyalás nélkül kell rendezni. Ez azt jelenti, hogy nem maradt más hátra, mint a határidő lejárta *előtt* előkeríteni Elizabeth Haltont. – Carter a tévé képernyőjéről Gabriel felé fordította a tekintetét. – Ettől a perctől fogva a te kis Ibrahimod a mi legnagyobb és egyetlen reményünk.

– Nem az én Ibrahimom, Adrian!

– Ami a hivatalos washingtoni álláspontot illeti, most már a tiéd. – Carter egy-két decibelnyit lehalkította a tévét. – Tegnap éjjel nagy vihart kavartál Washingtonban. A Nemzetbiztonsági Tanács elkérte Ibrahim Faváz kihallgatását a CIA-tól.

– Milyenek a visszhangok?

– Elég vegyesek. A szakértői vélemények megoszlanak afelől, vajon igazat mondott-e Ibrahim, vagy másodszor is túljárt az eszeden. A szakértők úgy vélik, hogy túl hamar a segítségére siettél. Szerintük talán túl enyhén bántál a fogollyal.

– Ezek a *szakértők* mit forgatnak a fejükben?

– Egy újabb kihallgatást – válaszolta Carter.

– És kik vezetnék a kihallgatást?

– Rendes, keresztény nevű CIA-ügynököket akarnak egy izraeli bérgyilkos helyett.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy ki vagyok rúgva?

– Pontosan.

– Ugye, nem azért jöttél Koppenhágába, Adrian, hogy ezt közöld velem? Erre épp elég lett volna egy telefonhívás!

– Úgy éreztem, ennyivel tartozom neked. Végül is én rángattalak bele az egészbe.

– Milyen nagyvonalú vagy! Azért egyet mondj meg, Adrian! A CIA vallatói szerinted mit tudnak még kihúzni Ibrahimból, amit nekem nem mondott el?

– Egyenes és egyértelmű válaszokat. Szakértői vélemény szerint Ibrahim kitérő és megtévesztő válaszokat adott.

– Valóban? Erre maguktól jöttek rá, vagy a számítógép jutott erre a következtetésre?

– A kettő kombinációja hozta ki ezt az eredményt.

- Még mennyi őszinteséget várnak el Ibrahimtól? Beleegyezett, hogy segít felkutatni Elizabeth Haltont, és megadta azt a koppenhágai számot, amit a fia minden áldott este fölhív.
- Ez ebben a formában nem igaz. Egy olyan számot adott meg, amit *szerinte* hív a fia.
- Ma este kiderítjük, hogy igazat mondott-e.
- A felsőbb vezetés nem akar olyan sokáig várni. *Most* akarják Ibrahimot falhoz állítani.
- Mégis hol akarják a vallatást lebonyolítani?
- Azt szeretnék tudni, használhatnák-e a németországi egységeket.
- Az nem fog menni.
- Tartottam tőle, hogy ezt válaszolod. Ez esetben két lehetőség áll előttünk: vagy egy kelet-európai épületünkbe szállítjuk, vagy föltesszük egy egyiptomi gépre.
- Gabriel csak ingatta a fejét.
- Ibrahim nem megy Kelet-Európába, és nem szállítjátok Egyiptomba sem. Senki sem nyomhatja a fejét víz alá, és senki sem állíthatja falhoz!
- Most nem gondolkodsz józanul, Gabriel! – Carter Sarah-ra pillantott abban a reményben, hogy ő segít észhez téríteni a férfit. – Egészen pontosan hol van most Ibrahim?
- Gabriel nem válaszolt. Amikor Carter újra feltette a kérdést, Gabriel olyan éles hangot használt, amelyet korábban még sohasem hallott tőle.
- Visszaküldtem Amszterdamba. Valószínűleg otthon van, az August Allebéplein-i lakásában.
- Mi az ördögért küldted vissza?
- *Nem* volt választásom. Ha Ibrahim köddé válik, a felesége értesíti a holland rendőrséget, ami azzal jár, hogy mindketten hatalmas botrányba keveredünk Hollandiában.
- Egy hollandiai botrány elkerülése most nem éppen lényeges szempont. Szükségünk van arra az emberre, mégpedig azonnal. Feltételezem, megfigyelés alatt áll.
- Nem, Adrian, az valahogy kiment a fejünkből.
- E pillanatban nem tudom értékelni a fatalista izraeli humorodat.
- Persze hogy megfigyelés alatt tartjuk!
- Ezek szerint nem okozna különösebb gondot, hogy a kezünkre adjátok?
- Egyáltalán nem, de nem fogjátok megkapni Ibrahimot.
- Légy eszednél, Gabriel!
- Én vagyok itt az egyetlen, aki *eszenél* van, Adrian! És most mondom neked, ha a gorilláid a közelébe mernek menni, bajba kerülnek!
- Carter nagyot sóhajtott.
- Úgy látszik, patthelyzetbe kerültünk.
- Nagyon úgy tűnik.
- Azt hiszem, van egy másik tervem – folytatta Carter. – Úgy gondolom, meg kell hallgatnod, nincs más választásod!
- Azt tanácsolom, higgadj le, Adrian!
- Elizabeth Halton péntek délután hatkor meghal, nincs sok időnk lehiggadni.
- Megadtam a helyet és a telefonszámot, amit az egyik fogva tartó rendszeresen fölhív. Te hozzáférsz a Nemzetbiztonsági Hivatal egész arzenáljához. Egy olyan jól felszerelt hivatal ad neked támogatást, ami a világ bármely részén bármilyen telekommunikációs eszközről, legyen az telefon, fax vagy e-mail, a nap bármely órájában könnyedén leszipkázza az adatokat. Add át Izsák koppenhágai számát a hivatalnak, és ha ma este hazatelefonál, a nemzetbiztonságiak minden lehető eszközzel derítsék ki, honnan jön a hívás!
- Carter fölkelt, és gondterhelten odament a mini bárhoz. Kiválasztott egy üdítőt, de miután meglátta az itallapon az árát, visszarakta.
- Ahhoz, hogy a dolog simán menjen, poloskát kell tenni a lakásban lévő készülékbe, miközben folyamatos megfigyelés alatt tartjuk a feleségét és a gyereket.

– Szerinted mi a fenét csináltunk egész nap, Adrian? A szállodai szobánkban bámultuk a tévét? –Gabriel Sarah-ra nézett. – Te vagy az összekötő tiszt, Sarah, tájékoztasd a főnököt, mi mindent végeztünk ma!

– Hanifá és Ahmed Faváz Koppenhága Norrebro nevű negyedében lakik. Lakásuk egy nagy, századfordulós tömbben található, ami akkora, mint egy kisebb város. Minden lakáshoz tartozik egy utcai bejárat és egy hátsó cselédbejárat. Ma délelőtt, amíg Hanifá elment bevásárolni, és elvitte Ahmedet sétálni, beosontunk a hátsó ajtón, és föltettünk egy... Hogy is hívták azt az eszközt, amit a telefonjukra raktunk? –kérdezte Sarah Gabriel felé fordulva.

– Távhallgatónak hívják. Az egész szobát lefedi, és a telefonbeszélgetésekbe is behallgathatunk.

– Jézusom! – szólalt meg Carter elhűlve. – Ne mondd, hogy a tisztemmel fényes nappal betörtetek egy koppenhágai lakásba!

– Sarah nagyon jól képzett ügynök, Adrian. Ha láttad volna, nagyon büszke lennél rá!

– A dániai Iszlám Ügyek Tanácsának telefonjába is elhelyeztünk egy átjátszót – folytatta Sarah. – A kapcsolószekrény az épület mögötti fasorban van. Nagyon könnyű munka volt.

– Gondolom, vizuális megfigyelést is alkalmaztok.

Gabriel a kérdést támadásnak vette, és rosszállóan nézett Carterre. A férfi elkapta a tekintetét, és a televízió képernyőjén futó vérontás képeit nézte.

– Azért küldtek ide, hogy kirúgjalak, ehelyett önkéntesen csatlakozom egy öngyilkos bevetéshez. – Lekapcsolta a tévét, és Gabrielre pillantott. – Rendben, győztél! Éjjel tényleg továbbítottuk a telefonszámot a Nemzetbiztonsági Hivatalnak. Feltéve, hogy Izsák mobilról telefonál, a nemzetbiztonságiak szerint legalább egy óra kell, hogy bemérjék a hozzávetőleges helyszínt. Ha ezzel megvannak, értesítjük az illetékes hatóságokat, és megkezdjük a keresést.

– Azért azt tisztázzátok az illetékes hatóságokkal, hogy azonnal megölik a nőt, ha bárki megpróbálja megmenteni.

– Már tisztáztuk európai barátainkkal, hogy ha mentésre kerül a sor, mi magunk akarjuk elvégezni. Tulajdonképpen erre az eshetőségre már át is irányítottunk egy állandó készenlétben lévő Delta Force-egységet néhány európai fővárosba. Ha biztos híreket kapunk Elizabeth Halton holléte felől, a Delta Force egységei elindulnak és kiszabadítják, a sértett európaiakat pedig később engeszteljük ki.

– Nálunk egy egész részleg foglalkozik ilyen ügyekkel, Adrian! Ha szükséged van tanácsra, csak szólj!

– Van nektek elég bajotok! – Carter összehúzott szemöldökkel az órájára nézett. – Te és a csapatod vagytok a felelősek a feleség és a kisfiú megfigyeléséért. Én pedig elmegyek Londonba, és elmagyarázom, hogy miért nem engedelmeskedtem annak a felsőbb utasításnak, ami kizárta a te további részvételeket a műveletből. Elizabeth Halton és a magam sorsa is a te kezében van, Gabriel. Kérlek, tégy meg mindent, hogy ne hulljon a fejünk a porba!

EGYIPTOM, TORA BÖRTÖN, KEDD 16.19

A Skorpió: földi pokol, gondolta Vazir al-Zajjat. A száz nyomorúságos cellában ülnek Egyiptom legveszélyesebb iszlamista radikálisai és dzsihádistái. A tizenkét vallatósobában az egyiptomi titkosrendőrség néhány órai „kérdőzködése” után még Allah legkeményebb harcosai is kiadták titkaikat. Azok közül, akik a börtön kapuját átlépték, csak nagyon kevesek távoztak testi és lelki sérülés nélkül. Akik egyszer találkoztak Vazir al-Zajjattal, nemigen érték meg, hogy beszéljenek róla.

A Skorpió aznap délután a sokévi átlagnál is zsúfoltabb volt. Al-Zajjat nem talált ebben semmi meglepőt, hiszen ő maga volt felelős az újonnan érkezők hatalmas áradatáért. A négyes számú kihallgató helyiség soron lévő vádlottja tűnt a legbiztatóbb esetnek: Husszein Mandali, tanár, az imbabai Allah Kardja erősségből. Tizenkét órája tartóztatták le Tajjib Abdul-Razzak sejk prédikációja terjesztésének alapos gyanújával. A vád aligha új, hiszen a sejk ostorozó prédikációi föl-fölbukkantak Egyiptom leigázott tömegei között, de a Mandalinál talált felvétel tartalma különösen jelentős volt. A felvételen a sejk utalt az amerikai nő londoni elrablására, és a rendszer megdöntésére, népi felkelésre buzdított. Ezek a körülmények azt támasztották alá, hogy a prédikációt nemrégiben rögzítették. Al-Zajjat azzal is tisztában volt, hogy a kazetták nem csoda folytán vagy Allah akaratából kerültek elő. Meg volt győződve róla, hogy Husszein Mandali az ő régen várt, nagy lehetősége.

Al-Zajjat erősen belökte az ajtót, és belépett a helyiségbe. A három vallató feltűrt ingujjal, patakozó homlokkal állt a szürke falnak támaszkodva. Husszein Mandalit egy fémszékhez kötözték. Arca dagadt és véres volt, testét égésnyomok és korbácsütések csíkozták. Kezdetnek nem rossz, de annak, aki az imbabai nyomornegyedből érkezik, ennyi nem elég, gondolta al-Zajjat.

Al-Zajjat leült Mandalival szemben, és megnyomta az asztalon álló magnó lejátszó gombját. Amikor elindult a felvétel, Tajjib sejk remegő, öreges hangja verődött vissza a vallatósoba csupasz falairól. Al-Zajjat percekig hagyta forogni a prédikációt, majd végül leállította a felvételt.

– Honnan szerezte a kazettát? – kérdezte nyugodt hangon.

– Egy embertől kaptam az egyik imbabai kávéházban.

Al-Zajjat mélyet sóhajtott, és a három verőlegényre pillantott. Ők húsz percen át még egyiptomi mércével mérve is nagyon keményen ütlegelték Mandalit. Amikor végre visszaültették a székre, a férfi alig volt magánál, és úgy sírdogált, mint egy gyerek. Al-Zajjat másodszor is megnyomta a lejátszó gombot.

– Honnan szerezte a kazettát?

– Egy embertől a...

Al-Zajjat gyorsan közbevágtott:

– Tudom, emlékszem, egy embertől kapta az egyik imbabai kávéházban. Mégis, hogy hívták azt az embert?

– Nem mondta meg... a nevét.

– Melyik kávéházban adta át a kazettát?

– Nem... emlékszem.

– Egészen biztos ebben, Husszein?

– Egészen... biztos.

Al-Zajjat szó nélkül felállt, és biccentett a verőlegényeknek. Amint kilépett a folyosóra, még hallotta, hogy Mandali kegyelemért könyörög. *Ne félj a Fáraó csatlósaitól. Higgy Allahban, és Allah megvédelmez téged!* – válaszolta neki a sejk.

KOPPENHÁGA, KEDD 17.34

Az Ellátásnak nem volt elég ideje Gabriel és csapata számára megfelelően biztonságos házat vásárolni, ezért a koppenhágai Kongens Nytorvra néző, hatalmas, fehér homlokzatú luxusszállodában, az Hotel d'Angleterre-ben szállásolták el őket. Gabriel és Sarah röviddel fél hat után érkezett, és azonnal föl is ment negyedik emeleti szobájukba. Mordeháj fejhallgatóval, zokniban ült az íróasztalnál, és tekintetét ugyanúgy függesztette a vevőkészülékre, mint az orvos, aki a koponya-CT eredményeit vizsgálja életjeleket figyelve. Gabriel fölkapta a pótfejhallgatót, és grimaszt vágva Mordehájra nézett.

– Mintha egy cölöpverő gép lenne a szobában.

– Van is! – válaszolta Mordeháj. – Ahmed a neve. Valami játékot csapkod a földhöz néhány centire a telefontól.

– Mióta megy ez így?

– Már egy órája.

– Az anya miért nem szól rá, hogy hagyja abba?

– Lehet, hogy süket. Fogalmam sincs. Egy biztos: én hamarosan megsüketülök, ha nem hagyja abba.

– Volt valami a telefonban?

– Csak egy kimenő hívás – válaszolta Mordeháj. – Ibrahimot hívta Amszterdamban, és arról panaszkodott, hogy Izsáknak milyen sokáig kell távol maradnia. Ha nem előre kitalált trükk, akkor a nő semmit sem tud.

Gabriel az órájára nézett. 17 óra 37 perc. Ilyen egy kém élete. Agyzsibbasztó unalom egy-egy rövid, horrorisztikus megszakítással. Visszavette a fejhallgatót, és várta, hogy megszólaljon Hanifá telefonja.

Lassan hozzászokott a vonal másik végén lévő idegenek nehezen elviselhető csendjéhez, és együtt szenvedték végig az unalmas hétköznapi estét. Ahmed a konyhakökhöz veri az autóját. Ahmed azt játssza, hogy repülőgép. Ahmed a nappali falához rugdalja a labdát. 20 óra 15-kor fülsiketítő csattanás hallatszott. Bár sohasem tudták pontosan megállapítani, milyen tárgy esett áldozatul, de biztosan valami értékesebb darab lehetett, mert Hanifá hisztérikus ordítózásban tört ki. A bűnbánó Ahmed megkérdezte, hogy apja telefonál-e aznap este. Gabriel, aki úgy meredt a földre, mintha valami elveszett tárgyat keresne, megdermedt, és feszülten várt a válaszra. Hanifá azt felelte, hogy apja természetesen fölhívja, ha tudja, hiszen mindig telefonál. Úgy tűnt, Ibrahim mégiscsak igazat beszélt.

20 óra 20-kor Ahmedet beparancsolta az anyja a kádba. Hanifá a nappaliban összetakarította a romokat, és bekapcsolta a televíziót. Adóválasztása tanulságos volt, hiszen hamarosan kiderült, hogy az al-Manar, a Hezbollah hivatalos televíziója műsorát nézi. A következő húsz percben, míg Ahmed a kádban pancsolt, kénytelenek voltak egy libanoni pap prédikációját végighallgatni, aki dicsőítette az Allah Kardja bátorságát, s újabb merényletekre szólított föl a hitetlen amerikaiak és cionista szövetségeseik ellen.

20 óra 43-kor hangos telefoncsörgés szakította meg a prédikációt. Hanifá gyorsan fölvette a kagylót, és arabul szólt bele:

– Izsák, te vagy az?

A hívó nem a férje volt, hanem egy nagyon zavarodott dán, aki valamilyen Knud nevű embert keresett. Amikor hallotta az arabul beszélő nő és a háttérben arabul beszélő pap hangját, hosszasan elnézést kért, majd letette a telefont. Hanifá szintén letette a kagylót, és bekiabált Ahmednek, hogy szálljon ki a kádból. Ebben a pillanatban a Hezbollah prédikátora is kiáltott, és arra szólította fel a világ muzulmánjait, hogy fejezzék be a munkát, amelyet Hitler elkezdett.

Mordeháj felháborodottan nézett Gabrielre:

- Nem kell ezt a baromságot mindkettőnknek végighallgatnunk! Menj ki egy kicsit a levegőre!
- Nem akarom elmulasztani a hívást.
- Erre valók a hangrögzítők – válaszolta Mordeháj, majd Gabriel kezébe nyomta a kabátját, és finom mozdulattal kitessékelte az ajtón. – Menj és egyél valamit! Vidd magaddal Sarah-t is! Nagyon szép pár vagytok.

A társalgóban egy Bach-menüettet játszott közömbösen a vonósnégyes. Gabriel és Sarah rá sem hederítve elhaladt mellette, majd átvágtak a téren, hogy eljussanak az új kikötő kávéházaihoz. Hidegre fordult az idő. Sarah svájcisapkát húzott a fejére, kabátja gallérját pedig fölhajtotta. Amikor Gabriel azzal ugratta, hogy megszólalásig egy kémre hasonlít, Sarah játékosan belékarolt, és a férfi vállához simult. Kiültek a mólóra, és egy sziszegő gázmelegítő alatt jéghideg Carlsberget kortyolgattak. Gabriel sült tőkehalat és krumplit evett, miközben Sarah a csatorna túlsópartján álló házak kivilágított homlokzatát figyelte.

- Azt hiszem, ez jobb Langleynél.
  - Langleynél minden jobb – válaszolta Gabriel.
- A lány föl nézett a koromfekete égre.
- Az életed most a Nemzetbiztonsági Szolgálat kezében van.
  - A tied is. Okosabb lett volna, ha elmegy Adrian-nel Londonba – válaszolta Gabriel.
  - És kihagytam volna ezt? – kérdezte a lány, miközben tekintetével körbepásztázta a csatorna menti házakat. – Ha Izsák ma este telefonál, szerinted van esélyünk, hogy megtaláljuk Elizabeth Haltont?
  - Minden attól függ, hogy a nemzetbiztonságiak mennyire pontosan tudják meghatározni Izsák tartózkodási helyét. De ha sikerül is megtalálniuk a búvóhelyet, újabb problémát vet fel a fogoly kiszabadítása. Izsák és társai felkészültek a halálra, ami azt jelenti, hogy a roham egészen biztosan nem lehet erőszakmentes. De biztos vagyok benne, hogy szakértői vélemény készül ennek kivitelezéséről is – tette hozzá némi gúnnal Gabriel.
  - Ne játszd a megsebzett mártírt, Gabriel! Nem illik hozzád!
  - Amiket ma állítottak rólam Washingtonban, azokat nemigen tudom elfogadni.
  - Washington nagyon könnyörtelen város. – Jeruzsálem is az.
  - Akkor viszont legyen rinocéroszbőröd, ha a Moszad élére kerülsz! – mondta Sarah csintalanul. – Adrian azt mondta, ez csak szóbeszéd, de a reakcióból látom, hogy igaz – tette hozzá, majd fölemelte a poharát. – *Mazel tov!*
  - Az őszinte részvétem megfelelőbb lenne.
  - Ezek szerint nem akarsz elfogadni a posztot?
  - Van, akire rázúdul a nagyság.
  - Fantasztikus hangulatban vagy ma este, mondhatom!
  - Bocsáss meg, Sarah! A népi társasjátékról és a megsemmisítésről szóló beszéd elrontotta az estém.
  - Aha! – felelte a lány, majd elgondolkodva húzott egyet a söréből, és rögtön meg is rázkódott a hidegtől. – Ugye, tudod, hogy ennek az étteremnek van belső helyisége is?
  - Persze hogy tudom, de ott nehezebben veszem észre, ha figyelnek bennünket.
  - Most figyelnek?
  - Tanultál megfigyelés elhárítást, mondd meg te!
  - Egy férfi iszogatózott a bárban, amikor kiléptünk a szállodából, most pedig a csatorna túloldalán ácsorog egy nővel, aki legalább tizenöt évvel idősebb nála.
  - Szerinted a dán biztonságiaktól?
  - A bárban németül beszélt.
  - Tehát?
- Sarah megrázta a fejét:

- Szerintem nem a dán biztonságiaktól van. Te mit gondolsz?
  - Szerintem egy német szoknyapecér, aki azt a nőt minden vagyonából kiforgatja.
  - Figyelmeztessük a nőt?
  - Szerintem van épp elég bajunk ma estére.
  - Mindig ilyen kellemes veled randevúzni?
  - Észre se vettem, hogy randevúztunk.
  - Hosszú idő óta ez az egyetlen randevúnak nevezhető esemény az életemben.
- Gabriel hitetlenkedve nézett a nőre, és zavarában bekapott egy darab halat.
- Ugye, nem kell komolyan vennem, hogy problémáid vannak a férfiakkal?
  - Lehet, hogy már megfélekedtél róla, de az al-Bakari-műveletben való részvételem miatt jelenleg álnéven élek. Ez eléggé megnehezíti az ismerkedést. Még a közvetlen munkatársaim se tudják az igazi nevemet, és a múltamat sem ismerik. Azt hiszem, így a legjobb. Különben egy se jön be azok közül, akiket ismerek. Azt hiszem, a szívemet valaki más rabolta el – tette hozzá sokatmondóan, és pohara fölött Gabriel arcát fürkészte. – Itt az alkalom, hogy szégyenlősen megkérdezd, ki az a férfi, akinek odaadtam a szívemet.
  - Vannak olyan kérdések, Sarah, amiket jobb nem föltenni.
  - Te olyan filozofikusan higgadt vagy, Gabriel. – A lány belekortyolt a sörbe, és tovább nézegette a csatorna menti házakat. – De a szíved beszél helyetted.
  - Hidd el, Sarah, sokkal jobbat érdemelsz egy ötvenes embergyűlölőnél a Jezréel völgyéből.
  - Mindig is vonzódtam az embergyűlölő férfiakhoz, különösen a tehetségesekhez. Az időzítéssel azonban mindig baj volt, ezért is tanultam képzőművészetet zene helyett. – Sarah keserűen elmosolyodott. – Ugye, Chiara az?
- Gabriel lassan bólintott.
- Tudtam. Nagyon szerencsés lány.
  - Én vagyok a szerencsés.
  - Túl fiatal hozzád, tudod?
  - *Nálad* idősebb például, de azért köszönöm a figyelmeztetést.
  - Ha egyszer leváltana egy fiatalabb férfira... – kezdte a lány, de megbicsaklott a hangja. – Szóval, tudod, hol találsz meg. Én leszek az a magányos egykori múzeumigazgató, aki a Terrorellenes Központ Szaúd-Arábia-részlegén az éjszakai műszakban dolgozik.
- Gabriel előrehajolt, és megérintette a lány arcát, amelynek alabástrombőrére piros rózsákat rajzolt a hideg.
- Sajnálom – mondta Gabriel.
  - Mit sajnálsz?
  - Nem lett volna szabad veled dolgoznunk. Valaki mást kellett volna keresnünk.
  - Nincs még egy olyan, amilyen én vagyok. De azt hiszem, ezt tudod.

Kínai turisták, Európa legújabb megszállói álltak be fotózáshoz a szálloda előtti tér közepén. Gabriel karon fogta Sarah-t, fejében pedig megörökítette a lehanyatló civilizáció szentélyeinél vakációzó turisták pompásan abszurd képét. A d'Angleterre szálló előcsarnokából a portás csodáló tekintetétől kísérve és Pachelbel *Kánonjának* zenei aláfestésével fölvonultak a lépcsőn. Amikor betoppantak, Mordeháj feszülten járkált föl-alá a szobában. Gabriel kezébe nyomott egy fejhallgatót, és odavezette a magnetofonhoz.

- Tényleg telefonált. Megvan a fickó, Gabriel! Megcsináltad!

KAIRÓ, KEDD 22.19

A Skorpió börtön 4-es számú kihallgató helyiségében – ahogyan több-kevesebb idő elteltével mindig – fény derült az igazságra. Amint Vazir al-Zajjat is gyanította, Husszein Mandali nem egyszerű, felső tagozatos tanár volt, hanem az Allah Kardja egyik kéme, valamint egy fontos, imbabai központú sejt vezetője. Mandali azt is bevallotta végül, hogy jelen volt, amikor Tajjib sejk magnóra vette a kormány elleni felkelésre bujtogató prédikációját. A felvétel a Gezira Sportklubtól északra fekvő, külföldiek, filmsztárok és a rendszer hirtelen fölkapaszkodott emberei által gyakran látogatott Ramszesz-tornyok 2408-as luxuslakosztályában készült vasárnap délelőtt. Gyors aktaellenőrzés után az is kiderült, hogy a szóban forgó lakosztály egy Nedzsad Holdings nevű cég tulajdona. Egy második aktaellenőrzés során az is tisztázódott, hogy a Nedzsad Holdings nevű vállalatot Rasíd bin Szultán al-Szaúd herceg irányítja.

Nem ez volt az első alkalom, hogy a herceg neve kapcsolatba került az egyiptomi iszlamista terrorakciókkal. Évek alatt több millió dollárt tömött az egyiptomi dzsihádisták zsebébe, így az Allah Kardja valós és álszervezeteibe is. Mivel a herceg szaúdi származású volt, és az elszegényedett Egyiptom igencsak rászorult Szaúd-Arábia hathatós gazdasági segítségére, al-Zajjat nem tehetett mást, mint szemet hunyt a herceg adományai fölött. De ez most egészen más dolog. Az iszlamista ügyek finanszírozása rendben van; de támogatni és bújtatni egy terroristát, aki a Mubarak-kormány megdöntésére uszít, az al-Zajjat szemében is túlment minden határon. Ha az SSI egy szaúdi tulajdonú ingatlanban kapná el Tajjib sejket, az elegendő muníciót szolgáltatna al-Zajjatnak ahhoz, hogy az egyiptomi belpolitikában egyszer s mindenkorra véget vessen a szaúdi befolyásnak.

Al-Zajjat röviddel fél tizenegy után érkezett a Ramszesz-tornyokhoz. Az épületet frissen toborzott rendőrök vették körül. Jól tudta, hogy a fiatal rendőrtisztviselők közül sokan titokban támogatják a Kard törekvéseit, sőt, ha módjukban állna, ugyanúgy golyót röpítenének a Fáraóba, ahogy annak idején Khálid Iszlambúli hadnagy. Al-Zajjat megkérte a sofőrjét, hogy hajtson az út túloldalára, ahol lehúzta az ablakot. Egy férfi, amikor megpillantotta a hivatali Mercedest, futva megindult felé.

– Két perccel ezelőtt hatoltunk be – mondta a tiszt. –A helyiség üres volt, de nyilvánvalóan tartózkodtak benne, és akárki volt ott, sebtében hagyta el a lakást. Az asztalon maradék ételt találtunk, és a főzőedények is melegek voltak még.

Al-Zajjat csendesen elkáromkodta magát. Vagy balszerencséje van, vagy pedig valamelyik beosztottja téglá. Egy SSI-tag figyelmeztette volna a sejket, hogy az elfogott Mandali vallott?

– Zárják le a Zamálek hídjait! Senkit ne engedjenek ki a szigetről alapos ellenőrzés nélkül! Az sem érdekel, ha a gazdagok és híresek megharagszanak. Meg akarok győződni róla, hogy a sejk nem bujkál-e még itt valahol.

A tiszt megfordult, és visszaszaladt az épülethez. Al-Zajjat előrántotta a zsebéből a mobilját, és a Skorpió számát tárcsázta.

– Kiszáradt forrásból próbálunk vizet fakasztani – mondta a telefonba.

– Megdolgozzuk még egyszer Mandalit?

– Ne, már ő is kiszáradt!

– Akkor mit tegyünk vele?

– Mandali soha nem volt nálunk – mondta al-Zajjat. – Soha nem is hallottunk róla. Ő egy senki.

Nem

létezik.

KOPPENHÁGA, KEDD 22.24

Gabriel leült a magnetofon elé, feltette a fejhallgatót, majd megnyomta a lejátszó gombot.

– Már azt hittem, ma este nem is fogsz hívni. Tudod, hogy mennyi az idő?

– Nagyon elfoglalt voltam. Láttad a híreket?

– A robbantásokat? Persze, mindenki arról beszél.

– És miket mondanak?

– A dánok természetesen sokkot kaptak. Most azt várják, mikor történik hasonló Koppenhágában. Itt, Nørrebroban azt mondogatják, hogy Európa azt kapta, amit megérdemelt, amiért támogatja az amerikaiakat. Azt követelik, hogy az amerikaiak engedjék szabadon a sejket.

– Vigyázz, mit beszélsz a telefonban, Hanifá! Sohase tudhatod, ki hallgat le!

– Ugyan ki akarna lehallgatni engem? Én egy senki vagyok.

– De egy olyan emberhez mentél feleségül, aki a dániai Muzulmán Ügyek Tanácsánál dolgozik.

– Egy olyan férfihoz, aki simán otthagyja feleségét meg a gyerekeit, hogy a Közel-Keleten kalandozzon, és a muzulmán világ állapotáról felmérést készítsen. Különben merre jársz ma este?

– Isztambulban vagyok. Hogy van Ahmed?

Gabriel megnyomta a STOP gombot, visszatekerte a beszélgetést, majd újra elindította.

– Különben merre jársz ma este?

– Isztambulban vagyok. Hogy van Ahmed?

– Hiányzik neki az apja.

– Beszélni akarok vele!

– Már túl késő van, Izsák. Több mint egy órája alszik.

– Ébreszd fel!

– Nem ébresztem.

– Nagyon fontos lenne beszélnem vele.

– Akkor korábban kellett volna telefonálnod! Hol vagy, Izsák? Mi ez a zaj a háttérben?

– Behallatszik a forgalom a hotelszobámba.

– Olyan, mintha egy autópályán volnál.

– Isztambul nagyon zajos, nem olyan, mint Koppenhága. Beszéltél ma apámmal?

Gabriel újra megállította, visszatekerte, majd elindította a beszélgetést.

– Hol vagy, Izsák? Mi ez a zaj a háttérben?

– Behallatszik a forgalom a hotelszobámba.

– Olyan, mintha egy autópályán volnál. – Isztambul nagyon zajos, nem olyan, mint Koppenhága.

Beszéltél ma apámmal?

– Igen, délután.

– Jól van?

– Úgy tűnt.

– Milyen az idő Koppenhágában?

– Hideg van, Izsák. Szerinted milyen lenne?

– Láttál furcsa alakokat a lakás körül? Bármilyen szokatlanarcot az utcán?

– Sokkal több a rendőr, mint máskor, de semmi különös.

– Biztos vagy benne?

– Igen. Miért vagy olyan ideges?

– Mert a muzulmán közösségeket Európa-szerte megtámadták. Letartóztathatnak és kihallgathatnak bennünket csak azért, mert arabul beszélünk, és Mekka felé imádkozunk.

– *Senkit sem tartóztattak le Koppenhágában?*

– *Még nem.*

– *Izsák, mikor fog már befejeződni a konferenciád? És mikor jössz végre haza?*

– *Igazából ti fogtok idejönni. Nem Isztambulba, hanem valami szebb helyre.*

– *Most meg miről beszélsz?*

– *Menj oda a szekrényemhez, és húzd ki a legalsó fiókot. Találsz benne egy borítékot, amit neked hagytam ott.*

– *Nincs kedvem játszani, Izsák! Fáradt vagyok.*

– *Hanifá! Csak csináld, amit mondtam! Megígérem, hogy nem fogsz csalódni!*

Hanifá lemondó sóhajjal úgy vágta le a kagylót a telefon mellé, hogy Gabrielnek majdnem beszakadt a dobhártyája. A következő hangot már távolabbról hallotta: papucsos láb kopogása, nyikorogva kinyíló fiók, papírzörgés. Néhány másodperc múlva pedig Hanifá riadt hangja:

– *Honnan szerezted ezt a pénzt?*

– *Ne érdekeljen, honnan szereztem! Megtaláltad a jegyeket?*

– *Bejrútba? De minek mennénk mi Bejrútba?*

– *Nyarálni.*

– *A repülőjegy péntekre szól. Hogy az ördögbe készülök el olyan hamar?*

– *Csak dobálj be néhány dolgot a táskába. Valakit megkérek a Tanácsból, hogy vigyen ki a reptérre. Egy kollégám kimegy elétek, és Ahmeddel elvisz benneteket egy olyan lakásba, amit megkaptunk használatra. Néhány napon belül én is megyek utánatok Isztambulból.*

– *Izsák, ez tiszta örültség! Miért nem említetted ezt még eddig?*

– *Csak tégy úgy, ahogy mondtam! Most mennem kell, Hanifá!*

– *És mikor fogunk megint hallani felőled?*

– *Nem tudom pontosan.*

– *Mit jelent az, hogy nem tudod pontosan? Csak annyit mondasz, hogy szálljak föl egy bejrúti gépre, és kész?*

– *Igen. A feleségem vagy, azt kell tenned, amit mondok!*

– *Ez nem így van, Izsák. Mondd meg, hogy mikor hívsz megint, különben nem szálllok fel arra a nyavalyás gépre!*

– *Holnap este hívlak.*

– *Mikor?*

– *Amikor ráérek.*

– *Nem, nem akkor, amikor ráérsz! Tudni akarom, hogy mikor hívsz fel!*

– *Fél tízkor.*

– *Milyen időzónában? A tiédben vagy a mienkben?*

– *Koppenhágai idő szerint fél tízkor.*

– *Fél tíz után egy perccel nem fogom fölvenni a telefont. Értjük egymást, Izsák?*

– *Most mennem kell, Hanifá?*

– *Izsák, várj!*

– *Szeretlek, Hanifá?*

– *Izsák! Kattanás.*

– *Mit tettél, Izsák? Uramisten, mit tettél?*

Gabriel megint megállította a felvételt, visszatekerte és újra meghallgatta.

– *Tudni akarom, hogy mikor hívsz fel?*

– *Fél tízkor.*

– *Milyen időzónában? A tiédben vagy a mienkben?*

– *Koppenhágai idő szerint fél tízkor.*

– *Fél tíz után egy perccel nem fogom fölvenni a telefont. Értjük egymást, Izsák?*

STOP.

Gabriel ránézett Mordehájra.

– Azt a részt szeretném még egyszer meghallgatni, ahol Izsák megkéri Hanifát, hogy keresse elő a pénzt és a jegyeket. Le tudnád nekem kapcsolni a szobai felvevőt, hogy egyedül csak Izsákot halljam?

Mordeháj bólintott, és úgy tett, ahogy Gabriel kérte. Gabriel háromszor meghallgatta azt a huszonhárom másodperces szünetet, amíg nem folyt beszélgetés a házastársak között, aztán levette a fejhallgatót, és Sarah-ra nézett.

– Szólj Adriennek, hogy ne várjon a nemzetbiztonságiakra! Mondd meg neki, hogy Izsák egy németországi autópálya-pihenőhelyről telefonált. A háttérben beszélők dialektusából ítélve északnyugaton vannak. Mondd meg neki azt is, hogy legalább még egy személlyel utazik együtt. Teherautóban vagy furgonban szállítják a foglyot. A következő néhány órában valószínűleg nem fognak megállni, mert épp most tankolták tele az autót.

COLORADO FÖLÖTT, KEDD 15.28

A Falcon 2000 típusú magánrepülő ereszkedésbe kezdett, amikor a kelet-coloradói síkság fölött vonuló viharfelhőkön át leszállni készült. Lawrence Strauss levette az olvasószemüvegét, és két ujjal masszírozni kezdte az ornyergét. Washington egyik legbefolyásosabb ügyvédje rettegett a repüléstől, ezért ha csak tehetett, a repülőgépek környékét is elkerülte. A magángépeket pedig egyszerűen szárnyas koporsónak nevezte. Mostani ügye természete miatt megbízója arra kérte, hogy a legnagyobb titokban, bérelt repülőgépen utazzon Washingtonból Coloradóba. Lawrence Strauss nemigen engedte, hogy ügyfelei beleszóljanak időbeosztásába vagy utazási szokásaiba, de ezúttal kivételt tett. Megbízója jó barátja volt, az Egyesült Államok elnöke, a megbízatása pedig olyan kényes természetű, hogy magán az elnökön és az igazságügy miniszteren kívül senki nem is tudott a létezéséről.

A Falcon a viharfelhőkből alászállva nyugodtabb légrétegbe érkezett. Strauss visszavette a szemüvegét, és kinyitotta az előtte heverő aktát: *Egyesült Államok kontra Abdullah Abdul-Razzak sejk*. A Fehér Házban előző este személyesen az elnök adta át neki. Strauss sok mindent megtudott az egyiptomi férfi elleni ügyről; legfőképpen azt, hogy kártyavár volt. Egy jó védőügyvéd jól előadott érvével az egész vádat meg lehetett volna semmisíteni. A sejknek azonban nem volt jó az ügyvédje. Egy manhattani öntelt emberjogi harcost bérelt fel, aki rögtön belesétált a vád kelepcéjébe. Ha Lawrence Strauss lett volna a sejk ügyvédje, az ügy sohasem kerül bíróság elé, és Abdullah is megússza valami enyhébb büntetéssel, sőt még az is lehet, hogy szabadlábra helyezik.

Lawrence Strauss azonban nem szokott Abdullah sejk-féle ügyeket elvállalni. Valójában alig vállalt valamit. Washingtonban a legkeresettebb ügyvédként emlegették, akit azonban senki sem ismert. Sohasem nyilatkozott a sajtónak, és a washingtoni fogadásoktól is távol tartotta magát. Tárgyalóteremben is húsz éve járt utoljára, amikor tanúvallomást tett egy férfi ellen, aki a washingtoni Battery Kemble Parkban egy reggeli futás alkalmával tettelegesen bántalmazta. Lawrence Strauss Washington árnyékában működött, ahol az ügyvédi agyafúrtságnál sokkal többet számítanak a barátságok. Strauss washingtoni kollégáitól eltérően rendelkezett még azzal a ritka képességgel is, hogy egymással szemben álló politikai felekhez is megtalálta az utat. Politikája rendkívül gyakorlatias, véleménye mindig mérvadó volt, így függetlenül attól, hogy épp mely politikai párt kormányozta az országot, ő minden évben eltöltött néhány hétvégét Camp Davidben. Lawrence Strauss megállapodásokat kötött, megnyugtatta a felborzolt kedélyeket, békéltetett és megerősítette az egyezségeket. A problémákat megoldotta, a vádlókat leszerelte. Szilárd meggyőződése volt, hogy a perek olyanok, mint a szerencsejáték, Lawrence Strauss pedig nem szerette a kiszámíthatatlan helyzeteket. Ez alól csupán csütörtök estéként tett kivételt, amikor az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának elnökével, két volt belügyminiszterrel és a Szenátus Bírói Tanácsának elnökével ült össze pókerezni. Múlt héten – mint általában mindig – ismét sokat nyert.

A repülőgép hangszórójában hirtelen sercegő zaj szólalt meg, majd a kapitány hangja hallatszott, aki értesítette Strausst, hogy tíz perc múlva megkezdődik a leszállás. Strauss becsúsztatta az aktát a táskájába, és figyelte az egyre közeledő havas csúcsokat. Nagyon kényelmetlenül érezte magát, mert tudta, hogy hiába jött ide. Nagyon rossz lapokat kapott, de ugyanilyen rossz lapokkal játszik az ellenfele is. Blöffölnie kell, pedig utál blöffölni. A blöff a vesztesek taktikája, Lawrence Strauss pedig egy dolgot utált jobban a repülésnél is: veszíteni.

Az Egyesült Államokban csak Supermaxként vagy a Sziklás-hegység Alcatrazaként emlegetett börtön két-mérföldnyire délre feküdt Florence településtől, Colorado kopár, barna

hegyláncai között. Az ország négyszáz legveszélyesebb bűnözőjét tartották itt fogva. Köztük volt Theodore Kaczynski, Terry Nichols, Eric Rudolph, Matthew Hale, David Lane és Anthony „Gázcső” Casso, a Lucchese bűnbanda alvezére. A Supermax falai között élt sok iszlamista terrorista, például Zacarias Moussaoui, Richard Reid és Ramzi Juszej is, aki a World Trade Center elleni 1993-as merénylet kitervelője volt. A legutóbbi felmérések során fény derült rá, hogy a Supermaxben fogva tartott rendkívül veszélyes bűnözők ellenére az intézmény egyáltalán nem biztonságos, és személyzete sem elegendő. Kaliforniai ügyészek kiderítették például, hogy a mexikói maffiavezér, Ruben Castro, börtöncellájából irányítja Los Angeles-i bűnszövetkezetét, míg a spanyol hatóságok azt is felfedték, hogy a World Trade Center elleni merénylet egyik kidolgozója, Mohammed Szalameh, levelező kapcsolatban állt azzal a terrorista sejtrel, amely a madridi metrómerényletet elkövette. Lawrence Strauss, miközben az FBI autójában áthaladt a kapun, csak abban reménykedett, hogy a sokat bíralt öröknek legalább addig sikerül titokban tartaniuk az ittlétét, míg újra felszáll.

A fogadóhelyiségben egy őr várta Strausst. Ünnepélyesen kezet nyújtott, amikor Strauss belépett, és halkán köszönt, majd szó nélkül bevezette az épületegyüttes gyomrába. Jó néhány rácsos ajtón mentek keresztül, amelyek mindegyike kérlelhetetlenül becsukódott mögöttük. Strauss egyszer elkísérte az elnököt egy atom-tengeralattjáróra, és ott megfogadta, hogy hasonló jármű fedélzetére soha többet nem lép. Most is ugyanaz az érzés kerítette hatalmába: a klausztrofóbia. Fulladt, és a metsző hideg ellenére folyt róla az izzadság.

Az őr egy kihallgató szobába kísérte. A helyiséget plexiüveg fallal két részre választották: az egyik oldalon a látogatók, a másikon pedig a foglyok kaptak helyet. Beszélgetni telefonon tudtak. Egy felirat arra figyelmeztetett, hogy minden beszélgetést rögzítenek. Strauss ránézett az őrre, és megszólalt:

- Attól tartok, ez így nem fog működni.
- A hangrögzítőket és a kamerákat kikapcsoljuk.
- Ez a beszélgetés semmilyen körülmények között nem folytatható le telefonon.
- A CIA és az FBI ezt sohasem kifogásolja.
- Én nem a CIA-nak, vagy az FBI-nak dolgozom.
- Mr. Strauss, sajnós a szabályzat ezt írja elő.

Strauss belenyúlt a kabátzsebébe, és előhúzta a mobilját.

- Egyetlen telefonomba kerül az egész. Egy hívás, és megkapom, amit akarok, de ne vesztegessük most erre az időt! Találjunk ésszerű kompromisszumot!

– Mit tanácsol?

Strauss elmondta.

- Már hetek óta nem hagyta el a celláját.
- Akkor a friss levegő bizonyára jót fog neki tenni.
- Tudja, hogy milyen hideg van odakinn?
- Adjon rá kabátot! – válaszolta Strauss.

Már sötétedett, mire Strausst egy biztonsági ajtón kivezették a nyugati udvarra. Egy kempingasztalt és két kempingszéket helyeztek a pálya kellős közepére, amelyet az elektromos drótkerítés fölött futó ívlámpák világítottak meg. Négy őr szobrozott a terület körül, a két őrtoronyban pedig még egy-egy lefelé szegezett fegyverű őr állt. Strauss jóváhagyóan bólintott az őrnek, majd kiment az udvarra, és helyet foglalt.

Abdullá Abdul-Razzak sejk bilincsben, két melák őrrel az oldalán, öt perc múlva hagyta el a celláját. Sokkal alacsonyabb volt, mint Strauss gondolta, és olyan sovány, mint egy koldus. Narancsszínű börtönruhája fölött sárgásbarna kabátot vetett csontos vállára. Szakálla rendezetlen volt, s ami keveset Strauss látott az arcából, az hamuszínű és betegesen beesett volt. Egy haldokló ember arca volt ez, olyan emberé, aki már évek óta nem látott napfényt. Szeme azonban még mindig fensőbbes intelligenziától sugárzott. Lawrence Strauss azzal

kereste a kenyerét, hogy azonnal véleményt tudott alkotni emberekről. Abdullá sejkéről az volt a benyomása, hogy a férfi bátor és elszánt, s egyáltalán nem hasonlít a média és a tárgyalóterem vádlói által lefestett őrzőngő fanatikushoz. Méltó ellenfél lehetne belőle.

Amint a sejk elfoglalta a helyét, Strauss az egyik őrré nézett.

– Kérem, vegye le a bilincseit!

– Sajnálom, de ezt a szabályt sohasem hágjuk át a Maxben. A foglyoknak semmilyen körülmények között nem vesszük le a bilincseit a börtöncellán kívül. Igaz, Abdullá sejk?

Az örök megveregették a sejk vállát, majd visszaindultak az épület felé. Az egyiptomi férfi nem válaszolt, csupán fekete szemével figyelte Lawrence Strausst.

– Ki maga? – kérdezte erős akcentussal.

– Arthur Hamilton a nevem – válaszolta Strauss.

– Az amerikai kormánynak dolgozik, Mr. Hamilton?

Strauss tagadólag rázta a fejét.

– Rögtön az elején tisztázni szeretném, hogy magánszemély vagyok. Nem állok kapcsolatban az Egyesült Államok kormányával.

– De nyilván nem önszántából érkezett ide! Valaki küldte.

– Így igaz.

– Ki küldte?

Strauss föltekintett a tornyokban álló örökre, majd egyenesen Abdullá sejk szemébe nézett:

– Az Egyesült Államok elnöke.

A sejk rezzenéstelen arccal fogadta az információt.

– Már vártam magát. Mit tehetek önért, Mr. Hamilton?

– Gondolom, már értesült róla, hogy a csoportja elrabolta a londoni amerikai nagykövet lányát, és azzal fenyegetőznek, hogy kivégzik, ha az Egyesült Államok nem helyezi magát szabadlábra, és nem küldi haza Egyiptomba.

– Gondosan válogassa meg a szavait, Mr. Hamilton! Elizabeth Halton a mi szemünkben jogos célpont. Halála, ha netán bekövetkeznék, nem gyilkosság, hanem jogos emberölés lesz.

– Ezek szerint *tud* róla, hogy mi történt az ön nevében?

– Tisztában vagyok vele, Mr. Hamilton.

– Köze van bármilyen módon is a támadáshoz?

– Azt akarja megtudni, vajon én rendeltem-e el, vagy hogy segített-e kitervelni?

– Pontosan ezt szeretném megtudni.

A sejk a fejét csóválta.

– Azóta, hogy ebben az intézményben tartanak fogva, nincs kapcsolatomban az Allah Kardjával. Bármit tettek a nevemben, az tudomásom és beleegyezésem nélkül történt.

– A fivére tette?

– Azt nem tudhatom. – A sejk hirtelen mosolyra húzta a száját. – Maga nagyon jó kérdéseket tesz föl, Mr. Hamilton. Helyesen feltételezem, hogy ön ügyvéd?

– Eltalálta, Abdullá sejk.

– Nagyra becsülöm az őszinteségét. Most pedig föltehetnék *én* is egy kérdést?

Strauss bólintott.

– Ön, Mr. Hamilton, áttérne az iszlám hitére?

– Megbocsásson, nem értem a kérdést.

– Hívő muzulmánként kötelességem néhány dolgot megtenni. Ezek közé tartozik az iszlám ajándékának átadása a hitetleneknek.

– Sajnálom, Abdullá sejk, én már elköteleztem magam.

– Ön a Biblia tanait követi?

– Én a törvényben hiszek, Abdullá sejk.

– Az egyetlen törvény, ami számít, az Isten törvénye.

- És mit mondana Isten arról a sok mészárlásról, amit az ön nevében követtek el Európában? Mit szólna Isten az ártatlanok elrablásához és kivégzéséhez?
- A halottak száma elenyésző azokéhoz a szerencsétlenekéhez képest, akiket megkínóztak és megöltek az önök barátja, Hoszni Mubarak börtönében. Nagyságrendben említésre sem méltó azokéhoz az ártatlan muzulmánokéhoz képest, akik Irak amerikai és brit megszállása során veszítették életüket. – A sejk elhallgatott egy pillanatra. – Tudja, mi történt a hazámban, miután Oszama gépei belerepültek az ikertornyokba? Az ön kormánya egy *több száz* névből álló listát adott át a Mubarak-rezsimnek. És tudja ön, Mr. Hamilton, hogy mit tett Mubarak és a titkosrendőrsége? Minden egyes embert letartóztattak és kegyetlenül megkínóztak még akkor is, ha nyilvánvaló volt, hogy semmi köze a szeptember 11-i támadásokhoz.
- És mindez igazolja egy ártatlan nő elrablását és megölését?
- Kétségtől. – A sejk az ívlámpák felé nézett. Az éles fény még a maradék szint is megfakította az arcán. – De az elnök nyilván nem azért küldte ide önt Washingtonból, hogy vitát folytasson velem.
- Nem, uram, nem ezért küldött ide.
- Akkor mi a látogatása célja?
- Az elnök azért küldött ide, hogy egy szívességet kérjek öntől. Azt szeretné, ha kiadna egy *fatvát*, amelyben elítéli csoportja merényleteit, és Elizabeth Halton azonnali szabadon bocsátására szólítana fel. Az elnök úgy véli, hogy az ön szavai mély hatást gyakorolnának a hölgy fogva tartóira.
- A fogva tartók más hangokra figyelnek, az enyém csupán háttérzaj lenne.
- Az elnök másképp gondolja – felelte Strauss, a következő mondat szavait pedig rendkívüli figyelemmel formálta. – Az elnököt lekötelezné, ha bármiféle segítséget tudna nyújtani az ügyben.
- Az ön elnöke hogyan mutatná ki jóindulatát?
- Én nem tárgyalni jöttem ide, Abdullá sejk.
- Dehogynem, Mr. Hamilton.
- Az elnök úgy véli, hogy ön józanul gondolkodó ember, akinek nem áll szándékában Elizabeth Haltont bántalmazni. Az elnök úgy hiszi, a jelenlegi helyzet nem megfelelő a tárgyalásra. Ez az Amerikai Egyesült Államok hivatalos politikájával is ellentétes lenne.
- Ha az elnök úgy gondolja, hogy én józan gondolkodású ember vagyok, akkor miért nevezett vérszomjas terroristának?
- Néha olyan dolgokat mondunk a nyilvánosság előtt, amelyek nem feltétlenül tükrözik a véleményünket. Azt hiszem, hogy a Közel-Keletről származó emberként ezt ön meg tudja érteni.
- Jobban, mint gondolná. A *fatvához* az elnöknek nincs szüksége rám. Jól felkészült CIA-ügynökei gyárthatnak neki egyet.
- Az elnök úgy véli, a fogva tartóknak az ön szavaira van szükségük. Azt szeretné, ha a nyilatkozatát kamera előtt olvasná fel. Természetesen megteremtjük hozzá a feltételeket.
- Természetesen – válaszolta a sejk a szakállát simogatva. – Úgy értem, hogy az Egyesült Államok elnöke megkér, vessek véget a válságnak, de nem ajánl fel semmit cserébe? Strauss kivette az aktát táskájából, és az asztalra helyezte.
- Amikor átolvastam az ügyet, feltűnt, hogy a virginiai ügyészség bizonyos felmentő körülményeket tartalmazó bizonyítékokat nem adott át az ön ügyvédeknek, holott a törvény szerint át kellett volna adniuk ezeket. Úgy vélem, hogy a 2255. cikkely felhasználásával kedvező fogadtatásra találhatnánk a bíróságon.
- Mennyire kedvező fogadtatásra?
- Strauss megfontoltan folytatta.
- El tudok képzelni egy olyan felállást, amelyben az ön ítéletét eltörlik, és azután a kormánynak döntenie kell afelől, hogy újratárgyalják-e az ügyet, vagy egyszerűen

szabadlábra helyezik önt. Közben persze lépéseket teszünk annak érdekében, hogy ez idő alatt sokkal kényelmesebb körülmények között élhessen itt.

– Ezt úgy adja elő, mintha meghívott vendég volnék.

– Meghívott vendég is *volt*, Abdullá sejk! Engedélyeztük, hogy belépjen az országunkba, maga pedig azzal hálálta meg vendégszeretetünket, hogy támadást szervezett országunk legfontosabb épületei ellen.

– Ezzel együtt is elvállalná az ügyemet?

– Én nem foglalkozom ilyesmivel, de tudok jó néhány ügyvédet, akik remekül elvégeznék ezt a munkát.

– Mennyi ideig tartana az ügy lebonyolítása?

– Két évig. Legfeljebb háromig – válaszolta Strauss.

– Úgy nézek én ki, mint aki három év múlva még élni fog?

– Nincs választása.

– Ugyan, Mr. Hamilton! Az elnöknek nincs választása. Tulajdonképpen olyan behatároltak a lehetőségei, hogy ideküldte magát, aki térden csúszva segítségért könyörög. Viszonzásul pedig csak hamis reményeket dobott elém, és még azt hiszi, hogy ezért hálás leszek magának. De maguk, amerikaiak, mindig ezt teszik. Egyvalamit nem ért meg, Mr. Hamilton! Itt sokkal nagyobb a tét egy amerikai nő sorsánál. A Kard fellázította egész Egyiptomot. A Mubarak-kormány napjai meg vannak számlálva. Ha ez a kormány elbukik, az egész Közel-Kelet egy szempillantás alatt megváltozik.

Strauss visszatette az aktát a táskájába.

– Én nem vagyok Közel-Kelet-szakértő, de valami azt súgja, hogy elszámolta magát, Abdullá sejk. Adja közre azt a *fatvát*, és mentse meg Elizabeth Halton életét! Cselekedjen helyesen, és Isten megjutalmazza! – Kicsit töprengett, majd hozzátette: – És az elnök is.

– Mondja meg az elnökének, hogy Amerika nem tárgyal terroristákkal, mi pedig nem tárgyalunk zsarnokokkal. Mondja meg neki, hogy teljesítse a Kard követeléseit, különben nemsokára koporsóban kapja meg a keresztlányát az Andrews légi támaszponton!

Strauss hirtelen fölállt, és a sejk szemébe nézett.

– Végzetes hibát követ el, és ezért a börtönben fog elpusztulni.

– Lehet, de maga előttem fog meghalni.

– Szerintem az én egészségi állapotom jobb, mint az öné.

– Az igaz, de maga Washingtonban él, amit testvéreink hamarosan a földdel tesznek egyenlővé. – A sejk fölnézett a koromfekete égboltra. – Jó utat kívánok hazafelé, Mr. Hamilton.

Kérem, adja át üdvözetem az elnöknek!

KOPPENHÁGA, SZERDA 13.15

– Igaza volt! A hívás tényleg Németországból érkezett

– szólalt meg Adrian Carter.

A két férfi a Tivoli-kert murvával felszórt gyalogösvényén sétálgatott. Carter gyapjú télikabátot és egy moszkvai kiküldetéséből származó usánkát viselt. Gabrielen ezzel szemben csak farmer és bőrdzseki volt, ezért olyan morcosan izgett-mozgott Carter mellett, mint a nyugtalan lelkiismeret.

– A nemzetvédelmiseknek sikerült bemérniük, hogy Izsák valahonnan Dortmund közeléből telefonált, feltehetően az A 1-es autópálya mellől. Mostantól azt feltételezzük, hogy az emberrablóknak valahogyan sikerült kihozniuk Elizabeth Haltont Nagy-Britanniából, a kontinensen pedig rejtekhelyről rejtekhelyre cipelik.

– Értesítetted a németeket?

– Miután a nemzetvédelmisek bemérték a helyszínt, az elnök két percet beszélt a német kancellárral. Egy órán belül az északnyugati régió összes rendőret bevonták a kutatásba. Nyilván nem találták meg sem Izsákot, sem Elizabethet.

– Még az is meglehet, hogy szerencsénk van. Ha nem egy megfelelő rendőr bukkan rájuk, egy újabb Fürstenfeldbruck történhetett volna.

– Honnan olyan ismerős nekem ez a név?

– Így hívták azt a München melletti repteret, ahová 1972-ben a sportolóinkat vitték. A terroristák azt hitték, hogy az atléták beszállnak a gépbe, és elrepülnek az országból. De persze csapda volt. A németek kitalálták, hogy megkísérlik a mentést. Megkértük őket, hadd vezessük le mi az akciót, de visszautasították, mert ők maguk akarták elvégezni. Hogy finoman fejezzem ki magam, elég amatőr módon.

– Emlékszem már! – szólalt meg elmerengve Carter. – Néhány percen belül minden atlétátok meghalt.

– Samron az irányítótoronyban volt, ezért saját szemével nézte végig az eseményt.

Leültek egy kávézó teraszán. Gabriel mindkettejüknek kávé és almatortát rendelt, közben figyelte, amint Sarah komótosan elsétál mellettük. A lány begyűrte a sála végét a kabátjába. Ez volt az egyezményes jel arra, hogy nem lát dän titkosszolgálati megfigyelőket.

– München – mondta újra révedezve Carter. – Minden út Münchenbe vezet vissza, ugye? München bebizonyította, hogy a terrorizmus térdre kényszerítheti a civilizált világot. Jasszer Arafát városszerte otthagya az ujjlenyomatát, de aztán két évvel később csak ott állt az ENSZ közgyűlése előtt. – Carter savanyú képet vágott, majd belekortyolt a kávéjába. – München azonban azt is bebizonyította, hogy a gyilkosok elleni határozott, kegyetlen és könyörtelen hajsza eredményes lehet. Jó időbe telt, de a Fekete Szeptembert végül mégiscsak sikerült kivonnotok a forgalomból. – Carter Gabrielre pillantott. – Láttad a filmet?

Gabriel megsemmisítően nézett Carterre, és lassan ingatta a fejét.

– Minden éjjel látom a fejemben, Adrian. Én az igazit látom, nem azt a mesét, amit olyasvalaki írt, aki még az országom létének jogosságát is kétségbe vonja.

– Nem akartalak megbántani – válaszolta Carter étvágytalanul piszkálva a tortáját. – Bizonyos szempontból azért akkoriban mégiscsak könnyebb volt, nem? Kiiktatjuk a vezetőket, és az egész hálózatnak vége. Mostanában pedig eszméssel kell megküzdenünk; az eszméket pedig nem olyan könnyű kiirtani. Olyan ez, mint a rákellenes küzdelem: meg kell találni a gyógyszer helyes dózisát. Ha túl keveset adsz, a rák továbbterjed, ha túl sokat, megölöd a beteget.

– Sohasem tudjátok legyőzni a rákot, amíg Egyiptom folyamatosan ontja a terroristákat – válaszolta Gabriel. – Ibrahim Faváz kivétel. Miután megkínózták, és a rendszer földbe tiporta, úgy döntött, hogy inkább kilép az iszlamista mozgalomból, és megpróbál tovább élni azzal,

ami az életéből még megmaradt. A kínvallatás után legtöbbször azonban pont az ellenkező irányba fordulnak.

– Nem lenne csodálatos, ha varázsütésre virágzó, élhető demokráciát teremtenénk a Nílus partján? Sajnos, ha végignézem, hogy mi történt Irakban, nem hiszem, hogy ez a közeljövőben bekövetkezhet. Ezért Mubarakkal és gengszterbandájával továbbra is együtt kell működünk. Tudjuk, hogy nagy gazember, de ő a *mi* gazemberünk... és a tiétek is, Gabriel. Vagy szeretnéd, ha a szomszédságokban megalakulna az Egyiptomi Iszlamista Köztársaság?

– Sok szempontból Egyiptom már most is iszlamista állam. Az egyiptomi kormány a legalapvetőbb ellátást sem képes megadni a népének, ezért az iszlamisták léptek a helyükre. Az általános iskolától az egyetemig az egész oktatási rendszerbe beszivárogtak, ellepték a hivatalokat és a szakszervezeteket, a művészeti életet és a sajtót, még a bíróságokon és az ügyvédi kamarákban is ott vannak. Se egy könyv nem jelenhet meg, se egy filmet nem forgathatnak le az al-Azhar egyházi méltóságainak előzetes hozzájárulása nélkül. A nyugati befolyás véstesen gyengül. Csak idő kérdése, hogy maga a rezsim is végleg letűnjön a színről.

– Szerencsére amikor ez bekövetkezik, mi már más üzemanyaggal fogjuk tankolni az autóinkat.

– Ti biztosan, de mi magunkra maradunk a szörnyeteggel – válaszolta Gabriel.

Gabriel néhány papírpénzt dugott a kávéscsészéje alá, aztán fölállt az asztaltól. Átsétáltak a park másik végébe, ahol egy sor kifőzde állt. Sarah az egyik bódé előtt ücsörgött egy padon, és épp egy rákos szendvicset falatozott, amikor a két férfi elhaladt mellette. Szendvicset azon nyomban bevágta a kukába, és társai után eredt.

– Ha már Egyiptomnál tartunk, éjjel majdnem fogtunk valamit. Az SSI letartóztatott egy Husszein Mandali nevű Kard-kémet. Szerencsétlenségére amikor elfogták, épp nála volt Tajjib sejk egyik magnófelvétele. A felvételt pedig az emberrablás *után* rögzítették. Úgy tűnik, hogy amikor a prédikációt rögzítették, Mandali jelen volt a Zamálek szigeti luxusházban. A lakás Rasíd bin Szultán herceg, a Kard egyik szaúdi támogatójának tulajdonában áll. A herceget már egy ideje megfigyelés alatt tartjuk. Úgy tűnik, az iszlamista terroristák támogatása neki ugyanolyan hobbi, mint a vadászsólymok vagy a kurvák tartása.

Carter előkotorta a pipáját télikabátja zsebéből.

– Az SSI a lakást átkutatva megfigyelte, hogy a helyszínt sebtében, érkezésük előtt nem sokkal hagyták el. Engedélyt kértünk, hogy mi magunk is kihallgathassuk Mandalit, de úgy tájékoztattak, hogy pillanatnyilag nem kihallgatható.

– Ami annyit jelent, hogy nem mutogatható.

– Vagy még rosszabb.

– Még mindig el akarod küldeni Egyiptomba az én Ibrahimomat?

– Te kényszerítettél rá, Gabriel. Most az a kérdés, mi lesz a következő lépésünk.

– Talán ideje volna szót váltanunk Izsákkal.

Carter megtorpant, és Gabrielre nézett.

– Most meg mit forgatsz a fejedben?

Míg sétálgattak Koppenhága belvárosának csendes, macskaköves utcáin, Gabriel elmesélte tervét Carternek.

– Nagyon kockázatos, ráadásul arra sincs semmi garancia, hogy ma este hazatelefonál. Megkértük a német rendőrséget, hogy olyan diszkréten folytassák a nyomozást, ahogy csak lehet, de a német média valahogy mégis szimatot kapott, ezért jó esély van rá, hogy Izsák is észrevette. Ha okos... és nincs bizonyítékunk az ellenkezőjére... akkor valószínűleg összekapcsolja, hogy a telefonhívásának köze van hozzá.

– Telefonálni fog, Adrian! Nagyon ragaszkodik a családjához. Ami pedig a kockázatot illeti: kockázat nélkül nincs szerencse.

Carter elgondolkodott Gabriel szavain.

– A helyzetet tisztázni kell a dánokkal, és az elnöknek is jóvá kell hagynia – adta meg magát végül.

– Akkor hívd föl!

Carter Gabriel kezébe nyomta a telefont.

– A te barátod. *Te* hívd fel!

Egy egész óra telt el, mire az elnök áldását adta Gabriel tervére. A művelet első lépésére a következő tíz percben sor került, ugyan nem Koppenhágában, hanem Amszterdamban, ahol 12 óra 45-kor Ibrahim Faváz déli imádságát befejezve kilépett az al-Hidzsra mecset kapuján, és elindult a Ten Kate Straat-i piac irányába. Ahogy közeledett a piac végén álló standja felé, egy férfi lépett mellé, és erősen megszorította a karját. A himlőhelyes arcú férfi palesztinai dialektusban szólította meg, és öt perc múlva Ibrahim már egy Mercedes hátsó ülésén találta magát.

– Meg se bilincselnek, a szememet se kötik be?

A ragyás férfi lassan a fejét rázta.

– Ma este egy szép, kényelmes utat teszünk együtt, feltéve, ha rendesen viselkedik.

– Hová megyünk?

A férfi őszintén válaszolt.

– Koppenhágába? De miért Koppenhágába?

– Egy barátja egy nagyon veszélyes hídon készül ott átkelni, és szüksége van egy olyan igaz ember útmutatására, amilyen maga.

– Ezek szerint már hallott a fiamról.

– Én csak futár vagyok. A képet a barátja fogja kiegészíteni, miután megérkezünk.

– De mi van a menyemmel és az unokámmal?

A ragyás férfi nem válaszolt, hanem belepillantott a visszapillantó tükörbe, és biccentéssel jelezte a sofőrnek, hogy indítson. Ahogy az autó elindult a járda mellől, Ibrahimnak átfutott az agyán, hogy vajon tényleg Koppenhágába és nem egy egyiptomi kínzókamrába érkeznek-e. Eszébe jutottak Abdullá sejk egykori szavai: *Bízz Istenben, ne hagyd el magad!*

Dánia nem túl titkos rendőrségét Biztonsági Hírszerzési Szolgálatnak nevezik. Az ott dolgozók egyszerűen csak Szolgálatnak hívják, az olyan hivatásosok körében pedig, mint amilyen Adrian Carter, PET-nek emlegetik, a szolgálat kiejthetetlen dán nevének rövidítése után. Bár az intézmény címe hivatalosan államtitok, minden egyes koppenhágai lakos tudja, hogy a Tivoli-kerttől északra elterülő csendes negyed egyik névtelen épülete ad otthont a központnak. Lars Mortensen, a PET mélyen Amerika-barát vezetője az irodájában várakozott, míg Cartert bevezették hozzá. Mortensen magas volt, mint minden honfitársa, arcán viking őseinek vonásai, szőke fejével pedig akár hollywoodi filmsztárnak is elmehetett volna. Átható tekintetű, kék szeméből visszafogott kíváncsiságon kívül semmit sem lehetett kivenni. Ritkaságszámba ment, hogy egy Adrian Carter formátumú amerikai kém csak úgy ellátogat Koppenhágába. Az még ritkábban fordult elő, hogy látogatása előtt öt perccel jelentkezzen be.

– Bárcsak előbb szólt volna az érkezéséről, akkor megfelelően fogadhatnánk! – mondta Mortensen, és kényelmes, modern, skandináv tervezésű székbe ültette le Cartert. – Mégis minek köszönhetjük a látogatását?

– Sajnálatos módon egy igen kellemetlen helyzet állt elő. Az Elizabeth Halton utáni kutatásaink során egy nyom dán földre vezetett bennünket. Valójában nem is bennünket, hanem egy általunk megbízott hírszerzési szolgálatot.

– Melyik szolgálatról van szó?

Carter bevallotta az igazságot, és figyelte, ahogy Mortensen kék szeme érdeklődőről haragosra változik.

– Mióta vannak Dániában?

- Nagyjából huszonnégy órája.
- Bennünket miért nem értesítettek?
- Mert forrónyom-követésről volt szó.
- A telefonok azért működnek forrónyom-követéskor is, és vannak ezenkívül fax- és számítógépek is.
- Részünkről történt figyelmetlenség – folytatta békítő hangnemben Carter. – A felelősség pedig nem az izraelieket terheli, hanem engem.
- Mit csinálnak itt *egészen* pontosan? És miért jött hozzánk most? – kérdezte Mortensen összehúzott szemmel.
- Míg Carter beszámolóját hallgatta, a dán biztonsági főnök izgatottan ütögte a térdét ezüsttollával.
- Pontosán hány izraeli tartózkodik most Koppenhágában?
- Őszintén szólva nem tudom.
- Azt akarom, hogy egy órán belül hagyják el a várost!
- Attól tartok, legalább egyiküknek biztosan itt kell maradnia.
- Hogy hívják az illetőt?
- Carter megmondta. Mortensen tolla megállt.
- Erről értesítenem kell a miniszterelnököt!
- Valóban szükséges a politikusokat is bevonni?
- Csak abban az esetben, ha meg akarom tartani az állásomat – vágott vissza Mortensen. – Feltételezve, hogy a miniszterelnök beleegyezik... és nincs okom azt gondolni, hogy másképpen tenne... magam is jelen akarok lenni, amikor Faváz telefonál.
- Nagyon kellemetlen lesz.
- Mi, dánok, elég kemény fickók vagyunk. Azt hiszem, meg tudok birkózni a helyzettel.
- Akkor mindnyájan nagyon örvendünk a jelenlétének.
- Mondja meg Allon barátjának, hogy a Berettáját tartsa a pisztolytáskájában! Nem akarok holttesteket.
- Ha ma este bárki meghal ebben az országban, ő lesz az első számú gyanúsítottunk.
- Feltétlenül átadom neki – válaszolta Carter.
- Mortensen szemébe visszatért a kíváncsiság.
- Hogy néz ki a pasas?
- Allon?
- Mortensen bólintott.
- Nagyon komoly fickó, de egy kicsit nyers a modora.
- Mindnek az – mondta Mortensen.
- Igaz, de ki hibáztathatná őket ezért?

Koppenhágában van néhány ronda ház; az amerikai követség Dag Hammarskjölds allén álló üvegpalatája közéjük tartozik. A CIA-iroda kicsi és zsúfolt, mivel a hidegháború idején Koppenhága hírszerzési szempontból nem játszott fontos szerepet, és ez mára sem sokat változott. A legmodernebb technikával felszerelt tárgyalóteremben ennek ellenére húsz ember kényelmesen leültethető. Carter úgy gondolta, fedőnevet kellene használniuk, mire Gabriel rövid gondolkodás után azt ajánlotta, hogy nevezzék magukat Mórijának a jeruzsálemi hegy után, ahol Ábrahámot arra utasította Isten, hogy egyetlen fiát áldozza föl. Carter, akinek apja az episzkopális egyház lekipásztora volt, költőinek találta a választást, és ettől fogva a CIA-val folytatott kommunikációban kizárólag Mórija Csapatnak nevezték magukat.

Ibrahim Faváz Odeddal és Jákovval az oldalán este hatkor érkezett meg Amszterdamból. Lars Mortensen 6 óra 15-kor jelent meg, és rögtön feloldozta Gabrielt azon bűne alól, hogy nem értesítette a dán hatóságokat, mielőtt az országba lépett. Gabriel most engedélyt kért tőle, hogy egész csapata az országban maradhasson, és végigkövethesse a műveletet. Mortensen,

akit teljesen elbűvölt, hogy találkozhat az élő legendával, rögtön beleegyezett. Mordeháj és Sarah azután csatlakozott hozzájuk, hogy tábort bontottak a szállodában. Eli Lavon hálásan futott be a fagyos Nørrebróból, amelyet már egy hete csaknem egyfolytában megfigyelés alatt tartott.

A kora esti órákban Mortensen vezetésével a dánok játszották a főszerepet. Hét órákor elvágta a nørrebrói lakásba vezető telefonkábel, és minden bejövő hívást átirányítottak róla a CIA-irodába. A kulturális összeütközés elkerülése végett Mortensen gondosan női ügynököket jelölt ki arra, hogy tizenöt perc múlva bekopogjanak a lakásba, és néhány rutinkérdést tegyenek föl Ibrahim Faváz hollétéről. Mordeháj távhallgatója még mindig működött, és Mortensen nagy rémületére a Mórija Csapat végigkövette a lakásban zajló eseményeket. A kérdezősködés negyedóráig tartott, végül a két ügynök további kihallgatásra az ör-szobába szállította Hanifát és Ahmedet. Hanifától rögtön elkobozták a mobiltelefonját, amelyet elvittek a nagykövetség épületébe, ahol Mordeháj – Carter és Mortensen figyelő tekintete előtt – információkat keresve gyorsan át is vizsgálta.

Nyolc órára olyan síri csend támadt, mint halottvirrasztáskor. A téglalap alakú asztal egyik oldalán az amerikaiak ültek, a másikon Gabriel harcosai, kettejük közt pedig az asztal végén Sarah fészkelődött. Mortensen közvetlenül a telefonnal szemben helyezkedett el. Ibrahim tőle jobbra ült, és idegesen morzsolgatta imafüzére szeméit. Egyedül Gabriel járkált fel-alá a szobában, mint a színész premier előtt. Kezét az állához szorította, szemével pedig a telefont szuggerálta. Sarah megpróbálta azzal nyugtatgatni, hogy nemsokára bejön a hívás, de úgy tűnt, Gabriel nem is hallja, amit a lány mond. Más hangokra figyelt: Izsák hangjára, amint megígéri Hanifának, hogy pontban fél tízkor fölhívja, és Hanifának arra a figyelmeztetésére, hogy ha Izsák egy percet késik, ő nem veszi fel a kagylót. 9 óra 29-kor Gabriel megállt a telefon mellett. Tíz másodperc múlva iszonyatos hangerővel megszörrent a készülék. Gabriel a kagyló felé nyúlt, és lassan a füléhez emelte.

KOPPENHÁGA, SZERDA 21.30

Gabriel szó nélkül figyelt néhány másodpercig. Nedves úton gyorsan haladó járművek zaja, távoli autóduda hangja – mintha előre jeleznék a bajt.

– Jó estét, Izsák! – szólalt meg arabul, majd nyugodt hangon folytatta: – Azt szeretném, hogy nagyon jól véssze az eszébe, amit hall, mert csak egyszer mondom el! Figyel, Izsák?

– Ki maga?

– Ezt igenlő válasznak veszem. Nálam van az apja, a felesége és a fia, Izsák. Egyezséget kötünk. Csak maga meg én. Maga átadja nekem Elizabeth Haltont, én visszaadom magának a családját. Ha nem adja át Elizabeth Haltont, az egész családját fölültem egy repülőgépre, és átadom az SSI-nak vallatásra. Izsák, ugye tudja, mi történik az SSI vallatószozáiban?

– Hol van az apám?

– Adok magának egy telefonszámot. Ez olyan szám, amit rajtam kívül senki sem ismer. Azt szeretném, hogy jegyezze le, mert fontos, hogy ne felejtse el! Készen áll, Izsák?

A férfi egy ideig hallgatott, végül megszólalt:

– Készen állok.

Gabriel elmondta a telefonszámot, majd hozzátette:

– Ezen a számon hívjon tíz perc múlva. Most 9 óra 32 perc van. 9 óra 42 után nem veszem fel a telefont, megértette, Izsák? Ne tegye próbára a türelmemet, és ne hozzon rossz döntést!

Gabriel letette a telefont, és Ibrahimra pillantott.

– Ő volt az?

Ibrahim lehunyta a szemét, morzsolgatni kezdte imafüzérét, majd csendesen megszólalt:

– Ő a fiam.

Carter és Mortensen egy időben nyúlt a telefonjáért. Mortensen beépített embereit tárcsázta a dán távközlési vállalatnál, Carter pedig a CIA összekötő tisztjét hívta a Nemzetbiztonsági Hivatal Fort Meade-i központjában. Öt perc múlva egyszerre tették le telefonjukat, és úgy méricskéltek egymást, mint két pókerjátékos. Először Mortensen mutatta meg a lapjait.

– A Tele Danmark szerint a hívást Belgiumból, mobiltelefonról kezdeményezték. Ha kapcsolatba lépünk brüsszeli kollégáinkkal, azt is megtudhatjuk, merre járt a hívás pillanatában.

– Ne fáradjon! – válaszolta Carter. – Liège-től keletre, nagy valószínűség szerint az A3-as autópályán. Most egy másik készülékről hívott, mint tegnap este, és már ki is kapcsolta.

Izsák fölhívta Hanifá mobilját, majd az otthoni vonalas számot is. Gabriel mindkét készüléket hagyta csörögni. Végül amikor közeledett a határidő, Izsák fölhívta azt a számot, amit Gabriel adott neki. Az ügynökség technikusai összekapcsolták a vonalat a felvevőkészülékkel, és élő kapcsolatot hoztak létre Washingtonnal is. Minden hallgató legnagyobb bosszúságára Gabriel hagyta, hogy a telefon négyet csörögjön. Amikor végre füléhez emelte a kagylót, lendületesen, üzleti hangnemben szólalt meg:

– Elégé kimérte az időt, Izsák! A maga helyében nem csinálnék szokást belőle.

– Hol van a fiam és a feleségem?

– Ebben a pillanatban a koppenhágai reptéren, egy magánrepülőgépen ülnek. Az, hogy mi történik velük, csak magán múlik, Izsák.

– És mi van az apámmal?

– Az apja itt van velem.

– Hol az az *itt*?

– Az, hogy én hol vagyok, ebben a pillanatban teljesen lényegtelen, Izsák. Egyetlen dolog számít: Elizabeth Halton, aki magával van, és akit én vissza akarok kapni. Ezt mi ketten

magunk között szépen elintézzük. Senkinek nem kell beleavatkoznia: sem az instruktorának, sem az akció kitervelőjének.

– Maga kinek dolgozik?

– Az vagyok, akinek hinni akar: CIA, FBI, DIA, vagy akár egy olyan baromi titkos ügynökség is, aminek még a létezéséről sem tud. Egy dolog azonban biztos: nem blöffölök. Az apját eltüntettem Amszterdamból az al-Hidzsra mecset elől, a fia és a felesége sincs már Nørrebroban, és ha nem teszi pontosan azt, amit mondok, mindannyian elrepülnek Egyiptomba. Ugye tudja, mi fog történni velük Egyiptomban? Izsák! Tudom, mi történt a testvérével. Ugye, Dzsihánnak hívták? Az apja mesélt nekem Dzsihánról. Mindent elmondott.

– Beszélni akarok az apámmal!

– Az ebben a pillanatban sajnos nem lehetséges. Az apja már eleget szenvedett az egyiptomi titkosrendőrség kezében. Ne kényszerítse újabb kínokra! Láta a karján lévő forradásokat? Láta már a hátán lévő forradásokat? Ne tegye ki még egy egyiptomi kínvallatásnak!

Izsák egy pillanatra elhallgatott, Gabriel pedig élénken figyelt a háttérzajokra. A furgon újra elindult.

– Honnan telefonál, Izsák?

– Afganisztánból.

– Akkor egész szép kis távolságot megtett, hiszen tegnap este még Dortmundból hívta a feleségét. A türelmem véges. Mondja meg, hol van, különben leteszem a telefont, és soha nem hall újra felőlem! Ért engem?

– Én pedig megnyomok egy gombot, és az amerikai nő mártírhalt hal. Maga is ért *engem*?

– Legyen már elég a vérből meg a bombákból! Már elérték a céljukat. A világ tudomására jutott Egyiptom helyzete. De bármennyi embert gyilkolnak meg, az elnök akkor sem fogja szabadságra helyezni a sejket! A maga kezében van a hatalom, hogy ezt az egész folyamatot megállítsa. Kímélje meg Elizabeth Halton életét! Adja őt vissza, én pedig visszaadom a családját!

– És velem mi lesz?

– Az engem nem érdekel. Szarok bele, hogy mi lesz magával! Én Elizabeth Haltont akarom. Hagyja valami biztonságos helyen, mondja meg, hogyan találom rá, aztán tűnjön el Afganisztánba, Pakisztánba vagy Tökömisztánba, mit tudom én, hol a búbánatos nyavalyában akar maga élni? Csak arra kérem, hogy adja vissza a lányt. Maga a halált szereti, mi az életet. Maga erős, mi gyöngék vagyunk. Már így is győzött. Csak arra kérem, hogy adja őt vissza!

– Egy napon megtalálalak, te szemét! Megtalálalak és megöllek!

– Úgy látom, nem érdekli az ajánlatom. Jó volt beszélni magával. Ha meggondolná magát, tíz perce van, hogy felhívjon. Alaposan gondolja át! Ne hozzon rossz döntést, különben örökre lemondhat a családjáról! Tíz perce van, Izsák! A repülőgép tíz perc múlva elindul Egyiptom felé.

Gabriel másodszor is letette a telefont. Carter megveregette a hátát, amelyen csurgott az izzadság.

Gabriel szó nélkül kilépett a tárgyalóból, és azonnal a mosdóba sietett. A hideg porcelán mosdótálba kapaszkodva a tükörképét figyelte. Nem annak az embernek látta magát, akinek a tükörképét figyelte, hanem annak a huszonegy éves, tehetséges művésznek, akinek a vérébe a holokausz hamuja is belekeveredett. Samron acélszilárdsággal és sürgető keménységgel állt mögötte: *Terrorizálni fogod a terroristákat. Izrael bosszúálló anyyala leszel.*

Samron azonban arról az árról nem tett említést Gabrielnek, amit egy napon azért kell majd fizetnie, amiért bemászott a csatornába a terroristák meg a gyilkosok után: a fiáról, aki az Olajfák hegyén nyugszik egy mártírsírban; a feleségéről, aki a Herzl-hegyi elmegyógyintézetben él emlékei labirintusában bolyongva. Gabriel, miután a terroristák elleni küzdelemben elvesztette a családját, megfogadta, hogy céljai eléréséhez soha nem fog

ártatlanokat fölhasználni. Ezen az estén, csak megtévesztés céljából ugyan, de megszegte fogadalmát. Tette miatt nem bűnösnek érezte magát, hanem mélyen elkeseredett. A világ dzsihadistáinak hitvallása elmebetegség, nem igaz törekvés. Nem lehet vitatkozni azokkal az emberekkel, akik ártatlanokat gyilkolnak le abban a hitben, hogy Isten akaratát teljesítik a földön. Ezekkel az emberekkel még azelőtt kell végezni, hogy ők ölnének másokat. Ha pedig neki egy ártatlan ember életének megmentéséért egy gyilkos családját kell megfenyegetnie, ám legyen.

Gabriel jéghideg vizet fröcskölt az arcára, majd kilépett a folyosóra. Carter egy sokat késő vonatra váró ember közönyével támaszkodott a falnak.

– Minden rendben? – kérdezte Gabrielt.

– Majd ha ezen túl leszünk, rendben lesz. A nemzetvédelmiseknek sikerült bemérniük?

– Valahol az A3 és az A26 kereszteződésénél járt.

– Ami azt jelenti, hogy nagy sebességgel bármely irányban továbbhaladhat. És mi van a telefonnal?

– Ez most másik készülék volt – válaszolta Carter.

– Gondolom, ki is kapcsolta.

Carter bólintott.

– Más?

– Washington szerint túl keményen bánsz Favázzal.

– Szerintük mit kellene tennem? Könyörögnöm kellene, hogy engedje el szépen?

– Csak azt akarják, hogy adj neki egy kis manőverezési lehetőséget.

– És mi lesz, ha ezt a kis lehetőséget arra használja fel, hogy megölje Elizabeth Haltont?

Carter visszavezette Gabrielt a tárgyalóterembe. Amikor beléptek az ajtón, Gabriel fölnézett a faliórára; még három perc maradt a következő hívásig. Lars Mortensen feszülten dobolt az asztalon, majd kisvártatva megszólalt:

– Mit lesz, ha mégsem telefonál?

– Hívni fog – válaszolta Gabriel.

– Mitől olyan biztos benne?

Füzérét folyamatosan morzsolgatva Ibrahim válaszolt Gabriel helyett.

– Dzsihán miatt. Azért fog telefonálni, mert nem akarja, hogy a felesége és a fia is Dzsihán sorsára jusson.

Mortensen meghökkent a válaszon, és kérdőn Gabrielre nézett. Carter egy kézlegyintéssel értésére adta, hogy majd egy alkalmasabb időpontban elmondja az előzményt. Gabriel tovább járkált. A telefon két perc múlva újra megszörrent. Azonnal fölkapta a kagylót, és tettetett lelkesedéssel beszélni kezdett:

– Izsák! Örülök, hogy hívott. Ezt úgy tekinthetem, hogy egyezséget kötöttünk?

– Egy kikötéssel áll az egyezés.

– Izsák, maga nincs olyan helyzetben, hogy követelésekkel állhasson elő.

– Maga sincs.

– Mi a kikötése?

– Az apámnak adom át a nőt, senki másnak.

– Ez teljességgel szükségtelen, Izsák. Csak állítsa le az autót, és hagyja Elizabethet az út szélén! Keressen egy száraz, biztonságos és veszélytelen helyet, aztán hajtson el! Ennél jobban nem kell bonyolítani a dolgot.

– Bizonyítékra van szükségem, hogy az apám még mindig Európában van. Arról is meg akarok bizonyosodni, hogy életben van.

– Izsák! Az apja alapító tagja az Allah Kardjának, ezért nem mehet a fogoly közelébe!

– Az apám ártatlan. Ha nincs jelen, nem kapja meg a nőt!

Gabriel Carterre nézett, aki biccentéssel jelezte beleegyezését.

- Rendben, Izsák. Maga nyert! A maga szabályai szerint játszunk. Csak azt mondja meg, hol üssük nyélbe a fogolycserét!
  - Dániában van?
  - Már mondtam magának, hogy nem számít, hol vagyok.
  - De nekem számít.
  - Jól van, Izsák. Dániában vagyok. Bonyolítsuk le itt a dolgot, rendben? Ez kis ország rengeteg nyílt tereppel, a dán rendőrség pedig szabad elvonulást ad, ha elengedi Elizabeth Haltont.
  - Garanciát kérek a határ szabad átlépésére. Ne legyenek se ellenőrző pontok, se úttorlaszok! Ha egy rendőr csak kétszer is rám néz, meghal a nő. Értette?
  - Érttem. Tudtára adjuk a helyi hatóságoknak, hogy álljanak félre. Senki sem fogja háborgatni magukat, csak azt mondja meg, hol intézzük el a dolgot!
  - Holnap hívom, és megmondom, mit tegyen.
  - Holnap? Az nem lesz jó, Izsák.
  - Ha a holnap nem elég jó, akkor a fogoly még ma este meghal.
- Gabriel ismét Carterre pillantott, aki fejbólintással jelezte, hogy beleegyezhet a kérésbe.
- Rendben van, Izsák. Holnap mikor jelentkezik?
  - Koppenhágai idő szerint déli tizenkettőkor hívom.
  - Az túl sok, Izsák. Sokkal korábban akarok hallani maga felől.
  - Vagy holnap délben, vagy egyáltalán nem; maga dönt.
  - Rendben, akkor holnap délben, de ne okozzon csalódást!
- A vonal elnémult. Gabriel, miután letette a telefont, arcát két kezébe temette.
- Washington kívánságára manőverezési lehetőséget adtam neki, Adrian, ezzel sarokba is szorított.
  - Holnapig várunk, és meghallgatjuk, hogy mivel áll elő.
  - És mi lesz, ha nem tetszik majd, amit mond?
  - Akkor nem fogadjuk el az ajánlatot.
  - Nem, Adrian, azt nem lehet. Pontosan azt fogjuk tenni, amit mond, mert ha nem követjük minden utasítását, megöli Elizabethet.

A fogva tartók fegyelme rendkívüli volt. Sohasem léptek be a cellájába úgy, hogy az arcuk ne lett volna eltakarva, s elrablása pillanata óta egyetlen szót sem szóltak hozzá. Nem engedték meg, hogy újságot vagy bármilyen olvasnivalót a kezébe vegyen, és azt a kérését, hogy az üres órákat rádióhallgatással üsse el, Káin egy fejcsóválással szintén elutasította. Már rég nem tudta, mennyi ideje tartják fogva. Azt sem tudta, vajon a világ élőknek vagy holtak hiszi. Fogalma sem volt róla, hogy merre van: ugyanolyan erővel lehetett még Kelet-Angliában, mint Tora Bora barlangrendszerében. Egy dologban azonban bizonyos volt: fogva tartói rendszeresen új helyre szállítják.

A helyváltoztatást könnyű volt észrevennie. Minden újabb helyiség az előző hasonmása volt: ugyanolyan csupasz, fehér falak, tábori ágy, egy szál izzó és kémlelőnyílással ellátott ajtó; mégis mindegyik helyiség határozottan különbözött egymástól. Ezt már akkor is képes lett volna észrevenni, ha bekötik a szemét, mert időközben hallása és szaglása olyan érzékennyé vált, mint a ragadozóké. Jóval korábban hallotta a lépteiket, mintsem a cetlit az ajtó alá dugták volna, Káint pedig szag alapján is meg tudta különböztetni Ábeltől. Legutóbbi cellájában fertőtlenítőszag terjengett, a mostanit viszont finom kávé és arab fűszerek aromája árasztotta el. Úgy gondolta, vagy piacon, vagy egy keleti fűszereket ellátó raktárban vannak.

Kifinomult érzékelése révén azonban még egy fontos dolgot észrevett: utaztatásában volt valamiféle rendszer. Ezt a ritmust nem órákban és percekben lehetett mérni – mert bármennyire próbálta, képtelen volt érzékelni az idő múlását –, hanem az egy-egy helyen kapott étkezések számában. Ezek sivár egyhangúságban mindenütt ugyanúgy követték egymást: négyszer felszolgálták ugyanazt az ételt, majd egy ketamininjekciót kapott, ami után egy új szagú helyiségben ébredt. Jelenlegi helyén eddig háromszor kapott ételt, és érzése szerint a negyedik is nemsokára megérkezik. Az étkezés után néhány óra elteltével megint belövik ketaminnal, ő pedig kapálózik és küzd mindaddig, amíg végül megadja magát a túlerőnek.

Behódolás...

Ez volt a céljuk. Behódolás volt a célja a globális dzsihadista mozgalomnak éppúgy, mint Elizabeth fogva tartóinak. A dzsihadisták arra törekedtek, hogy a Nyugat behódoljon az erőszakos szalafista iszlám akaratának. Elizabeth fogva tartói pedig azt akarták, hogy adja meg magát a nyugtatónak, az állandó helyváltoztatás agytompító ritmusának és a cetliknek. Olyan gyengének és engedelmesnek akarták látni, mint az áldozati báránnyt, aki maga tartja oda nyakát az életét kioltó késnek. Elizabeth úgy döntött, hogy a behódolás napjainak ezennel véget vet. Elhatározta, hogy lázadni fog. Ellenállásától azt remélte, hogy információt szerezhet hollétéről. Lázadásához két fegyver volt a kezében: az élete és a gyógyszerismerete. Becsukta a szemét, és a kávé meg a fahéj ínycsiklandó illatát hosszan belélegezve várta, hogy Káin benyisson hozzá a negyedik adag étellel.

KÖPPENHÁGA, CSÜTÖRTÖK 14.52

– Már megint kettőnkre marad a megoldás, de azt hiszem, ez így épp megfelelő – mondta Ibrahim.

Gabriel törölt egyet az Audi A8-as szélvédőjén, és elébe tárult a hóborította Kongens Nytorv. Ibrahim frissen borotválva, kölcsönzött, szürke öltönyben és télikabátban, a saját temetésére beöltözve, csendben ült mellette. Ép kezét csonka kezére kulcsolva, meredten nézte a cipőjét. Gabriel telefonja a tartójában állt. Jeleit az amerikai követség CIA-irodájában és a Nemzetbiztonsági Hivatal központjában egyaránt szemmel tartották.

– Ibrahim, ugye nem tart nekem újabb előadást?

– Lelkem mélyén még mindig egyetemi tanár vagyok. Nem tudok változtatni rajta.

Gabriel elhatározta, hogy kedvében jár a férfinak. Egy előadás mégiscsak érdekesebb, mint a süket csönd.

– Miért gondolja, hogy ez megfelelő?

– Mert már mindketten megjártuk a földi poklot. Semmi sem félemlíthet meg bennünket, és semmi sem történhet velünk ma este, ami meglepetést okozhatna.

– Ibrahim a cipőjéről Gabrielre vetette pillantását. –Igaz, amit a londoni merényletet követően az újságokban írtak magáról? Maga ölte meg a Fekete Szeptember tagjait?

Gabriel hallgatását Ibrahim megerősítésnek vette.

– Egészen tisztán emlékszem Münchenre. Egész nap a rádióra és a televízióra tapadtunk. A merénylet lázba hozta az egész arab világot. Örvendeztünk az atlétáitok elfogásakor, és miután a reptéren lemészárolták őket, táncra perdültünk az utcán. Reakciónk visszatekintve ocsmány, de teljesen érthető. Gyengék és megalázottak voltunk, maguk pedig erősek és gazdagok. Számtalanszor legyőztek bennünket, de végül mi győzedelmeskedtünk maguk felett, és nem másutt, mint népük legnagyobb katasztrófájának helyszínén, Németországban.

– Én azt hittem, hogy az iszlamisták nem is hisznek a holokausztban! Úgy tudtam, hogy hatalmas hazugságnak tartják, amit az okos zsidók azért hintenek el a világban, hogy elrabolhassák az arabok földjeit.

– Jómagam sohasem voltam önámító, és nem hiszek az összeesküvés-elméletekben. Maguk, zsidók, megérdemelnek egy hazát. Isten a tanúja, hogy szükségük van rá. Viszont minél hamarabb megengedik, hogy a palesztinok Ciszjordániában és a Gázai övezetben államot alapítsanak, annál jobb lesz mindannyiunknak.

– Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy ezt az államot a maguk hamászbeli hittestvéreinek a kezébe adjuk?

– Amilyen ütemben mi radikalizálódunk, úgy tűnik, a Hamász lassan egészen mérsékelt szervezet lesz. És ha végre a palesztin kérdés lekerülne az asztalról, az arabok senkit sem okolhatnának saját rettenetes körülményeik miatt. Ettől kénytelenek lennének a magunk háza tájára figyelni, és magunk megoldani a belső problémáinkat.

– Ez az egyik oka annak, amiért sohasem lesz béke. Mi vagyunk az arab kudarcok bűnbakjai, az arab nyugtalanság biztonsági szelepe. Az arabok gyűlölnék bennünket, de nem élhetnek nélkülünk.

Ibrahim egyetértően bólintott, majd tovább vizsgálta a cipőjét.

– Igaz, hogy maga híres restaurátor?

Gabriel ezúttal bólintott, Ibrahim pedig hitetlenkedve húzta föl a szemöldökét.

– Ha magának megadatott az a képesség, hogy gyönyörű festményeket állítson helyre, akkor miért foglalkozik efféle munkával?

– Kötelességből. Kötelességemnek érzem, hogy megvédjem a népemet.

– A terroristák is ugyanezt állítják.

– Lehet, de én nem ölök ártatlanokat.

– Csak azzal fenyegeti őket, hogy Egyiptomba küldi őket kínvallatásra. Meg is tenné? – kérdezte Ibrahim Gabrielre nézve.

Gabriel a fejét rázta:

– Nem küldenem vissza, Ibrahim.

Ibrahim kinézett az ablakon.

– Gyönyörű a hó. Jó vagy rossz előjel ez maga szerint?

– Egy barátom az ilyen időt műveleti időjárásnak nevezi.

– Az jó?

Gabriel bólintott:

– Az nagyon jó.

– Csinált már korábban ilyesmit?

– Csak egyszer.

– Hogyan végződött?

– Visszaszereztem a foglyot – felelte Gabriel, és gondolatban még hozzátette, hogy a Gare de Lyon szétlövése árán.

– Ismeri az utcát, amelyen végig kell mennünk? Gabriel egyik kezét fölemelte a kormányról, és a tér túl felére mutatott.

– Az ott a Strøget, a két kilométer hosszú, boltokkal és éttermekkel övezett sétálóutca, ami a Rådhuspladsen térre nyílik. Ha hinni lehet a hotel brosúrájának, ez Európa leghosszabb sétálóutcája.

– Mi sétálunk, ők pedig figyelnek. Így működik?

– Pontosan így. És ha meg vannak elégedve azzal, amit látnak, akkor mire odaérünk a Rådhuspladsen térre, valaki fölhív, és további utasításokat ad.

– Mikor indulunk?

– Három órakor.

– Három óra – ismételte Ibrahim. – A halál órája; legalábbis a keresztény hit szerint. – Maga szerint miért ezt az időpontot választották?

– Azért, mert ekkor még néhány percig nappali fényben láthatnak bennünket. Utána besötétedik, ami előnyös nekik, mert sokkal nehezebben fogom észrevenni őket.

– És mi a helyzet a kis segítőivel? Azokra a fiúkra gondolok, akik az amszterdami utcasarokról elhurcoltak.

– Izsák azt mondja, ha megfigyelőket vesz észre, az egyezséget semmisnek tekinti, Elizabeth Halton pedig meghal.

– Ezek szerint magunk megyünk?

Gabriel bólintott, majd az órájára nézett: 2 óra 59-et mutatott.

– Még nincs késő kihátrálni, ugye, tudja? Magának nem kell részt vennie.

– Két nappal ezelőtt abban a házban megígértem magának, hogy segíték visszaszerezni az amerikai nőt. Ezt az ígéretemet be is tartom. Egyébként hol voltunk?

– Németországban.

– Egy zsidó kínzással fenyeget egy arabot Németországban! Milyen költői!

– Ibrahim! Ugye, nem fog nekem még egy előadást tartani?

– Terveztem, de sajnos már nincs rá időnk. Eljött a halál órája – válaszolta Ibrahim a műszerfal órájára mutatva.

A Strøget zajos forgataga lázas, ünnepi hangulatot árasztott. Gabrielnek olyan érzése volt, mintha egy régóta készülő háború előestéje lenne, amikor az emberek egyszerre vagyonokat költenek, és vadul, önfeledten szerelmeskednek. Pedig a Koppenhága leghíresebb utcáján hömpölygő tömeg nem háborúra, csak az elkövetkezendő ünnepekre készülődött. Gabriel annyira belefeledkezett az Elizabeth Halton utáni kutatásba, hogy a közeledő karácsonyról teljesen megfeledkezett.

Zsebre dugott kézzel, szorosan egymás mellett, szó nélkül, bolygó lelkeként haladtak a vidám tömegben. Izsák utasítása értelmében egyenesen, megállás nélkül lépdeltek előre. Gabriel emiatt a legalapvetőbb megfigyelés elhárítási manővereket sem tudta alkalmazni. Már jó harminc éve nem ment úgy végig egy európai utcán, hogy ne figyelt volna a háta mögé, s most úgy érezte magát, mint amikor az ember álmában meztelenül áll felöltözött emberek előtt. Mindenütt régi és újonnan feltűnt ellenségeket látott. Személyeket észlelt, akik akár Kard-tagok, akár a dán titkosszolgálat emberei lehettek, és meg mert volna rá esküdni, hogy az egyik kirakat előtt Eli Lavon játszik hegedűn karácsonyi muzsikát. Gyorsan rájött, hogy az illető egyszerűen csak nagyon hasonlít Lavonra, mert kollégája minden tehetsége ellenére botfűlű volt, és semmilyen hangszeren nem játszott.

Egy lámpás kereszteződésnél kellett először megállniuk. Míg a zöldre várakoztak, egy bengáli férfi olyan hirtelen nyomott Gabriel kezébe egy szórólapot, hogy ő majdnem előrántotta a Berettáját. A szórólap egy éttermet reklámozott a Tivoli-kert környékén. Gabriel rejtett üzeneteket keresve, alaposan végigolvasta a reklámszöveget, majd galacsinná gyúrta, és kidobta az első szemetesbe. A lámpa zöldre váltott. Gabriel karon fogta Ibrahimot, és továbbindultak.

Sötétedett. Az utcai lámpák erősebben világítottak, az üzletek kirakatai is hívogató fénnel árasztották el az utcát. Gabriel megelégtelt a figyelők utáni kutatást, inkább hagyta magát elbűvölni a látványtól. Nézte a hóesésben fagylaltot nyaló gyerekeket; a csinos, térdeplő nőt, aki szétszakadt reklámszatyrával bajlódott; a manónak öltözött kis kórust, amely angyali hangon Isten születéséről énekelt. Eszébe jutottak Uzi Lavon szavai azon az éjszakán, amikor először hajtottak át a Jeruzsálemet övező hegyeken. *Az európaiak elítélnék bennünket Libanon miatt, de azt az egyet nem értik meg, hogy Libanon csak előzetese az elkövetkező nagy filmnek, amit Európa minden mozijában vetíteni fognak.* Gabriel abban reménykedett csupán, hogy Koppenhágában ezt a filmet aznap este még nem mutatják be.

Megálltak egy újabb kereszteződésnél, a zöld lámpánál pedig átvágtak a hatalmas Rådhuspladsen térre. A tér bal oldalán állt a városháza épülete, amelynek harangtornya pengeélesen fűrődött bele a sűrű ködbe. A tér közepén hatalmas karácsonyfa magasodott, amely mellett egy fabódében sült kolbászt és forralt bort árultak. Gabriel odasétált, és beállt a sorba. Mielőtt azonban sorra kerülhetett volna, telefonja halkán megcsörrent a zsebében. A készüléket szó nélkül a füléhez emelte. A telefont néhány másodperc elteltével visszadugta a zsebébe, és belekarolt Ibrahimba.

– Azt akarják, hogy menjünk vissza a sétálóutcán, és ülünk be az autóba – világosította föl Ibrahimot, miközben átvágtak a téren.

– És aztán mi lesz?

– Azt nem mondták.

– És mi mit teszünk?

– Azt tesszük, amire utasítanak.

– Tudják ezek, hogy mit csinálnak?

Gabriel bólintott. Pontosan tudta, hogy ellenfelei mire készülnek.

Az Audi pontosan ott állt, ahol elindulásuk előtt hagyták, csak mire visszaértek, vékony hórég fedte be. Sarah egy közeli kávézóban ücsörgött balra húzott svájcisapkában, amivel azt üzenete Gabrielnek, hogy távollétükben nem nyúltak a kocsihoz. Gabriel ennek ellenére leejtette a kocsikulcsot, és míg lehajolt, hogy fölvegye, gyorsan átvizsgálta az autó alvázát. Abban a pillanatban megcsörrent a telefon, ahogy Ibrahim is beszállt mellé. Gabriel figyelmesen végighallgatta az utasításokat, majd a beszélgetést megszakítva elindította a járművet. Még egyszer benézett a kávéház ablakába, s látta, hogy Sarah a magasba emeli a kezét. Tartott tőle, hogy minden szabályt súlyosan megszegve búcsút int neki, de néhány másodperc múlva ott termett az asztalánál a pincér, aki letette elé a számlát.

Sarah néhány érmét hagyott az asztalon, és fölállt. Gabriel sebességbe tette az autót, majd Izsák szavain tűnődve elhajtott. *Csak vezessen nyugodtan, hosszú éjszakának nézünk elébe!*

Üzenet érkezett az ajtó alatt. Összebilincselte lábát föllendítette, és átcoszogott a cella másik felébe, hogy elolvassa a cetlire írt szöveget. Sarah a szagról érezte, hogy Káin áll az ajtó mögött. A papíron csak annyit állt, hogy akar-e ételt, amire igennel felelt. Aztán fegyelmezett fogoly módjára visszafeküdt az ágyára, és várta, hogy Káin letegye elé a tálcat.

Hallgatta, ahogy a kulcs elfordul a zárban, majd az ajtó nyikorogva kinyílik. A mostani ajtó hangosabb volt, mint az előző, és annyira rozsdásak voltak a sarokvasai, hogy a hangjától Elizabethet kirázta a hideg. Káin az ágy lábához tette az ételt, és sarkon fordult. Elizabeth felült, és megvizsgálta a tálca tartalmát: néhány szelet bagett, egy meghatározhatatlan eredetű sajt, egy üveg Evian és egy szelet csokoládé, mivel rendesen viselkedett.

Rögtön felfalta az ételt, és megitta a vizet. Miután megbizonyosodott afelől, hogy nem figyelik, gyorsan ledugta az ujját a torkán, és a cella kövére hányta az egész ételt. Káin két perc múlva mérges tekintettel berontott. Elizabeth a takarójába burkolózva remegett.

– A ketamin – suttogta. – Megölnek a ketaminnal.

Ábel egy vödör vízzel és egy felmosóronggyal érkezett a cellába, és fölmosatta vele a mocskot. Káin csak azután tért vissza a cellába, hogy a tisztátalan női testvadász teljesen eltűnt. A lehető legtávolabb állt meg tőle, mintha félne, hogy elkap tőle valamit, és egy kézmozdulattal magyarázatot kért a történetekre. Elizabeth rövid ideig hallgatott, miközben mély lélegzetet vett.

– Ismeretlen eredetű, időszakosan szapora szív működés. Ez az orvosi kifejezése annak, hogy az alsó szívkamrámban szörványos aritmia alakult ki. A szívritmuszavart a sok ketamin injekció csak súlyosbította. A szívverésem veszélyesen felgyorsult és aritmiás, a vérnyomásom leesett, ami émelygést és hidegrázást okoz. A következő adag ketaminnal nagy valószínűség szerint végeznek velem.

Káin a sapka nyílásán át figyelve, némán állt egy ideig, majd kiment a helyiségből. Néhány perc múlva – amit Elizabeth úgy húsz percnak ítélt, bár egyáltalán nem volt benne biztos – Káin visszatért, és kezébe nyomott egy gépirásos üzenetet:

Olyan okok miatt, amiket most nem tudunk megmagyarázni, ma este el kell szállítanunk innen. Ha szállítás közben eszméleténél marad, nagyon kényelmetlenül fogja magát érezni. Kér ketamint, vagy vállalja, hogy ébren szállítsuk?

– Nem akarok több ketamint, inkább ébren maradnék.

Káin úgy nézett rá, mint aki nagyon rossz döntést hozott, és ismét átadott egy üzenetet.

Ha kiabál vagy bármiféle zajt csap, megöljük, és az út szélén hagyjuk.

– Értem – válaszolta Elizabeth.

Káin visszavette az üzeneteket, és elhagyta a helyiséget. Elizabeth kinyújtózott az ágyán, és belebámult a vakító, fehér lámpafénybe. Lázadása csupán néhány perce tartott, de máris sikerült két kisebb dolgot megtudnia: éjjel és országúton szállítják.

A következő alkalommal előzetes figyelmeztetés nélkül léptek a cellájába. Gyorsan becsavarták a gyapjútakaróba, amit ragasztószalaggal a testére erősítettek, és amitől úgy festett, mint egy bebábozódott hernyó. Földugót dugtak a fülébe, száját kipeckelték, szemét bekötötték. Most, hogy szaglásán és tapintásán kívül minden érzékszervétől megfosztották, érezte, hogy kétfelől megemelik a testét, és elviszik valahová. A láda, amelybe belehelyezték, olyan szűk volt, hogy a válla meg a csípője alig fért bele. Furnér-, ragasztó- és enyhe halszagot árasztott. A ládára néhány szeggel odaerősítették a tetejét, amely olyan alacsonyan volt, hogy majdnem az orrához ért. Sikítani akart, de fékezte magát. Anyja után akart kiáltani,

de inkább néma imába fogott, és közben az ősz halántékú, vékony férfira gondolt, aki a Hyde Parkban megpróbálta megmenteni az életét. *Nem adom meg magam, nem adom meg magam,* mondogatta.

DÁNIA, FYN-SZIGET, CSÜTÖRTÖK 20.35

A Nagy-Belt függőhíd fényei gyöngysorként ragyogtak a Sjælland és Fyn szigetét elválasztó tengerszoros között. Gabriel, amikor felhajtott a keleti oldalra, egy pillantást vetett a műszerfal órájára. Az útnak Koppenhágából idáig mintegy két órát kellett volna tartania, de az erősödő vihar miatt már majdnem négy órája úton voltak. Tekintetét ismét az útra szegezte, miközben mindkét kézzel megmarkolta a kormányt. A nagy szélben a világ második leghosszabb hídja enyhén kilengett. Ibrahim ismételtén megkérdezte Gabrieltől, hogy ez az idő jó előjel-e, de Gabriel csak annyit felelt, hogy reméli, Ibrahim tud úszni.

A tizenkét kilométer hosszú hídon húsz perc alatt értek át. A függőhíd Fyn felőli oldalán kis, tengerparti vasútállomás tűnt fel a kavargó hóban. Tőle jó másfél kilométernyire egy benzinkút állt, mellette fogadó. Gabriel megtankolta az Audit, majd leparkolt a fogadó előtt, és Ibrahimmal az oldalán betért a jól megvilágított, szépen díszített, ragyogó tisztaságú helyiségbe. Az első szoba kis bolt és kávézó volt egyben, a másodikban pedig kényelmes foteleket helyeztek el, amelyekben egy csapat ott ragadt utazó élénk beszélgetést folytatott, és az előttük álló üres sörösüvegek számából ítélve nem keveset ivott.

A kávézóban vásárolt tojásos szendvicsekkel és forró teával egy ablak melletti üres asztalhoz telepedtek le. Ibrahim szó nélkül majszolgatott, Gabriel pedig teáját kortyolgatva kibámult az ablakon. Több mint harminc perc telt el, mire végre megcsörrent a mobilja. Gabriel fölvette a készüléket, és szó nélkül hallgatta végig az utasításokat. Miután kinyomta a telefont, megkérte Ibrahimot, hogy maradjon az asztalnál, ő pedig elment a férfimosdóba, ahol a szemetes mélyére rejtette a Berettát és a mobiltelefont. Ezután visszament a kávézóba, ahol vett egy Dánia-térképet és egy angol nyelvű turistakalauzt. Ibrahim éppen a második szendvicset bontogatta, amikor megpillantotta a pénztártól ellépő Gabrielt. Szendvicset gyorsan a zsebébe tömte, és együtt indultak az autóhoz.

– Itt van, ez az: Lindholm Høje! – mondta Ibrahim.

Az útikalauz fölé hajolt, és a fejlámpa fényénél olvasni kezdte a település leírását. Gabriel az úttestre függesztve tekintetét megkérdezte, hogy mi áll a könyvben.

– Régi viking falu és temető. Századokon át eltemetve feküdt a homok alatt. Csak 1952-ben fedezték föl. A könyv szerint több mint hétszáz sírt és néhány viking házat is feltártak.

– Merre található a település?

Ibrahim újra belemélyedt a könyvbe, majd a térképen is megkereste a célpontot.

– Észak-Jütlandban. Pontosabban Jütland legészakibb pontján.

– Hogy jutunk oda?

– Az E20-as úton menjünk át a Fyn-szigeten, majd az E45-ös úton észak felé. Lindholm az Aalborg utáni település lesz. A könyv szerint könnyű megtalálni, csak követni kell a táblákat.

– Még az utat sem látom, nemhogy a táblákat!

– Ez az a hely, ahol a foglyot otthagyják?

Gabriel a fejét rázta.

– Nem. Itt csak újabb utasításokat kapunk, ezúttal írásban. Azt mondják, a múzeum bejáratától legtávolabb eső ház romjánál lesz. Most nem Izsákkal, hanem valaki mással beszéltem – mondta Gabriel, és egy pillanatra Ibrahimra tekintett.

– Egyiptomi volt?

– Nekem egyiptominak hangzott, de ebben nem vagyok szakértő.

– Ugyan már! – válaszolta elutasítóan Ibrahim. – Miért kellett a telefonját eldobnia?

– Hogy ne lehessen több elektronikus kapcsolatunk.

Ibrahim a térképet vizsgálta.

– Még jó messze van ide Lindholm!

– Tiszta időben kétórás út, de így legalább kétszer annyi.

Ibrahim az órára pillantott.

– Ami azt jelenti, ha szerencsések vagyunk, péntek reggel lesz, mire odaérünk.

– Így van. Arra játszik, hogy kifutunk az időből.

– Kicsoda? Izsák?

Gabriel eltűnődött a kérdésen. Ő maga sem tudta, hogy Izsák vagy a Szfinx irányítja-e őket.

Négy és fél órába telt, míg eljutottak Lindholmba, és Gabriel félelmei beigazolódtak az útikönyv megjegyzésével kapcsolatban: a temetőt nem volt könnyű megtalálni. Húsz percig körözött az egyforma téglaházak között, míg végre észrevette a képeslap méretű táblát, amely mellett már háromszor is elhajtott. A táblát is befedte a hó, ezért Gabriel kénytelen volt kiszállni az autóból. Odalépett és lesöprögette, hogy el tudja olvasni a feliratot, amelyen az állt, hogy az ásatás egy meredek hegy tetején található. Az Audi jól vette az emelkedőt, és csak egyetlenegyszer csúszott meg az úton. Két perc múlva Gabriel bekanyarodott egy fenyőkkal övezett parkolóba. Leállította a motort, és a hosszú vezetéstől zúgó fejjel csak ült egy ideig. Végül kinyitotta az ajtót, és kilépett a hóra. Ibrahim nem mozdult a helyéről.

– Maga nem jön?

– Ha nem bánja, én inkább itt várakoznék.

– Ne mondja, hogy fél a temetőktől!

– Nem, csak a *viking* temetőktől.

– A vikingek csak akkor voltak harciasak, amikor a tengereket járták. Itthon leginkább gazdálkodtak. A legveszélyesebb dolog, amivel ma itt találkozhatunk, az egy zöldségtermelő gazda szelleme.

– Ha magának mindegy, akkor én mégis itt maradnék.

– Ahogy jólesik! Ha itt akar egyedül ücsörögni, nekem az is megfelel.

Ibrahim gondolt egyet, majd kiszállt az autóból. Gabriel kinyitotta a csomagtartót, kivette belőle a zseblámpát és a kerékkulcsot.

– Azt meg minek hozza? – kérdezte Ibrahim.

– Arra az esetre, ha mégis találkozunk egy vikinggel – válaszolta Gabriel, majd a nadrágja első részébe süllyesztette a kulcsot, és csendesen becsukta a csomagtartót. – A benzinkútnál kellett hagynom a fegyveremet is. Egy kerékkulcs is több a semminél.

Gabriel fölkapcsolta a lámpát, és Ibrahimmal az oldalán átvágott a parkolón. A hó legalább tizenöt centiméter mély volt, amitől Gabriel cipője néhány lépésen belül beázott, és a lábujjai elgémberedtek a hidegtől. Még egy perce sem hagyták ott az autót, amikor Gabriel hirtelen megtorpant. Két elmosódott lábnyomot pillantott meg a hóban. Az egyik nyom határozottan nagyobb volt a másiknál, s mindkettő a temetőbe vezetett. Gabriel otthagya Ibrahimot, és visszament a lábnyomok kezdetéhez. A hóban kirajzolódott minta alapján néhány órával korábban valószínűleg egy kis furgon vagy teherautó kanyarodott be a parkolóba második próbálkozásra. A nagyobb lábnyomú ember a kormány mögül, míg a kisebb lábnyomú az utas ülésről szállt ki. Gabriel leguggolt a hóba, és olyan szakértő szemmel vizsgálta a kisebb lábnyomot, mintha ecsetvonásokat figyelne egy vásznon. A nyomok női lábtól származtak, s akárki hagyta őket a hóban, biztosan sportcipőt viselt. Dulakodás nyomát nem látta.

Gabriel csatlakozott Ibrahimhoz, akit végigvezetett az ásatás gyalogösvényén. A hóesés ellenére a lámpafényben ki lehetett venni a sírokat. Némelyek körakások, mások kör vagy viking hajó alakúak voltak. A ház távoli sarkát sem volt nehéz megtalálniuk, csak követniük kellett a lábnyomokat a hóban. Gabriel lehajolt, és pusztá kézzel tapogatózott a hó alatt. Rövid keresgélés után meg is találta azt a lezárható nejlontasakat, amelyben részletes térképet hagytak ott nekik. Zseblámpájának fényénél megvizsgálta, majd fölállt, és visszavezette Ibrahimot az autóhoz.

- Skagen – szólalt meg Gabriel a hegyről lefelé vezetve. – Azt akarják, hogy Skagenbe menjünk. Vagyis majdnem Skagenbe. A hely, amit bekarikáztak, kicsit délre van Skagentől.
- Ismeri?
- Én magam sohasem jártam ott, de hallottam róla. A tizenkilencedik század végén egy művészkolónia létesült ott. A festőit skageni iskolaként tartják számon. A fény miatt telepedtek meg ezen a helyen. Azt mondják, nagyon különleges... nem mintha ebből most bármit láthatnánk.
- Talán ez is jó előjel – mondta Ibrahim.
- Talán.
- Ott lesz a nagykövet lánya is?
- Arról nem szóltak. Csak annyit közöltek, hogy az Északi-tenger partján menjünk a kijelölt helyre.
- Ma este ott volt a temetőben a fogoly?
- El akarták velem hitetni, hogy ott volt, de én nem hiszem.
- Ezt miből állapította meg?
- Abból, hogy a nő, miután kiszállt az autóból, egyedül ment be a temetőbe. Én láttam, amikor Elizabeth Haltont elfogták, és biztosan állíthatom, hogy a maga lábán nem ment volna be, valószínűleg küzdött volna velük.
- Hacsak nem azt mondták neki, hogy hamarosan kiszabadul.
- Gabriel elismerően bólintott Ibrahimnak.
- Maga nagyon tehetséges.
- Valaha professzor voltam, és a detektívregényeket is nagyon szeretem.

Nem tudta, meddig tartott az út, mert mindenre próbált gondolni, csak az időre nem. Azt mondogatta magában, hogy csak néhány perc az egész. Egy szempillantás. Más hazugságokkal is próbálta áttatni magát: nem halszagú fadobozban fekszik, hanem kényelmes ágyban. Farmernadrágban és kedvenc pulóverében van, nem azt a tréningruhát viseli, amelyet elfogása napja óta nem vett le magáról. Kedvenc ablakából szeretett hegyeit csodálja. Gyönyörű zenét hallgat. A többi csak rossz álom, amelyből hamarosan fölébred, és nyoma sem marad.

Fölkészült az elviselhetetlen kényelmetlenségre; Káin üzenete tisztán, egyértelműen tartalmazta, hogy mi vár rá, a füldegő azonban meglepetésként érte. Elvették tőle az egyik legerősebb fegyverét: hogy hallja, mi folyik körülötte. A világot monoton zúgassa változtatták. Csak a mozgásérzékelése maradt meg. Tudta, hogy mikor haladnak nagy sebességgel, mikor mennek lassan, mikor vannak jó vagy rosszabb utakon. Egyszer az volt az érzése, mintha nagyvárosban lenne, karnyújtásnyira az emberektől. Most ellenben biztos volt benne, hogy valahol a világ végén, földúton dőcögnek.

Hirtelen megálltak – olyan hirtelen, hogy feje nagyot koppant a koporsószerű doboz oldalán – , s rövidesen a motorzúgás is abbamaradt. Néhány perc eltelt, mire a dobozt végre kihúzták az autóból, s még egy kis időt kellett várnia, mire végre meghallotta, hogy elkezdik kihúzgálni a szögeket a doboz tetejéből. Amikor a fedelet leemelték, hideg tengeri levegő csapta meg az arcát. Önkéntelenül könnyekre fakadt. Egy szót sem szóltak hozzá, míg bevezették új rejtekhelyére. Miközben ráfektették új cellája tábori ágyára, senki sem érdeklődött szívritmuszavarairól. Miután becsukódott az ajtó, levette átnedvesedett szemkötőjét, kivette a füléből a dugót, majd körülnézett a fehér falú helyiségben. A tálcát már odakészítették az ágya végébe: kenyér, sajt és csokoládé, mert jól viselkedett az úton. Beraktak egy sárga vödröt is, hogy üríthessen. Fogalma sem volt, hová szállították. Egyet azonban tudott: érzi a tenger
illatát.

**DÁNIA, KANDESTEDERNE,
PÉNTEK 02.15**

A Balti-tengeri Frederikshavn kikötőjéből Skagenbe vezető út elhagyatott és szinte járhatatlan volt. Gabriel a kormány fölé hajolva figyelte az általuk egymás után elhagyott hófödte városokat. Mindegyik település neve tele volt furcsa mássalhangzó-torlódással, ami még a német anyanyelvű Gabrielnek is feloldhatatlannak tűnt. A dán nem is nyelv, gondolta bosszúsan, miközben áthatolt a sötétségen, hanem nyelvtörő.

Miután elhagyták Ålbaek városát, végtelennek tűnő, holdbéli táj tárult eléjük. A Kandestederne nyári üdülőközpontja felé vezető út a dűne északi végén kanyarodott el. Gabriel, amikor ráfordult az útra, friss keréknyomokat pillantott meg a hóban. Gyanította, hogy ugyanattól a járműtől származnak, amely a Lindholm Høje-i temető parkolójában állt. Elhaladtak néhány tanya mellett, majd ismét egy nagy kiterjedésű dűnevidékre értek. Itt-ott kivehető volt néhány nyaraló és házacska körvonala, de sehol nem égett lámpa, sehol nem állt autó; olyan kihalt volt minden, mintha megállt volna az élet.

A keréknyomok jobbra kanyarodtak egy keskeny útra, de a hóesésben nem lehetett látni, merre vezetnek. Gabriel egyenesen hajtott tovább, majd egy bedeszkázott kávézó mellett, a tengerre néző parkolóban megállt. Kezét az indítókulcsra helyezte, hogy leállítsa az autót, de meggondolta magát.

– Várjon meg itt! Ha kiszálltam, nyomja le a zárat, és ne nyissa ki másnak, csak nekem!

A zseblámpát és a kerékkulcsot magához véve elindult a kávézó irányába. Mindenfelé friss lábnyomokat talált: legalább két személytől származtak, de lehet, hogy többtől. Bárki hagyta is a nyomokat a hóban, a dűnék felől érkezett. Az egyik pár nyom levezetett a tengerpartra. Megegyezett a lindholmi nő lábnyomával.

Visszapillantott az Audira, majd követni kezdte a lábnyomokat, amelyek a vízparton véget értek. Jobbra is, balra is nézett, de nem talált folytatást, ezért visszaindult az autóhoz. Ahogy közeledett, észrevette, hogy Ibrahim tenyerét a műszerfalon nyugtatva, furcsán előrehajol. Hirtelen újabb, friss lábnyomot is megpillantott, amely a dűnék irányából a kocsis hátsó ajtajához vezetett. E pillanatban az ablak félig lehúzódtott, és egy kesztyűs kéz intett neki, hogy menjen közelebb. Gabriel egy pillanatra megtorpant, de aztán engedelmeskedett. Kis kerülővel ment vissza, hogy megfigyelhesse a lábnyomokat. 36-os Adidas vagy Nike márkájú, női sportcipőnek tippelte.

Rosszul ítélte meg a cipő márkáját: Puma volt. Viselője alig huszonöt éves nő, aki sötétkék, gyapjú tengerészkabátot, és homlokába húzott gyapjúsapkát viselt. Ibrahim mögött ült, akinek a tarkójához hidegtől reszkető kézzel egy Makarovot tartott.

– Miért nem tartja azt a fegyvert a föld felé, még megsérülhet valaki! – szólította meg Gabriel.

– Pofa be, és tedd a kezed a kormányra! – A nő meglepően nyugodtan beszélt. Gabriel követte az utasítást.

– Hol van Izsák?

– Milyen Izsák? – kérdezte a nő.

– Fejezzük be a játékot! Nagyon hosszú és hideg éjjel áll mögöttünk. – Gabriel a visszapillantó tükörben a nőre nézett. – Csak azt mondja meg, hol találjuk Elizabeth Haltont, és már itt sem vagyunk.

– Ugye, te vagy az izraeli? Az a cionista disznó, aki megölte a társaimat a Hyde Parkban?

– Nem, én egy amerikai disznó vagyok.

– Amerikai disznó létedre elég jól beszélsz arabul.

– Apám diplomata volt. Bejrútban nőttem föl.

– Valóban? Akkor beszélj nekem angolul, te amerikai disznó!

Gabriel habozott, a lány pedig Ibrahim fejéhez emelte a pisztolyt.

– Maga nyert – szólalt meg Gabriel.

A nő most Gabrielre szegezte a fegyverét.

– Most rögtön meg kellene öljelek, de szerencséd van, mert ma este még nem halsz meg. Mások tartanak igényt az életedre.

– Mekkora szerencse!

A nő hátulról olyan erővel vágta fejbe a pisztolyával, hogy Gabriel csillagokat látott. Önkéntelenül is az ütés helyéhez nyúlt, mire a nő még egyszer, még erősebben fejbe vágta, és utasította, hogy tegye a kezét a kormányra. Gabriel, amikor elvette a kezét, érezte, hogy füle mögött valami meleg és ragadós folyik.

– Jobban érzi magát?

– Jobban – válaszolta a nő őszintén.

– Jó. Akkor legyünk már túl rajta!

– Forduljon meg az autóval! Lassan!

Gabriel sebességbe tette az Audit, majd egy Y kanyarral visszafordult az útra.

– Az első keresztútnál fordulj balra, a dűnék felé, aztán kövesd a nyomokat!

Gabriel úgy tett, ahogy a nő utasította. Az út, amely a dűnék közti házcsoporthoz vezetett, olyan keskeny volt, hogy csak egy autó fért el rajta. A kis faházak télen üresen álltak. Némelyeket Skagen-sárgára mázoltak, másoknak pedig megmagyarázhatatlan módon fű nőtt a tetejükön. Gabriel a gyér fényben haladt előre. A vér belecsorgott a gallérjába.

A nyomok egy meredek dombra vezettek, amelynek tetejéről egy másik dombot pillantott meg. Attól tartva, hogy esetleg elsüllyed a hóban, folyamatosan a gázpedálon tartotta a lábát, és nagy gázzal gurult le a lejtőn. A lejtő alján az alvázon nagy koppanás hallatszott. Gabriel nagy gázzal fölhajtott a másik dombra, majd balra kanyarodott, és oldalirányban lecsúszott a legtávolabbi házikó kocsí beállójához. Kivilágítatlan, ezüstsínű, LDV Maxus furgon parkolt a ház előtt. Gabriel megállt, és a visszapillantó tükörben kérdően nézett a nőre. A nő a Makarovval fejbe vágta Ibrahimot, majd utasította, hogy nyissa ki a kocsiajtót. Amikor Gabriel is a kilincs felé nyúlt, a nő harmadszor is fejbe verte.

– Te itt maradsz, az autóban! Egyedül Ibrahimnak adjuk át a nőt, neked nem, te cionista disznó!

Ibrahim kikapcsolta a biztonsági övét, és kinyitotta az ajtót, mire bekapcsolt a belső világítás. Gabriel megragadta Ibrahim karját, és megrázta.

– Ne szálljon ki! Maradjon az autóban! Ibrahim hitetlenkedve nézett rá.

– Mit beszél, barátom? Ezért tettük meg ezt a hosszú utat!

– Csak játszottak velünk, hogy kifussunk az időből! Elizabeth nincs itt. Csak a fia csalogatta ide, hogy megölje magát.

– Miért ölne meg a fiam?

– Mert elárulta a kereszteseznek és a zsidóknak. Mert ő *takfiri* muzulmán, és a szemében maga hitehagyott, aki csak halált érdemel. Rosszabb a kereszteseknél, de még a zsidóknál is, mert valamikor hithű iszlamista volt, aki letért a dzsihád ösvényéről. A nő azért viszi be magát, hogy megöljék. Kérem, ne menjen vele!

– A fiam sohasem bántana engem!

– Ő már nem a maga fia!

Ibrahim elmosolyodott, és lefejtette a karjáról Gabriel kezét.

– Barátom! Hinnie kell nekem! Kérem, engedjen el, és meglátja, a lánnyal térek vissza, ahogy megígértem!

Gabriel a tarkóján érezte a Makarov hideg csövét.

– Hallgass Ibrahimra, cionista disznó! Igazat beszél. Mi nem öljük meg a szüleinket. Te vagy a gyilkos, nem mi! Engedd, hogy idehozza neked a lányt, aztán tűnj el innen!

Még mielőtt Gabriel visszatarthatta volna, Ibrahim kimászott az autóból, és elindult a ház felé. A nő várt, míg Ibrahim néhány métert megtesz, aztán levette a pisztoly csövét Gabriel tarkójáról, és az idős férfi után iramodott. Amikor a bejáráshoz értek, egy férfi lépett ki az ajtón. A sötét és a havazás miatt Gabriel csak kevéssé tudta kivenni a körvonalait. Annyit látott csupán, hogy a haja platinaszőkére van festve. Kezét tiszteletteljesen a szívére téve, előírásosan, két arccsókkal üdvözölte Ibrahimot, majd betessékelte. Az ajtó becsukódott a nő mögött, a szélvédő pedig abban a szempillantásban Gabriel arcába robbant.

NEGYEDIK RÉSZ

Híd

a

Dzsahannam

felett

**LONDON, WINFIELD HOUSE,
PÉNTEK 07.05**

Csaknem egy egész óra eltelt, mire az észak-dániai katasztrófa híre eljutott Washingtonba, s újabb fél óra, mire az első hírek megérkeztek a Winfield House-ba, a Nagy-Britanniába delegált amerikai nagykövet hivatalos rezidenciájára. A késői óra ellenére – Londonban éjjel negyed négy, Washingtonban este negyed tizenegy volt – Robert Halton dolgozószobája íróasztalánál ült, ahonnan egész éjjel egy tapodtat sem mozdult, mert szüntelenül a Fehér Házból érkező hírekre várt. Bár már órák óta várta a hívást, a telefoncsörgésre úgy ugrott fel, mintha egy puskát sütöttek volna el a füle mellett. Amikor fölkapta a kagylót, egy pillanatra Elizabeth sírását vélte hallani. Bizonyára valami interferencia keletkezett a vonalban, vagy ő hallucinált, gondolta később, mert a telefonban nem lánya, hanem Cyrus Mansfield, az elnök nemzetbiztonsági tanácsadója szólalt meg.

Mansfield megfontolt üdvözlő szavaiból rögtön tudta, hogy a dániai hírek kedvezőtlenek, de arra, amit ezután hallani kényszerült, senki sem készítette föl előre. Gabriel Allont és egyiptomi forrását Koppenhágából az ország északi részére irányították. Egy északi-tengeri eldugott kis nyaralóban baleset történt, amelynek körülményeit eddig még nem sikerült tisztázni. A robbanás során legalább három ember életét vesztette. Amíg a dán szemlebizottság meg nem érkezik, nem lehet megállapítani, hogy Elizabeth Halton a halottak között van-e, fejezte be jelentését Mansfield.

Az éjszaka hátralevő részében Robert Haltonnak újabb kínokon kellett átmennie. Cyrus Mansfield örületes rendszerességgel hívta, és minden fejleményről a legapróbb részletekig beszámolt. Mint az ilyen helyzetekben lenni szokott, az információk nagy része ellentmondásos volt, s hamarosan bebizonyosodott, hogy téves. Haltont először arról értesítették, hogy három holttestet találtak a házban, majd harminc perccel később arról értesült, hogy a halottak száma négy. Mansfield azt is mondta, hogy bizonyítékot találtak Elizabeth dániai tartózkodására. Azt gyanítják, hogy még mindig ott van. Tűzpárbaj volt. Allon halálosan megsebesült. Allont megölték.

Végül amikor a Regent Park fölött a szürke hajnal felvirradt – londoni idő szerint reggel 7 óra 5-kor –, maga az elnök telefonált, és arról értesítette a nagykövetet, hogy a dán tűzoltók az elszenesedett romok alatt csupán három holttestet találtak. Gabriel Allon állítása szerint, aki ugyan megsérült, de nagyon is él, a halottak közül két személy – egy nő és egy férfi – terrorista, a harmadik pedig Ibrahim Faváz, az egyiptomi forrás. A Nemzetbiztonsági Tanács, az FBI, a CI A és a Külügyminisztérium egyöntetűen azt feltételezi, hogy Elizabeth Halton még mindig életben van, s hatalmas erőfeszítéseket tesznek annak érdekében, hogy a határidő lejártáig, sőt annak lejártá után is elérjék a fogoly szabadon bocsátását. Robert Halton letette a telefont, és térdre rogyva elkeseredett hálaadó imádságba fogott. Föltápáskodott, és kiszédelt a fürdőszobába, ahol hányni kezdett.

A kintól és fájdalomtól megmerevedett testtel hosszú percekig feküdt a márványkövön. *Hová lettél, Robert Halton ?* – kérdezte magában. Hová lett az újitó szellemű üzletember, aki a kis olajvállalatot multinacionális energiaipari konglomerátummá változtatta? Hová lett a férfi, aki lányát féltve sztoikus belenyugvással fogadta szeretett felesége halálát? Hol van a férfi, aki minden eséllyel szemben bejuttatta legjobb barátját a Fehér Házbba? Eltűnt. Azt az embert a lányával együtt elrabolták a terroristák.

Föltápáskodott, megmosta a száját, és visszatért az irodájába. Már péntek reggel van, és mire lemegy a nap, a lánya meghal. Robert Carlyle Halton, a milliárdos és szürke eminenciás, tehetetlenül figyelte, amint az egyesített amerikai hírszerzési, diplomáciai és rendőrhatalóságok európai és közel-keleti társszervezeteikkel karöltve hiába kutatnak a lánya után. Tétlenül hallgatta üres fogadkozásaikat, hogy Elizabeth élve hazakerül. Elege lett a tétlenkedésből. Azt

az egy fegyvert fogja bevetni, ami a rendelkezésére áll, és amiből a dzsihádisták is értenek. A tett, amire készült, hazaárulásnak minősülhet, mert amit a terroristák kezébe ad, azt később az Egyesült Államok és szövetségesei ellen fordíthatják. Ha a hazaárulás a szükséges eszköz lánya visszaszerzésére, Robert Halton kész árulóvá válni, ha csak néhány órára is.

Higgadtan odasétált az íróasztalához, és leült a számítógéphez. Egy pillanatra azt képzelte, hogy nem tehetetlen, kínlódó apa, hanem az egykori magabiztos és határozott vezérigazgató és mágnás. Egy kattintással előhívta a levelet, amelyet a válság első hetében írt meg, s erre a pillanatra tartogatott. Átfutotta a szárazon megfogalmazott szöveget: *Jelen körülmények között... nem folytathatom tovább tevékenységemet az Ön londoni nagykövetségént... nagy kitüntetés és öröm volt az Ön szolgálatában állni... Robert Carlyle Halton...* Átdátumozta, elindította a nyomtatást, és nézte, ahogy a papír rácsúszik az asztalára. Miután ellátta kézjegyével, a levelet belehelyezte a faxgépbe. Egyelőre azonban nem küldte el, mert még néhány más ügyet is el kellett intéznie.

Fölemelte a kagylót, és egy helyi számot tárcsázott. A hívás a brit miniszterelnök Downing Street 10. alatti rezidenciájára futott be, és Olivér Gibbons, a miniszterelnök kabinetfőnöke azonnal fogadta is. Halton és Gibbons az elmúlt hetekben már sokat beszélt egymással, ezért a formásokat elkerülték. Halton annyit mondott, hogy sürgősen beszélnie kell a miniszterelnökkel, Gibbons pedig azt válaszolta, hogy a miniszterelnök éppen reggeli megbeszélését tartja, és húsz percig még nem elérhető. A megbeszélés a tervezettnél hamarabb véget ért, mert tizenkét perc múlva maga a miniszterelnök telefonált.

– Elkéseredett lépést készülök tenni, és annyit szeretnék tudni, vajon számíthatok-e arra, hogy ön és hatóságai lehetővé teszik ezt a lépésemet – mondta a nagykövet.

Az ezt követő beszélgetés rövid és tárgyilagos hangnemben folyt. Később, a hivatalos szemle során sokat vetett a latba, hogy csak hat percig tartott. A beszélgetés végén a miniszterelnök ígéretet tett Haltonnak arra, hogy a brit rendőrség és hírszerzési ügynökségek minden szükséges lépést megtesznek a nagykövet törekvései érdekében. A nagykövet megköszönte a miniszterelnök segítségét, majd fölhívta a saját nagykövetségét. A telefont Stephen Barnes, a helyettes szóvivő vette fel. Felettse, Jack Hammond meghalt a Hyde Park-i szerencsétlenségben. Barnest előléptették, és a válság során a nagykövetség szóvivőjeként szakszerűen helyt is állt.

– Steve! Nyilatkozatot kell tennem a sajtónak. Szeretném, ha inkább itt, a Winfield House-ban, és nem a nagykövetségen kellene lebonyolítani. Nagyon fontos bejelentés lesz. A csatornákat, különös tekintettel az európai és arab műholdas csatornákra, értesíteni kell, hogy élőben és egészben adják le.

– Mikor?

– Déli tizenkettő megfelelő lenne. El tudja addigra intézni?

– Semmi gond – válaszolta Barnes – Kell valamihez vázlatot készítenem?

– Nem szükséges. Ez alkalommal szöveg nélkül is elboldogulok. Viszont szükségem volna rá, hogy a terepet előkészítse.

– Hogyan?

– Van valamilyen kapcsolata az al-Dzsazírával?

Barnes igennel válaszolt. Az al-Dzsazíra londoni irodavezetőjét néhányszor már meghívta ebédre azzal a szándékkal, hogy rávegye a csatornát, ne sugározza az al-Kaida propagandaüzeneteit.

– Hívja föl a barátját! Szivárogtassa ki, hogy ajánlatot készülök tenni az emberrablóknak!

– Milyen ajánlatot?

– Olyan ajánlatot, amit nem utasíthatnak vissza.

– Van még valami, amiről tudnom kell, nagykövet úr?

– Lemondok a posztomról, Steve. Kérem, szólítson Bobnak!

– Igenis, nagykövet úr.

Halton letette a telefont, fölállt, bement a hálósobájába, lezuhanyozott és átöltözött. Többé már nem Robert Halton nagykövet, elkeseredett és megtört amerikai diplomata volt, akinek nincs más választása, mint tehetetlenül végignézni a tulajdon lánya halálát. Újra a milliárdos és szürke eminenciás Robert Carlyle Haltonná vált, aki vissza fogja szerezni Elizabethet, még ha az egész vagyont is oda kell dobnia érte.

DÁNIA, AALBORG, PÉNTEK 12.15

– A hintója előállt, Mr. Allon!

Lars Mortensen fölemelte a kezét, és a szürke ég felé mutatott. Gabriel fölnézett, és figyelni kezdte, ahogyan a Gulfstream V lassan az aalborgi reptér futópályájának végéhez közeledik. Ez a kis mozdulat is lüktető fejfájást okozott. Egy álmos skageni orvos tizenhét öltéssel varrta össze a három fejsérülést. Arcán a felrobbanó szélvédő darabjai sok apró vágást ejtettek. Nem tudta felidézni, mi módon, de a robbanás pillanatában a szemét valahogyan sikerült eltakarnia.

Az este egyéb részeit azonban hibátlanul föl tudta idézni. Mivel az emberrablók arra kényszerítették, hogy mobilját Fynben hagyja, kénytelen volt a kitört szélvédőjű Audival három mérföldet hajtani, hogy egy nyilvános telefonfülkét találjon. Cartert és Mortensent egy Skagen kertvárosában lévő piac parkolójából hívta, és értesítette őket a történekről. A telefonhívás után visszahajtott a helyszínre, és végignézte, ahogy a kis ház porig ég. Az első rendőrautók szirénáját csak úgy húsz perc múlva hallotta meg. Egy egyenruhás rendőr kérdésekkel árasztotta el, miközben a mentőorvos lemosta arcáról a vért. Gabriel azzal háritotta el a válaszadást, hogy Lars Mortensen majd mindent megmagyaráz.

– Egészen biztos a házban talált holttestek számában? – kérdezte Gabriel Mortensent.

– Ezt már tizedszer kérdi!

– Válaszoljon még egyszer!

– Csak három tetemet találtunk: a két terroristáét és az öregemberét. Elizabeth Halton nem volt köztük. – Mortensen elhallgatott, amikor a Gulfstream földet ért, és üvöltő motorral elhaladt előttük. – A Bibliában nem éppen így végződött Ábrahám és Izsák története. Még mindig nem tudom elhinni, hogy föladta a saját apját!

– Az al-Kaida így működik. Bárki megölhető, aki szemben áll az emberrel, még a saját vére is!

A Gulfstream elért a leszállópálya végéhez, ahonnan épp az ablakuk elé irányították.

– Mindent megtesz annak érdekében, hogy az ügyben való részvételemre ne derüljön fény? – kérdezte Gabriel.

– Mindig fönnáll annak a veszélye, hogy valamiképp kitudódik. Tegnap este sajnos túl sok emberrel került kapcsolatba, de ami engem és a szolgálat tagjait illeti, maga soha nem járt itt. Gabriel föl húzta a dzsekije cipzárját, majd búcsúra nyújtotta a kezét.

– Hát akkor, örülök, hogy találkoztunk!

– Én is szerencsémnek tartom, hogy együtt dolgozhattunk! – udvariaskodott Mortensen, s közben megszorította Gabriel kezét. – De ha legközelebb Dániába érkezik, legyen olyan kedves, és értesítsen előbb! Együtt is ebédelhetnénk. Ki tudja? Lehet, hogy találunk valami kellemes beszédtemát.

– Azt hiszem, minden lehetséges – válaszolta Gabriel, miközben kiszállt az autóból. – Valamit majdnem elfelejtettem?

– Mit?

Gabriel beszámolt Mortensennek a Berettájáról, amelyet kénytelen volt otthagyni a fyni fogadó mosdójának szemetesében. Mortensen a homlokát ráncolta, és összeszorított foggal káromkodott.

– Sajnálom, teljesen megfélekeztem róla!

– Nem is feltételezem, hogy a golyókat eltávolította belőle, mielőtt kidobta a kukába!

– Hát... meg volt töltve.

– A maga helyében gyorsan fölszállnék arra a gépre, mielőtt meggondolom magam, hogy eltakarítsam-e ezt az egész disznóolat maga után!

Gabriel odasétált a Gulfstream leeresztett följárójához. Sarah keresztbevetett lábbal, zsebre dugott kézzel ácsorgott az ajtónyílásnak támaszkodva. Carter az utastér elejében ült, elmerülve egy telefonbeszélgetésben. Odabiccintett Gabrielnek, és a szemben lévő ülésre mutatott. Rövidesen befejezte a telefonálást, majd fürkészve vizsgálta Gabrielt, miközben a gép ismét felszállt a szürke égboltra.

– Hol a csapatom? – kérdezte Gabriel.

– Ma reggel csendben elosontak Koppenhágából. Érthető módon csak nagyon hozzávetőlegesen említették úti céljukat. Azt gondolom, hogy Amszterdamba indultak.

– És mi?

– A britek megengedték, hogy leszálljunk egy kis londoni reptéren. Én a határidő lejártáig a nagykövetségre megyek, téged pedig kihallgatás nélkül elkísérnek a Heathrow-ra. Azt hiszem, onnan már hazatalálsz.

Gabriel lassan bólintott.

– Szerencséd van, Gabriel! Te hazamehetsz, én meg hallgathatom a fejmosást a tegnap esti akciónk kudarcáért. Nem vagy túl népszerű Washingtonban; helyesebben jó néhány ember követeli a fejedet, az elnököt is beleértve. Ezúttal én is nyakig ülök a szarban veled együtt.

– Adrian! A botrány nélküli pálya nem is igazi pálya.

– Shakespeare?

– Samron.

Carter némán elmosolyodott.

– A Moszad más szabályok szerint működik, mint a CIA. A nemes ügyért folytatott küzdelemben nálatok beleférnek az időnkénti hibák. Nekünk ez elfogadhatatlan.

– Ha ez volna a helyzet, már rég lehúzhatták volna a rolót Langleyben.

Az ablakon hirtelen besütő napfénytől Carter hunyorogni kezdett. Lehúzta a sötétítőt, és hosszan Gabrielre nézett.

– Adrian! Elizabeth nem volt ott. *Egyáltalán* nem volt ott! Minden valószínűség szerint még mindig valahol Nagy-Britanniában tartják. Az egész egy mesterien kimunkált megtévesztő művelet volt a Szfínx részéről. Ők rakták a kompjegyét a holttest zsebébe, akit előzőleg én sebesítettem meg a Hyde Parkban, és azért hagyták a norfolki dűnéken, hogy a britek megtalálják. A Szfínx utasította Izsákot, hogy maradjon kapcsolatban a feleségével Koppenhágában, mivel tudta, hogy a nemzetbiztonsági szolgálat vagy valaki más le fogja hallgatni a hívásait, és kapcsolatba lép vele. Amikor pedig tényleg kapcsolatba léptünk vele, a Szfínx szépen túljárt az eszünkön, hogy a határidő lejártáig ne maradjon időnk cselekedni. Azt akarja, hogy feszült meg csüggedt legyél, és magadat vádold.

Azt akarja, hogy úgy érezd, nincs más választásod, mint elereszteni Abdullá sejkét.

– Döglődjön meg Abdullá sejk! – kiáltott föl Carter tőle szokatlan heveséssel, de gyorsan összeszedte magát. – Gondolod, hogy Ibrahim is része volt ennek a nagy szemfényvesztésnek?

– Ibrahim őszinte volt, Adrian. Ő volt a válasz az imáinkra.

– Te pedig a halálba küldted.

– Adrian! Nagyon fáradt vagy! Már régen nem aludtál. Igyekszem elfelejteni, amit most mondtál.

– Igazad van, Gabriel. Tényleg régen nem aludtam. – Carter az órájára nézett: – Hét óra múlva egy rendkívüli fiatal nőt ki fognak végezni. És miért?

Carter moralizálását telefoncsörgés szakította meg. Ő a füléhez emelte a készüléket, szó nélkül hallgatott, majd letette a telefont.

– Robert Halton épp most faxolta el a lemondó-levelét a Fehér Házba. Azt hiszem, nem bírta tovább a feszültséget.

– Nincs igazad, Adrian.

– Te milyen más magyarázatot látsz a tetteire?

– A lánya megmentése érdekében maga fog tárgyalásokat kezdeni az emberrablókkal.
Carter gyorsan fölnyitotta a telefonját, és hívott egy számot. Gabriel hátradőlt az ülésben, és lehunyta a szemét. A feje hasogatott. *Előzetes a nagy előadásból*, gondolta.

PÁRIZS, PÉNTEK 14.17

Az Iszlám Ügyek Intézeténél lévő utcasarkon állt egy kis internetkávézó, amelyben nagyon finom kávét és süteményeket árultak, a háttérben pedig mindig meglepően igényes dzsessz szólt. Júszuf Ramadán tejszínes kávét és félórás internet-hozzáférést rendelt, majd helyet foglalt egy utcafrontra néző gépasztalnál. Beírta a BBC honlapcímét, majd megnyitva a legfrissebb híreket elolvasta, hogy Robert Halton nagykövet épp most mondott le posztjáról, és húszmillió dolláros váltságdíjat ajánlott föl a lányáért. A BBC-hírek szerkesztőjét és a nagyközönséget sokként érte a hír, de egyáltalán nem lepte meg a csak Szfinxként ismert egyiptomi terroristát. A tökéletesen végrehajtott dániai művelet megtörte a nagykövet ellenállását. Júszuf Ramadán elhatározta, hogy korábbi elgondolása szerint mostantól saját kezébe veszi az ügyet. Robert Halton coloradói milliárdos volt, és Ramadán mindig is jól tudta, hogy egy coloradói milliárdos nem áldozza föl a gyerekét az amerikai külpolitika oltárán.

Ramadán egy pillantást vetett a nagykövet Winfield House-beli televíziós nyilatkozatára, majd ellátogatott a *Telegraph*, a *Times* és a *Guardian* honlapjára is, hogy összehasonlítsa a különböző reakciókat. A maradék tíz percben aztán egy Karacsiból működtetett, muzulmán ügyekkel foglalkozó oldal címét gépelte be. Egy Allah Kardja-kém kezelte az oldalt, amely tartalmát tekintve olyan ártalmatlannak tűnt, hogy egyik amerikai vagy európai szervezet sem foglalkozott vele különösebben. Ramadán DESMOND-826-ként jelentkezett be a csevegő szobába, ahol KIN-KYKEMEL324 már várt rá. Ramadán a következőket írta: „Úgy gondolom, az Allah Kardjának el kellene fogadnia az ajánlatot, de több pénzt kellene kérniük. A nagykövet mégiscsak milliárdos!”

KINKYKEMEL324: Mennyivel többet?

DESMOND826: Harmincmillió megfelelne.

KINKYKEMEL324: Szerintem a cionista elnyomónak is fizetnie kellene.

DESMOND826: A végső árat, ahogy a legutóbbi alkalommal megbeszéltük.

KINKYKEMEL324: A jóságos és könyörületes Allah nevében úgy legyen!

DESMOND826: Béke veled, KK!

KINKYKEMEL324: Ciao, Dez!

Ramadán kijelentkezett, és Coltrane meg Monk „Ruby, My Dear” című számát hallgatva lassan elkortyolgatta a kávéját. Milyen kár, hogy nem minden amerikai olyan felemelő, mint ezek a fiúk, gondolta. Sokkal szebb lenne a világ!

**LONDON, GROSVENOR SQUARE,
PÉNTEK 14.10**

A nagykövetség telefonközpontjának vonalai abban a pillanatban égni kezdtek, ahogy Halton nagykövet magára csukta a Winfield House ajtaját. John O'Donnell, az FBI túsztárgyalója, a műveleti központ dolgozóit sietve két csoportra osztotta: az egyik csoport a szélhámósok hívásait kezelte, a másik pedig azokat, amelyek valamelyest hihetőnek tűntek. O'Donnell egy rövid, alig harminc másodperces beszélgetést követően maga irányította a hívásokat a megfelelő csoporthoz. Bár az alagsorban fáradhatatlanul dolgozó kollégái nem értettek vele egyet, ösztönszerűen érezte, hogy eddig egyetlen bejövő hívás sem az igazi túszejtőktől érkezett, bár felülvizsgálatra már továbbított néhányat a második csoportnak.

Két órával Robert Halton bejelentését követően O'Donnell egy külön vonalon felhívta a telefonközpontot.

– Hány várakozó hívásunk van?

– Harmincnyolc – válaszolta az operátor. – Várjon csak! Már negyvenkettő... negyvennégy... negyvenhét. Percről percre több.

– Hívjanak csak!

O'Donnell letette a kagylót, majd a másik vonalon sebtében elintézett tíz hívást. Hetet egyértelmű szélhámosságként gyorsan továbbított az első csapatnak, hármat pedig átkapcsolt a másodikhoz, bár biztosan tudta, hogy Elizabeth Halton fogva tartói nincsenek e telefonálók között sem. Abban a pillanatban, ahogy egy újabb hívást készült fogadni, a magánvonalára is érkezett egy hívás. Gyorsan fölemelte a kagylót, ahol szintén a telefonközpontos hangja szólalt meg:

– Azt hiszem, bejött a hívás, amire vártunk.

– Torzított hang?

– Igen.

– Küldje át erre a vonalra, ahogy leteszem a kagylót!

– Rendben.

O'Donnell tíz másodperccel az első csörrenés után sebesen a füléhez emelte a kagylót.

– John O'Donnell vagyok a Szövetségi Nyomozóiroda képviselőjében. Miben segíthetek?

– Már egy fél órája próbálom elérni magát – mondta az elektronikusan torzított hang.

– Nagyon igyekszünk, de amikor húszmillió dollár a tét, mindenféle kóklerek próbálkoznak.

– Én nem vagyok kókler. Maga egyedül velem akar beszélni.

– Bizonyítsa be! Mondja meg, hol hagyta az Elizabeth Haltonról készült DVD-felvételt.

– Egy felfordított csónak alá helyeztük a Beacon Point-i tengerparton.

O'Donnell eltakarta kezével a kagylót, és csendre intette munkatársait, majd CIA-s kollégájára, Kevin Barnettre pillantott, és intett, hogy vegye föl a fejhallgatót.

– Ezek szerint készek alkut kötni – mondta O'Donnell a telefonba.

– Különben nem telefonáltam volna.

– Maguknál van a fogoly?

– Igen, nálunk.

– Szükségem lesz bizonyítékra.

– Arra nincs idő.

– Akkor keritenünk kell rá időt! Válaszoljon egyetlen kérdésemre! Egy percébe kerül.

A kijelentését csend fogadta, majd kisvártatva megszólalt a telefonáló:

– Tegye fel a kérdést!

– Elizabethnek kisgyermekkorában volt egy kedvenc plüssállata. Mondja meg, hogy milyen állat volt, és mi volt a neve! Megadok magának egy számot, amin elérhet, amikor megtudja a választ. Utána megbeszélhetjük a csere részleteit.

- Ajánlom, hogy vegye fel a telefont, különben meghal a lány!
- A hívás ezzel megszakadt. O'Donnell letette a kagylót, és kérdően Barnettre pillantott.
- Én majdnem biztos vagyok benne, hogy ez a mi fiunk.
- Hála istennek! Reméljük, hogy a lányunk is nála van!

Izzasztó rémálmából kopogás riasztotta fel. Rámeredt a feje fölött függő, vakító fényű lámpára. Ugyanaz a rémkép gyötörte, mint minden egyes alkalommal, amikor álomba szenderült: férfiak fekete kámzsában, egy videokamera, egy kés. Megbilincselte kezét a nyakához emelte, hogy megbizonyosodjon róla, a bőre érintetlen. Aztán lenézett a betonpadlóra, és észrevette az üzenetet. Sötét és kegyetlen szempár figyelte a kémlelőnyíláson: Káin tekintete.

Fölkelt, majd összebilincselte lábát az ágyon átlendítve föllállt, és odacsoszogott az ajtóhoz. Az üzenetet akkora betűkkel írták, hogy le se kellett hajolnia érte. Ez az üzenet is kérdés volt, mint az előzőek, de tartalma különbözött az összes korábitól. Egykedvű hangon válaszolt rá, majd visszacsoszogott az ágyához, és keserves sírásra fakadt. *Ne reménykedj! Ne merj reménykedni!* – mondogatta magában.

A műveleti központban John O'Donnell telefonja 3 óra 9-kor csörrent meg. Ezúttal be sem mutatkozott, rögtön a lényegre tért.

- Megszerezte az információt, amit kértem?
- Az állat egy plüssbába volt.
- Minek nevezte Elizabeth ezt az állatot?
- Halnak. Egyszerűen halnak nevezte. O'Donnell becsukta a szemét, és ökölbe szorította a kezét.
- Helyes válasz. Akkor térjünk a tárgyra! Karácsonyra hozzuk haza a lányt!
- A torzított hangú férfi felsorolta a követeléseit, majd végezetül hozzátette:
- Londoni idő szerint 5 óra 59-kor fogom hívni. Egyetlen rövid választ várok. Csak igent vagy nemet. Megértette?
- Tökéletesen megértettem.

A vonal ezt követően megszakadt. O'Donnell Kevin Barnettre nézett.

- Megvan a lány, de iszonyatosan nagy szarban vagyunk!

Egy Jaguar limuzin várakozott a London City Airport betonján, amikor Adrian Carter Gulfstream V-je földet ért. Ahogy Gabriel, Carter és Sarah leért a lépcsőn, hosszú, csontos ujjú kéz intett feléjük a félig leeresztett hátsó ablakból.

- Graham Seymour! – üdvözölte Gabriel tettetett hitetlenkedéssel. – Csak nem azért küldtek ilyen messzire, hogy átszállíts a Heathrow-ra?!
- Azért küldtek, hogy elszállítsalak, de nem a Heathrow-ra megyünk.
- Hanem hová?

Seymour rövid időre megválaszolatlanul hagyta a kérdést, és kíváncsiskodva szemlélte Gabriel arcát.

- Hát veled meg mi a fene történt már megint?
- Hosszú történet.
- Ahogy lenni szokott. Szálljatok be, nincs sok időnk!

DOWNING STREET 10., PÉNTEK 16.15

Graham Seymour limuzinja befordult a Whitehallra, majd néhány másodperc múlva megállt a Downing Street biztonsági kapuja előtt. Seymour leeresztette az ablakot, és felmutatta igazolványát a kerítésen kívül szolgálatot teljesítő egyenruhás rendőrnek. A rendőr gyors pillantást vetett a dokumentumra, és intett a kollégáinak, hogy nyissák ki a kaput. A Jaguar ötvenméternyi haladt előre, majd ismét megállt, ezúttal a világ leghíresebb ajtaja előtt.

Miután Gabriel maga is kiszállt a kocsiból, követte a többieket az előtérbe, amelynek jobb oldalán egy kisebb kandalló mellett furcsa formájú, chippendale stílusú bőrfotel állt – egykor valószínűleg a portás vagy a biztonsági személyzet foglalhatott benne helyet. Tőlük balra utazóláda, amelyben a hagyomány szerint 1815-ben Wellington herceg holmija utazott a Waterlooi csatába, mellette pedig egy Benson of Whitehaven által készített állóóra, amelynek hangja annyira idegesítette Churchillt, hogy elnémította. Az előtér közepén tökéletesen szabott öltönyben halvány bőrű, öszülő halántékú, fekete hajú, vonzó arcú férfi várakozott rájuk, aki érkezésükkor előrelépett, és óvatosan Gabriel felé nyújtotta hideg kezét.

– Üdvözlöm a Downing Streeten! Örülök, hogy az idő szűkössége ellenére el tudott jönni – szólalt meg a miniszterelnök.

– Kérem, miniszterelnök úr, bocsásson meg a megjelenésem miatt, nagyon hosszú néhány nap áll mögöttem.

– Értesültünk dániai balszerencséről. Úgy látszik, félrevezették. Mindannyiunkat félrevezettek.

– Így van, miniszterelnök úr.

– A Hyde Park-i támadás után nem bántunk önnel megfelelőképpen, de az, hogy az ön arca megjelent az újságokban, lehetőséget teremtett nekünk arra, hogy megmentjük Elizabeth Halton életét. Attól tartok, szükségünk van az ön hathatós segítségére, Mr. Allon. Készen áll, hogy meghallgassa a mondanivalómat?

– Természetesen, miniszterelnök úr.

A miniszterelnök elmosolyodott; mosolya nagyjából olyan meleg volt, amilyen a délutáni napsütés decemberben.

Fölmentek a korábbi miniszterelnökök portréjával körbeagatott lépcsőfeljárón.

– Feljegyzéseink szerint, Mr. Allon, ön még nem járt a Downing Streeten. Vagy tévednék, és esetleg volt már az épületben?

– Most járok itt először, miniszterelnök úr.

– Azt hiszem, az épület nagyban különbözik az ön államfője hivatalától.

– Enyhén szólva. A mi hivatalunk berendezése a korai kibucokat idézi.

– A Fehér Szobában tartjuk a megbeszélésünket, ahol 1908-ban Henry Campbell-Bannerman meghalt, de úgy tudom, ma még senki nem halt meg benne.

Néhány dupla ajtón át megérkeztek a megbeszélés helyszínére. A Fehér Szoba nehéz, rózsaszínű függönyeit behúzták, a helyiséget a Waterford kristályból készült csillár ragyogó fénye világította be. Robert Halton csíkos huzatú kanapén ült Eleanor McKenzie, az MI5 igazgatója társaságában. Az MI6 képviselője föl-alá járkált, a rendőrség megbízottja pedig az egyik sarokba húzódva halkan telefonált. Gabrielt gyors bemutatás után hellyel kínálták egy másik kanapén, egy gyászos tekintetű, Florence Nightingale-szobrocska alatt. A kandallóban pattogott a tűz, egy inas pedig teát hozott, amihez senki hozzá sem nyúlt.

A miniszterelnök a kandallóval szemközt, egy füles karosszékből foglalt helyet, s a gyülekezet elé tárta az eseményeket. Olyan nyugodtan beszélt, mintha egy meglehetősen unalmas, de annál fontosabb gazdaságpolitikai intézkedésről értekezne. Londoni idő szerint déli tizenkét órakor, mondta, Halton nagykövet elküldte felmondását a Fehér Háznak, egyben

húszmillió dolláros váltságdíjat ajánlott föl a terroristáknak lánya szabadon bocsátásáért cserébe. Helyi idő szerint nem sokkal délután két óra után a terroristák kapcsolatba léptek az amerikai követségen várakozó FBI-tárgyalópartnerrel, és miután bizonyítékot szolgáltatottak arra nézve, hogy valóban ők tartják fogva Elizabeth Haltont, egy ajánlattal álltak elő. A húszmillió dolláros váltságdíjat harmincmillióra emelték, és azt ígérték, hogy amennyiben a pénzt az általuk előírt módon, csapda és követés nélkül megkapják, Elizabeth huszonnégy órán belül kiszabadul.

– Én mit keresek akkor itt? – kérdezte Gabriel, aki már úgyis tudta a választ.

– Maga nagyon intelligens ember, Mr. Allon. Ön mondja meg!

– Azért vagyok itt, mert a terroristák azt akarják, hogy *én* vigyem el a pénzt.

– Sajnos, igaza van – mondta a miniszterelnök. – Helyi idő szerint 17 óra 59 perckor kapcsolatba lépnek a nagykövetség tárgyalópartnerével, akitől egyszavas választ várnak: igen vagy nem. Amennyiben a válasz nem, Elizabeth Haltont abban a pillanatban kivégzik. Ha a válasz igen... már amennyiben beleegyezőnk *minden* követelésükbe... mostantól számítva negyvennyolc órán belül szabadon engedik a foglyot.

Síri csend ereszkedett a szobára, amelyet végül Adrian Carter hangja tört meg, aki Gabriel nevében tiltakozni kezdett:

– A válasz egyértelmű nem. Ez nyilvánvaló csapda. Három lehetséges kimenetel jut most eszembe, de ezek közül egyik sem jó.

– Mindannyian tudatában vagyunk a lehetséges hátulütőknek, Mr. Carter. Szükségtelen, hogy mindet felsoroljuk – szólalt meg az MI6 igazgatója.

– Hallgasson rám! Én csak egy együgyű amerikai vagyok. Első lehetőség: Gabrielt abban a pillanatban megölik, hogy elszállítja a pénzt. Második lehetőség: Gabrielt elfogják, kegyetlenül megkínózzák, majd kivégzik. A harmadik lehetőség azonban az, ami a legnagyobb valószínűséggel be fog következni.

– És mi az? – kérdezte a miniszterelnök.

– Elizabeth Halton helyett Gabrielt tartják maguknál túszként. Az Allah Kardja és az al-Kaida ezek után már nem a mi kormányunknak, hanem az izraelieknek szabhat feltételeket, és akkor oda jutunk vissza, ahonnan az egészet elkezdtük, persze egy lényeges különbséggel. A világ nagy része támogatni fogja a Kardot, ha kivégzik Gabrielt. Ő izraeli állampolgár, és ráadásul zsidó, megszálló és elnyomó, így sok európai és muzulmán országban megérdemli a halált. Halála a terroristák szemében hatalmas propagandaértékkel bírna.

– De az ő együttműködése mégis olyasvalamit tesz lehetővé, aminek jelenleg nagyon is híján vagyunk – szólalt meg Eleanor McKenzie. – Ha igent mond, azzal nyerünk még huszonnégy teljes órát, amit Miss Halton keresésére fordíthatunk.

– Már két hete keressük! Hacsak valaki nem rendelkezik olyan információval, amiről nekem nincs tudomásom, a következő huszonnégy órától sem várhatunk jelentős változást.

Gabriel Robert Haltonra nézett. Bő hete látta utoljára, de úgy tűnt, mintha a nagykövet egy pár nap alatt éveket öregedett volna. Bölcsebb lenne, ha a miniszterelnök nélküle folytatná ezt a megbeszélést, mert az elutasító válasz neki bizonyára kimondhatatlan kegyetlenségnek hatna. Lehet, hogy épp ezért hívta meg a miniszterelnök őt is. Nem hagyott Gabriel előtt más lehetőséget, mint belemenni a játékba.

– További követelésekkel fognak előállni – szólalt meg Gabriel. – Azt követelik majd, hogy egyedül menjek. Figyelmeztetni fognak, hogy amennyiben követnek, az egyezséget érvénytelennek tekintik, és Elizabeth meghal. Ezért betartjuk a szabályaikat: sem brit, sem amerikai megfigyelők nem követhetnek – mondta, és sokatmondóan Seymourra meg Carterre nézett.

– Nem csinálhatja végig ezt az egészet úgy, hogy nem fedezik! – szólalt meg a rendőrfőnök.

– Nem is szándékozom. Az MI5 és a Scotland Yard szolgáltatja a szükséges hírszerzési és egyéb eszközöket, amikre szükségünk lesz, de az egész művelet kezdettől a végéig izraeli

lesz. Az általam kiválasztott személyek és eszközök szabadon érkehetnek az országba, hogy a lebonyolításban segédkezhessenek. Egyetlen emberem se hallgatható ki és vonható felelősségre akkor sem, ha bárki megsebesül, netán életét veszti a művelet során.

– Ez nem vitás – felelte Eleanor McKenzie.

– Akkor végeztünk is – zárta le az ülést a miniszterelnök.

– Mennyi időbe telik, amíg a készpénzt összeszedik?

– A Cityben minden nagyobb bankot bevontunk – válaszolta a miniszterelnök. – Holnap délutánra el kell végezniük a feladatot. A pénz térfogatát tekintve is elég jelentős mennyiségű, ezért kicsit nehezen lehet kezelni, de úgy gondoljuk, hogy két gurulós utazótáska elég lesz.

Gabriel szúrósan a miniszterelnök szemébe nézett.

– Eszükbe ne jusson a táskába vagy a pénz közé bármiféle jeladót tenni!

– Megértettem. Holnap karácsony napja van. Ez, ugye, nem véletlen egybeesés?

– Nem, miniszterelnök úr. Azt gyanítom, már jó ideje készülődnek a dologra.

Gabriel az órájára pillantott.

– Valaki el tudna vinni az amerikai követségre? Néhány percen belül befut egy hívás, amit magam szeretnék fogadni.

– Graham elviszi magát, és rendőrségi biztosítást is kap. A közlekedés Londonban ebben az időszakban kibírhatatlan – válaszolta a miniszterelnök.

A John O'Donnell munkaasztala mögötti falon függött egy nagy, piros kijelzős, digitális óra, de Gabriel csak a telefonkészülékre függesztette a tekintetét. Magát a telefont is húsz különböző vonalhoz kapcsolták, amelyek közül a 7512-es melléket egyedül ezen a készüléken lehetett elérni: ez O'Donnell saját vonala volt. Most ideiglenesen Gabrielhez került a meleg székkal és gyűrött írómappával együtt.

A falióra 17:59-re váltott; a másodpercek ütemesen újra elkezdődtek, míg el nem érték az 59-et. Gabriel szuggerálta a telefon kijelzőjét, de közben észrevett egy apró sérülést is a kagylón, amelyet a válság kezdeti időszakában O'Donnell okozott egy dührohama alkalmával. Egy perccel később, amikor az óra 18:00-ra váltott, a csönd fojtogatóvá vált a helyiségben. 18:01:25-kor Gabriel meghallotta, hogy O'Donnell csapatának egyik tagja elsírja magát. Ő maga nem osztozott a jelenlevők pesszimizmusában. Tudta, hogy a terroristák kegyetlen gazfickók, akik a határidőt csak arra használják, hogy szórakozzanak egy kicsit amerikai és izraeli ellenségeikkel.

18:02:17-kor végül megszólalt a telefon. Gabriel nem akarta tovább ajzani a jelenlevők amúgy is pattanásig feszült idegeit, ezért az első csörgés után fölvette a kagylót. Erős héber akcentussal, angolul szólalt meg, hogy tudják, ki beszél.

– A válaszom igen.

– Holnap este tízre legyen készen! A további utasításokat akkor kapja meg.

Normál körülmények között egy olyan profi tárgyaló, mint amilyen O'Donnell, késleltető manővereket vetett volna be: nem sikerült összegyűjteni a pénzt, a hatóságoknál nehézségbe ütközött az átadás engedélyezése, vagy bármit, amivel a foglyot életben tudja tartani, és a túszejtőket beszéltetni tudja. Ez azonban nem a megszokott helyzet volt: a terroristák Gabrielt akarták, ezért értelmetlen lett volna továbbhalogatni az elkerülhetetlent. Minél hamarabb elkezdődik, annál hamarabb vége lesz.

– Ezen a számon fog hívni?

– Igen.

– Várom a hívását.

Ezzel a vonal meg is szakadt.

Gabriel a beszélgetés végeztével fölállt, fölvette a bőrkabátját, és elindult lefelé a lépcsőn.

– Most meg hová mész? – kérdezte Carter.

– El innen.

- Nem mehetsz el csak *úgy*!
- Nem maradhatok, Adrian. Nagyon sok dolgom van.
- Legalább hadd vigyünk el! Nem mászkálhatsz Londonban mindenféle védelem nélkül!
- Azt hiszem, tudok magamra vigyázni, Adrian.
- Legalább hadd szerezzek neked egy pisztolyt!
- Ti mostanában mivel járkáltok?
- Browning Hi-Powerrel. Nem olyan mivesen kidolgozott és gyönyörű, mint a ti Berettáitok, de elég halálos. Egy vagy két tárat kérsz hozzá?

Gabriel a homlokát ráncolta.

- Jó, kettőt adok, meg ráadásnak még egy dobozzal.

Gabriel öt perccel később a megtöltött Browning hideg vasát a derekán érezve kilépett a tengerészgyalogosok által őrzött északi kapun, ahonnan rögtön ráfordult az Upper Brook Streetre. A nagykövetség előtti járdát lezárták a gyalogosforgalom elől, mivel a kerítést egész hosszában zöld egyenruhás rendőrök állták körbe. Gabriel átvágott az út másik oldalára, és elindult a Hyde Park irányába. Két perc múlva a Park Lane sarkánál kiszúrt egy motorkerékpárost. A motor

BMW márkájú volt, a rajta ülő, hosszú lábú ember sisakot viselt. Gabriel észrevette, hogy bőrkabátjának bal oldalán kidudorodik valami. Ennek ellenére folytatta útját a Bayswater Road felé. Amikor az Albion Gate-hez ért, hallotta, hogy fölbőg a motor mögötte, majd mellette hirtelen lefékezett. Gabriel átlendítette a lábát az ülésen, és átkarolta a motoros derekát. Amikor a motor elindult, hallotta, hogy a nő énekel. Chiara mindig énekelt motorvezetés közben.

LONDON, KENSINGTON, PÉNTEK 18.28

Vagy negyedórán keresztül körözött a Belgravia és Brompton környéki utcákon, míg teljesen megbizonyosodott afelől, hogy nem követik őket. Azután az izraeli követség felé vette útját, amely a Kensington High Street mellett, az Old Court Place-en található. Samron egyik kezében bűdös török cigarettájával, a másikban szépen faragott olajfa botjával már izgatottan várta őket az irodavezető irodájában. Gabriel évek óta nem látta a főnökét ennyire dühösnek.

– Szia, Ari!

– Mit képzelsz, te mindent megtehetsz?

– Hogy értél ide ilyen gyorsan?

– Kora reggel indultam a Ben Gurionról, miután értesültem a dániai ügyködéséről. Azzal a szándékkal repültem ide, hogy megkönnyítsem az utadat a Heathrow-ig, és szépen hazavigyelek. Amikor azonban föl hívtam az irodát, hogy megérkeztem, közölték, hogy épp akkor jöttél el a miniszterelnöktől.

– Megpróbáltam elcsenni neked néhány doboz gyufát, de egy percre se hagytak egyedül.

– Meg kellett volna beszélned velünk, mielőtt belevágsz ebbe az egészbe!

– Nem volt rá idő.

– Dehogynem! Rengeteg idő lett volna rá! Hidd el, Gabriel, nem lett volna hosszas beszélgetés. Engedélyt kértél volna, hogy részt vehess ezen a bevetésen, én pedig azt mondtam volna, hogy nem engedélyezem. Pont. – Samron elnyomta a cigarettáját, és szikrázó szemmel nézte Gabrielt. – *Most* viszont már nem hátrálhatunk ki az egyezségből. El tudod képzelni, mit hoznának le ebből az újságok? Az oly sokra tartott izraeli hírszerzés nem meri kihozni az amerikai lányt. Nem hagytál más lehetőséget, mint hogy beszálljunk a buliba. De pontosan ez volt a terved, ugye? Te álnok gazember!

– A mesteremtől tanultam. Samron újabb cigarettára gyújtott.

– Tartottam a számat, amikor kitaláltad, hogy visszatérsz Amszterdamba kihallgatni azt az Ibrahim Faváz nevű embert. Tartottam a számat, amikor elutaztál Koppenhágába, és tárgyalni próbáltál a fiával. Ha hallgatok az első megérzésemre, és azonnal hazahozatlak, nem jutottunk volna idáig. Nincs jogod elfogadni a feladatot az igazgatód és a miniszterelnököd előzetes beleegyezése nélkül. Ha bárki más tenne ilyesmit, már rég vád alatt állna, és a júdeai pusztaságban vezekelhetne bűneiért.

– Ezt akkor is megteheted, ha hazaérünk.

– Lehet, hogy egy *dobozban* érkezel haza. Nem kell megöletned magad csak azért, mert nem akarod elvállalni az igazgatói megbízatást! Ha nem akarod az állást, mondd meg!

– Nem akarom az állást.

– Tudom, hogy ezt most nem őszintén mondod.

– Te jó ég! Kezdesz egyre inkább olyan lenni, mint egy házsártos zsidó anya!

– Te pedig alapos bizonyítékkal szolgáltál arra nézve, hogy nem vagy érett az állásra. Fortéllyal háborúzz, ez a mi hitvallásunk. Mi nem *sahídok* vagyunk. Az öngyilkos bevetéseket meghagyjuk a Hamásznak meg a többi iszlámista pszichopátának, akik tönkre akarnak tenni bennünket. Mi árnyékként járkalunk, villámként csapunk le, és úgy tűnünk el, mint a kámfor. Nem jelentkezünk gazdag amerikaiaknál önkéntes futárnak, és legfőképpen nem áldozzuk föl magunkat rossz ügyekért. Te az elit tagja vagy, egy kicsiny törzs hercege!

– És akkor mit tegyünk Elizabeth Haltonnal? Hagyjuk meghalni?

– Ha ez az egyetlen módja, hogy végre befejezzük ezt az örületet, akkor a válaszom igen.

– És ha a te lányodról lenne szó, Ari? Ha Ronit lenne a tús?

– Magával az Ördöggel is szövetkeznék, hogy visszaszerezsem, de sohasem kérném az amerikaiakat, hogy intézkedjenek helyettem. Kék és fehér, Gabriel! Kék és fehér! Mi magunk oldjuk meg a dolgainkat, és nem segítjük az amerikaiakat a maguk előidézte problémák

megoldásában. Az amerikaiak már jó ideje letették a voksukat a közel-keleti világi diktatúrák mellett. Az elnyomott rétegek most föllázadnak, és bosszút állnak az amerikai hatalom szimbólumain. Szeptember 11-én a World Trade Center és a Pentagon, most pedig a londoni amerikai nagykövetség ártatlan lánya ez a szimbólum.

– *És mi* leszünk a következők.

– És mi harcolni fogunk ellenük: *egyedül!* – Samron alig láthatóan elmosolyodott. – Eszembe jut egy fiú, aki 1975-ben Európából érkezett haza. Húsz évvel öregebbnek látszott a koránál, és már nem akart ebben az árnyékos életben élni, nem akart több harcot, több öldöklést. Mi történt ezzel a fiúval?

– Felnőtt férfivá érett, Ari. És már marhára elege van ebből az egészből. És nem fogja hagyni, hogy azt a nőt kivégezzék csak azért, mert az amerikaiak nem hajlandók kiengedni a börtönből egy haldokló sejket.

– És emberünk ezért az ügyért kész az életét áldozni? – Samron Chiarára nézett. – Kész eldobni az életét a gyönyörű nő mellett azért, hogy fölládozza valakiért, akit nem is ismer?

– Hidd el, Ari, nem vagyok mártír. Akik pedig nemsokára meghalnak, azok a terroristák. Ibrahim elvesztésével az utolsó és egyetlen konspirációs lehetőségünk is elűszott. Most pedig azzal, hogy azt követelik, én vigyem el a pénzt, újra kinyitották az ajtót. Mi pedig együtt megyünk be rajta.

– Azt próbálsz velem elhitetni, hogy egyszerű ügynöki tevékenységet végzel?

Gabriel bólintott.

– A pénz megszerzése nekik igen jelentős fegyvertény lesz, mi viszont beleláthatunk a kommunikációs rendszerükbe, és megismerhetjük a kémeiket. Ha pedig *tényleg* elfognak, az ingatlanaikat és rejtékhelyeiket is feltérképezhetjük, aminek révén újabb neveket és telefonszámokat szerezhethetünk meg. A britek és amerikaiak beleegyeztek, hogy távol maradnak, és mindent ránk bízunk. Le fogjuk győzni őket itt, brit földön, ahogy mindig is győztünk. Kinyírjuk a gazfickókat, és élve hazahozzuk a lányt az apjának. A végén még talán arról is leszoknak, hogy bennünket okoljanak a saját problémáikért.

– Engem nem érdekel, mit mondanak rólunk! Gabriel! Te olyan vagy nekem, mintha a fiam lennél. Most egyszerűen nem veszíthetlek el!

– Nem is fogsz!

Samron hirtelen kimerült az összeütközéstől. Gabriel kihasználta a beálló csendet, hogy befejezze a vitát, és másra terelje a szót.

– Hol van a csapatom?

– A dániai bukás után visszatértek Amszterdamba. Reggelre mindannyian itt lehetnek.

– Mihailra és a fegyverére szükségem lesz.

Samron felvidult.

– Gabriel és Mihály: a halál és a rombolás angyala. Ha ti ketten nem tudjátok élve kihozni a lányt, akkor senki.

– Ezek szerint áldásod adod ránk?

– Csak imádkozom értetek. Aludj egy keveset, fiam! Nagy szükséged van rá. Holnap reggel kilenckor itt gyülekezünk, és hozzáfogunk a tervezéshez. Reméljük, nem temetést kell megszerveznünk.

A Bayswater Road-i lakásban minden pontosan úgy maradt, ahogy Gabriel a támadás reggelén hagyta. Félig megivott kávéja még ott állt az ablakpárkányon; mellette ott hevert a London-térkép a 82. oldalon kinyitva; a hálószobában szanaszét dobálva heverték a ruhadarabjai, felidézve a reggeli sietséget, amellyel a tragédia napján elhagyta a lakást. Szamir al-Maszri jegyzetömbje hegyeivel, homokdűnéivel és egymást keresztező vonalainak hálójával ott feküdt a vetetlen ágyon a borzas, barna hajú nő mellett. Chiara koptatott

farmeréből egy Beretta bukkant elő. Gabriel kihúzta a fegyvert, majd óvatosan Chiara mellére tette a kezét.

– Miért csinálod ezt? – kérdezte.

– Szétvet a vágy, hogy valami gyönyörűhöz érjek.

– Tudod, miről beszélek, Gabriel! Miért egyeztél bele az emberrablók követeléseibe?

Gabriel hang nélkül, sebesen kigombolta Chiara farmerét. Chiara elkapta a férfi kezét, majd megérintette az arcát, mire Gabriel rögtön elkapta, mert lüktetni kezdett.

– Dani miatt van az egész, ugye? Te tudod, milyen, ha egy gyereket terroristák ölnek meg. – A lány végigsimított Gabriel deres halántékán. – Mindenki azt hitte, hogy Lea miatt vagy olyan heves. Arról egyáltalán nem vettek tudomást, hogy a fiadat is elveszítetted. Dani a te hajtóerőd. Dani miatt vállaltad ezt az örült megbízatást.

– Semmi örült nincs benne.

– Én vagyok az egyetlen, aki legalábbis felveti a lehetőséget, hogy a terroristáknak egyáltalán nem áll szándékukban szabadon eresztani Elizabeth Haltont, hanem egyszerűen fogják az apja pénzét, *aztán* pedig végeznek vele?

– Nem, ez nem feltevés, pontosan ezt fogják tenni.

– Akkor meg miért mentél bele ebbe az egész buta váltságdíjfizetésbe?

– Mert ez az egyetlen módja annak, hogy megmentsem. Nem egy eldugott cellában fogják megölni, ahol senki sem látja. Elrablása terrorlátványosság volt, kivégzését is hasonló módon rendezik meg. Csak most én is vele leszek.

– Mi nem *sahídok* vagyunk. Az öngyilkos bevetéseket meghagyjuk a Hamásznak meg a többi iszlamista pszichopátának, akik tönkre akarnak tenni bennünket – szajkózta a lány Samron szavait.

Gabriel lehúzta Chiara nadrágján a cipzárt, mire ő még egyszer eltolta magától.

– Jó volt újra Sarah-val dolgozni?

– Sokkal jobban szerepelt, mint gondoltam.

– Te tanítottad be, persze hogy jól szerepelt.

Chiara elhallgatott.

– Van még valami, amit tudni akarsz? – kérdezte Gabriel.

– Kinek az ötlete volt, hogy együtt dolgozzatok ebben a műveletben?

– Carteré. De nem is ötlet volt, hanem követelés. Azt akarták, hogy legyen a csapatnak egy amerikai tagja is.

– Mást is választhatott volna! Olyasvalakit, aki történetesen nem szerelmes beléd.

– Miről beszélsz, Chiara?

– Sarah szerelmes beléd, Gabriel! Mindenki látta az al-Bakari-művelet során, kivéve *téged*. Ha szívügyekről van szó, eléggé elromlik a látásod. Vagy elképzelhető, hogy nagyon is tisztán látsz, és inkább azt szeretnéd, hogy Sarah fedezzen holnap helyettem.

Gabriel harmadik nadráglehúzási kísérlete nem ütközött akadályba. A kasmírpulóver közös hadművelet részeként került le. Chiara egyedül kapcsolta ki a melltartóját, majd a férfi kezét a mellére tette.

– Alkalmazottak közötti baráti közeledés szigorúan tilos a konspirációs szállásokon – suttogetta Chiara csókolózás közben.

– Igen, tudom.

– Rettenetes főnök leszel.

Gabriel épp ki akarta fejteni erről a véleményét, amikor a telefon kék fénye villogni kezdett. Amikor érte nyúlt, Chiara visszahúzta a kezét.

– És ha a *memune* az?

Chiara Gabrielre feküdt.

– Most én vagyok a *memune*.

Csókkal pecsételte le a férfi száját, a kék fény pedig kihunyott.

- Vegyél feleségül!
- Feleségül veszlek.
- Most vegyél feleségül, Gabriel!
- Most veszlek.
- Ne halj meg nekem holnap éjjel!
- Nem fogok,
- Ígérd meg!
-

Megígérem.

LONDON, BAYSWATER, SZOMBAT 07.15

Gabriel magától ébredt föl, teljesen kipihenten. Először az ébresztőóra pillantott, majd Chiarára. A lány úgy feküdt mellette a takaróba csavarodva, mint egy ledöntött görög szobor. Gabriel csendesen kilopózott a hálósobából, és kávéfőzés közben meghallgatta a reggeli híreket. A BBC értesülései szerint Halton nagykövet váltságdíjajánlatára nem érkezett válasz, és az elveszett lány sorsáról sem derült ki semmi. A londoniakat arra figyelmeztették, hogy számítsanak fokozott rendőri ellenőrzésekre a város fontosabb bevásárló utcáin, a földalatti-megállókban, illetve a pályaudvarokon. Gabrielt egyedül az időjárás-jelentés nyugtatta meg: szórványos esőt jósoltak, rövid napsütéses időszakokkal.

Megitta az első csésze kávé, aztán bement a fürdőszobába, és hosszú ideig ácsorgott a zuhany alatt. Az arcán lévő vágások miatt borotválkozásra nem is gondolt. Egyébként szerette a pár napos borostát az arcán. Ahogy belépett a hálósobába, Chiara megfordult, magára húzta, és félálomban még egy utolsót szeretkeztek.

Kilenc előtt tíz perccel együtt léptek ki a lakás ajtaján, és Chiara BMW-jével elindultak a nagykövetség felé. Az előre jelzett eső még nem érkezett meg, és a karácsonyi bevásárlók sem lepték meg el az utcákat. Végigsuhantak a Bayswater Roadon a Notting Hillig, majd a Kensington Church Streeten elmentek az Old Court Place-re. Horogkereszttel átrajzolt izraeli zászlót lengető, kisebb tüntetőcsoport gyülekezett a nagykövetség épülete előtt. Amikor Gabriel és Chiara behajtott a kinyíló kapun, valamit éppen kiabáltak a zsidókról meg a nácikról, de a kapu gyorsan becsukódott mögöttük.

A csapat többi tagja már úgy várakozott a nagykövetség legnagyobb tárgyalótermében, mint egy természeti katasztrófa idemenekített áldozatai. Gabriel egész eredeti csapata jelen volt a londoni és még néhány európai iroda teljes személyzetével együtt. Uzi Navot hat kémmeleg együtt éjjel iderepült a Saul király útról. Gabriel úgy érezte, hogy az eddigi legnagyobb és legfontosabb Moszad-műveletet hajtják végre Európában; csak azt nem tudta még elképzelni, hogyan viszik véghez magát a műveletet.

A tárgyalóasztalnál a khakiszínű nadrágba és bomberdzsekibe öltözött Samron mellé telepedett le. Hosszan egymás szemébe néztek, majd Samron lassan fölemelkedett a helyéről, és csendre intette a résztvevőket.

– Ma este tíz órakor Gabriel besétál a pokolba. A mi feladatunk annak biztosítása, hogy élve ki is jusson onnan. Ötleteket akarok. Nincs hülye ötlet, bármilyen felvetés, megoldási javaslat érdekel.

Samron visszaült a helyére, és engedélyt adott a vita megkezdésére. A teremben mindenki egyszerre kezdett beszélni. Gabriel hátrahajtott fejjel, hangosan felkacagott. Jó volt újra otthon lenni.

Egész délelőtt szünet nélkül dolgoztak. Csak ebédkor szakították meg a vitát, de annak befejeztével azonnal visszaültek. Fél hatkor Gabriel berángatta egy üres irodába Chiarát, és utoljára megcsókolta. Aztán, hogy elkerülje a kínos perceket Samronnal, kiosont a követségről, és Kensington utcáin gyalogosan eljutott May-fairig. Amikor átvágott a Hyde Parkon, megállt egy pillanatra azon a helyen, ahol nem is olyan rég még Chris Petty, a diplomáciai szolgálat biztonsági ügynöke fölött görnyedt. A közelben egy halom hervadt virágot és egy kartonplakátot pillantott meg, amelyet az elesett amerikaiak emlékére állítottak. Azon a helyen viszont, ahol Gabriel kioltotta Szamir al-Maszri életét, egy másik tábla állt a „Hyde Park-i mártírok” emlékére; a szimpatizánsok ugyanis ezen a néven emlegették a londoni terroristákat. Egy londoni park zsebkendőnyi területén így ütközik össze két civilizáció értékrendje.

A park keleti kijárata felé egyenesen átvágott a gyepen, ahol rátért az Upper Brook Streetre. Adrian Carter a követség északi bejáratánál, a tengerészgyalogos őr mellett ácsorgott, és idegesen eregette pipájából a füstöt. Kicsit elcsodálkozott, amikor megpillantotta Gabrielt, akit karon fogva bevezetett az épületbe.

A két utazótáska Halton nagykövet legfelső emeleti irodájában előkészítve, örökökkel körülvéve várta. Gabriel, miután átvizsgálta a táskákat, Carterre nézett.

- Ugye, nincsenek bedrótozva?
- Nincsenek, Gabriel.
- Milyen márkájú autót szereztél?
- Egy sötétkék, közönséges Vauxhall Vectrát.
- Hol áll?
- Az Upper Brook Streeten.
- A táskák beleférnek a csomagtartóba?
- Ellenőriztük, és beférnek.
- Akkor tegyék bele a pénzt!

Carter összehúzta a szemöldökét.

– Én még a saját tárcámat sem szoktam az autóban hagyni, nemhogy harmincmillió dollárt készpénzben!

– A nagykövetség körül hemzsegek a londoni rendőrök. Senki sem fogja feltörni az autót.

Carter biccentett az öröknek, és a táskák azon nyomban eltűntek a helyiségből.

– Te is, Adrian! Szeretnék a nagykövettel négyszemközt pár szót váltani.

Carter kinyitotta a száját, mintha ellenkezni akarna, de meggondolta magát.

– Lenn leszek a műveleti központban. Ne késs el, Gabriel! Az előadás nem kezdődhet el nélküled.

Az, hogy pontosan mi hangzott el Gabriel Allon és Robert Halton nagykövet között, sohasem tudódott ki, és egyetlen nyílt vagy titkos feljegyzésben sem rögzítették. Beszélgetésük alig több mint egy perc alatt lezajlott, és a nagykövet ajtaja előtt álló őr későbbi beszámolója szerint Gabriel nedves szemmel, de eltökélten hagyta el a helyiséget, ahonnan rögvést a műveleti központba távozott. Az emberrablók ezúttal nem vára koztatták. John O'Donnell faliórája szerint a hívás 20:00:14-kor érkezett. Gabriel azonnal fölemelte a kagylót, bár eközben úgy érezte, boldog lenne, ha soha életében nem kellene többé telefont vennie a kezébe. Hűvösen és lazán szólt bele a készülékbe. Olyasformán beszélt, mint egy rendőr, aki egy kisebb közúti baleset részleteit rögzíti. Nem tett föl kérdéseket, arcán a végtelen ingerültségen kívül semmilyen érzelm nem látszott. 20:00:57-kor azt mormolta, hogy ott leszek. Ezután fölállt, és felvette a kabátját. Carter ezúttal meg sem kísérelte visszatartani, csak bámult utána, ahogy lépdelt lefelé a lépcsőn.

A földszinti előcsarnokban megállt egy pillanatra, hogy megigazítsa miniatűr fülhallgatóját és gégemikrofonját, majd odabiccentett az őrt álló tengerészgyalogosnak, és az északi kapun elhagyta az épületet. Carter Vauxhallja a North Audley Street sarkán, egy vára kozni tilos tábla alatt parkolt. Az indítókulcs már ott lapult Gabriel zsebében egy ötpennys nagyságú GPS-jeladóval együtt. Kinyitotta a csomagtartót, és gyorsan megvizsgálta a szállítmányt, majd a GPS-t a jobb oldali lámpához ragasztotta. Aztán beült a kormány mögé, és a motort beindítva rögtön befordult az Oxford Streetre. Carter megfigyelői az Albany Streetig követték, ahol lefén yképezték, amint balra kanyarodik, és észak felé folytatja útját. Ekkor látták utoljára. Az amerikaiak és britek radarjáról Gabriel eltűnt.

Az izraeli követség South Kensington-i épületénél azonban egészen másképp festett a helyzet, ahol a furcsa egybeesésnek köszönhetően egy csapat jó szándékú keresztény gyertyafényes virrasztást tartott a Szentföld békéjéért. Az épületben Ari Samron Uzi Navottal tartotta a maga

virrasztását. Gondolataik nem a béke, az ünnepek vagy az otthon körül jártak. A hirtelen átalakított műveleti helyiség asztala fölé hajoltak, és a körülöttük sűrűn gomolygó cigarettafüstben meredt tekintettel követték azt a villogó zöld pontot, amely a Regent's Park keleti csücskétől Hampstead irányába haladt.

HAMPSTEAD HEATH, SZENTESTE 22.25

Gabriel leparkolt az utasításban kapott helyen, a Constantine Roadon, Hampstead Heath déli végén. Az utca teljesen kihalt volt, és Gabriel a parkolási manőverezés közben villámgyorsan megvizsgálva a terepet látta, hogy egyetlen ellenséges vagy saját megfigyelő sincs a környéken. Leállította a motort, belülről kinyitotta a csomagtartót, az indítókulcsot bedobta a kesztyűtartóba, majd kiszállt. Csepergett az eső, és Gabriel elkáromkodta magát, amiért elfelejtett sapkát hozni.

Hátralépve a csomagtartóhoz kiemelte az első táskát. Amikor a másodikért nyúlt, hirtelen zajt hallott maga mögött. Hátratekintett, és egy csapat ünneplőbe öltözött, karácsonyi dalokat éneklő fiataalt pillantott meg. Átfutott az agyán, hogy a Szfinx beépített emberei, de rögtön elhessegette a gondolatot, miután a fiatalok boldog karácsonyt kívánva vidáman továbbhaladtak. A második táskát is kivette a csomagtartóból, és a másik mellé helyezte a padkára. A fiatalok egy vörös téglás, kicsiny, lámpákkal földszített ház előtt rázendítettek az „Ó, jöjjetek, hívek” kezdetű dalra. Gabriel feléjük tekintve elolvasta a ház ablakára kiragasztott feliratot: ADJ NÉKÜNK BÉKESSÉGET!

Gabriel a két táskát néhány méternyit húzta maga után, majd rátért egy gyaloghídra, amelyen átkelve a táskákat egy használaton kívüli vasúti sínpáron is keresztülcibálta. Innen bozótos területen haladt tovább. Tőle jobbra futópálya derengett a homályban. Az aszfaltburkolatú sétányon négy, húszas éveiben járó bevándorló rúgta a labdát a nátriumlámpa narancsos fényében. Ügyet sem vetettek Gabrielre, amint ő két táskáját görgetve, a Parliament Hillen elindult ahhoz a padhoz, ahol további utasításokat kell majd kapnia. Amikor odaért a padhoz, észrevette, hogy egy alacsony, kopott kabátos, kusza szakállú férfi fekszik rajta. A férfi ittas hangon, erős kelet-londoni akcentussal szólította meg.

– Boldog karácsonyt, cimbora! Mit tehetek érted?

– Leszállhatsz a padról.

– Ez az én padom ma este.

– Már nem. Takarodj? –Kapt be!

Gabriel előkapta Adrian Carter Browningját, és a férfi fejéhez nyomta.

– Kotródj innen a bűdös francba, és azt is felejtsd el, hogy valaha láttál! Érted?

– Rohadtul.

A férfi rögvést talpra ugrott, és eltűnt a Heath bokrai között. Gabriel végigtapogatta a pad háttámláját, valamint az ülőke alját, és a bal oldalára fölragasztva megtalálta a mobiltelefont. Gyorsan kiszedte az akkumulátorát, és sebesen átvizsgálta, hogy nem rejtettek-e bele robbanószerkezetet. Miután átnézte a készüléket, visszapattintotta az akkumulátort, és megnyomta a bekapcsoló gombot. Ezután csendesen beszélni kezdett a gégemikrofonba:

– Nokia E50.

– Gyártási száma? – kérdezte Uzi Navot.

Gabriel felolvasta.

– Hívásforgalom?

– Nincs, teljesen tiszta.

– SMS?

– Semmi.

Gabriel London fényeit nézegette, míg a hívásra várakozott. Negyedóra múlva az *adhan*, a muzulmán imára hívó ének digitalizált dallama kezdett el ciripelni a mobilon. A hívásra válaszolva elhallgattatta a készüléket. A túszejtőknek mindössze harminc másodpercbe telt, hogy elmondják újabb utasításaikat. Gabriel a mobiltelefont a pad mellett álló szemetesbe dobta, majd megragadva a táskákat újra nekiindult.

Az izraeli követségen nagy sietséggel kialakított irányító központban Uzi Navot letette az adóvevőjét, és a telefon után nyúlt. Gyorsan tárcsázta az MI5 folyóparti székházának, a Thames House-nak a számát, ahonnan tíz másodpercen belül Graham Seymour hangját hallotta.

– Hol van most? – kérdezte Seymour.

– Most vág át Hampstead Heathen Highgate felé. Azt mondták neki, ha a következő állomáson még mindig lesz nála jeladó vagy fegyver, Elizabeth Haltont azonnal kivégzik. Néhány másodperc múlva eltűnik a látókörünkből.

– Mit tehetünk önökért?

– Nyomozzanak ki egy telefont!

– Adja meg az adatait!

Navot megadta a gyártási és a hívószámot.

– Ugye, nem voltak annyira ostobák, hogy valamilyen hívásforgalmi adatot rajta hagytak?

– A készülék teljesen tiszta volt.

– Meglátjuk, találunk-e valamit. Én nem fűznék hozzá sok reményt. A helyi telekommunikációs üzletág sajnos hemzseg a dzsihadistáktól, akik fantasztikus rafináltsággal tudják a telefonok nyomait eltüntetni.

– Csak közöljék velünk, ha bármit találnak!

Navot lecsapta a telefont, és újra magához ragadta az adóvevőt. Motyogott néhány velős kifejezést héberül, aztán Samronra nézett, aki a botjára támaszkodva lassan föl-alá járkált a szobában.

– Csak az időt pazarolod ezzel, Uzi! Inkább a figyelőkre kellene összpontosítanod!

– Tudom, főnök. De hol vannak a figyelők?

Samron megállt a számítógép képernyője előtt, és erősen nézte a Hampstead Heath-i futópálya mellett focizó négy fiatal szemcsés, éjszakai felvételét.

– Legalább egy biztosan köztük van, Uzi!

– Már Gabriel érkezését megelőzően is folyamatosan rajtuk tartottuk a szemünket. Egyetlen hívást sem kezdeményeztek, egyetlen üzenetet sem küldtek el, csak fociznak.

– Akkor azt kell feltételeznünk, hogy a Szfínx erre utasította őket. Én is pontosan ugyanígy tennék. Vissza a jó öreg, bevált testbeszédhez. Ha Gabriel tiszta, folytassátok a focizást. Ha Gabrielt követik, vitatkozzatok. Ha Gabriel be van drótozva, szívjátok el egy cigit – mutatott Samron a képernyőre –, mint ez a fiú itt!

– Szerinted valamelyikük megfigyelő?

– A nyakamat merném rá tenni, Uzi.

– Ezek szerint valakinek lennie kell még a bozótban, aki láthatja Gabrielt: akinek van egy mobilja vagy egy csipogója.

– Pontosan – válaszolta Samron. – Azt az embert már nem tudjuk megtalálni, mert rég eltűnt. Egyetlen esélyünk marad, ha követjük a megfigyelőt.

Navot a monitorra nézett.

– Nincs annyi emberem, amennyivel négy fiút követni tudnék.

– Nem is kell négyet követned! Egyetlenegy kell szemmel tartanod, csak helyesen kell eldönteni, hogy melyiket.

– Melyik az?

– Elinek nagyon jók a megérzései ilyen ügyekben. Döntsön ő! De bármit teszel, keríts Gabrielnek még egy követőt, mielőtt elmegy Highgate-ből! Ha most elveszítjük, lehet, hogy sohasem találjuk meg újra.

Navot az adóvevőért nyúlt, Samron pedig tovább járkált.

Gabriel egy út menti facsoportnál megszabadult a Browningtól és a jeladótól. A Highgate Ponds-nál átvágott egy töltésen, ahonnan a Millfield Lane irányába vette útját. Az első

villanyoszlopra egy BMW furgon képét ragasztották. A jármű maga ötven méterre állt előtte egy téglaház előtt, amelynek előkertjében egy csordányi műanyag rénszarvas nevetett a járókelőkre. Gabriel kinyitotta a furgon hátsó ajtaját, és bekémlelt. A csomagtér közepén rögtön meg is látta az indítókulcsot, amelyet zsebre vágott, helyére pedig bedobta a két táskát. A járművet alaposan átvizsgálta, mielőtt nagy körültekintéssel elfordította az indítókulcsot. A motor pöccentésre indult. Gabriel kinyitotta a kesztyűtartót, ahol egy összehajtogatott papírlapot talált. Az utastéri sápadt fényénél végigolvasta a részletes útleírást, amely mostani állomásától egészen Essexig vezet, és egy olyan településre irányítja, amelynek a neve is sokatmondó: Foulness Point, vagyis a Galádság helye. Az utasulésen egy 1995-ös kiadású, agyonforgatott Bartholomew-atlasz hevert a 25. oldalon kinyitva. A következő helyszínt x-szel jelölték a térképen. A helység környező vizein ez a piros felirat állt: VESZÉLYES TERÜLET.

Gabriel sebességbe rakta az autót, és a nevető rénszarvasok örökre kimerevített tekintetétől kísérvé elhajtott a ház elől. Jobbra fordult a Merton Lane-re, ahonnan az utasítás szerint keleti irányban folytatta útját a Highgate-temető mellett. A Hornsey Lane-en egy esőkabátos járókelő ugrott elé. Gabriel hatalmasat fékezett, de még így sem tudta megelőzni, hogy a lökéstől a gyalogos elessen az aszfalton. A férfi azonban szinte azonnal fölpattant, és öklét rázva, dühösen kiabált rá. Egy szempillantásnyira lebukott a jobb oldali első kerékhez, majd eliramodott. Gabriel nézte, ahogy a férfi továbbáll, majd elindult az Archway Road felé, ahol rákanyarodott az M25-ös útra.

Ugyanebben az időben a Parliament Hillen a koldus visszatért padjához. Mintha valami ehető után kutatna, kotorászott egy keveset a szemetesben, majd helyet foglalt a padon, amelyről rálátott egész Londonra. Gondolatai azonban nem az evés vagy az ivás, hanem a négy fiatalember körül forogtak, akik épp ebben a pillanatban lépdeltek át a gyaloghídon a Constantine Road irányába. Navot megmondta neki, hogy az egyik közülük megfigyelő, és hogy a *memune* tudni akarja, melyikük az. A padon ülő férfi máris kiszúrta az emberét. A farmerdzsekit, fekete, magas szárú cipőt és Bob Marley-sapkát viselő fiú az. Korához képest nagyon ügyes, de Lavon jobb nála. Lavon a legjobb megfigyelő. Megvárta, míg a négy fiú eltűnik a szeme elől, levette álszakállát, ledobta a kopott kabátot, és utánuk eredt.

Útjának első másfél órájában végig szemerkélt az eső, de amikor áthajtott a Foulness-szigetre vezető felvonóhídon, Isten az ő végtelen bölcsességében olyan felhőszakadást zúdított rá, amittől az út is folyóvá vált. A visszapillantó tükörben nem látott fényeket, szemből sem jött egyetlen jármű sem. Az alvó farmok és zöldellő vízmosások mentén haladva Gabriel azon elmélkedett, vajon ez földi életének utolsó elé táruló képe-e. Nem szülőföldje, a Jezréel völgye, nem is Jeruzsálem vagy imádott Velencéjének keskeny utcái, hanem egy északi-tengeri széljárta partvidék.

Öt mérfölddel a felvonóhíd után Gabriel nagy nehezen észrevett az özönvízben egy táblát, amely az út végére figyelmeztetett. Csak ő tudta miért, eszébe véste az időpontot: 0 óra 35. Negyed mérföld múlva bekanyarodott Foulness Point kietlen parkolójába, és az utasítást követve leállította a motort. A kulcsot a zárban hagyta, majd a két táskával elindult a tengerpart felé. Néhány elkeseredett pillanatig úgy érezte, igazából ahhoz volna kedve, hogy a pénzt odalökje a parkoló lámpájához, aztán villámgyorsan visszahajtson Londonba. Ehelyett komótosan kivette a táskákat a csomagtérből, amiket előbb egy hullámtörőn ráncigált át, majd egy homokos ösvényen húzott végig, és végül kijutott a keskeny tengerpartra.

Ahogy a víz felé közeledett, olyasféle hangot hallott, mintha szél borzólná a dűne fűvét. Szeme sarkából egy fekete árnyat vett észre, amelyet tiszta éjjelen mozgó holdárnyéknak vélhetett volna. Sohasem látta azt a valakit, aki kalapáccsal oldalról fejbe vágta, sem azt,

amelyik a nyakába dőfte a tűt. Chiarát látta. Vérrel áztatott, fehér ruhában arra kérte, hogy ne haljon meg. Hirtelen azonban eltűnt a felvillanó kék fényben.

Samron és Navot egymás mellett állva, szó nélkül figyelte, ahogy a villogó zöld fény már tíz perce egy helyben áll. Samron tudta, hogy nem is fog elmozdulni.

– Jó lenne, ha valakit odaküldenél, hogy nézzen körül, csak a biztonság kedvéért!

Navot azon nyomban a szájához emelte az adóvevőt.

Josszi Southend-on-Sea-ig követte Gabriel jeladóját, ahol behúzódott egy éjjel-nappali kávézóba, amely a Temze torkolatára nézett. Itt kapta a hívást Navottól. Harminc másodperc múlva már a Renault kormányánál ült, és vesztül száguldott Foulness Point felé. Azonnal megpillantotta a parkolóban álló, nyitott BMW-t, amelynek indítókulcsa a zárban volt. Magához vett egy zseblámpát, és friss nyomok után kutatott a parton. Különböző méretű lábnyomokat és két, párhuzamosan futó barázdát talált, amelyek a víz felé vezettek. A barázdákat eszméletlen vagy halott ember lábujjai vájták. Adóvevőjét a szájához emelte, és értesítette Navotot a látottakról.

– Eltűnt, és úgy néz ki, hogy csónakkal vitték el.

Navot kérdőn Samronra nézett.

– Nem hinném, Uzi, hogy azok a fickók egy ilyen éjszakán kivitték volna a nyílt tengerre.

– Egyetérték, főnök. De akkor *hová* vitték?

Samron odalépett a térképhez.

– Ide! – jelölt meg egy pontot a Crouch folyó másik oldalán. – Itt végig kikötőhelyek vannak kishajóknak. Ilyen időben egyetlen módon lehet átjutni oda: csónakkal. Ez azt jelenti, hogy nekünk is körbe kell mennünk.

Navot megfogta az adóvevőjét, és utasította csapatát, hogy kezdjék meg a kutatást. Majd fölkapta a telefont, és az MI5 központjában értesítette Graham Seymourt a fejleményekről.

Eltévedt az emlékek képtárában, amelynek falain halottak képei függtek. Ahogy elúsztak a szeme előtt, beszéltek hozzá: Zwaiter és Hamidi; az al-Huráni fivérek; Szabri és Khálid al-Kalifa, a terror atyja és fia. Üdvözölték a mártírok földjén, halálát édességekkel és dalokkal ünnepelték. A tárlat végén vértelen, golyó lyuggatta arcú kisfiú vezette be egy velencei templom kapuján. A templomhajóban életének jeleneteit ábrázoló képek lógtak, a főoltár pedig egy befejezetlen vászon volt, tisztán kivehetően Bellini műve, amely Gabriel halálát jelenítette meg. Maga a mester a szentélyben állt. Kézen fogta Gabrielt, és elvezette egy jeruzsálemi kertbe, ahol egy olajfa árnyékában égett testű nő ücsörgött egy kerubszerű fiúval az ölében. *Nézd a havat!* – mondta a nő a fiúnak. *A hó feloldozza Bécset bűnei alól. A hó Bécsre hull, míg rakéták záporoznak Tel-Avivra.* Hallotta, hogy valaki a nevén szólítja. Bement a templomba, de az üres volt. Visszament a kertbe, de a nő és a kisfiú eltűnt.

Amikor végül fölébredt, olyan érzése támadt, mintha a rosszulletig ivott volna előző este. Elviselhetetlenül hasogatott a feje, szája olyan száraz volt, hogy vattát tudott volna köpni, és úgy érezte, hogy bármely pillanatban elhányja magát, bár már hosszú órák óta nem evett egy falatot sem. Lassan kinyitotta a szemét, és mozdulatlanul számba vette helyzetét. Hófehérre meszelt, kicsi helyiségben feküdt hanyatt egy keskeny tábori ágyon. Kezét megbilincseltek, a bilincset pedig a háta mögött úgy erősítették egy karikához, hogy karja fájdalmasan kicsavarodott. Karóráját és összes ruházatát elvették. Száját ragasztószalaggal tapasztották be, és bántó, erős, fehér fény világított a szemébe.

Lehunyta a szemét, hogy elfojtsa a hányinger újabb hullámát. Teste remegett a hidegtől. Nagyon jó rejtékhely! Biztosan sok tervezést és kivitelezést igényelt. A szinte kórházi tisztaság ellenére bűz terjengett a levegőben. Ürülék és testszag; egy olyan nő szaga, akit már hosszú ideje tartanak fogságban. Elizabeth Halton itt járt előtte, ebben bizonyos volt. Eltűnődött, vajon még mindig a közelben lehet-e, vagy másik helyre szállították, hogy helyet csináljanak az új lakónak.

Az ajtó felől zajt hallott. Pár fokkal elmozdította a fejét, így megpillantotta a kémlelőnyíláson át őt vizsgáló szempárt. Ezután a zárban elforduló kulcs hangját hallotta, majd az ajtó csuklópántjának éles nyikorgását. Galléros ingben és bordó, V nyakú pulóverben egy harminc év körüli férfi lépett be a cellájába. Szarukeretes szemüvege mögül olyan kíváncsian mérte végig Gabrielt, mintha könyvtárban vagy könyvesboltban lenne, és véletlenül botlott volna ebbe a jelenetbe. Gabrielnek valahonnan ismerősnek tűntek a férfi vonásai, de csak akkor világosodott meg előtte, hogy kicsoda, amikor letépte arcáról a szalagot, és arbul jó estét kívánt. A hang egy amszterdami, Oud Westben élő, nagyon illékony elegyből származó fiatalemberé volt: félig egyiptomi, félig palesztin.

Izsák Faváz állt előtte.

A férfi olyan hirtelen tűnt el, amilyen váratlanul megjelent. Néhány perc elteltével négy férfi lépett a cellájába. Jó párszor gyomorszájon vágták, mielőtt kinyitották volna a bilincseit. Miután talpra állították, újból nekiestek. A helyiség túl kicsi volt egy kiadós veréshez, ezért rövid tanakodás után, amúgy meztelenül fölrángatták egy elsötétített csarnokba. Gabriel először ellenállt, és ez váratlanul érte őket. Egyiküket ideiglenesen le is szerelte, de a másik három rávetette magát, és lenyomta a jéghideg betonra. Perceken át ütötték, rúgták és fojtogatták, míg valahonnan a csarnokból azt az utasítást nem kapták, hogy elég. Otthagyták a földön fekve, és ő vért hányt, végül visszavitték a cellájába, ahol karját újfent a karikához bilincseltek. Küzdött, hogy eszméleténél maradjon, de nem sikerült. A velencei templom ajtaja még mindig nyitva állt. Besurrant, és megpillantotta Bellinit, aki a főoltár előtt emelt állványzaton az utolsó simításokat végezte a Gabriel haláláról készített festményén. Gabriel lassan fölkapaszkodott a mester mellé, és maga is festeni kezdett.

LONDON, WALTHAMSTOW, KARÁCSONY NAPJA 2.15

A megfigyelő jó volt. Olyan jó, akár egy kairói vagy bagdadi.

Hosszú és szükségtelenül bonyolult úton haladt célja felé. Négy különböző buszra szállt fel, két hosszú gyalogutat tett meg, és végül a Victoria-vonalon el-földalattizott a King's Crosstól a Walthamstow Centralig. Most a Lea Bridge Roadon sétált egy mobiltelefonnal a fülén. Eli Lavon száz méterre lemaradva követte. Befordult a Northumberland Roadra, ahol alig néhány lépés után bement egy kis házba. A második emeleti ablakban égett a világítás, ami azt bizonyította, hogy odabent is vannak ügynökök.

Lavon körbejárta a házat, majd visszafordult a Lea Bridge Roadra. Az út másik oldalán beállt egy autóbusz-megállóba, ahonnan jól rálátott a kiszemelt házra. Miközben fáradt tagokkal leroskadt a padra, hallotta, ahogy Uzi Navot Graham Seymournak továbbítja az általa megadott címet. Lavon megvárta, míg Navot befejezi a beszélgetést, aztán belemormolt a gégemikrofonjába:

– Nem tudok már sokáig itt maradni, Uzi!

– Nem is kell. A felmentő sereg már úton van.

– Csak mondd meg nekik, hogy halkan jöjjenek! De azért siessenek, mert idefagyok a padhoz. Az MI5 és a Scotland Yard terrorelhárító csoportjának tíz percre volt szüksége ahhoz, hogy azonosítsa azt a négy személyt, akik hivatalosan be voltak jelentve a Northumberland Road 23. szám alá. További húsz percbe került, míg a lakás be- és kimenő telefonforgalmát ellenőrizték az elmúlt két évre visszamenően. Azokat a hívásokat, amelyek a kormány megfigyelési listáján szereplő számokra vagy muzulmán szélsőségesek számára irányultak, azonnal megjelölték, hogy további vizsgálatnak vethessék alá őket. Ezek után az összes megjelölt telefonszámról kimenő hívásokat is összegyűjtötték két évre visszamenőleg. Mindezek felhasználásával Lavon hívása után egy órával az MI5 és a Scotland Yard összeállított egy több ezer számból álló és több mint ötszáz nevet tartalmazó mátrixot.

Röviddel éjjel három óra után a mátrixot az MI5 különleges egysége elé helyezték, amely Elizabeth Halton eltűnése óta megállás nélkül dolgozott. Öt perc múlva Graham Seymour személyesen vitt át egy dokumentummásolatot a negyedik emeleti tárgyalóterembe, ahol három igen fiatal nő tartózkodott. Egyikük feltűnően csinos, alabástrombőrű, szőke, vállig érő hajú amerikai nő volt. A másik kettő Izraelből érkezett: egy katonás viselkedésű, kerekded és egy alacsony, barna hajú nő, aki enyhén sántított. Bár mindhárman hamis útlevéllel jöttek az Egyesült Királyságba, Seymour egy kikötéssel beleegyezett, hogy belépjenek a Thames House-ba – ha mindhárman a saját nevükön teszik. A kerekded nő Rimona Stern őrnagy volt az AMAN-tól, az izraeli katonai hírszerzéstől. A csendes lány az izraeli külföldi hírszerzés elemzője, és Dina Szaridnak hívták. Az amerikai nő Irene Moore-ként mutatkozott be, ő a CIA Terrorelhárítási Központjától érkezett.

Hálásan átvették a dokumentumot, és gyorsan felosztották maguk között. Az amerikai és a kerekded foglalkozott a számokkal, a sánta nő pedig a nevekkel. Graham Seymour látta, hogy nagyon jól ért a nevekhez. Mást is látott rajta: komoly összpontosítást és sötét szemében korai özvegységet. Már sok borzalmat élt át, gondolta. Áldozat és túlélő egyben. Agya úgy működik, akár egy nagy teljesítményű számítógép. Graham Seymour meg volt győződve arról, hogy a számok és nevek mátrixa értékes nyomnak bizonyul. Afelől sem voltak kétségei, hogy melyikük találja meg elsőként ezt a nyomot.

Csendesen elhagyta a tárgyalótermet, és visszament a műveleti központba, ahol az asztalán fekvé várt egy hír az Essexi rendőrkapitányság Chelmsfordi központjából. Elhagyott, lapos fenekű csónakot fedeztek fel a Crouch folyó északi partján, Holliwell Point közelében. A motor állapotából arra lehet következtetni, hogy a csónakon nemrégiben utaztak. Graham

Seymour fölkapta a telefont, és azon nyomban tárcsázta Uzi Navot számát a kensingtoni izraeli irodában.

Harminc másodperc múlva Navot letette a kagylót, és megosztotta a hírt Samronnal.

– Úgy tűnik, igazad volt, amikor azt mondtad, hogy átvitték a folyó túlsó partjára.

– Kétségeid voltak, Uzi?

– Dehogy, főnök!

– Még életben van, de már nem sokáig. Szükségünk van valamire, ami előrevisz bennünket. Egy név, egy telefonszám, bármi.

– A lányok már dolgoznak rajta.

– Reméljük, *hamarosan* megtalálják.

Amikor Gabriel fölébredt, épp mosdatták. Hirtelen attól félt, megölték, és saját holttestének rituális mosdatását látja. Amikor már más szinten is érzékelte a valóságot, rájött, hogy fogva tartói egyszerűen el akarják tüntetni a verés nyomát.

Miután befejezték a mosdatást, eloldozták, mert ráadtak egy overallt és egy szandált, majd szó nélkül távoztak. Úgy fél óra múlva Izsák tért vissza. Még mielőtt első kérdését föltette volna, jó ideig kéjes nyugalommal méregette Gabrielt.

– Hol van a fiam és a feleségem?

– Te mit keresel még itt? Azt hittem, már jó ideje elmentél.

– Pakisztánba? Afganisztánba? Vagy Tökömisztánba?

– Pontosan. Vissza az iszlám házába, a gyilkosok menedékébe.

– Épp oda tartottam – válaszolta Izsák elmosolyodva –, de kértem, hadd jöjjenek vissza és foglalkozzam veled; és beleegyeztek.

– Milyen szerencséd van!

– Most pedig, mondd el, hol a feleségem és a gyerekem.

– Hány óra?

– Öt perc múlva éjfél – válaszolta öntelten Izsák. Majd ismételten az órájára pillantott, és hozzátette: – Már csak négy perc múlva. Meg vannak számlálva a perceid. Most pedig válaszolj a kérdéseimre!

– Gyanítom, már a Negevben vannak. Van ott egy titkos börtönünk a legnagyobb gazemberek számára. Olyan, mint egy fekete lyuk. Akik oda belépnek, örökre eltűnnek a föld színéről. Hanifát és Ahmedet is kezelésbe veszik.

– Hazudsz!

– Biztosan, Izsák.

– Amikor telefonon beszélünk, azt mondtad, amerikai vagy. Azt mondtad, hogy a családomat Egyiptomba szállítják, hogy megkínózzák. Most pedig azt mondd, hogy Izraelben vannak. Érted, mit mondok?

– Mondasz valamit?

– Csak arról próbállak felvilágosítani, hogy megbízhatatlan vagy. De ez nem meglepő, mert zsidó vagy.

– Egy apagyilkos beszél nekem a csalás erkölcselenségéről!

– Nem, Allon! *Te* ölted meg az apámat. Én megmentettem.

– Tudom, hogy egy kicsit zavaros most a fejem, de ezt meg kell magyaráznod, Izsák!

– Apám valaha az Allah Kardja tagja volt, de hátat fordított a dzsihádnak, és hitehagyottként, idegen földön folytatta az életét. Bűneit még azzal is tetézte, hogy összeállt veled, a palesztin mudzsáhidok zsidó gyilkosával. Az iszlám törvényei szerint apám a cselekedetei miatt a pokorra jutott volna. Én megjutalmaztam a mártírhalállal, így most már *sahíd*, akinek biztos helye van a Paradicsomban.

Olyan mély meggyőződéssel beszélt, hogy Gabriel belátta, minden további vita hiábavaló. Mintha egy olyan emberrel kellene vitatkoznia, aki azt állítja, hogy a Föld lapos, vagy hogy az ember még sosem járt a Holdon. Hirtelen úgy érezte magát, mint Winston Smith a Szeretet-minisztérium 101-es szobájában. A szabadság rabszolgaság. Kettő meg kettő, az öt. Saját apánk meggyilkolása vallási kötelesség.

– Dániában nagyon jó voltál. Nagyon profi. Biztosan jó hosszú ideig dolgoztál rajta. Nem hiszem, hogy apád meggyilkolása az eredeti tervben is szerepelt, de rendkívül jól improvizáltál.

– Köszönöm – válaszolta őszintén Izsák.

– A finálénál miért nem voltál ott? Miért nem öltetek meg az apáddal együtt?

Izsák csak mosolygott, nem válaszolt, Gabriel viszont megválaszolta a maga kérdését:

– Azért, mert a Szfinxszel együtt más tervet eszeltetek ki. A terv akkor született meg, amikor a londoni merénylet után az újságok címlapjain megláttátok a képet.

– Ki az, akit Szfinxnek nevezel?

Gabriel válasza sem méltatta, és folytatta mondandóját:

– A Szfinx tudta, ha az emberrablóknak nem sikerül Abdullá sejket szabadlábra helyeztetniük, a fogoly apja fogja kezébe venni a dolgokat. Tudta, hogy Robert Halton azt az egy dolgot fogja följánlani, ami van: a pénzét. Kivárta, míg Halton megteszi az ajánlatát. Kellett valaki, aki a pénzt elszállítja, így aztán kapva az alkalmon bosszút állt.

– Te pedig ennek ellenére eljöttél – tette hozzá Izsák, aki nem tudta leplezni döbbenetét. – Bizonyára tudtad, hogy ez a végzeted. Miért tetted hát meg? Miért áldozod föl saját életed másvalaki, ráadásul épp egy amerikai milliárdos elkényeztetett lánya miatt?

– Hol van Elizabeth?

– Azt hiszed, megmondanám, még ha tudnám is?

– Pontosan tudod, hogy hol van. Az a lány ártatlan, Izsák! Még a te ferde *takfir* értelmezésed szerint sincs jogod megölni.

– Ő az amerikai nagykövet lánya, az amerikai elnök keresztlánya, aki maga is felszólalt az iraki beavatkozás mellett, így mind az iszlám törvénye, mind bármely más törvény szerint legitim célpont.

– Csak egy terrorista tudja Elizabeth Haltont legitim célpontnak látni. Alkut kötöttünk. Harmincmillió dollár Elizabeth életéért. Remélem, betartod a szavad.

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy követelőzz. Különben is törvényeink megengedik, hogy szükség esetén hazudjunk a hitetleneknek, és hogy elvegyük a hitetlenek pénzét, ha az a javunkat szolgálja. Harmincmillió dollárból nagyon hathatósan tudjuk a globális dzsihádot támogatni. Ki tudja? Még az is lehet, hogy atombombát veszünk belőle, amivel az egész országot letöröljük a térképről.

– Tartsd meg a pénzt! Vegyél kibaszott fegyvereket, de engedd el Elizabethet!

Izsák elhúzta a száját, mint aki már nagyon unja a témát.

– Most pedig térjünk vissza az eredeti kérdésemhez. Hol van Hanifá és Ahmed?

– Koppenhágában tartják fogva őket. Amikor azt követelted, hogy én hozzam el a pénzt, elmentünk a dánokhoz, és megkértük őket, hogy a családot tartóztassák le. A dánok természetesen minden további nélkül teljesítették a kérésünket. Ha nem jutok ki élve innen, valamint ha Elizabeth Halton nem szabadul ki, a családod eltűnik a föld színéről.

Izsák megrémült, de megpróbált nyugodt maradni.

– Hazudsz!

– Ahogy gondolod! De higgy nekem, ha bármi történik velem, soha nem fogod őket viszontlátni!

– Még ha igaz is, amit mondasz, és *biztosítékként* elvittétek őket Izraelbe, ha egyszer kiderül, hogy fogságban vannak, a világ politikai nyomást gyakorol majd rátok, és akkor úgymint szabadon kell engednetek őket. A kormányod nem tehet majd egyebet, mint engedelmeskedik. – Hirtelen az órájára pillantott. – Két perc maradt éjfélig. Van még valami, amire szükségünk van a kivégzésed előtt. Amennyiben harc nélkül megadod, amit kérünk tőled, halálad fájdalommentes lesz. De ha megint verekedni fogsz, a fiúk ismét neked esnek, és ezúttal nem fogom őket leállítani!

Kinyitotta az ajtót, és egy lépést tett kifelé. Majd megfordult, és még egyszer Gabrielre nézett.

– Úgy látom, nemsokára te is *sahíd* leszel. Ha halálad előtt áttérsz az iszlámra, biztosíthatod magadnak a helyet a Paradicsomban. Ha kívánod, segíthetek. Nagyon egyszerű a szertartás.

Izsák, miután nem kapott választ, becsukta maga mögött az ajtót, és le is lakatolta. Gabriel lehunyta a szemét. *Kettő meg kettő, az négy*, gondolta. *Kettő meg kettő, az négy*.

THAMES HOUSE, KARÁCSONY NAPJA 4.15

– Azt hiszem, találtam valamit.

Graham Seymour föl nézett Dina Szaridra, a sötét hajú, sánta izraeli nőre, majd egy kézmozdulattal helyet kínált az íróasztala mellett álló üres széken. A nő állva maradt.

– A British Telecom regisztrációja alapján az elmúlt tizennyolc hónapban a Northumberland Road-i lakásból huszonhét hívást kezdeményeztek Lutonba, a Reginald Street 14.-be. A huszonhét hívásból öt Elizabeth Halton eltűnése *után* történt.

Seymour a homlokát ráncolta. A Londontól északra fekvő erősen muzulmán Luton okozta a legtöbb munkát az MI5-nak.

– Folytassa!

– Az önök mátrixa szerint a lutoni telefon egy bizonyos Nabil Elbadry nevének van. Mr. Elbadry egy külkereskedelmi cég és számos egyéb vállalkozás tulajdonosa. Nem szerepel az önök terroristaszimpatizáns, dzsihádisták listáján.

– Akkor mi a probléma? – kérdezte Seymour.

– Amikor néhány perccel ezelőtt megláttam a nevet, ismerősnek tűnt valahonnan.

– Honnan?

– Abból az Allah Kardja-aktából, amit ez egyiptomi SSI-től sikerült megkapnunk.

Seymour érezte, hogy égni kezd a gyomra.

– Kérem, folytassa, Miss Szarid!

– Öt évvel ezelőtt az egyiptomiak Kairóban letartóztattak egy Kernel Elbadry nevű személyt. A Tora börtönkomplexumban folytatott kihallgatás során beismerte, hogy számos Allah Kardja-műveletben vett részt Egyiptomban.

– Ennek mi köze van a mi lutoni Nabil Elbadrynk-hoz?

– Kernel aktája szerint van egy Nabil nevű fivére, aki 1987-ben kivándorolt Angliába, ami pontosan egyezik a mi Nabil Elbadrynk bevándorlási dokumentumaival.

– Kernel még a börtönben van?

– Meghalt.

– Kivégezték?

– Tisztázatlan körülmények közt hunyt el.

Graham Seymour fölállt, és csendre intette a helyiségben lévőket.

– Nabil Elbadry – kiáltotta –, Reginald Street 14., Luton. Mindent tudni akarok, amit erről az emberről és üzleti érdekeltségeiről tudni lehet. Maximum öt percet kapnak.

Seymour a lányra nézett, aki egy bólintás után visszabicegett a tárgyalóterembe.

A feketébe öltözött fiúk tíz perccel azután jöttek be a cellájába, hogy Izsák kiment. Miközben föl kísérték a keskeny lépcsőn, Gabriel föl készült egy újabb verésre. Fönn, a csarnokban azonban szinte szívélyesen kínálták helyet egy összecusukható alumíniumszéken. Videokamerát látott maga előtt. Izsák, aki operatőr és rendező volt egy személyben, utasította a négy férfit, hogy álljanak Gabriel mögé. Hármuk kezében egy-egy Heckler & Koch géppisztoly díszlett, a negyedik pedig vészjóslóan kést markolt a kezében. Gabriel tudta, hogy még nem érkezett el az ő ideje. Azoknak a hitetleneknek, akiket a fejvesztés becsstelen halálmérete ítélnék, mindig hátrakötik a kezüket.

Izsák változtatott néhány kamera beállításon, majd előlépett a kamera mögül, és egy írást adott át Gabrielnek. Gabriel lehajtott a fejét, majd mint a szövegével elégedetlen színész, megpróbálta visszaadni.

– Olvasd! – utasította Izsák.

– Nem – válaszolta Gabriel a legnagyobb nyugalommal.

– Olvasd, különben most öllek meg!

Gabriel kiejtette a kezéből az írást.

Graham Seymour különítményének csupán tíz percébe telt, míg Nabil Elbadry, Luton, Reginald Street 14. szám alatti lakos minden üzleti érdekeltségét és ingatlanát összegyűjtötte. Seymour tekintete megakadt a lista közepén. Egy olyan cég, amelyben Elbadry külső partnerként szerepelt, rendelkezett egy raktáépülettel Harwichban, a West Dock Streeten, nem messze a kompikikötőtől. Seymour azonnal fölpattant, és odalépett a térképhez. Harwich körülbelül hatvan kilométernyire feküdt attól a helytől, ahol az essexi rendőrség rátalált az elhagyott csónakra. Visszatért az íróasztalhoz, és tárcsázta az izraeli irányító központ számát.

Izsák fölszedte az elhullott papírlapokat, majd összeszedte magát, és Gabriel nevében felolvasta a nyilatkozatot. Gabriel számtalan gáztettét hajtott végre a palesztinok és a muzulmánok ellen, jelentette ki Izsák, és e bűntettek elkövetése miatt, fejvesztésre ítélik. Gabriel rá se hederített a bűnlajstromára, hanem tekintetét a raktár burkolatára függesztve azon gondolkodott, Izsák vajon miért nem takarta el az arcát. A választ persze maga is tudta: Izsák mártíromságra készül, és ők ketten együtt fognak meghalni. Izsák, miután befejezte a nyilatkozat felolvasását, odalépett a kamerához, hogy ellenőrizze, sikerült-e a felvétel. Elégedetten odaintett a maszkos fiúknak, hogy dolgozzák meg Gabrielt. Az ütlegetés egy örökkévalóságig tartott, és Gabriel a tűt isteni kegyelemként fogadta. Szeme lecsukódott, és úgy érezte, mintha fekete vízben fuldokolna.

- Uzi! Mennyi idő alatt tudnak a csapataid a helyszínre érni?
- Miután az essexi rendőrség megtalálta a csónakot, mindenkit arrafelé tereltem. Három csapatunk maximum húsz perc múlva Harwichban lehet. Most már csak az a kérdés, hogy mit tegyünk, ha ott vagyunk.
- Először is meg kell tudnunk, hogy tényleg ott van-e, és ha igen, él-e még. Aztán várunk.
- Várunk? Mire, főnök?
- Uzi! Azért jöttünk ide, hogy kiszabadítsuk az amerikai lányt, és nem megyünk el nélküle!

ANGLIA, HARWICH, KARÁCSONY NAPJA 5.30

Harwich, a Stour és Orwell folyó összefolyásánál fekvő, tizenötezres lélekszámú, ódon kikötővároska mély álomba szenderülve állta a heves esőzést. A Ramsey Creek csekély idegenforgalmi vonzóerővel bírt; a középkori városháza ablakainak zsalugátereit behajtották, az épületet a sirályok vették birtokba. A kontinensre induló komp kikötőjében alig néhány jármű várakozott a reggeli első átkelésre.

Izrael külföldi hírszerző ügynökségének hat alkalmazottja karácsony hajnalán háromnegyed ötkor érkezett meg a városkába. Öt órakor sikerült mozgást érzékelniük a West Dock Road-i raktárban, negyed hatkor pedig az épület hátulján, egy kitört ablaküveg helyére beállítottak egy drót nélküli kamerát. A hat ügynök szétrebbent a környező utcákba. Jákov százméternyire a raktártól, a Station Roadon foglalta el állását. Jossi a Refinery Roadra települt, Oded és Mordeháj pedig az A120-as egyik felüljárója alatt sebtében elrejtette a megfigyelő kocsit. Mihail és az egész éjjel motorozó Chiara a furgon mögé húzódott be, ott követték monitoron a raktárépületben zajló eseményeket. Bár a kép elmosódott volt, és csak egyetlen, rögzített kameraállásból figyelték a mozgást, tisztán ki tudták venni, hogy épp mi zajlik a csarnokban.

Egy sovány, egyiptomi külsejű, bordó, V-nyakú pulóvert viselő férfi felügyeletével négy, feketébe öltözött alak pakolt folyadékkal töltött tartályokat egy Vauxhall furgon hátuljába.

5 óra 40-kor az öt férfi eltűnt a kamera látómezejéből. Tíz perccel később egy kék-fehér tréningruhába bújtatott, megkötözött, összezúzott arcú és leragasztott szájú emberrel tértek vissza, akit a tartályok mellé raktak.

– Mihail! Kérlek, mondd, hogy életben van!

– Életben van, Chiara.

– Honnan tudod?

– Ha halott lenne, nem tennék a bomba mellé.

Mihailnak azonban sokkal kézenfekvőbb bizonyítéka volt Gabriel állapotáról: a feje. Ha Gabriel meghalt volna, a feje nem lenne a nyakán. Ezt az apró részletet azonban nem akarta Chiarával közölni, akinek már épp eléggé kijutott erre az éjszakára.

5 óra 55-kor mind a négy férfi levetette fekete ruháját, és az alatta levő utcai öltözékben hárman beszálltak a Mercedes furgonba, és elhajtottak a raktárból. A negyedik férfi a Vauxhall furgon volánja mögé ült, az egyiptomi külsejű férfi pedig Gabriellel együtt a csomagtérbe szállt be. Pontban hat órakor a második furgon is kigurult a csarnokból, és a West Dock Streetre fordulva elindult az A120-as felhajtója felé. Négy jármű utána indult, és feltűnés nélkül követte. Elsőként Jákov eredt a nyomába, a sort a BMW-n ülő Chiara és Mihail zárta be. Chiara vezetett, Mihail ült mögötte, tüzelésre készen.

Gabriel kinyitotta az egyik szemét, majd nagy ügyel bajjal a másikat is. Megpróbálta megmozdítani a tagjait, de nem tudta. A feje búbja valami fémes dologhoz nyomódott. Csak épp annyira tudta elfordítani a fejét, hogy rájöjjön, mi az. Egy fémtartályhoz támasztották, és szemét körbejáratva azt is észrevette, hogy öt másik tartály is van a csomagtérben, amelyeket fémdróttal kötöztek egymáshoz, és a drót végén egy detonátort vett észre. Izsák keresztbe tett lábbal, ölében fegyverrel, szemben ült vele. Magában azon vigyorgott, hogy milyen okosan hozta Gabriel tudtára a kivégzését.

– Hová megyünk? – kérdezte Gabriel.

– A Paradicsomba.

– A sofőr ismeri az utat, vagy az érzékeire hagyatkozik?

– Nagyon jól ismeri, már régóta készül erre.

Gabriel elfordította a fejét, és megnézte magának a vezetőt, aki jóval fiatalabb volt Izsáknál. A frissen borotvált fiú mindkét kezét a kormányra kulcsolva, meredten nézett előre, mint azok a kezdő vezetők, akik friss jogosítvánnyal először vezetnek egyedül.

– Föl akarok ülni – szólalt meg Gabriel.

– Talán jobb lenne, ha fekvé maradnál. Ha fölülpsz, nagyon fog fájni.

– Nem érdekel.

– Hát akkor tessék! – válaszolta Izsák, erős mozdulattal megragadta Gabriel vállát, és úgy húzta a férfit a vezetőülés mögötti falhoz, mint egy liszteszsákot.

Izsáknak igaza volt. Nagyon fájt a fölülés. Az igazat megvallva annyira fájdalmas volt, hogy majdnem elájult, de így legalább a szélvédő egy szeletén kilátott. Még mindig sötét volt odakinn, de az ég alja már mélykébe fordult: Karácsony napjának első fényei. A lassú menettempóból és a forgalmi zaj hiányából arra következtetett, hogy mellékúton haladnak.

Sikerült

egy útjelző táblát is kivennie: SHRUB END 3. *Shrub End?* Hát az meg hol az ördögben lehet? A fájdalomtól becsukta a szemét, és ekkor valami zajra lett figyelmes. Egy sebesen száguldó motor egyre erősödő hangját hallotta. Azonnal kinyitotta a szemét, és látta, hogy villámsebesen leahagyja őket. Majd Izsákra nézett, és még egyszer megkérdezte, hová mennek, Izsák azonban ez alkalommal válasza sem méltatta, csak mártírmódra elmosolyodott. Gabriel lehunyta a szemét, és a motorra gondolt. *Halálosan sebez meg!* – gondolta magában. De Mihail nem is tudott máshogy célozni.

Uzi Navot leeresztette az adóvevőt, majd Samronra nézett.

– Mihail azt mondja, hogy mióta elhagyták a raktárt, ugyanabba az irányba haladnak. Az egyik vezet, a másik a raktárban ül Gabriellel. Azt mondja, hogy a sofőrt simán le tudja szedni, de mind a kettőt nem tudja egyszerre.

– Uzi! Állítsad meg őket! Álljanak meg valahol, ahol a robbanás nem kerül ártatlan emberek életébe.

– És ha nem állnak meg?

– Akkor készíts B tervet.

Gabriel megpróbált nem gondolni rájuk. Megpróbálta nem kitalálni, hogyan sikerült megtalálniuk, és hogyan tervezik a kiszabadítását. Gabriel szemében ők most nem léteztek, szellemek, hazugságok voltak. Minden másra próbált gondolni: törött bordái lüktető fájdalmára, végtagjai égő zsibbadására, az olajfa botjára támaszkodó Samronra. *Mi árnyékként járkalunk, villámként csapunk le, és úgy tűnünk el, mint a kámför.* Gabriel azt kívánta, bár csak minél hamarabb megindítanák a támadást, mert már alig bírt a Dzsahannam hídján egyensúlyozni.

Egy órát képzelte maga elé, és figyelte, ahogy a másodpercmutató körbejár. Figyelte a többi jármű zaját, és az út mentén álló táblákat olvasgatta: *HECKFORD-BRIDGE... BIRCH... SMYTH'S GREEN... TIPTREE... GREAT BRAXTED...* Még Gabriel, a Cég által kiképzett földrajzszakértő sem tudta megmondani, pontosan merre járnak. Végül a Chelmsford táblánál rájött, hogy északkeletről a régi római úton tartanak London felé. Egy Langford nevű falu felé közeledve a jármű hirtelen lassított. Izsák megragadta a pisztolyát, és a mellkasa elé tartotta, majd a sofőrré nézett, és arabul megkérdezte:

– Mi a baj?

– Baleset történt előttünk. Integtetnek, hogy álljak meg.

– Rendőrség?

– Nem, csak az autósok.

– Ne állj meg!

– De elállják az egész utat!

– Kerüld ki őket!

A sofőr erősen balra húzta a kormányt, amitől az autó kicsit kifarolt és oldalra dőlt. Gabrielt a hirtelen irányváltoztatás következtében áramütésszerű fájdalom járta át. Törött bordái sajogtak. Amikor elhaladtak a roncs mellett, negyvenes éveiben járó, magas férfit pillantott meg, aki könnyögően integetve próbálta megállítani a furgont. Mellette himlőhelyes arcú férfi állt, aki a törött fényszórót úgy méricskélte, mint aki a felesége számára próbál hihető történetet fabrikálni. Miután a furgon sikeresen kikerülte a szerencsétlenül jártakat, és folytatta útját London felé, Gabriel odaszólt Izsáknak:

– Izsák! De hiszen karácsony van! Milyen ember képes karácsony reggelén két autóst az út szélén hagyni?

Izsák válaszul a földre lökte Gabrielt, aki ezután már kizárólag Izsák cipőjét és a robbanószerrrel teli, összedrótozott tartályok alsó részét láthatta. Izsák a nagy sietségben, hogy időben odaérjenek Londonba, akaratán kívül megghiúsította az első mentési kísérletet. Gabriel viszont azzal is tisztában volt, hogy a második alkalommal nem lesz ürügy. Becsukta a szemét, és figyelte a motorkerékpár zaját.

Navot Josszit és Jákovot visszarendelte az összezúzott autókba, majd kérdően Samronra nézett.

– Szerintem már elég ideje hajkurásszuk őket – jelentette ki Samron. – Szedjétek le őket az útról, és irányítsátok az autót egy olyan mezőre, ahol senkinek sem eshet baja, Gabrielt pedig egy darabban hozzátok ki!

Izsák épp a Koránt olvasgatta csendesen, amikor Gabriel meghallotta a közeledő motorzúgást. Figyelmét az Izsák ölében heverő fegyverre összpontosította, majd összekötözött lábát fölhúzta, hogy kellő időben rúghasson. A motorhang néhány percig erősödött, majd hirtelen elhalkult. Izsák fölnézett a Koránból, és kitekintett a szélvédőn. Miután nem látta a motorkerékpárt, megriadva, rossz előérzettel Gabrielre nézett, mintha érezné, hogy az elkövetkező események őt érintik majd. Amikor a fegyveréért nyúlt, hatalmas robbanás hallatszott a vezetőülés felől, majd véres üvegszilánkok repültek minden irányba. A sofőrt néhány fejlövessel terítették le, és ő lehanyatló, élettelen testével oldalra fordította a kormányt. Amikor az autó tehetetlenül lefordult az útról, Izsák megpróbált Gabrielre célozni, ő azonban egy erőteljes mozdulattal kirúgta a kezéből a pisztolyt. Izsák kétségbeesetten kapott utána, de az autó ebben a pillanatban gurulni kezdett a lejtőn.

56

A fájdalomtól vakon, levegő után kapkodva terült el a nedves földön. Egy nő kiabált felé, miközben tépdeste róla a testét béklyózó szigetelőszalagot. A sisaktól a nő hangja torz, az arca láthatatlan volt.

– Jól vagy, Gabriel? Hallasz engem? Válaszolj, Gabriel! *Hallasz engem?* A fene egye meg, Gabriel! Megígérted, hogy nem fogsz meghalni! *Ne halj meg!*

**ANGLIA, RUNSELL GREEN,
KARÁCSONY NAPJA 6.42**

Az út mentén dús, régi sövény húzódott. Az autó úgy tört át rajta, mint ceruzahegy a selyempapíron, és berobbant egy szántóföldre. Felfordulva állt meg végül, rakománya szerteszét szóródott a sáros földön. Az autótól alig ötvenméternyire, mintha mi sem történt volna, egy csapat kövér fácán csipegetett nagy nyugalommal. A föld végében álló kőházban ebben a pillanatban gyújtottak fényt a ház lakói, akik egyhamar biztosan nem fogják ezt a karácsonyt elfelejteni.

– Hol van Izsák? – kérdezte Gabriel, miután Chiara levette róla a szigetelőszalagot.

– A furgonban.

– Él?

– Igen.

– Eszméletén van?

– Alig. Te kirepültél az autóból, ő nem volt ilyen szerencsés.

– Segíts talpra állnom!

– Csak ülj nyugodtan, Gabriel! Csúnyán megsebesültél.

– Tedd, amit mondok, Chiara! Segíts fölállnom!

Gabriel nyögött a fájdalomtól, amikor Chiara fölemelte. Tett egy lépést, de megtorpant. Chiara elkapta, hogy össze ne essen.

– Feküdj le, Gabriel! A mentő mindjárt itt lesz.

– Nem kell mentő! Segíts mennem!

Mihail, kezében a fegyverrel, nehézkesen hozzájuk ügetett, és így ketten vonszolták Gabrielt a furgon csomagteréhez. A sofőr élettelen testét a biztonsági öv nem engedte leesni. Összetört koponyájából folyt a vér. Izsák orrán és száján vérezve a csomagtérben feküdt. Bal combcsontja fogpiszkálóként szúrta át a nadrágját. Gabriel Mihailra nézett.

– Húzd ki a lábánál fogva! – utasította héberül. – A törött lábánál fogva!

– Kérlek, ne! – szólt oda Chiara.

– Menj innen! – Gabriel Mihailra nézett. – Tedd, amit mondok, különben magam húzom ki!

Mihail bemászott a járműbe, és megragadta a törött lábat. Izsák a következő pillanatban már Gabriel lába előtt fetrengett, és üvöltött a fájdalomtól. Chiara, aki nem bírta elviselni a látványt, arrébb ment. Gabriel Izsákra nézve kérdezte:

– Hol van a lány?

– Már meghalt – köpködté Izsák a szájából ömlő vérrel.

Gabriel Mihail felé nyújtotta a kezét.

– Add ide a fegyvert!

Mihail odaadta. Gabriel a törött lábra célzott és lőtt. Izsák ordított, hogy visszhangzott tőle a szántóföld, és a földet markolászta. A fácánok felröppentek, és Gabriel feje felett köröztek.

– Hol van a lány? – ismételte meg a kérdést Gabriel végtelen nyugalommal.

– Meghalt.

Még egy lövés. Még egy üvöltés.

– Izsák! Hol van a lány?

– Már...

Lövés.

– Hol van a lány?

– *Allahu akbar!*

Lövés.

– Hol van Elizabeth?

– *Allahu akbar!*

Két lövés egymás után.

– Izsák! Mondd meg, hol van a lány!

Gabriel célzott, ismét tüzelni készült. Ezúttal azonban Izsák fölemelte a kezét, és zokogva a fájdalomtól információáradatot zúdított Gabrielre. Ambler Road 17. Két mártír. Westminster-apátság. Tíz óra. Isten nagy.

**LONDON, FINSBURY PARK,
VASÁRNAP 7.30**

Úgy rontottak be a cellájába, ahogy eddig még sosem. Káin több mint két hét óta először szólította meg.

– Szabadon engedjük. Húsz perce van, hogy elkészüljön. Ha nem készül el időre, megöljük – mondta, majd eltűnt.

Nemsokára Ábel jött be hozzá egy vödör meleg vízzel, egy darab szappannal, mosdókendővel, törülközővel, tiszta ruhával és egy szőke parókával. A vödröt letette a földre, a többi holmit pedig az ágyra. Ezután kinyitotta a bilincsét.

– Mosdjon meg alaposan, és nyugodtan öltözzön föl! Szép ruhát hoztunk magának. Nem akarjuk, hogy a világ azt higgye, nem bántunk jól magával.

Azzal kiment, és bezárta maga mögött az ajtót. Elizabeth ugrálni tudott volna örömeiben, és sírni szeretett volna a megkönnyebbüléstől. De mintafogolyként, pontosan végrehajtotta az utasításokat. Mintegy tizenöt perc alatt elkészült, és remegő térddel, az ágy szélén ülve várta fogva tartói visszatérését.

– Elkészült? – kérdezte Káin.

– El – válaszolta a lány halk morranással.

– Akkor jöjjön!

Elizabeth fölkelt az ágyról, és egy homályos lépcsősoron a két férfi nyomában elindult fölfelé.

Gabriel sikeres kiszabadításának híre 7 óra 48-kor érkezett meg az izraeli követség épületében felállított műveleti központba. Az üzenetet Chiara mobiltelefonon közölte, és a beszélgetés alatt Gabriel mellett ült egy összetört elejű Volkswagen Passat hátsó ülésén. A hívást Samron vette, és a hír hallatán arcát a tenyerébe temetve könnyekre fakadt. Olyan hevesen zokogott, hogy a többiek egy ideig nem tudták eldönteni, hogy Gabriel él-e, vagy meghalt. Amikor végül kiderült, hogy Gabrielt kiszabadították, hatalmas üdvívalgás söpört végig a helyiségen. Ezt és a következő rövid ünneplést is rögzítették a brit megfigyelők, akik az este folyamán folyamatosan lehallgatták az izraeli követség telefonjait. Samron azonnal két hívást kezdeményezett: az egyiket Adrian Carternek az amerikai követség műveleti központjába, a másikat Graham Seymournak, aki a miniszterelnökkel és a COBRA-csoporttal a Downing Streeten várakozott. Seymour azon nyomban intézkedett rendőri felvezetésről, hogy Gabriel és a csapat többi tagja biztonságban érjen Londonba. Ezután Samronhoz hasonlóan átszágulzott az amerikai követségre. A két férfi Adrian Carter mellett állt, amikor a megrongált Passat és a rendőri kíséret leparkolt az északi kapu előtt.

Az autó köré rögvest a nagykövetség előtt szolgálatot teljesítő rendőrök fontak gyűrűt. Samron elől pillanatnyilag el is takarták Gabrielt. Csak akkor pillantotta meg, amikor a rendőri oszlop szétnyílt. Gabriel egyik karjával Josszi, a másikkal Oded vállára támaszkodott. Arca a fájdalomtól és a zúzódásoktól eltorzult, kék-fehér melegítőjét sár és vér borította. Bevitték a kapun, és egy pillanatra megtámasztották a három kémfőnök előtt. Samron óvatosan arcon csókolta, és hogy a többiek ne értsék, héberül mormolt valamit a fülébe. Gabriel kissé fölemelte a fejét, és Graham Seymourra pillantott.

– Ha azt mered mondani, hogy ne panaszkodjam a fejemen levő púp miatt, kijövök a sodromból!

– Kötni való bolond vagy... és nagyon bátor! –Seymour Adrian Carterre pillantott. – Be kéne vinnünk, nem?

Robert Halton nagykövet John O'Donnell-lel és a nagykövetség többi dolgozójával az előcsarnokban várakozott rájuk. Amint Gabriel belépett az épületbe, mérsékelt tapsolásba

kezdték, mintha attól tartanának, hogy a nagy zaj tovább ronthatja a férfi állapotát. Robert Halton odalépett Gabrielhez, és óvatosan a vállára tette a kezét.

– Istenem, mit műveltek magával? Gyorsan vigyük föl az irodámba! Az orvosok ott megvizsgálhatják.

Bekísérték a várakozó liftbe, és fölrepítették a kilencedik emeletre. Josszi és Oded rásegítette a kanapéra, de amikor az orvosok be akartak lépni az irodába, Graham Seymour visszatartotta őket, és gyorsan becsukta az ajtót.

– Húsz perccel ezelőtt egy csapat kommandós megrohamozta az Ambler Road-i házat, ahol Izsák állítása szerint fogva tartották Elizabethet. Nem volt már ott, de számos bizonyítékot találtak rá, hogy nemrégiben még ott lehetett. A Szfinx körbezavart minket egész Nyugat-Európán, miközben Elizabeth mindvégig itt volt az orrunk előtt. Az a kérdés, most hol lehet.

– Az információ, amit Elizabeth tartózkodási helyéről adott, helytálló – válaszolta Adrian Carter. – Ezért feltételezhetjük, hogy a többi információja is igaz.

– Így van – mondta Gabriel. – A Westminster-apátság előtt fogják kivégezni a reggeli istentisztelet előtt.

Két öngyilkos merénylő fog végezni vele a szertartásra igyekvő ártatlanok százaival együtt. Én a másik akció részese lettem volna. Ez egy hatalmas autós robbantásnak készült, ami az elsőként érkezők életét oltotta volna ki.

– Vértüdő legfontosabb nemzeti jelképünk előtt a Megváltó születése napján – mondta Graham Seymour. – Olyan vértüdő, ami fegyveres felkelést robbant ki Egyiptomban, minket pedig térdre kényszerít. Ezt nem engedhetjük meg magunknak. Mostantól kezdve az emberek százszámra gyülekeznek az apátság északi bejárata előtt, hogy bejussanak a fél tizenegykor kezdődő szertartásra. Csak annyit tehetünk, hogy lezárjuk az apátságot, és kiürítjük a környéket.

– Ezzel az akcióval halálra ítéljük Elizabethet. Ha a *sahídok* egy kiürített és fegyveresek által védett térre érkeznek, rögtön a vésztervet fogják végrehajtani: ott helyben, ahol vannak, végeznek vele.

– Bocsásd meg a nyersségemet, de ez még mindig sokkal jobb, mint az első.

– Nem azért jártam végig ezt a poklot, hogy a cél előtt lemondjak a lányról. *Van* egy másik lehetőség is.

– Éspedig?

– Izsák azt mondta, hogy Elizabethet két férfi fogja kísérni. Azt mondta...

– Ne folytasd! Ez örülség! – szakította félbe Graham Seymour.

– Megvárjuk, míg a *sahídok* megérkeznek, és megöljük őket, mielőtt végezhetnének a lánnyal.

– *Megöljük?*

– Szerinted mi mást tehetnénk? Messziről, orvlövészek módjára leszedjük, vagy párbajozó úriember módjára, húsz lépés távolságból megcélazzuk őket? Közel kell engednünk őket magunkhoz, és úgy kell végeznünk velük, hogy ne nyomhassák meg a detonátor gombját. Ez azt jelenti, hogy közvetlen közletről kell eltalálni őket. Nem lesz túl kellemes, Graham. Ha pedig a lövészek egy pillanatra is meginognak, az egész akció katasztrófába fullad.

– A rendőrségnek van egy S019 nevű egysége: a kéksapkások. Ők olyan különleges lövészek, akiket pont ilyen akciókra képezték ki, ha az emlékezetem nem csal, éppen Izraelben.

– Így van – helyeselt Samron. – A csapat tagjai nagyon jók, de még nem voltak élő bevetésen. Olyan lövészekre van szükség, akik már részt vettek hasonló akcióban, és akik nem roppannak össze a nyomás alatt. Olyan lövészekre van szükségünk, mint Gabriel és Mihail.

– De hiszen Gabriel alig tud fölállni!

– Gabriel rendben lesz – válaszolta Samron figyelmen kívül hagyva Seymour aggodalmaskodását. – Fejezzük be, amit elkezdtünk!

– Hogyan bizonyosodnak meg afelől, hogy biztosan Elizabeth a célszemély?

Gabriel Robert Haltonra nézett.

– Ha valaki, hát az apja biztosan felismeri. Helyezzétek észak felől az apátság kertjébe, és szereljétek föl adóvevővel! Így mindenkit szemmel tarthat, aki a Whitehall és a Victoria felől érkezik. Ha észreveszi Elizabethet, jelt ad. Mi majd Mihaillal elintézzük a többit.

– Én csak egyet nem értek: hogyan bírták rá Elizabethet, hogy maga menjen el a saját kivégzésére?

Gabrielnek eszébe jutottak Ibrahim szavai, amelyeket a halála estéjén Dániában mondott.

– Azt mondták neki, hogy szabadon engedik. Így magától követi minden utasításukat.

– Szemetek! – jegyezte meg Seymour, majd az órájára nézett. – Úgy gondolom, fegyveretek és lőszeretek van, ugye?

Gabriel lassan bólintott.

– Kommunikációs eszközeitek?

– A nagykövetség biztonsági személyzetétől kölcsönözhetnek adóvevőt – szólalt meg Carter.

– Ügynökeink rendszeresen együttműködnek a rendőrséggel, ha védőőrizetet kell adni. Mindenkit ugyanarra a frekvenciára tudunk állítani.

Seymour Gabrielre nézett.

– De mit kezdünk *vele*? Így mégse mehet a Westminsterhez.

– Biztos vagyok benne, hogy találunk neki valamit – válaszolta Carter. – A pincében kétszáz ember várakozik, akik teli bőröndökkel érkeztek Washingtonból.

– És mi lesz az arcával? Rémesen néz ki.

– Hát, ennek az arcnak a rendbetétele kisebb karácsonyi csodával érne fel.

Graham Seymour a homlokát ráncolta, odalépett a nagykövet íróasztalához, és tárcsázott.

– A miniszterelnökkel szeretnék beszélni. *Azonnal!*

WESTMINSTER-APÁTSÁG, KARÁCSONY NAPJA 9.45

A Westminster-apátság gótikus tornyai szikráztak a hideg téli napsütésben. Hódító Vilmos óta ebben a székesegyházban koronázták Anglia királyait, ebben az épületben nyugszanak az ország legkiválóbb alakjai: uralkodók, államférfiak, költők. A meteorológusok előrejelzéseinek megfelelően végre kisütött a nap.

Gabrielt nem érdekelte, hogy a napsütés jó vagy rossz előjel-e, egyszerűen élvezte, hogy a napsugarak melegítik feldagadt arcát. A Parliament Square egyik padján ücsörgött a kölcsön holmokban és a fél arcát eltakaró napszemüvegben. A nagykövetség orvosai elég kodeint adtak neki ahhoz, hogy időlegesen tompítsák a sérülés okozta lüktető fájdalmát, de még így is Mihail vállára kellett dőlnie, mert nem tudta magát rendesen tartani. Társa kabátja még mindig nedves volt az éjjeli motoros hajsztától. Mihail idegesen dobolt a combján.

– Hagyd abba! – szólt rá Gabriel. – Szétreped tőle a fejem.

Mihail abbahagyta a dobolást, de kis szünet után önkéntelenül újra kezdte. Gabriel az apátság északi részén fekvő háromszögletű gyeperre bámult. Adrian Carter egy kopasz fa alatt ácsorgott; fején ugyanazt az usánkát viselte, amely a koppenhágai Tivoli-kertben tett sétájuk alkalmával is a fején volt. Kalapban, napszemüvegben, az adóvevő drótjával a fülében Robert Halton nagykövet állt mellette. Jobbján Sarah Bancroft, a washingtoni Phillips Collection egykori kurátora, most pedig a CIA alkalmazottja. Hármuk közül egyedül Sarah-nak volt némi fogalma a hamarosan bekövetkező kegyetlen eseményekről. Vajon végig fogja nézni? Vagy ezúttal élni fog a lehetőséggel, hogy másfelé nézzen?

Gabriel körbetekintett a Westminster napsütötte utcáin. Eli Lavon Dina Szariddal a Great George Streeten ténfergett, Jákov és Josszi Rimona őrmesterrel flörtölt a parlament épülete előtt, Mordeháj pedig turistakalauzt lapozgatva a Big Ben árnyékában ácsorgott. Graham Seymour az SOI 9 vezetőjével és a rendőrfőkapitánnyal egy autóban várakozott a Victoria Street másik oldalán. Az S019 legjobb húsz emberét parancsban mozgósították, és szétszórták őket a Westminster környéki mellékutcákban meg az apátság körül. Gabriel az adóvevőn hallgatta érintkezéseiket, de eddig összesen hatot tudott azonosítani. Egyébként nem számított, hogy tudja-e, kicsodák. Lényegesebb volt, hogy a lövészek tudják: ő ki.

– Nagyon szörnyű volt? – kérdezte Mihail. – Mármint a verés.

– Csak szórakoztak egy kicsit – válaszolta Gabriel elutasítóan. Nem volt kedve az éjszaka eseményeiről beszélni. – Semmi sem volt ahhoz képest, amit Ibrahim az egyiptomi titkosrendőrség markában átélt.

– Jó érzés volt így végezni vele?

– Izsákkal?

A fiatalabbik férfi bólintott.

– Nem, Mihail, egyáltalán nem volt jó érzés. De igazából nem volt rossz sem. Nézd ezt a sok embert előttünk! Sokuk nemsokára meghalna, ha nem így tettem volna.

– Ha nem találjuk el az embereinket, még mindig előfordulhat, hogy meghalnak. Úgy beszélsz, mintha erkölcsi igazolást akarnál találni arra, hogy megkínóztad.

– Azt hiszem, akarok is. Átléptem egy határt, de ezt mindannyian átléptük: az amerikaiak szeptember 11-e után, és most próbálnak visszatalálni a másik oldalra. Sajnos a terroristák céljai eközben semmit sem változtak, és az a generáció, amelyik az iraki csatatéren nő fel, még erőszakosabb és megfoghatatlanabb lesz, mint akik Afganisztánból jöttek.

– Ha pedig visszavágunk, a terroristák azzal vádolnak minket, hogy mi vagyunk az igazi terroristák.

– Ez a titkos fegyverük, Mihail. Szokj hozzá!

Gabriel recsegést hallott a fülhallgatóban, ezért föltekintett, és látta, hogy az apátság északi kapuja lassan megnyílik. Graham Seymour az apátság alkalmazottainál elérte, hogy a

szokásosnál hamarabb kezdjék beengedni a híveket, és ezzel az egyszerű manőverrel drasztikusan csökkentse a potenciális célpontok számát. Gabriel csak remélni merte, a *sahídok* ebből az apró jelből nem veszik észre, hogy törbe csalták őket.

– Hol is voltam? – kérdezte Gabriel.

– Titkos fegyverekről beszéltél.

– Azt tudom, Mihail, de hol voltam tegnap este?

– Harwichban.

– Régi álmom volt, hogy eljussak Harwichba. Chiara mennyit látott?

– Csak a végét, amikor bepakoltak a furgonba. – Mihail Gabriel vállára tette a kezét. – Jólesett volna, ha megengeded, hogy én löjem le helyetted azt a gazembert!

– Nyugodj meg, Mihail, karácsony van!

– Nekünk nincs karácsonyunk. Csak abban reménykedem, hogy Izsák nem hazudott nekünk.

– Nem hazudott.

– És mi lesz, ha máshová viszik Elizabethet?

– Nem fogják. Nálad van a cigaretta?

Mihail megtapogatta dzsekije bal oldali mellzsebét.

– És az öngyújtó?

– Minden nálam van. Csak Elizabeth hiányzik.

– Már úton van. Nemsokára túl leszünk az egészen.

Ócska, fakószürke Ford Fiestával érkeztek. A zöld szemű Ábel vezetett, Káin pedig Elizabeth mellett ült a hátsó ülésen. Most, hogy először pillantotta meg fedetlen arcukat, Elizabeth megdöbbsen, hogy fogva tartói mennyire fiatalok. Mindketten nyakbátot viseltek, gondosan megborotválkoztak, és szantálkölnitől illatoztak. Káin jobb kezében pisztolyt szorongatott, balját pedig Elizabeth karjába kulcsolta. Elizabeth próbált tudomást sem venni a fegyverről, inkább kibámult az ablakon. Már két hete nem volt a szabadban; két hete nem látott emberi lényt Káinon, Ábelén és maszkot viselő bűntársaikon kívül. Két hete nem szívott friss levegőt, és nem volt tudomása az idő múlásáról. Az autó ablakán át a valóságot láthatta. A szélvédő túloldalán az élők világát látta, míg Káin és Ábel a kárhozottak birodalmában élt gondolatban. Néhány percen át ismeretlen vidéken haladtak. Egyszer csak megpillantotta a Camden Town földalatti-állomás bejáratát, és onnan már ismerte a London déli részén vezető útvonalat. Az enyhe idő ellenére az utcák szinte teljesen kihaltak voltak. A Tottenham Court Roadon látta az adventi koszorúkat, amiről eszébe villant, hogy valószínűleg karácsony reggele van.

Az Oxford Streeten átvágva a Charing Cross Roadra fordultak a Trafalgar Square irányába, majd a Whitehallon jutottak el a Westminster-apátságához. Amikor ráfordultak a Victoria Streetre, Elizabeth megpillantotta az apátság északi tornya előtt örvénylő tömeget. Észrevett egy kopasz fa alatt ácsorgó, fáradt tekintetű, *usánkát* viselő férfit, aki mellett magas, az apjára kísértetiesen emlékeztető, puhakalapos férfi álldogált. Persze biztosan nem az apja. Az ő Coloradóból származó apja a világ minden kincséért sem venne fel ilyen fejfedőt.

Befordultak az Abbey Orchard Streetre. Ábel leparkolt egy megállni tilos tábla előtt. Káin zsebre vágta a pisztolyát, és erősen megszorította Elizabeth karját.

– Rövid sétát teszünk, és a végén maga szabad lesz. Lassan szálljon ki az autóból, és tegye mindkét kezét a kabátja zsebébe. Elvezetjük a megbeszélt helyre. Süsse le a szemét, és ne szóljon egy szót sem! Ha nem teszi, amit mondok, szíven lövöm. Értjük egymást?

– Igen – válaszolta halkán Elizabeth.

Káin Elizabeth ölén átnyúlva kinyitotta az ajtót. Elizabeth oldalt fordult, és kiszállt a járműből. Megtette a szabadulása felé vezető első lépést...

A Big Ben 9 óra 57 percet mutatott, amikor Gabriel fülhallgatója recsegni kezdett, majd Adrian Carter szólalt meg benne.

– Victoria Street – mondta nyugodt hangon. – Most fognak áthaladni a Storey-kapun a Sanctuary felé. Szőke párókát és barna esőkabátot visel.

– *Sahidok?*

– Mindkét oldalán egy-egy.

– Halton ebben a pillanatban ítelt halálra két embert, Adrian. Egészen biztos, hogy ő a lánya?

– Biztos.

– Vidd el innen, *most* rögtön!

Carter karon ragadta Robert Haltont, és elvezette a Great George Street irányába. Sarah kétlépésnyire lemaradva követte őket. Gabriel Mihailal együtt útnak indult. Sarah követte őket a tekintetével. *Nézz másfelé! Csak nézz másfelé, és menj tovább!* – gondolta Gabriel.

A Parliament Square sarkán megálltak, hogy elengedjenek egy buszt, de aztán sietve átmentek az úton, és beléptek az apátság területére. Mihail enyhén lihegve lépkedett Gabriel balján. Erőteljes, határozott léptei úgy hangzottak, mintha a Gabrieléi visszhangzanának. Gabriel a bal oldalán viselte Berettáját, amely fájdalmasan nyomódott törött bordájához. Egy másodperc töredéke alatt mindennek vége lesz. Egy másodperc töredéke alatt kell előkapnia a fegyvert, és céloznia vele. Amikor olyan fiatal volt, mint Mihail, ezt a műveletet annyi idő alatt tudta végrehajtani, amennyi idő alatt az ember összekulcsolja a kezét. De *most* vajon sikerül-e? Ment tovább.

Átvágtak a kopasz fák gyér árnyékán, ahol nem sokkal ezelőtt még Carter és Halton ácsorgott. Amikor kiléptek a napfényre, végre megpillantották Elizabethet a kísérőivel, akik szándékosan egy mellékösvényen haladtak az apátság északi homlokzata felé. Elizabeth szemét hatalmas napszemüveg takarta, kezét pedig zsebre dugta. A *sahidok* mindkét oldalról belekaroltak, szabad kezük pedig kabátjuk zsebében nyugodott.

– Az ujjuk a detonátor kapcsológombján van, látod, Mihail?

– Látom.

– Látod a sok embert mögöttük? Ha löni kezdünk, nem hibázhatunk.

– Én nem fogom elhibázni.

– Nálad van a cigaretta?

– Készen állok.

– Akkor csak menj tovább!

Türelmesen, bebocsátásra várva még mindig úgy kétszáz hívő álldogált az északi torony előtt. Gabriel megérintette Mihail vállát, és óvatosan a gyalogösvény kereszteződése, a tömeg széle felé tolt a fiút. Elizabeth a két terroristával negyvenméternyire haladt, és egyre közeledtek. *Egyetlen másodperc*, gondolta Gabriel.

Káin remegő ujjai mélyen belevájtak a lány felkarjába. Elizabeth azon töprengett, vajon miért egy olyan zsúfolt, nyilvános helyen akarják szabadon engedni, mint amilyen a Westminster-apátság. Ekkor Káin arabul mormolt valami Ábelnek, amitől Elizabeth úgy érezte, mintha nehéz követ gurítanának a szívére: ráébredt, nem azért cipelték ide, hogy szabadon bocsássák, hanem azért, hogy kivégezzék.

Az egyik, majd a másik terroristára tekintett. A nehéz kabát, a tekintetükben megvillanó halál, a remegő kezek... Ők is itt fognak meghalni. Ezek az emberek öngyilkos *sahidok*, akikkel együtt néhány másodperc múlva ő maga is *sahiddá* válik.

Az apátság északi tornya előtt örvénylő tömegre tekintett: ők az igazi célpontok. Vérfürdő során rabolták el, és a halála is vérfürdővé válik. Nem engedheti, hogy még több ártatlan ember veszítse életét miatta.

Tennie kell valamit, hogy megmentsen annyi életet, amennyit csak tud!

– Nézzen lefelé! – sziszegte neki Káin.

Nem, gondolta Elizabeth. *Nem fogok lenézni! Nem adom meg magam!*

A középmagas, szikár testű, ősz halántékú, napszemüveget viselő férfi a tömeg szélén sétált egy fiatalabb, sápadt férfival az oldalán. Ugyanaz az ember volt, aki megpróbálta megmenteni a Hyde Parkban – ebben biztos volt. Most újra megpróbálja megmenteni.

Káin és Ábel a kezét a zsebében tartotta. Egy pillanat alatt megnyomhatják a detonátort. Egyetlen pillanat alatt kell kiszabadítania magát a terroristák karjából, és átadni őket a feljűk közeledő két férfinak, akik épp most álltak meg, hogy cigarettára gyűjtsanak. *Nem adom meg magam*, gondolta. Ekkor bal lábával hirtelen belerúgott a jobb bokájába, és érezte, hogy a járdára zuhan.

– Minden rendben van, Elizabeth! – mondta Robert Halton. – Most már itt vagy velem. Biztonságban vagy, kicsikém!

ÖTÖDIK RÉSZ

Esküvő

a

tónál

JERUZSÁLEM

Két említésre méltó hazatérés történt karácsony másnapján. Az első színtere a Washington melletti Andrews légi támaszpont volt, és ezt az egész világon közvetítették. Jelen volt maga az elnök, az egész nemzetbiztonsági csapat és a kongresszus nagy része. A haditengerészet fúvószenekara játszott, egy countryénekes hazafias dalokat adott elő, és beszédek hangzottak el az amerikai eltökéltségről és határozottságról. Dicsőítették az amerikai és a brit hírszerzés alkalmazottait, akik lehetővé tették ezt az ünnepnapot. Semmilyen említés nem esett váltságdíjról és tárgyalásokról; Izrael nevét még csak véletlenül sem ejtette ki senki. Elizabeth Halton, aki még mindig sokkos állapotban volt fogsága és szabadulása körülményei miatt, megkísérelt rövid beszédet mondani az összegyűlt tömeg előtt, de néhány szó után összeomlott. Azonnal felszállították egy helikopterre, amely megerősített védelmi kötelékben elvitte egy titkos helyre, ahol felépülését megkezdheti.

A második hazatérés a Ben Gurion reptéren esett meg, véletlen egybeesés folytán ugyanakkor, mint amikor az amerikai. Se politikusok, se tévékamerák nem voltak jelen, amelyek az eseményt a következő nemzedékek számára megörökítették volna. Nem játszottak hazafias zenét, beszédet sem mondtak; hivatalos fogadás semmilyen formában nem történt. Izrael állam szemében a huszonhat férfi és nő, akik Londonból különjárattal érkeztek haza, nem is léteztek. Egyikük sem volt valós személy. Mindannyian szellemek, hazugságok voltak csupán. Sötétben értek földet, és a késői óra ellenére azonnal Tel-Avivba szállították őket a Saul király út egyik névtelen hivatali épületébe, ahol még ki kell bírniuk az első kihallgatást, amelyet számos további követ majd. Semmiféle napirendje nem volt ezeknek a megbeszéléseknek. Csak annyit tudtak, hogy amint a rövid ünneplés befejeződik, megkezdődnek a kérdezősködések. Érkezik a vihar. Sebtében kellett rejtékhelyeket építeni, élelmet raktározni, fedőtörténeteket kitalálni.

Hetvenkét órával Elizabeth Halton drámai szabadulása után a hivatalos brit verzió még élt. A verzió szerint a lány szabadulását az Egyesült Királyság rendőrségének és hírszerzésének amerikai barátai segítségével folytatott fáradhatatlan küzdelme eredményezte. S bár Halton nagykövet elkeseredésében váltságdíjat ajánlott föl az emberrablóknak, ezt az összeget sohasem adták át senkinek. Az öngyilkos merénylőket a rendőrség S019-es különleges alakulatának két mesterlövésze terítette le. Biztonsági okokból a két férfi kilétét egyszerűen nem hozhatjuk nyilvánosságra; a médiának sem nyilatkozhatnak sem most, sem az ügy lezárását követően, jelentette ki a rendőrségi megbízott.

A történet szövetén az első hasadások karácsony után négy nappal mutatkoztak; és nem is Nagy-Britanniában, hanem Dániában, ahol egy helyi lapban érdekes riport jelent meg egy északi-tengeri nyaralóban történt robbanásról. A dán rendőrség eredetileg azt állította, hogy a nyaraló lakatlan volt, de egy helyi, magát megnevezni nem kívánó mentős vitatta ezt, mivel saját szemével látta, hogy a leégett épületből három holttestet elszállítanak. A mentős azt is állította, hogy saját kezűleg látott el egy németül beszélő, könnyebb arcsérüléseket szenvedett férfit. Lars Mortensen, a dán hírszerzés vezetője Koppenhágában, egy hirtelenében összehívott sajtókonferencián megerősítette, hogy valóban három ember halt meg az incidens során, akiknek a kiléte összeköthető az Elizabeth Halton-üggyel. Mortensen kijelentette, hogy amíg a nyomozás be nem fejeződik, többet nem hozhat nyilvánosságra az ügyel kapcsolatban.

A hivatalos verzió második cáfolata két nap múlva szivárgott ki Amszterdamban, ahol egy sajtókonferencián egy középkorú egyiptomi asszony azzal a bejelentéssel állt elő, hogy az Észak-Dániában megölt három férfi egyike az ő férje, Ibrahim Faváz volt. Az arabul elhangzott és tolmács által fordított bejelentésben Faváz asszony azt is elmondta, hogy az amerikai tisztviselők szerint elhunyt férje nekik dolgozott, és Miss Halton sikertelen

mentési kísérlete során vesztette életét. Emellett azt is közzétette, hogy fiát, menyét és unokáját ez idáig sikertelenül próbálta elérni Koppenhágában. A baloldali érzelmű ügyvédek azt sugalmazták, hogy Ibrahim Favazt amerikai ügynökök rabolták el, és a CIA-val való együttműködésre kényszerítették. Felhívták a holland igazságügyi minisztert, hogy rendeljen el az ügyben nyomozást, amit a miniszter még ugyanaznap délután négy órakor meg is tett, és kijelentette, hogy a nyomozás teljes körű és pártatlan lesz.

Másnap reggel Londonban a belügyminiszter szóvivője megerősítette, hogy Ibrahim Faváz fia volt az egyik terrorista, akit holtan találtak egy bombával megrakott furgonban, amely karácsony reggelén, nem sokkal napfelkelte után egy essexi szántóföldre sodródott az országútról. A szóvivő azt az információt is megerősítette, hogy az ifjabb Faváz lábán számos lött sebet találtak, és a jármű mindeddig azonosítatlan vezetőjét is halálos fejlövés érte. Az, hogy kitől származnak a lött sebek, és hogy valójában mi történt Essexben, még nem derült ki pontosan, bár a brit nyomozók feltételezik, hogy egy újabb merényletet terveztek karácsony reggelére, amit azután meghiúsítottak.

A *Telegraph* újságváltozatában megjelent cikk megkérdőjelezte a Westminster-apátság előtt lezajlott lövöldözés kormány által közölt verzióját. A véleményformáló lap állítása szerint több szemtanú is azt állította, hogy a két fegyveres, aki Elizabeth Haltonnak azt kiáltotta, hogy szaladjon el, nem brit akcentussal beszélt. Egy másik tanú, aki néhány másodperccel azelőtt ment el a két fegyveres mellett, hogy löni kezdtek volna, hallotta, hogy a két férfi nem angolul beszél egymáshoz. Miután húsz, különböző nyelvű felvételt meghallgattattak vele, a tanú azonosította a héber beszédet.

A lavina igazából a következő nap indult meg, amikor a *Times* nagy hatású cikket közölt A JERUZSÁLEMI KAPCSOLAT címmel, amelyben megcáfolhatatlanul leírta az Elizabeth Halton kiszabadításában játszott izraeli szerepet. A címlapon fotót is közöltek, amelyet egy tömegben várakozó ember készített arról a két fegyveresről, akik néhány perccel a lövöldözés után elmenekültek a Westminster-től. A *Times* által felkért arcaazonosító szakértők határozottan állították, hogy az egyik férfi nem más, mint a legendás izraeli ügynök, Gabriel Allon, aki három terroristát terített le a Hyde Parkban Elizabeth Halton elrablásának napján.

Még aznap este öfelseje kormányának parlamentjébe és titkosszolgálataihoz is eljutottak azok a hangos követelések, amelyek Miss Halton kiszabadításának körülményeit kívánták tisztázni. Ezek a követelések visszhangoztak más nyugat-európai fővárosokban ugyanúgy, mint Washingtonban, ahol riporterok és kongresszusi tagok arra szólították fel a Fehér Házat, hogy adjon magyarázatot: mit tudott az elnök az Allon-kapcsolatról. Az elnök kritikásai szerint egyre nyilvánvalóbb, hogy az amerikai hírszerző ügynökök izraeli kollégáikkal karöltve örült vágatában keresztünyargaltak egész Európán, hogy még a határidő előtt megtalálják Miss Haltont, biztosítva ezzel a kiszabadítását. Mi is történt valójában? Kihágást vagy törvényszegést követtek-e az akció során? És ha igen, ki?

Izrael kormánya bel- és külföldi sajtónyomásra másnap végül megtörte a hallgatást. A Miniszterelnöki Hivatal szóvivője elismerte, hogy az izraeli titkosszolgálat valóban segítséget nyújtott amerikai kollégáinak. Azt is világosan kimondta, hogy a segítség módjáról sem most, sem később nem áll módjában tájékoztatni a nyilvánosságot. Az arra a kérdésre adott válaszát, hogy Gabriel Allon elutazik-e Londonba és Washingtonba, és ott segíti-e az ügyben folytatott nyomozást, a legjobb szándékkal is csak kitérőnek lehetett nevezni. Gabriel Allon személyes okokból kifolyólag határozatlan idejű szabadságot kért, magyarázta, és Izrael állam kormánya a tartózkodási helyét nem ismeri.

Ha komolyan meg akarják találni – ami nyilvánvalóan nem állt szándékukban akkor megtalálhatták volna a Narkis utcai lakásában pihenő Gabrielt, aki már átélt korábban hasonló megpróbáltatásokat, ezért tudta a megoldást: legjobb, ha lehúzott redőnyök mögött, szép csendben meghúzza magát az otthonában, és nem mond semmit.

Sérülései olyan komolyak voltak, hogy egyébként sem tudott volna mást tenni. A verésektől, amelyeket fogva tartóitól szenvedett el, és a mentés során történt autóbalesetben számos csontja eltört vagy megrepedt, arcán és testén több vágás keletkezett, és egész testét elborították a különböző zúzódások. Mellkasa annyira fájt, hogy egyáltalán nem tudott enni, és két nappal hazatérése után azt is észrevette, hogy nem tudja mozgatni a fejét. A Cég orvosa elment hozzá, hogy megvizsgálja. Felfedezte, hogy egy korábban nem észlelt nyaki sérülés következtében álltak elő a tünetek, ezért Gabrielnek hosszú hetekig nyakmervítőt kell hordania.

Két hétig egyáltalán ki sem szállt az ágyból. Bár hozzászokott már a gyógyulás és felépülés folyamatához, nyughatatlan természete miatt nem volt valami példás magaviseletű beteg. A hosszú órák során a saját ügyét kísérte figyelemmel. Olvasta az újságokat, és a nézte a híreket a tévében. Amikor az izraeli részvétel egyre nyilvánvalóbbá vált, felemelték szavukat az eddig nyugodt európai iszlám közösségek és áruló támogatóik az európai baloldalon. A londoni robbantások borzalmairól és Elizabeth Halton elrablásáról mindenki gyorsan megfélemedezett, és a rémületet gyorsan felváltotta az egész kontinensen végigsöprő kíváncsiság Elizabeth Halton kiszabadításának módszereit illetően. Samron elővigyázatosan megkötött egyezségei az európai igazságügyi minisztériumokkal és biztonsági szervezetekkel hamarosan meghíúsultak. Gabrielt ismét keresni kezdték. Hollandiában és Dániában Ibrahim Faváz halála miatt akarták kihallgatni, Nagy-Britanniában pedig az Elizabeth Halton-ügyben játszott szerepére voltak kíváncsiak.

Egy másik vihar is kitörni készült, amelyet azonban a Gabrielnek és csapatának sorozatos törvénysértéseivel elfoglalt világsajtó és emberjogi szervezetek teljesen figyelmen kívül hagytak. Izrael nyugati határán Hoszni Mubarak kormánya olyan nagy erővel és kegyetlen brutalitással számolt le az Allah Kardja gerjesztette lázadásokkal, ahogyan eddig is kezelte az iszlamistákat. A Cég értesülései szerint az iszlamisták és a hadsereg között összecsapások folytak szerte az országban, a Nílus-deltától Felső-Egyiptomig. Hírek érkeztek mészárlásokról, tömeges kivégzésekről, rendszeres kínvallatásokról és egy koncentrációs tábor felállításáról is a Nyugati-sivatagban, ahol ezrével tartották fogva vádemelés nélkül a radikálisokat. Egy hirtelenében készített Moszad-felmérés kimutatta, hogy Mubarak nagy valószínűséggel túléli a helyzetet, és Izraelnek – legalábbis egyelőre – nem kell nyugati határán egy iszlamista állammal konfrontálódnia. De mindezt milyen áron? Hiszen az elnyomás gerjeszti a radikalizmust, a radikálisok pedig terrorista akciókat követnek el.

Január közepére Gabriel annyira megerősödött, hogy föl tudott kelni az ágyból. Az orvos újra eljött hozzá, és miután alaposan megtapogatta a nyakát, úgy döntött, hogy leveheti a nyakmervítőt. Gabriel, hogy ne figyeljen a még mindig előtte kavargó rettenetes eseményekre, nagy hévvel vetette bele magát az esküvői előkészületekbe. Ragyogó esküvői magazinokat lapozgatott, elmélyült beszélgetést folytatott Chiarával az esküvői menüről és virágkompozícióról, és órákon át ücsörgött vele a nappaliban. Kitűztek egy napot május közepére, és elkészítettek egy ideiglenes vendéglistát, amely hétszáz nevet tartalmazott. Kétórás vita után is csak hússzal sikerült csökkenteni a meghívottak számát. Egy héttel később, amikor a zúzódás Gabriel arcán már annyira felszívódott, hogy ki tudott menni az utcára, nyakukba vették a várost, hogy megfelelő termet találjanak az esküvő és a fogadás számára. A Dávid Király Hotel rendezvényszervezője, miután meghallotta, hogy hány főre tervezik az eseményt, viccesen azt ajánlotta, hogy inkább béreljék ki a Teddy Kollek stadiont. Chiara egyáltalán nem tartotta mulatságosnak e megjegyzést, és egész úton hazafelé a férfi pimaszságát ecsetelte.

– Lehet, hogy ez mégsem jó így – kezdte Gabriel óvatosan.

– Hát persze! Már megint ide lyukadunk ki!

– Nem az esküvőről beszélek, hanem a *méretéről*. Talán jobb lenne egy kis, bensőséges szertartás szűk családi és baráti körben. *Igazi* barátokkal.

Chiara nagyot sóhajtott.

– Semmi sem tenne boldogabbá!

Február elejére Gabriel már nem bírt magával. Egyik délelőtt tíz órakor kilépett a Narkis utcai házból, és elhajtott az Izrael Múzeumhoz, hogy megnézzze, van-e valami elfekvő darab, amivel elüthetné az idejét. Az európai festészet részlegvezetőjével folytatott rövid megbeszélés után egy gyönyörű Rembrandt-táblával tért haza, amely a *Szent Péter a börtönben* címet viselte. A tábla szerkezetileg teljesen ép volt, csak apróbb javításokra és friss lakkozásra szorult. Az üresen álló másik hálósobában rendezte be műhelyét, de Chiara panaszkodott az oldószerek bűze miatt, és arra kérte, hogy költöztesse át az egész műhelyt egy rendes műterembe. Gabriel talált is hamarosan egy megfelelőt a Hinnom-völgyre néző művészkolóniában, és egy hét múlva az új helyszínen bele is fogott a munkába.

A Rembrandttal napjai végre beálltak a normális kerékvágásba. Korán reggel érkezett a műterembe, és délig restaurált. Aztán a Chiarával eltöltött kényelmes ebédszünet után visszatért a műterembe, és addig dolgozott tovább, amíg megfelelő volt a fény. Hetente egyszer-kétszer megrövidítette a délutáni munkát, és egész Jeruzsálemen átvezetve fölhajtott a Herzl-hegyen fekvő pszichiátriai intézetbe, hogy egy kis időt töltsön Leával. Már hónapok óta nem látta egykori feleségét, aki az első három alkalommal meg sem ismerte. A negyedik látogatása alkalmával azonban a nevén szólította, és arcát csókra tartotta. Gabriel kitolta a toloszékes asszonyt a kertbe, és letelepedtek egy olajfa alá. Ez az olajfa ugyanaz volt, amelyet Gabriel akkor látott álmában, amikor az Allah Kardja fogságába került. Volt felesége megérintette az arcát. Összeégett bőrének hideg volt a tapintása.

– Már megint harcoltál. Gabriel lassan bólintott.

– A Fekete Szeptemberrel? – kérdezte.

– Az már nagyon régen volt, Lea. Az a csoport már nem létezik.

Felesége rápillantott Gabriel festékfoltos kezére.

– Újra festesz?

– Restaurálok.

– Kicsit dolgoznál rajtam is, ha majd befejezed?

Könnycsepp gurult le Gabriel arcán. Lea elmorzsolta, és ismét a férje kezére nézett.

– Miért nem viseled a karikagyűrűd?

– Mert még nem vagyunk összeházasodva.

– Meggondoltad magad?

– Nem, Lea, nem gondoltam meg magam.

– Akkor meg mire vársz? – Az asszony hirtelen elfordította a fejét, és a fény egyszerre kihunyott a tekintetéből. – Nézd a havat, Gabriel! Hát nem gyönyörű?

Gabriel fölállt, és visszavitte Leát az épületbe.

JERUZSÁLEM

Hatalmas felhőszakadásban hajtott hazáig, és amikor belépett a lakásába, az orrát sült csirke és Gilá Samron híres marokkói fűszerezésű padlizsánjának illata csapta meg, az asztalt pedig négy főre terítették. Az alacsony, törékeny, szomorú szemű és rakoncátlanul ősz hajú nő esküvői ruhák fényképeit lapozgatva ücsörgött a kanapén Chiara mellett. Gabriel odahajolt hozzá, és megcsókolta orgonaillatú, selymes bőrét.

– Hol van Ari? – kérdezte Gabriel.

Az asszony az erkély felé mutatott.

– Gabriel! Mondd meg neki, hogy ne dohányozzon annyit! Te vagy az egyetlen, akire hallgat.

– Valakivel bizonyára összekeversz, Gilá! A férjed híres arról, hogy csak azt hallja meg, amit akar. Én lennék az utolsó, akire hallgat.

– Ari nem ezt mondja! Mesélt nekem a londoni veszekedésekről. Azt mondta, meg se próbált lebeszélni arról, hogy te magad vidd el a váltságdíjat, mert látta, hogy megmakacsoltad magad.

– Okosabb lett volna, ha megfogadom a tanácsát.

– Akkor az amerikai lány már nem élne. Nem, Gabriel! Bármit mondjanak most rólad Londonban és Amszterdamban, nagyon helyesen cselekedtél! Miután elül a vihar, észhez térnek majd, és köszönetet mondanak neked.

– Biztos vagyok benne, hogy úgy lesz, ahogy mondod, Gilá.

– Na, menj és ülj le vele! Azt hiszem, kicsit búskomor. Nem könnyű megöregedni.

– Ne is mondd!

Gabriel töltött magának egy pohár vörösbort, és kivonult vele az erkélyre. Samron a csíkos napernyő alatt álló kovácsoltvas széken ült, és az eukaliptuszfa leveleiről lecsurgó esőcseppeket figyelte. Gabriel kivette a kezéből a cigarettát, és a korlát fölött kipöckölte a nedves járdára.

– Ebben az országban törvényszegésnek számít a szemetelés! Hol voltál?

– Te mondd meg!

– Csak nem *azt* akarod mondani, hogy nyomoztatok utánad?

– Én nem mondok semmit. Tudom, hogy követtetsz, ezért ez pusztán tényközlés volt.

– Az, hogy itthon vagy, még nem jelenti azt, hogy biztonságban lehetsz. Túl sok ellenséget szereztél ahhoz, hogy csak úgy, testőrök nélkül járkálj! Ahhoz pedig végképp eleget, hogy ne engedhess meg magadnak egy olyan műtermet, ahová szabad szemmel is be lehet látni, és ami ráadásul az óvárosra néz!

– Chiara nem engedi meg, hogy itthon dolgozzam – válaszolta Gabriel, miközben letelepedett Samron mellé. – De miért is mérgelődsz? Azért, mert a műteremből az óvárosra nyílik kilátás, vagy azért, mert dolgozom, és nem neked?

Samron feltűnően újabb cigarettára gyújtott, de nem szólt egy szót sem.

– A restaurálás segít, Ari. Mindig segít. Segít felejteni.

– Felejteni, de mit?

– Három ember megölését a Hyde Parkban. Egy másik leterítését a Westminster gyepén, és Izsák kivégzését az essexi szántóföldön. Folytassam?

– Szükségtelen. És mi lesz, ha befejezed a Rembrandtot? Mi lesz azután?

– Örülök, hogy egyáltalán életben vagyok, Ari! Mindenem fáj. Hadd épüljek fel egy kicsit! Hadd élvezzem az életet pár napig, mielőtt újra beráncigálnál a Céghez!

Samron az esőt figyelte, és némán elszívta a cigarettáját. Az elkötelezett vallástagadó Samron az idő múlását nem a zsidó ünnepekkel, hanem a természetben bekövetkező változásokkal, a legutóbbi esővel, a galileai növények virágba borulásával, az őszi szél beköszöntésével mérte. Gabriel úgy látta, most éppen azon tűnődik, vajon hány ilyen ciklust ér még meg.

- Londoni követünk kapott egy vicces levelet ma reggel a brit belügyminisztériumból.
- Hadd találjam ki, mi van benne! Szeretnék, hogy tanúskodjam az Elizabeth Halton-ügy tisztázására létrehozott bizottság előtt.
- Samron bólintott.
- Mi előre megmondtuk a briteknek, hogy a hivatalos meghallgatásokat a mi részvételünk nélkül kell lefolytatniuk. A vatikáni ügy után nem engedhetjük, hogy a kongresszus előtti vallomásokat még egyszer lejátsszák. Egyetlen nyomós ok miatt teheted a lábad angol földre: átvinni a lovagi címedet. – Samron elmosolyodott. – El tudod képzelni a helyzetet?
- Kelet-London lángba borulna. De akkor most mi lesz az MI5-os és MI6-es kapcsolatainkkal? Nem fognak megfagyni, ha visszautasítom az együttműködést?
- Épp ellenkezőleg! Az utóbbi napokban mindkét szolgálat vezetőjével tárgyaltunk, és mind a ketten kijelentették, hogy egyáltalán nem szeretnék téged tanúként Angliában látni. Graham Seymour egyébként üdvözlétet küldi.
- Van más ok is, ami miatt távol maradhatok Londontól. Ha beleegyezem, hogy tanúskodom, a nyomozás minden bizonnyal ránk és az izraeliek felelősségére irányulna. Ha távol maradok, kénytelenek lesznek az igazi problémával szembenézni.
- Az pedig?
- Londonisztán. Hagyták, hogy a fővárosuk melegágya, spirituális mekkája, biztos menedéke legyen mindenféle iszlamista terroristának, és ez mindannyiunkat fenyeget.
- Samron egyetértően bólintott, majd Gabrielre nézett.
- Mi egyébbel foglalkoztál még azon kívül, hogy tisztogattad a Rembrandtot, és látogatást tettél Leánál a Herzl-hegyen?
- A kis megfigyelőid, úgy látom, részletesen beszámolnak mindenről!
- Mivel parancsot kaptak rá. Hogy van Lea?
- Néha nagyon tiszta az elméje. Sokszor *sokkal* tisztábban látja a dolgokat, mint én. Mindig is élesebb szeme volt az enyémnél.
- Kérlek, ne mondd, hogy megint begyulladtál!
- Épp ellenkezőleg! A megfigyelőid nem tájékoztattak arról, hogy éppen helyszínt keresek?
- Dehogynem. Utólagos engedelmeddel megkértem a Sabakot, hogy tervezze meg az eseményhez szükséges biztonsági intézkedéseket. Szerintem annyi lesz belőle, hogy a dolog nem is fog esküvőre emlékeztetni. – Komótosan elnyomta a cigarettáját. – Fontolóra vennéd egy öregember tanácsát?
- Boldogan.
- Talán valamivel kisebbet és bensőségebbet is tervezhetnétek Chiarával.
- Már megtettük.
- Kitűztétek a napját is?
- Gabriel elmondta.
- Május? Miért vártok májusig? Hát semmit sem tanultál ebből az ügyből? Gabriel! Az élet értékes és nagyon rövid! Májusban már talán nem is leszek életben!
- Sajnálom, addig még ki kell bírnod, Ari! Chiarának időre van szüksége az előkészületekhez. Annál hamarabb nem fog menni.
- Előkészületekhez? Miféle előkészületekhez? Mi az egész egy délután alatt rendbe raknánk!
- Az esküvő nem művelet, Ari!
- Ezt meg ki mondja?
- Chiara.
- Dehogynem művelet. – Öklével a szék karfájára csapott. – Chiara megelégedte már az állandó bizonytalankodásodat és hülyeségeidet. Én a helyedben a kezembe venném a dolgot, és meglepném.
- De ő olasz zsidó, Ari! Elég tűzről pattant menyecske, és nem szereti a meglepetéseket.

- Minden nő szereti a meglepetéseket, te számár!
- Gabrielnek be kellett ismernie, hogy tetszik neki az ötlet.
- De szükségem van segítségre!
- Akkor adunk neked segítséget.
- Honnan?
- Samron elmosolyodott:
- Buta gyerek!

Ők álltak a sötét szolgálat sötét oldalán; ők voltak azok, akik végrehajtották mindazt, amit mások nem akartak vagy nem mertek megtenni, de a Különleges Ügyosztály fennállása óta még egyetlenegyszer sem szerveztek esküvőt, legalábbis nem igazít.

Másnap reggel a Saul király út 456C jelzésű szobájában, Gabriel föld alatti vackán gyűltek össze. Jákov, Josszi, Dina és Rimona, Mordeháj és Oded, Mihail és Eli Lavon. Gabriel a helyiség végébe sétált, és kitette Chiara fényképét a falitáblára.

– Mához tíz napra feleségül fogom venni ezt a nőt. Az esküvőre mindent elő kell teremteni, amit szeretne, de nem szabad, hogy bármit megtudjon vagy gyanakodni kezdjen. Nagyon gyorsan kell dolgoznunk, és nem hibázhatunk!

Mint minden szokásos művelet, ez is információgyűjtéssel kezdődött. Alaposan átnyálazták Chiara magazinjait, és gondosan kikérdezték Gabrielt mindenről, amit Chiara mondott. Megrettenve a Gabrieltől kapott információk értéktelenségétől Dina és Rimona másnapra ebédet beszélt meg Chiarával egy előkelő tel-avivi étteremben. Enyhén becsiccsentve érkeztek vissza a Saul király útra, de minden információt kihúztak belőle, amiből ki tudtak indulni.

Másnap reggel a személyzeti osztály tisztviselője ébresztette őket, aki közölte Chiarával, hogy orvosi papírjai már rég lejártak. Hozzátette, hogy aznap délelőttre még van a Cégnél egy szabad időpont. Vele tudna-e menni azonnal egy teljes kivizsgálásra a Saul király útra? Mivel semmi egyéb dolga nem akadt aznapra, Chiara beleegyezett a kérésbe, ezért délelőtt tízre már a Cég két alkalmazottja is alapos vizsgálatnak vetette alá, ám egyikük nem orvos volt, hanem szabó. Őt kevésbé érdekelte Chiara vérnyomása és pulzusa, annál inkább foglalkoztatta a kar- és lábhossza, a csípő- és mellmérete. Később, a délután folyamán a szabó lement Gabriel 456C jelzésű irodájába, hogy megkérdezze, hagyjon-e fegyvernek helyet a ruhán. Gabriel azt válaszolta, nem szükséges.

Három nappal a határidő lejártá előtt mindent előkészítettek, egyet kivéve: a menyasszonyt. A hadművelet e részére Gabriel magát Gilá Samront kérte meg, aki még aznap este telefonált Chiarának, és arról érdeklődött, hogy részt tudnának-e venni a férje születésnapján szombat este, Tiberiasban. Chiara Gabrielt meg sem kérdezve rögtön igent mondott, és csak a vacsoraasztalnál osztotta meg párjával a hétvégi program részleteit.

- Hány éves is most?
- Ez féltve őrzött államtitok, de azt suttogják, hogy már a Római Birodalom elleni lázadásban is részt vett.
- Te tudtad, hogy márciusban van a születésnapja?
- Hogyne! – válaszolta Gabriel gondolkodás nélkül. Samron születésnapja csak augusztusban volt, de az egyetlen ember, aki megpróbált neki meglepetés bulit szervezni, azóta is sántít. Chiara azonban erről nem tudott. Chiara semmit sem tudott.

Egész álló héten esett az eső. Ez előre nem látható körülmény volt, amivel nem terveztek, de szombat délelőttre gyönyörűen kisütött a nap, és a friss levegő mandulafenyőtől, jázminból és eukaliptusztól illatozott. Sokáig aludtak, majd kényelmesen megreggeliztek a balkonon. Néhány dolgot összekészítettek az utazótáskájukba, aztán útnak indultak Galilea felé.

Gabriel a parti síkságon Báb el-Vád felé hajtott, majd észak felé fordult a Jezréel völgye irányába, ahol néhány percre megálltak, hogy megiddói albérleténél fölvegyék Eli Lavont. Innen egyenest folytatták útjukat Tiberias felé. Samron mézszínű villája néhány kilométerre feküdt a várostól egy szirten, amelyről a Galileai-tengerre nyílt kilátás. A ház bejárata előtti meredek autófelfjárón jó húsz autó sorakozott már, és az utcafronti udvaron egy diplomata-rendszámos, nagyméretű Suburban is parkolt. Adrian Carter és Sarah Bancroft Samron teraszának korlátjához támaszkodva Uzi Navottal és Bellával cseverészett.

– Gilá nem említette, hogy Carter is jön!

– Biztosan elfelejtette.

– Hogy lehet megfélelkezni egy olyan fontos személyről, mint a CIA igazgatóhelyettese, aki egyenesen Washingtonból érkezett? Sarah meg mit keres itt?

– Chiara! Gilá már nem fiatal, nehezen mozog az agya.

Gabriel gyorsan kiszállt az autóból, nehogy Chiara még egy kényelmetlen kérdést tehessen föl. A sporttáskát kivette a csomagtartóból, és föl kísérté Chiarát a lépcsőn. Gilá a hallban várta az érkezőket. A tágas helyiségekből kivitték a bútorokat, és nagy, kerek asztalokat állítottak a helyükre. Chiara csak ámuldozott a dekoráción és a gyönyörű virágkompozíciókon. Gilá mellett elhaladva kiment az erkélyre, ahol szép sorban száz széket állítottak fel egy virágokkal díszített *hüpe* körül. Chiara a csodálkozástól eltátotta a száját, és értetlenkedve fordult Gabrielhez.

– Mi folyik itt?

Gabriel fölemelte a táskát, és csak annyit válaszolt:

– Ezt fölviszem a szobánkba.

– Gabriel Allon, gyere vissza rögtön!

Chiara gyorsan utána íramodott, és a folyosón végigszaladva a szobájukig követte Gabrielt. Amikor belépett a szobába, megpillantotta az ágyra fektetett menyasszonyi ruhát.

– Istenem, Gabriel, te meg mit műveltél?

– Remélem, hogy jóvátettem az összes hibámat.

Chiara a nyakába ugrott, és összevissza csókolta a férfit, majd beletúrt a hajába.

– Olyan, mint a szénaboglya. Mit tegyek?

– Kitűnő fodrászt hoztunk Tel-Avivból.

– De mi lesz a családommal?

Gabriel az órájára nézett.

– Bármelyik pillanatban megérkezhetnek.

– És a gyűrűk?

Gabriel a mellényzsebéből előhúzott egy ékszerdobozt, és nyitott fedéllel Chiara elé tartotta.

– Gyönyörűek! Te mindenre gondoltál!

– Az esküvő egy művelet.

– Dehogy is, te számár! – mondta pajkosan a lány, és meglegyintette Gabriel karját. – Mikor kezdődik a szertartás?

– Amikor akarod.

– Mikor megy le a nap?

– Nyolc perccel öt után.

– Akkor öt óra kilenc perckor kezdünk. – Chiara megint megcsókolta Gabrielt. – El ne késs!

JERUZSÁLEM

- Te meg a csapatod fantasztikus munkát végeztetek – mondta Adrian Carter.
- Miről beszélsz?
- Az esküvőről, természetesen. Kár, hogy a londoni művelet nem ment ennyire simán.
- Ha simán megy, soha nem szerezzük vissza Elizabethet.
- Ez igaz.

Termoszzal a kezében egy pincér lépett az asztalukhoz, és kávét töltött Carternek. Gabriel megfordult a székén, és a reggeli napsütésben szikrázó történelmi városrészt figyelte. Hétfő reggel volt. Carter hét órakor azzal hívta föl a lakásában, hogy véletlenül szabad reggelire. Tudván, hogy Carter soha semmit nem bíz a véletlenre, Gabriel rögtön beleegyezett, hogy a Dávid Király Hotelben reggelizzenek.

- Adrian! Miért vagy még mindig Jeruzsálemben?
- Hivatalosan azért, mert a helyi CIA-irodánk népes gárdájával tárgyalok. Nem hivatalosan pedig azért maradtam, hogy találkozohassam veled.
- Sarah is itt van még?
- Nem, tegnap elutazott. Szegénykémnek rendes járáttal kellett mennie. – Carter ajkához emelte a kávéscsészét, de anélkül, hogy belekortyolt volna, Gabriel arcát vizsgálta. – Történt köztetek bármi, amiről tudnom kellene?
- Nem, Adrian. Sem most, sem a korábbi művelet során nem történt köztünk semmi. – Gabriel megkavarta a joghurtját. – Csak azért maradtál Jeruzsálemben, hogy megtudd, ágyba bújtam-e az egyik ügynököddel?
- Ugyan már.
- Akkor miért vagy még mindig itt, Adrian?

Carter belenyúlt finom zakója zsebébe, kivett belőle egy borítékot, és átnyújtotta Gabrielnek. A borítékot nem címezték meg, de Gabriel a hátoldalán megpillantotta a Fehér Ház egyszerű betűkkel nyomtatott lógóját.

- Ez meg micsoda? Meghívó egy fehér házi grillpartira?
- Üzenet az Amerikai Egyesült Államok elnökétől – pontosította Carter.
- Azt én is látom, Adrian. De miről szól a levél?
- Nem szokásom mások leveleit elolvasni.
- Pedig kellene.
- Azt hiszem, az elnök azért írt neked, hogy köszönetet mondjon a londoni akciódért.
- Az is elég lett volna, ha egy hónappal ezelőtt, amikor épp nagy bajban voltam, nem szólt fel nyilvánosan.
- Higgy nekem, Gabriel! Ha nyilvánosan kiállt volna melletted, sokkal nagyobb bajba kerülsz. Az ilyesfajta dolgok szép csendesen elülnek, és az a legjobb, ha ezt nyugodtan kívárvuk.
- Hirtelen felhő kúszott a nap elé, amitől a hőmérséklet pár fokkal hidegebbnek tűnt. Gabriel kinyitotta a borítékot, gyorsan átfutotta a levelet, majd bedugta a zsebébe.
- Mi áll benne?
- Ez magánlevél, Adrian. A tartalma csak rám tartozik.
- Helyes.
- Te is kaptál?
- Már mint levelet az elnöktől? – Carter a fejét rázta. – Igazság szerint jelenleg eléggé ingatag a helyzetem. Nem furcsa? Visszaszereztük Eliza-bethet, most pedig hajszát indítanak ellenünk.
- Ez is elmúlik egyszer, Adrian.

– Tudom, de ettől a jelen helyzetben még nem érzem magam sokkal jobban. Van Langleyben néhány ifjú titán, aki úgy gondolja, már túl régóta ülök a székemben. Azt állítják, hogy talajt vesztettem, és nem lett volna szabad a műveletet ilyen mértékben átengedni neked.

– Megfordult a fejedben, hogy lemondasz?

– Soha – felelte Carter nagyon határozottan. – A világ túl veszélyes ahhoz, hogy átengedjem az ifjú titánoknak. Addig maradok, míg a terrorizmus ellen meg nem vívjuk a csatát.

– Remélem, jók a gének a családotban.

– A nagyapám száznégy évet élt.

– Mi a helyzet Sarah-val? Remélem, semmilyen módon nem esett bántódása!

– Nem igazán, hiszen a részvételéről alig néhány ember tudott – válaszolta Carter.

A nap előbújt a felhők mögül, ezért Gabriel felvette nagy lencsés napszemüvegét. Carter ismét a zakója zsebébe nyúlt, és újabb borítékot húzott ki belőle.

– Ezt Robert Halton küldi, viszont ennek a borítéknak ismerem a tartalmát.

Gabriel kinyitotta a borítékot, és kihúzott belőle egy tízmillió dolláros csekket, amely az ő nevére szólt.

Gabriel magánál tartotta a levelet, de a csekket visszaadta Carternek.

– Biztosan jól meggondoltad? – kérdezte Carter.

– Nincs szükségem Halton pénzére, Adrian.

– Megdolgoztál érte. *Kétszer* is kockára tetted az életedet, hogy megmentsd a lányát.

– Ez a munkánk, Adrian! Mondd meg neki, hogy köszönöm, de nem, köszönöm.

Carter az asztalon hagyta a csekket.

– Van még a zsebedben egyéb is, Adrian?

Carter tekintetét a régi városház felé fordította.

– Van egy nevem.

– A Szfínx?

Carter bólintott. A Szfínx.

A már eddig is nagyon csendesen beszélő Carter hangja az alig hallható tartományba süllyedt. Carter, mielőtt Izraelbe érkezett, rövid időre megállt Dél-Franciaországban. No nem azért, hogy vakációzzon – szeptember 11-e óta nem volt szabadságon –, hanem hogy egy műveletet hajtson végre. A művelet célpontja nem akárci volt, hanem maga Rasíd bin Szultán herceg, aki játszani érkezett a Riviérára. A monacói kaszinókban egész éjjel játszó herceg vagyontokat vesztett, amit a puritán érzelmű Carter felettébb visszataszítónak talált. Amikor a herceg korán reggel meglehetősen ittas állapotban a nizzai repülőtérre érkezett, ott találta Cartert és CIA-ügynökökből álló csapatát, akik kényelemben várták 747-es magánrepülőjén. Carter egy aktát nyújtott át a dühbe gurult hercegnek, amelyben ő beszámolót olvashatott számos bűnről, többek között az al-Kaida, a külföldi harcosok, az iraki szunnita lázadók és az Egyesült Államok elnökének keresztlányát elrabló Allah Kardja finanszírozásáról is. Carter két célállomást jelölt meg a hercegnek: Rijádot vagy a Guantánamói-öblöt.

– Ez egészen olyan, mintha mi csináltunk volna? –füzte hozzá Gabriel.

– Igen, az egész művelet nagyon moszados volt.

– Fogadjunk, hogy a herceg Rijadba kívánt inkább menni!

– Ez volt egész monacói tartózkodása alatt az egyetlen jó húzása.

– A hazaút mibe került neki?

– Egy névbe. Most már csak az a kérdés, hogy mit kezdünk ezzel a névvel. Az egyik lehetőség az, hogy egyiptomi kollégáinkkal együttműködve az Egyesült Államokban állítjuk bíróság elé a fickót. Ha ezt az utat követjük, akkor emberünk rács mögé kerül ugyan, de nagy árat kell fizetnünk érte. A tárgyalás felszínre hozhatja az egyiptomi titkosszolgálatához fűződő viszonyunkat. Emellett lesz még egy Allah Kardja-foglyunk, akit nyilvánvalóan vissza akarnak majd szerezni, ami újabb amerikai életekbe kerülhet.

- Ezt pedig nem akarjuk – bólintott rá Gabriel.
  - Pontosan – mondta Carter. – Ezért a másik lehetőséghez kell folyamodnunk: szép csendben elintézzük az ügyet.
  - Ami inkább a mi módszerünk.
  - Így van.
- Gabriel kinyújtotta a tenyerét. Carter megint kotorászni kezdett a zsebében, és előhúzott egy darab papírt. Gabriel elolvasta, majd elmosolyodott.
- El tudnád intézni, hogy lelépjen a színről? – kérdezte Carter.
  - Nem hiszem, hogy problémát jelentene, csak egy kis pénzt kell szétszórnom Kairóban, hogy biztosan sikerüljön.
- Carter felemelte Halton csekkjét.
- Ennyi elég lesz rá?
  - Még túl sok is. De mit kezdjek a maradékkal?
  - Tartsd meg!
  - Megölhetem a herceget is?
  - Talán majd máskor – válaszolta Carter.
- Kérsz
még
kávét?

CIPRUS

Három nap múlva indult el Jeruzsálemből Ciprusra. Chiara könyörgött, hogy vigye magával, de Gabriel nagyon határozottan elutasította. Egy feleséget már elveszített, a másikat meg akarta óvni a veszélytől.

Gideon Argov néven, izraeli útlevéllel érkezett a szigetre, és a vámtisztviselőnek azt mondta, hogy utazása célja a pihenés. Miután átvette Mercedes bérautóját, amelybe csak tüzetes átvizsgálás után ült be, elindult a fehérre meszelt tengerparti villa felé. Vazir al-Zajjat érkezésének csak hozzávetőleges időpontját közölte, ezért Gabriel útközben megállt egy kis faluban, ahol vásárolt magának három napra elegendő élelmet.

A március szokatlanul meleg volt, ezért az egész első napot a Földközi-tengerre néző teraszon töltötte. Kicsit furdalta a lelkiismeret, amiért nem hozta magával Chiarát. A második napon már nagyon unatkozott, ezért az interneten művészboltokat kezdett keresgélni. Talált is egyet néhány mérföldnyire a tengerparton. Miután megvásárolta a kellékeket, az egész délutánt a villa megrajzolásával töltötte. A harmadik nap délutánján épp egy tengeri tájképen dolgozott, amikor megpillantotta al-Zajjat larnacai út felől érkező autóját.

Beszélgetésüket a melengető napon sütkezve, a teraszon folytatták. Al-Zajjat szép lassan eltüntetett egy üveg whiskyt, Gabriel pedig limonádét kortyolgatott. Hosszú ideig csak az egyiptomi belpolitikai helyzet általánosságairól beszélgettek, de ahogy kezdett alkonyodni, Gabriel rátért arra, hogy miért kérte meg al-Zajjatot a ciprusi útra: elmondta neki a nevet, amelyet egy héttel azelőtt Adrian Carter adott meg neki a jeruzsálemi szállodában. Al-Zajjat a név hallatán csettintett egyet, és belekortyolt az italába.

– Már egy ideje gyanakszunk a professzorra.

– Egy könyvön dolgozik, ezért az egész tavalyi évet Párizsban töltötte valami Muzulmán Tanulmányok Intézete nevű szervezetnél. Az intézet, amelyet részben Rasíd herceg pénzel, jól ismert dzsihádisták tevékenységéről. A professzor karácsony másnapján érkezett meg Kairóba, ahol azóta az Amerikai Egyetemen tanít.

– Gondolom, szeretné, ha a professzor hosszabb kutatói szabadságra menne.

– Mondjuk állandó szabadságra.

– Az pénzbe fog kerülni.

– Higgye el, Vazir, a pénz nem számít.

– Mikor akarja végrehajtani?

– Tavasz végén, míg nem fordul túl melege az idő.

– Csak egyet kérek! Tiszta munkát végezzen! Nem akarok felfordulást a városban.

Al-Zajjat egy óra múlva félmillió dollárt tartalmazó aktatáskával hagyta el a villát. Másnap reggel Gabriel elégette a vázlatait, és hazarepült Chiarához.

KAIRÓ

A kairói Intercontinental portásának végigfutott a hátán a hideg, amikor végignézte a vendéglistát. Biztosan csak valami hiba csúszott a szobafoglalási rendszerbe, gondolta Katubi úr, hitetlenkedve bámulva a kezében tartott lapot. Ez bizonyára egy másik Herr Johannes Klemp lesz. Ő biztosan nem jönne ide még egyszer! Valami félreértés történt. Azonnal fölkapta a telefont, és fölhívta a szobafoglalást, hogy megtudja, a vendégnek van-e különleges kérése. A lista olyan hosszú és részletekbe menő volt, hogy a lány három teljes percen át sorolta.

– Mennyi ideig szándékozik itt tartózkodni? –Egy hétig.

– Értem...

Letette a telefont, és a délelőtti hátralevő részében azon morfondírozott, hogy kivesz egy hét szabadságot. Végül úgy döntött, hogy gyávaság volna meghátrálni a feladat elől, a kollégáira pedig fölösleges terheket róna ezzel. Így aztán délután fél négykor hátrakulcsolt kézzel, a halálra készülő mártír fejmozdulatával ott szobrozott a szálloda impozáns halljában. Herr Klemp talpig feketében, ősz hajába tolt napszemüveggel viharzott be a forgóajtón.

– Katubi! – kiáltotta örvendezve, és szuronyként előreszegezett kézzel közeledett a rendíthetetlenül álló portás felé. – Nagyon reméltem, hogy itt találok!

– Van néhány dolog Kairóban, Herr Klemp, ami sohasem változik.

– Pontosan ezt szeretem ebben a helyben. Olyan mélyen beleivódik az emberbe.

– Mint a por. Ha bármit tehetek azért, hogy itt-tartózkodását még emlékezetesebbé tegyem, csak keressen meg!

– Megkeresem.

– Ebben biztos vagyok.

Katubi úr és csapata felkészült a panaszáradatra, a kirohanásokra és az egyiptomi vendéglátás alkalmatlanságáról szóló előadásokra, Herr Klemp érkezésének másnapjára azonban Katubi úr már világosan látta, hogy német vendége gyökeresen megváltozott. A Tahrir térre és az Amerikai Egyetemre néző emeleti, északi fekvésű, egyszerű lakosztályról kijelentette, hogy földi paradicsom. A szobaszervizről áradozva beszélt. Reggelente még hűvösben sétált a városban, délután a szálloda úszómedencéje mellett heverészett, naplementekor pedig visszavonult a szobájába. Katubi úr szinte már vágyott a régi Herr Klemp után, aki lehordta a szobalányokat, mert rosszul ágyaztak neki, aki kirohanást rendezett a mosoda ellen, mert szerinte tönkretették a ruháit. Mostanra csak az elégedett vendég alig észrevehető jelenléte maradt.

Elutazása előtti nap Herr Klemp vacsoraöltözetben pontban fél hétkor megjelent a szálloda halljában. Megkérte Katubi urat, hogy este nyolcra foglaljon asztalt az egyik zamálecki francia bárban, majd sarkon fordult, és a forgóajtón át eltűnt a kairói alkonyatban. Katubi úr szemmel kikísérte a távozó vendéget, majd a telefon után nyúlt. Még nem tudta, hogy Herr Klemp-et ekkor látja utoljára.

Az ezüstszerű Mercedes a Muhammad utcán, az Amerikai Egyetem parkolójától látótávolságra állt. A kormány mögött Mordeháj várakozott. Mellette ujjával idegesen dobolva Mihail ült. Gabriel rövidesen beszállt hátra, és finoman becsukta az ajtót. Mihail annak ellenére dobolt tovább, hogy Gabriel megkérte, hagyja végre abba.

Öt perc múlva Mihail megszólalt:

– Ott a vad!

Gabriel figyelte, ahogy a magas, európai ruházatot viselő egyiptomi férfi néhány piasztert nyom a núbiai gondnok markába, majd beszáll egy Fiatba. Harminc másodperc múlva elhaladt mellettük a Tahrir tér irányába. A tér előtti lámpa pirosra váltott, a Fiat ezért megállt. A Szfinx törvénytisztelő ember volt.

– Most! – szólt Gabriel.

Mihail Gabriel felé nyújtotta a detonátor kapcsolóját.

– Biztosan nem akarod inkább te?

– Csak csináld, Mihail, mielőtt a lámpa átvált! Mihail megnyomta a gombot. A fejtámlába helyezett robbanóanyag ragyogó, fehér villanással fölrobbant. Mihail újra elkezdett dobolni a combján. Mordeháj sebességbe tette az autót, és elindult a Sínai-félsziget felé.

A SZERZŐ UTÓSZAVA

A *Moszad ügynöke* kitalált történet. A nevek, szereplők, helyszínek és a regényben megjelenített események vagy kitalációk, vagy a szerző képzeletének szüleményei. Bármilyen létező élő vagy halott személyre, üzletre, vállalatra, eseményre vagy helyszínre vonatkozó utalás teljesen véletlen egybeesés. Az al-Hidzsra mecset nem létezik, bár az Amszterdamban járó számára kihagyhatatlan élmény a Ten Kate Straat kirakodóvásárán végigsétálni. Legjobb tudomásom szerint Párizsban nem működik Muzulmán Tanulmányok Intézete, és Koppenhágában sincs Muzulmán Ügyek Tanácsa. A londoni Parliament Square-t látogatók hiába keresnének padot, amire leüljenek, mert ezen a téren nincsenek padok. A Westminster-apátság karácsonyi szertartását nem délelőtt, hanem délután tartják. A Foulness-sziget kétszáz marcona lakója ellenére zárt katonai övezet, ami nem túl ideális hely egy harmincmillió dolláros váltságdíj kifizetésére. Aki mégis látogatást szeretne tenni a Foulness-szigeten, annak előzetes engedélyt kell beszereznie a Honvédelmi Minisztériumtól, vagy a Church Enden található George & Dragon fogadóban asztalt kell foglalnia. Az Allah Kardja szervezet is teljes mértékben kitaláció, bár háttérének, hitvallásának és stratégiájának ötletadói voltak a ténylegesen is működő egyiptomi terrorista csoportok, a Dzsamáa al-Iszlámja és az al-Dzsihád. Anvar Szadat röviddel hatalomra kerülése után társadalmi támogatottsága növelése érdekében egy rosszul felmért lépéssel ténylegesen is szolgáltatott anyagi és egyéb jellegű támogatást az egyiptomi iszlamistáknak. Az egyiptomi titkosszolgálatok vallatási módszereit a kínvallatást túlélő foglyok beszámolóí alapján írtam le. A CIA „rendkívüli kiadatás” nevű programja, amelynek során fogva tartásra vagy kihallgatásra feltételezett terroristákat más országba szállítanak, jól dokumentált tény. Nem George W. Bush, hanem elődje, Bili Clinton elnöksége alatt vezették be.

Azok a statisztikák, amelyek a mai Nagy-Britannia ellen irányuló terrorista fenyegetés mértékét mutatják be, valamint azok, amelyek szerint az al-Kaida legfőbb célpontjának helyéből Nagy-Britannia kiszorította az Egyesült Államokat, a brit rendőrségtől és hírszerzési szervektől származnak. A militáns iszlám európai megerősödése, valamint Európa népességi mutatóinak radikális változásai természetesen valóságosak. A Princetoni Egyetem professzora, Bemard Lewis becslései szerint Európa népességének többsége muzulmán vallású lesz a század végére. Zachary Shore *Breeding Bin Ladens* című, elgondolkodtató tanulmányában azt állítja, hogy „Amerika néhány évtized múlva rá sem ismer majd Európára”. Az, hogy Európa az Egyesült Államok stratégiai szövetségese marad-e, vagy az amerikai területeket ért támadások előkészítő terepévé válik, még nem látható előre. Egyet tudunk csak nagy bizonyossággal: az al-Kaida és a globális dzsihadisták szándékait. Mohammed Bouyeri, az Amszterdamban élő munkanélküli marokkói bevándorló, aki meggyilkolta a filmrendező Theo van Goghot, az áldozat testébe a gyilkos késsel beleszúrt nyilatkozatában kétséget sem hagyott e szándékról: „Biztosan tudom, hogy te, Amerika, elpusztulsz. Biztosan tudom, hogy te, Európa, elpusztulsz. Biztosan tudom, hogy te, Hollandia, elpusztulsz.”

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ez a regény, ahogyan a többi Gabriel Allon-történet sem jöhetett volna létre David Bull segítségével nélkül, aki valóban egyike a világ legkiválóbb restaurátorainak. A kézirat elkészítése során rengeteg hírszerzési ügynökkel, diplomatával és biztonsági tiszttel beszélgettem. Ők olyan emberek, akiket nyilvánvaló okokból e helyütt nem nevezhetek meg. Elegendő annyit mondanom, hogy általuk sokkal behatóbban ismertem meg a diplomáciai szolgálatok biztonsági szabályait és azt is, hogy az Egyesült Államok miképp reagálna a regényben leírthoz hasonló támadásra. Hanyagság volna azonban, ha nem mondanék hálás köszönetet Margaret Tutwilernek, a volt államtitkárnak, aki 2001. szeptember 11-én az Egyesült Államok marokkói nagykövetségént szolgált. Az ő néha rémisztő, néha rendkívül vicces elbeszélései alapján megtudtam, milyen is lehet válság idején egy amerikai követség épületében tartózkodni. Megtiszteltetésnek veszem, hogy a barátomnak nevezhetem, és hálás vagyok minden segítségéért.

A rendkívüli Bob Woodward nagyvonalúan megosztotta velem a CIA és az egyiptomi biztonsági szolgálatok együttműködésével kapcsolatos információit. A kiváló washingtoni ortopéd orvos, dr. Benjámin

Schaffer pedig megtanított arra, hogyan kell terepen, szélsőséges körülmények között lőtt sebet ellátni. Dr. Andrew Pate, a charlestoni elismert aneszteziológus pedig elmagyarázta az ismételten beadott ketamininjekciók mellékhatásait, valamint elmesélte az ismeretlen eredetű, időszakosan szapora szív működés szimptomáit. Martha Rogers, a volt szövetségi ügyész, aki ma keresett washingtoni védőügyvéd, átnézte a kitalált Abdullá sejk aktáját. Brit kiadóm, Alex Clarké, emlékezetes túrát tett velem a Finsbury Parkban és a Walthamstow-ban a tavaly nyári merénylet utáni napokban. Marie Louise Valeur Jacques és Lars Schmidt Moller felejthetetlen módon vezetett végig Koppenhágán. Külön köszönettel tartozom annak a szobafestőnek, aki amszterdami tartózkodásunk alatt a Groenburgwalsnál feleségemet és gyermekeimet megfenyegette. Akaratlanul is inspiráló anyagot szolgáltatott könyvem első fejezetéhez.

Magam is számos dzsihádistával készítettem interjút az 1980-as években, amikor a UPI kairói tudósítójaként dolgoztam. Ennek ellenére Fawaz A. Gerges *Journey of the Jihadist* és Mary Anne Weaver *A Portrait of Egypt* című munkája még bővebb betekintést nyújtott az egyiptomi vallási radikálisok életébe. Bruce Bawer *While Europe Slept* és Claire Berlinski *Menace in Europe* című munkája sok olyan problémát világítottak meg, amellyel Európa, különösen Hollandia, napjainkban szembenéz. Melanie Phillips: *Londonistan* című műve pedig Nagy-Britannia válságát mutatta be. Stephen Grey *Ghost Plane* című alkotása számos lenyűgöző beszámolót tartalmazott a CIA rendkívüli kiadatási programjának némely esetben ártatlanul törbe csalt áldozatairól. Raymond Seitz *Over Here* című emlékirata, amelyet a Nagy-Britanniában nagykövetségként töltött éveiről írt, segítséget nyújtott Robert Halton alakjának megformálásában.

Éles szemű és gondos szerkesztőm, Tony Davis alaposan átnézte a kéziratot. Az ő egyik felmenője, John W. Davis egyébként 1918 és 1921 között amerikai nagykövetségként teljesített szolgálatot Nagy-Britanniában. Ha az 1924-es választásokon sikerült volna legyőznie Calvin Coolidge-ot, akkor a londoni nagykövetek közül nem őt, hanem hat amerikai elnök kerül ki. Külön köszönettel tartozom Louis Toscanónak, aki számos finomítást végzett a kézíraton, Chris Donovannek, aki sok kutatási terhet levett a vállamról, végül egy kedves barátomnak az FBI-tól, aki segített a szakkifejezések pontos használatában. Mindez nem lett volna lehetséges a Putnam kiadó remek csapata, Ivan Held, Marilyn Ducksworth és különösen Neil Nyren nélkül.

Végül hadd fejezzem ki szeretetemet és hálámat gyermekeimnek, Lilynek és Nicholasnak, akik augusztusi vakációjukat azzal töltötték, hogy körbenyargalták velem Európa szélsőséges

gócpontjait. Hálával tartozom feleségemnek, Jamie Gangelnek, aki az NBC News *Today* című adásának remek tudósítója. Türelmesen hallgatott, amíg elmeséltem neki a regény témáját és cselekményét. Szakszerűen szerkesztette meg vázlataimat, és segített, hogy művem határidőre elkészüljön. Orwell egyszer a következőképpen jellemezte a könyvírást: „ugyanolyan rettenetes, kimerítő küzdelem, mint megbirkózni egy fájdalmas betegséggel”. A híres író azt az egyet azonban elfelejtette megemlíteni, hogy magánál az írónál csak a vele élő szerettei szenvednek jobban.